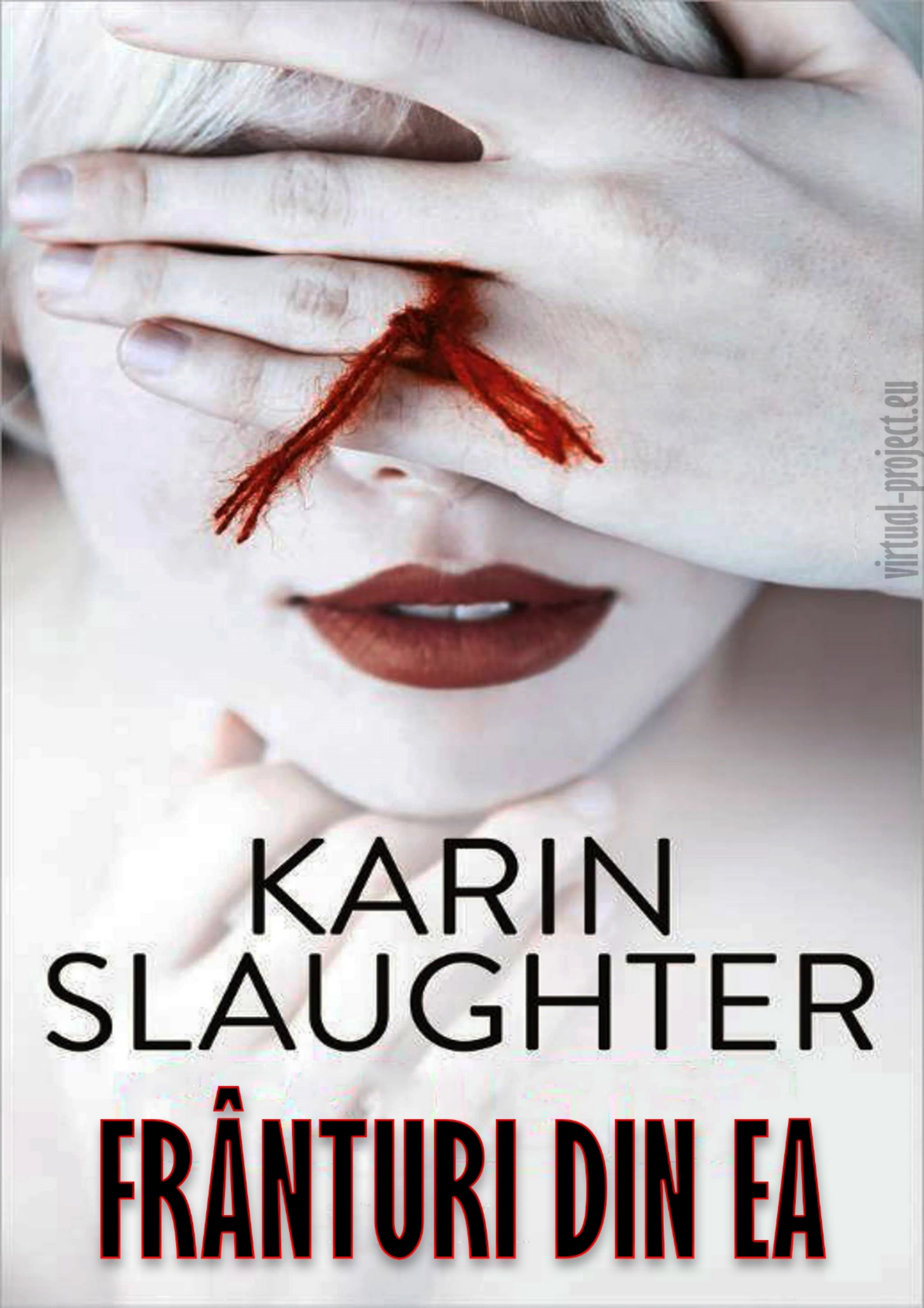

virtual-project.eu

KARIN SLAUGHTER

Seria: *Andrea Oliver*

Volumul 1

FRÂNTURI DIN EA

Original: *Pieces of Her* (2018)

Traducere din limba engleză de:
ALINA BÂLTÂC

virtual-project.eu

LEDA BAZAAR

2022

Eu Nimeni sunt! *Tu cine eşti*? *Şi oare ştii*?
Ori poate Nimeni eşti, Mie asemeni?
De suntem o pereche, stai, nu spune!
Pe dată ar-dibui o întreagă lume!

Ce jalnic să fii Cineva!
Şi ce spectacol – ca un Brotac – ce-n în larmă multă
El numele-şi orăcăie – pe când
În admiraţie căzută – o întreagă Mlaştină-l ascultă!

Emily Dickinson

PROLOG

Ani la rând, chiar și atunci când îl iubise, o parte din ființa ei îl detestase în acel mod copilăresc în care urăști ceva ce nu poți controla. Era căpos, neghiob și chipeș, trăsături care îi acopereau o mulțime a dracului de mare de greșeli pe care se încăpățâna să le repete iar și iar, la nesfârșit, pentru că de ce să încerci greșeli noi, atunci când cele vechi funcționează atât de bine în favoarea ta?

Oh, și era și fermecător! Asta era problema! O fermeca. O scotea din minți. Apoi o fermeca din nou, astfel încât, sărmana, habar nu avea dacă el era șarpele sau ea era șarpele, iar el îmblânzitorul.

Așa că el se lăsase în voia farmecului și a furiei lui, și rănise oameni și apoi găsise lucruri noi care îi stârniseră interesul, lăsându-le pe cele vechi și stricate în urmă.

Apoi, dintr-odată, farmecul lui încetase să își mai facă efectul. Un troleibuz desprins de la fir. Un tren fără conductor. Greșeli care nu puteau fi iertate și, în cele din urmă, aceeași greșeală, săvârșită a doua oară, imposibil de trecut cu vederea, iar a treia oară, cu consecințe grave, o viață curmată, urmată de o condamnare la moarte, care – aproape – dusese la pierderea unei alte vieți, a ei.

Cum de putea să mai iubească pe cineva care încercase să o distrugă?

Când fusese cu el – și categoric fusese cu el în timpul îndelungatei sale căderi în dizgrație –, se revoltaseră împreună împotriva sistemului. A azilurilor. A departamentelor de urgență. A ticniților. A balamucului. A spitalului de psihiatrie. A mizeriei. A personalului care își neglija pacienții. A îngrijitorilor care legau prea strâns cămășile de forță. A asistentelor care priveau în altă parte. A medicilor care dozau medicamentele. A urinei de pe etaj. A fecalelor de pe pereți. A

deținuților, a celorlalți prizonieri care batjocoreau, doreau, rupeau în bătaie, mușcau.

Scânteia furiei, nu nedreptatea, era ceea ce îl stârnea cel mai mult. Apariția unei noi cauze. Șansa de a anihila. Jocul periculos. Amenințarea violenței. Speranța de a căpăta faimă. Numele lor, rostite de toți. Faptele lor bune pe buzele elevilor cărora li se preda lecția schimbării, a pocăinței.

Un penny, un cent, zece cenți, *douăzeci și cinci de cenți, o bancnotă de un dolar*…

Ceea ce ascunsese această femeie, singurul păcat pe care nu îl putuse mărturisi niciodată, era că ea aprinsese prima scânteie.

Căci crezuse întotdeauna – cu încrâncenare și din toată inima – că singura modalitate de a schimba lumea era prin a o distruge.

20 august 2018

1.

— Andrea! a strigat-o mama, apoi, ca o concesie față de o cerere făcută de aproximativ o mie de ori, a mai îndulcit-o puțin: Andy…

— Mamă…

— Lasă-mă să vorbesc, draga mea! Laura a făcut o scurtă pauză, apoi a continuat: Te rog!

Andy a încuviințat cu o mișcare din cap, pregătindu-se pentru previzibila cicăleală. Oficial, de azi avea treizeci și unu de ani, iar viața ei bătea pasul pe loc. Trebuia să înceapă să ia decizii mai degrabă decât să lase viața să hotărască în locul ei.

— E vina mea! a zis Laura.

Andy a simțit cum buzele ei crăpate se cască a uimire.

— Ce anume este vina ta?

— Faptul că ești aici. Prinsă aici.

Andy și-a întins brațele în lături, făcând un semn larg către restaurantul în care se aflau.

— Aici, la Rise-n-Dine?

Ochii mamei s-au îndreptat de la creștetul capului lui Andy către mâinile acesteia, care au fluturat neliniștite înapoi, la masă. Păr șaten murdar, prins într-o coadă de cal neglijentă. Cercuri întunecate sub ochii obosiți. Unghii roase până în carne. Oase ale încheieturilor ieșite în afară, asemenea unor promontorii. Piele, în mod normal palidă, care căpătase culoarea lichidului seminal.

În lunga ei listă de defecte, felul în care se prezenta uniforma de lucru nici măcar nu figura. Costumul bleumarin atârna pe Andy ca un sac de hârtie. Ecusonul argintiu, cusut pe buzunarul de la piept, era rigid și reprezenta palmierii Belle Isle, mărginiți de cuvintele dispeceratul poliției.

Semăna și nu prea cu ecusonul unui polițist. Ca și cum ar fi fost cel adevărat, dar nu chiar. Cinci nopți pe săptămână, Andy stătea într-o cameră întunecoasă și umedă, alături de alte patru femei, și răspundea la apelurile 911, verificând plăcuțe de înmatriculare și permise de conducere din baza de date și atribuind numere de ordine cazurilor. Apoi, pe la șase dimineața, se întorcea în casa mamei sale, unde își petrecea dormind cea mai parte a timpului când ar fi trebuit să fie trează.

— Nu ar fi trebuit niciodată să te las să te întorci aici.

Andy a închis gura și a plecat ochii, ațintindu-i asupra ultimelor fărâmițe de ouă din farfurie.

— Fetița mea dulce!

Laura a întins mâna peste masă, așteptând ca fiica ei să ridice privirea.

— Te-am îndepărtat de viață. Mi-a fost frică și am fost egoistă.

În ochii mamei și-au făcut loc lacrimi.

— Nu ar fi trebuit să am atât de multă nevoie de tine! Nu ar fi trebuit să îți cer atâtea!

Andy a clătinat din cap, apoi a început să se holbeze din nou la farfurie.

— Draga mea…

Andy a continuat să clatine din cap pentru că alternativă era să vorbească și, dacă vorbea, ar fi trebuit să spună adevărul.

Mama nu o rugase să facă nimic.

Cu trei ani în urmă, Andy se îndrepta spre rahatul ei de apartament, confort redus, situat în East Side, undeva la etajul al patrulea, înspăimântată la gândul de a petrece o altă noapte în chichineața cu un singur dormitor pe care o împărțea cu alte trei fete, niciuna pe care să o îndrăgească în mod deosebit, toate fiind mai tinere, mai frumoase și mai realizate, când o sunase Laura.

„Cancer de sân”, spusese mama, fără să șoptească și nici să o menajeze în vreun fel anume,

ci spunând lucrurile pe șleau, cu obișnuitul ei calm. „Gradul trei. Chirurgul va îndepărta tumoarea, apoi va face biopsia ganglionilor limfatici pentru a evalua…”

Laura continuase, adăugând și mai multe informații și detaliind ce avea să vină, cu o detașare științifică aproape, care o făcuse pe Andy să se piardă, abilitățile acesteia de procesare a limbajului evaporându-se pe moment.

Auzise cuvântul „sân” mai des decât „cancer” și se gândise instantaneu la pieptul generos al mamei sale. Înghesuit într-un costum de baie decent, dintr-o singură piesă, pe plajă. Sau ițindu-se din decolteul rochiei în stil Regency purtate la petrecerea cu tematică de epocă organizată când Andy împlinise șaisprezece ani. Sau îndesat în cupele cu push-up și balene ale sutienelor LadyComfort în timp ce stătea pe canapeaua din biroul ei și făcea exerciții de logopedie cu pacienții.

Laura Oliver nu era vreo bombă sexy, dar fusese întotdeauna ceea ce bărbații numeau o damă bine. Sau poate că femeile o catalogau așa, undeva, prin secolul trecut. Laura nu era genul care să-și tencuiască fața cu cine știe ce farduri sau să poarte perle, dar nu ieșea niciodată din casă fără să aibă părul scurt și cenușiu bine coafat, pantalonii din in impecabil apretați, lenjeria intimă curată și elastică.

În cea mai mare parte a zilelor, Andy abia ieșea din apartament. Iar dacă o făcea, trebuia în permanență să facă drumul de două ori, după ceva ce uitase, cum ar fi telefonul sau cartela de acces de la muncă sau, o dată, chiar și adidașii, pentru că ieșise din clădire încălțată în papuci.

Ori de câte ori oamenii din New York o întrebau pe Andy cum este mama ei, acesta se gândea mereu la ceva ce spusese Laura despre propria ei mamă: „Știa tot ce mișcă sub soare”.

Andy nu-și amintea nici măcar să închidă o pungă resigilabilă.

La telefon și aflate cam la 1 300 de kilometri una de cealaltă, Laura trăsese aer în piept, singurul semn că trecea printr-o situație dificilă.

„Andrea?”

Urechile lui Andy, în care răsunau zgomotele New York-ului, se concentrau pe vocea mamei ei.

Cancer.

Andy încercase să mârâie, însă nu izbutise să scoată vreun sunet. Șoc. Frică. Era o spaimă descătușată, deoarece lumea încetase brusc să se învârtă și totul – eșecurile, dezamăgirile, groaza din New York-ul în care Andy trăise în ultimii șase ani – se retrăsese ca valul unui tsunami. Lucrurile care nu ar fi trebuit niciodată descoperite ieșiseră deodată la suprafață.

Mama ei avea cancer.

Putea să fie pe moarte.

Putea să moară.

„Deci, există chimio, care, din câte se pare, va fi un proces foarte dificil”, spusese Laura. Era obișnuită să completeze tăcerile îndelungate ale lui Andy; învățase cu mult timp în urmă că dacă o lua la întrebări în legătură cu ele, existau mai multe șanse ca totul să se termine cu o ceartă, decât cu o reluare civilizată a discuției. „Apoi voi lua o pastilă în fiecare zi și cu asta, basta! Rata de supraviețuire pe cinci ani este de peste șaptezeci la sută, deci nu există motive să ne facem griji, cu excepția celor legate de faptul că o să trec prin așa ceva”. O pauză pentru respirație sau poate în speranța că Andy era, în sfârșit, pregătită să vorbească. „Este ceva tratabil, draga mea. Nu vreau să îți faci griji. Stai unde ești! Nu poți face nimic”.

Se auzise un claxon de mașină. Andy ridicase privirea. Stătea în picioare, ca o statuie, în mijlocul unei treceri de pietoni. Se străduise să se miște. Telefonul îi era fierbinte la ureche. Era trecut de

miezul nopții. Simțea cum broboane de sudoare i se scurgeau pe spate și îi ieșeau din axile ca și cum ar fi fost unt topit. Auzea râsetele din studio ale unui sitcom, clinchet de sticle și un țipăt anonim, dar pătrunzător, de ajutor, sunete cu care învățase să se sincronizeze din prima lună de viață în acest oraș.

Prea multă tăcere la celălalt capăt al firului. În cele din urmă, mama ei îndrăznise:

„Andrea?”

Andy deschisese gura, fără să se gândească vreo clipă ce cuvinte ar trebui să iasă.

„Draga mea?” insistase mama ei, încă răbdătoare și tot incredibil de *drăguță*, în felul acela în care era față de toți cei pe care îi cunoștea. „Scumpo, aud zgomotele străzii, altfel aș crede că am pierdut conexiunea”. Se oprise din nou câteva clipe. „Andrea, chiar am nevoie să capăt de la tine o reacție legată de ceea ce îți spun. Este important”.

Andy încă avea gura căscată. Mirosul de canalizare, care era permanent în cartierul ei, i se lipise de nări ca niște spaghete prea fierte pe un dulap de bucătărie. Un alt claxon de mașină răsunase pe stradă. O altă femeie strigase după ajutor. O altă broboană de sudoare coborâse pe spinarea lui Andy, oprindu-se în elasticul lenjeriei intime. Își dăduse seama că era rupt acolo unde își vârâse degetul mare când se dezbrăcase.

Andy tot nu-și amintea cum de reușise să silească frânturi din ea să iasă din starea de amorțeală. Totuși, ceva îi era limpede: cuvintele pe care i le spusese într-un târziu mamei ei fuseseră: „Vin acasă”.

Nu fuseseră multe de pus la punct pentru cei șase ani pe care îi petrecuse în oraș. Își dăduse demisia printr-un mesaj de la cele trei locuri de muncă cu jumătate de normă. Abonamentul la metrou fusese oferit unei femei fără adăpost care îi mulțumise, apoi îi strigase că e o târfă nenorocită.

În valiza lui Andy intraseră numai lucrurile absolut necesare: tricouri preferate, blugi rupți, mai multe cărți care supraviețuiseră nu doar călătoriei din Belle Isle, ci și la cinci mutări din apartamente din ce în ce mai mizerabile. Acasă, Andy nu urma să aibă nevoie de mănuși sau de haina ei pufoasă de iarnă ori de apărătorile pentru urechi. Nu se obosise să-și spele lenjeria de pat sau să o scoată de pe canapeaua Chesterfield, care era patul ei. Plecase spre aeroportul La Guardia în zori, la mai puțin de șase ore de la apelul telefonic primit de la mama ei. Într-o clipită, de viața lui Andy la New York se alesese praful. Singurul lucru care le rămânea de la ea celor trei colege de apartament mai tinere și mai împlinite era sandviciul cu pește pe jumătate mâncat și lăsat de Andy în frigider, și partea ei din chiria pe următoarea lună.

Asta se întâmplase în urmă cu trei ani, aproape jumătate din cei petrecuți la oraș. Andy nu voia, dar, în momentele grele, le contacta pe Facebook pe fostele sale colocatare. Ele erau etalonul ei. Toiagul în care să se sprijine. Una ajunsese într-o oarecare poziție de management la un blog de modă. Cealaltă își începuse propria firmă de design de adidași la comandă. A treia murise în urma unei supradoze de cocaină pe iahtul unui bogătan și, cu toate acestea, în unele nopți când Andy răspundea la apeluri, iar persoana de la capătul celălalt era un puști de doisprezece ani care credea că este amuzant să sune la 911 și să pretindă că fusese molestat, nu se putea abține să nu se gândească că rămăsese cel mai puțin realizată dintre toate.

Un iaht, pentru numele lui Dumnezeu!

Un iaht.

— Scumpo? a insistat mama și a răpăit cu degetele pe masă, sperând să îi atragă astfel atenția.

Agitația de la ora prânzului se mai domolise. Un bărbat așezat chiar în fața ei i-a aruncat o privire furioasă pe deasupra ziarului.

— Unde ești?

Andy a întins din nou brațele în lături, cuprinzând parcă restaurantul, dar gestul a părut forțat. Știa exact unde e: la mai puțin de opt kilometri de locul unde începuse totul.

Andy plecase la New York crezând că va găsi o modalitate de a străluci, dar ajunsese să emită lumina pe care o dă o veche lanternă de urgență descoperită într-un sertar din bucătărie. Nu dorise să devină actriță sau model, sau oricare dintre clișeele obișnuite. Visul ei nu fusese niciodată să ajungă vedetă. Tânjise să lucreze în preajma starurilor: să fie asistenta personală, aducătoarea de cafea, responsabila cu recuzita, pictorul de decoruri, managerul social media, unul dintre angajații care făceau posibilă viața vedetei. Voia să se scalde în strălucirea altora. Să se afle în mijlocul lucrurilor. Să cunoască oameni. Să aibă relații.

Profesorul ei de la Savannah College of Art and Design părea să fie o relație bună. Îl năucise cu pasiunea ei pentru artă sau, cel puțin, așa susținea el. Faptul că erau în pat când el îi spusese asta contase pentru Andy doar după. Când întrerupsese relația, bărbatul luase ca pe o amenințare pălăvrăgeala ei despre dorința de a se concentra asupra carierei. Înainte ca Andy să își dea seama ce se întâmplă, înainte să-i poată explica profesorului că nu încerca să-l influențeze printr-un comportament neadecvat în ceea ce privea avansarea în domeniul profesional, acesta trăsese deja niște sfori pentru a-i oferi un loc de muncă pe post de asistentă a asistentului scenografului într-un spectacol off-Broadway[1].

Off-Broadway!

Chiar *vizavi de Broadway*!

Andy era la doar două semestre distanță de obținerea diplomei în arte teatrale tehnice. Își

umpluse valiza și abia îi făcuse cu mâna peste umăr în timp ce se îndrepta spre aeroport.

Două luni mai târziu, spectacolul fusese anulat din pricina cronicilor îngrozitoare.

Toți membrii echipei își găsiseră rapid alte locuri de muncă sau se alăturaseră altor spectacole, mai puțin Andy, care începuse să guste cu adevărat din ce înseamnă viața la New York. Era chelneriță, plimba câini, făcea pe pictorița, pe operatorul telefonic de credite, era și curier, stătea cu ochii pe fax, făcea sandviciuri, alimenta xeroxul cu hârtie, fără a fi afiliată la vreun sindicat nesindicalizat și, în cele din urmă, devenise ticăloasa care lăsase în frigider un sandvici cu pește pe jumătate mâncat, iar pe blatul de bucătărie, chiria pe o lună, și fugise spre Găoază, Georgia, sau cum naiba se chema orășelul ei natal.

Într-adevăr, tot ceea ce Andy adusese cu ea acasă era o fărâmă de demnitate, iar acum avea să o risipească și pe asta pe fundul maică-sii.

Andy și-a ridicat ochii de la ouă.

— Mamă!

A trebuit să-și dreagă un pic glasul înainte ca mărturisirea să îi iasă în sfârșit pe gură.

— Te iubesc pentru că ai spus asta, dar nu este vina ta! Ai dreptate când zici că am vrut să vin acasă să te văd, dar am rămas din alte motive.

La auzul acestor vorbe, Laura s-a încruntat.

— Ce alte motive? Iubeai New York-ul!

Ura New York-ul.

— Te descurcai atât de bine acolo!

Se îneca acolo.

— Băiatul cu care aveai o relație era atât de îndrăgostit de tine!

Și de oricare alt vagin din clădirea în care locuia.

— Aveai atât de mulți prieteni!

Nu mai auzise de niciunul dintre ei de când plecase.

— Bine!

Laura a oftat. Lista încurajărilor fusese scurtă, dacă nu chiar iscoditoare. Ca de obicei, o citise pe Andy ca pe o carte deschisă.

— Iubito, ai vrut mereu să fii cineva. Cineva special. Adică în sensul de cineva cu un dar, un talent neobișnuit. Bineînțeles că ești specială pentru mine și pentru tata.

Andy s-a căznit din răsputeri să nu își dea ochii peste cap.

— Mulțumesc!

— *Ești* talentată. Ești isteață. Ești mai mult decât isteață. Ești *inteligentă.*

Andy a început să își șteargă fața cu gesturi de jos în sus, de parcă așa ar fi putut să se șteargă și pe sine din această conversație. Știa că este talentată și inteligentă. Problema era că, la New York, și ceilalți erau talentați și inteligenți. Chiar și tipul care lucra la tejghea la bodegă era mai amuzant, mai rapid și mai inteligent decât ea.

— Nu e nimic în neregulă să fii un om obișnuit! a insistat Laura. Oamenii obișnuiți au vieți pline de sens. Uită-te la mine! Nu este un păcat să te distrezi.

— Am treizeci și unu de ani, a venit replica lui Andy. Nu am avut parte nici măcar de o amărâtă de întâlnire pe bune în ultimii trei ani, am șaizeci și trei de mii de dolari datorii la bancă pentru o specializare pe care nu am dus-o la bun sfârșit și locuiesc într-un apartament cu o singură cameră deasupra garajului mamei mele.

Aerul se strecura cu greu prin nările lui Andy în timp ce aceasta încerca să respire. Trecerea în revistă a lungii liste îi lăsase parcă o greutate îngrozitoare în piept.

— Întrebarea care se pune nu este ce altceva mai pot face, ci ce altceva mai am de gând să distrug.

— Nu distrugi nimic.

— Mamă…

— Ai picat în plasa obiceiului de a avea moralul la pământ. Te poți obișnui cu orice, mai ales cu lucrurile rele. Dar singura direcție acum este în sus. Nu poți cădea de pe podea.

— Ai auzit vreodată de subsoluri?

— Subsolurile au și ele podea.

— Aceasta este în subteran.

— Dar „subteran” este doar un alt cuvânt pentru „pământ”.

— Asta ar însemna cam la doi metri sub pământ.

— De ce trebuie să fii mereu atât de morbidă?

Andy a simțit o iritare bruscă și care parcă îi ascuțea limba. Și-a înghițit vorbele. Nu se mai puteau certa în legătură cu ora de întoarcere acasă, felul în care se machia sau faptul că purta blugi prea strâmți, așa că acestea erau luptele pe care le avea acum cu mama ei: subsolurile care aveau podea. Direcția corectă din care ar trebui să se desprindă hârtia igienică de pe rolă. Dacă furculițele trebuiau așezate în mașina de spălat vase cu dinții în sus sau în jos. Dacă, la băcănie, căruciorul era numit cărucior sau căruț. Dacă Laura pronunța greșit numele pisicii, spunându-i „Domnul Perkins”, când numele adevărat al animalului era, de fapt Domnul Purrkins[2].

— Zilele trecute lucram cu un pacient, când s-a întâmplat un lucru extrem de ciudat, a spus Laura.

Schimbarea bruscă de subiect era una dintre deja cunoscutele lor căi de a încheia un armistițiu.

— Incredibil de ciudat! a aruncat Laura momeala.

Andy a ezitat, apoi i-a făcut semn din cap să continue.

— Prezenta afazia lui Broca[3]. Ceva paralizie pe partea dreaptă.

Laura era logoped licențiat și trăia într-o comunitate de pensionari de pe coastă. Majoritatea pacienților ei avuseseră o formă oarecare de accident vascular cerebral debilitant.

— La viața lui, tipul lucrase în IT, dar cred că asta nu contează.

— Ce s-a întâmplat, de ți s-a părut așa de ciudat? a întrebat Andy, achitându-se de partea ei de rol.

Laura a zâmbit.

— Îmi povestea despre nunta nepotului său, și habar n-am ce încerca să spună, dar am auzit deodată „pantofi din piele de căprioară albastră”[4]. Și am avut o revelație, un fel de amintire de la moartea lui Elvis.

— Elvis Presley?

Mama a încuviințat cu o mișcare din cap.

— Era în ’77, așa că trebuie să fi avut vreo paisprezece ani, și eram mai mult fan Rod Stewart decât Elvis. În fine… Îmi amintesc de niște cucoane foarte conservatoare de la biserică, niște doamne cu părul ultratapat, care plângeau să le sară ochii pentru că murise Elvis.

Andy a rânjit în felul acela în care rânjești când știi că îți scapă ceva.

Laura i-a răspuns cu un rânjet similar. Creier afectat de chimioterapie chiar și la mare distanță de ultimul tratament. Uitase rostul povestirii ei.

— Este doar un lucru amuzant pe care mi l-am amintit.

— Bănuiesc că doamnele cu părul ultratapat erau cam ipocrite? a încercat Andy să-i pună la lucru memoria. Adică Elvis era foarte sexy, nu?

— Nu contează!

Laura a bătut-o prietenește pe mână.

— Sunt atât de recunoscătoare pentru că te am alături! Pentru puterea pe care mi-ai dat-o cât am fost bolnavă. Încă suntem apropiate. Prețuiesc asta. Este un cadou.

Vocea mamei ei a început să tremure.

— Dar acum sunt mai bine. Și vreau să-ți trăiești viața. Vreau să fii fericită sau, dacă nu reușești asta, vreau să te împaci cu tine însăți. Și nu cred că o poți face aici, scumpa mea. Pe cât mi-

aș dori să ușurez lucrurile pentru tine, știu că nu se va întâmpla niciodată dacă nu o faci pe cont propriu.

Andy a ridicat privirea spre tavan, apoi s-a holbat la centrul comercial gol. În cele din urmă, și-a privit mama.

Laura avea lacrimi în ochi. A clătinat din cap, de parcă ar fi fost căzută în admirație.

— Ești magnifică! Știi asta?

Andy s-a silit să râdă.

— Ești magnifică pentru că ești unică.

Laura și-a dus mâna la inimă.

— Ești talentată, frumoasă și îți vei găsi drumul, scumpa mea, și va fi cel corect, cu orice preț, pentru că este calea pe care ți-ai imaginat-o pentru tine.

Andy a simțit un nod în gât. Ochii i s-au umplut de lacrimi. În jurul lor se lăsase tăcerea. Își putea auzi sunetul propriul sânge curgându-i prin vene.

— Bine!

Laura a izbucnit în râs, o altă tactică îndelung folosită pentru a depăși un moment emoționant.

— Gordon e de părere că ar trebui să-ți dau un termen-limită pentru mutare.

Gordon! Tatăl lui Andy. Avocat specializat în drept comercial. Toată viața lui se rezuma la termene-limită.

— Dar nu îți voi oferi un termen-limită sau un ultimatum, s-a grăbit să adauge Laura.

Oh, lui Gordon îi plăceau la nebunie și ultimatumurile!

— Eu cred că dacă asta e viața voastră, a zis ea și a făcut un semn către uniforma de om mare și care aducea destul de bine cu cea de poliție, atunci îmbrățișeaz-o! Acceptă asta! Și dacă vrei să faci altceva, a continuat ea, în timp ce strângea mâna lui Andy, atunci fă altceva! Ești încă tânără. Nu ai pe cap o ipotecă și nici măcar rate la mașină. Ești sănătoasă. Ești deșteaptă. Ești liberă să faci ce poftești.

— Nu și cu creditul meu pentru studii.

— Andrea, a spus Laura, nu vreau să am gura aurită, dar dacă vei continua să te învârți în loc, curând vei descoperi că ai ajuns la patruzeci de ani și că te-ai săturat până peste cap să trăiești în interiorul unei roți pentru hamsteri.

— Patruzeci, a repetat Andy, gândindu-se că vârsta asta i se părea tot mai puțin înspăimântătoare cu fiecare an care trecea.

— Tatăl tău ar spune…

— Rahat sau dă-i drumul de-aici!

Gordon îi spunea întotdeauna lui Andy să se miște, să facă ceva cu viața ei, *să facă ceva.* Mult timp o învinuise de letargie. Când ambii tăi părinți erau oameni motivați, împliniți, era o formă de rebeliune să fii leneșă, nu? Să o apuce cu încăpățânare și consecvență pe drumul mai ușor când drumul greu era chiar așa de… greu?

— Dr. Oliver? a spus o femeie mai în vârstă.

Faptul că întrerupea senină un moment mamă-fiică nu părea să o îngrijoreze în vreun fel.

— Mă numesc Betsy Barnard. L-ați tratat pe tatăl meu anul trecut. Voiam doar să vă mulțumesc. Săvârșiți adevărate miracole!

Laura s-a ridicat să strângă mâna femeii.

— Sunteți foarte amabilă, dar meritul îi aparține lui, a zis ea, strecurându-se pe nesimțite în ceea ce Andy numea modul „Vindecătoarea dr. Oliver” și punând întrebări deschise despre tatăl femeii, evident fără să își amintească vreo secundă despre cine era vorba, dar făcând un efort susținut, astfel încât doamna respectivă a sfârșit prin a înghiți gălușca.

Laura a făcut apoi un semn din cap spre Andy.

— Aceasta este fiica mea, Andrea.

Betsy a răspuns cu un gest similar, care trăda doar un vag interes. Toată viața, Andy trăise în umbra Laurei. Toată lumea îi iubea mama, indiferent în ce ipostază s-ar fi aflat aceasta: terapeut, prieten, proprietar de afacere, suferindă

de cancer, mamă. Avea un soi de nesfârșită bunătate, care nu era însă din cale afară de dulceagă, ținută fiind în frâu de o inteligență de cele mai multe ori foarte ascuțită.

Ocazional, de obicei după câteva băuturi și în prezența străinilor, Andy reușea să arate că are aceleași calități, dar odată ce oamenii ajungeau să o cunoască mai bine, puțini erau cei care mai rămâneau prin preajmă. Poate că acesta era secretul Laurei. Avea zeci, chiar sute de prieteni, dar nici măcar unul dintre aceștia nu o cunoștea cu adevărat și pe de-a-ntregul.

— Oh! aproape că a țipat Betsy. Și eu vreau să o cunoașteți pe fiica mea. Sunt sigură că Frank v-a povestit totul despre ea.

— Absolut!

Andy a surprins ușurarea de pe chipul Laurei; uitase cu adevărat numele omului. I-a făcut cu ochiul lui Andy, trecând momentan înapoi în modul „mamă”.

— Shelly! a strigat Betsy, făcând semne disperate către fiica ei. Vino să faci cunoștință cu cea care i-a salvat viața lui tataie!

O blondă tânără și foarte drăguță s-a apropiat fără cine știe ce tragere de inimă. Fata își aranja în mod conștient mânecile lungi ale tricoului roșu de la University of Georgia (UGA). Buldogul alb pe care îl strângea la piept purta un tricou roșu, asortat. Era în mod evident oripilată, fiind încă la vârsta aceea când nu-ți dorești o mamă decât dacă ai nevoie de bani sau de compasiune. Andy își amintea sentimentul. În majoritatea zilelor, nu îi era chiar atât de străin pe cât și-ar fi dorit. Era un adevăr general valabil că mama e singura persoană din lume care îți poate spune „părul tău arată frumos”, dar tu auzi, de fapt: „Părul tău arată întotdeauna îngrozitor, mai puțin în clipa asta”.

— Shelly, aceasta este dr. Oliver, a făcut Betsy Barnard prezentările, în timp ce, posesivă, își lua

fiica de braț. Shelly se pregătește să își înceapă studiile la UGA în toamnă, nu-i așa, scumpo?

— Oh, și eu am fost la UGA! Desigur, asta se întâmpla pe vremea când luam notițe pe tăblițe de piatră.

Oripilarea lui Shelly a mai crescut un pic când mama ei a râs cam prea tare de gluma răsuflată. Laura a încercat să mai detensioneze atmosfera, întrebând-o politicos pe fată despre specializarea ei, despre visurile și aspirațiile pe care le avea. Adică genul de curiozități pe care, în tinerețe, le iei ca pe un afront personal, dar, la maturitate, îți dai seama că sunt singurele întrebări pe care adulții știu să ți le adreseze.

Andy a privit în jos, la ceașca de cafea pe jumătate plină. Se simțea nejustificat de ostenită. Ture de noapte. Nu se putea obișnui cu ele și nu reușea să le facă față decât trăgând câte un pui de somn când putea, ceea ce însemna că ajunsese să fure hârtie igienică și unt de arahide din cămara mamei sale pentru că nu își făcea niciodată timp să meargă la magazinul alimentar. Probabil de aceea Laura insistase să ia un prânz aniversar, și nu un mic dejun aniversar, care i-ar fi permis lui Andy să se întoarcă în peștera ei de deasupra garajului și să adoarmă în fața televizorului.

A sorbit ultima înghițitură de cafea, care între timp se răcise în așa hal, încât a simțit că dă pe gât gheață zdrobită. S-a uitat după chelneriță. Fata avea nasul în telefon. Umerii îi erau căzuți. Plescăia gumă.

Andy și-a înăbușit valul de răutate care o cuprinsese în timp ce s-a ridicat de la masă. Cu cât îmbătrânea, cu atât îi era mai greu să reziste imboldului de a deveni copia mama ei. Deși, privind în urmă, Laura îi dăduse adesea sfaturi bune: „Stai dreaptă, sau o să te doară spatele când vei avea treizeci de ani!” „Poartă pantofi de calitate, altfel vei plăti pentru asta când vei avea

treizeci de ani!” „Adoptă obiceiuri sănătoase, altfel vei plăti pentru asta când vei avea treizeci de ani!”

Andy avea treizeci și unu de ani. Plătea atât de mult, încât era, practic, falită.

— Ești polițistă? a întrebat-o chelnerița când a catadicsit în cele din urmă să-și scoată privirea din telefon.

— Specializare în teatru.

Fata a strâmbat din nas.

— Nu știu ce înseamnă asta.

— Acum suntem două.

Andy s-a servit cu niște cafea. Chelnerița continua să o privească pieziș. Poate că de vină era uniforma, care semăna cu una de poliție. Fata părea să fie genul care avea niște Molly[5] sau cel puțin o punguță cu iarbă ascunsă pe undeva, prin poșetă. Și Andy era circumspectă din pricina uniformei. Gordon fusese cel care îi făcuse rost de slujbă, iar ea avea impresia că sărmanul om spera că fata lui o să intre în cele din urmă în poliție. La început, Andy nici nu voise să audă de așa ceva, deoarece avea ideea fixă că polițiștii sunt oameni răi. Apoi întâlnise niște polițiști adevărați și își dăduse seama că, în mare parte, sunt tipi cumsecade care încearcă să facă o treabă de rahat. Apoi, lucrase la dispecerat timp de un an și începuse să urască pe toată lumea, pentru că două treimi dintre apeluri erau făcute de imbecili care nu înțelegeau ce naiba înseamnă o urgență adevărată.

Laura încă vorbea cu Betsy și Shelly Barnard. Andy văzuse aceeași scenă jucată de nenumărate ori. Femeile nu știau cum să își facă ieșirea din scenă cu eleganță, iar Laura era prea politicoasă să le ușuiască. În loc să se întoarcă la masă, Andy s-a îndreptat spre fereastra de sticlă. Restaurantul se bucura de o poziție excelentă în interiorul mallului din Belle Isle, fiind așezat pe colț, la parter. Dincolo de promenadă, oceanul Atlantic parcă fierbea din pricina apropiatei furtuni. Oamenii își

plimbau câinii sau umblau de colo-colo pe biciclete de-a lungul întinderii netede de nisip.

Practic, Belle Isle nu era nici frumoasă și nici insulă[6]. În esență, era o peninsulă creată de om atunci când corpul de geniști al armatei americane dragase portul Savannah, cândva, prin anii ’80. Intenția fusese ca noua suprafață continentală să fie nelocuită, o barieră naturală împotriva uraganelor, dar statul intuise potențialul financiar al noului petic de plajă. În cinci ani de la operațiunea de dragare, mai mult de jumătate din suprafață era deja acoperită de beton: vile pe plajă, case de oraș, apartamente, centre comerciale. Restul erau terenuri de tenis și de golf. Pensionari din nord practicau toată ziua aceste sporturi la soare, beau martini la apus și sunau la 911 când vecinii lor își lăsau prea mult coșurile de gunoi pe stradă.

— Iisuse! a șoptit cineva pe un ton scăzut și răutăcios, dar cu o tentă de surpriză.

Ceva în aer parcă se schimbase. Acesta era singurul mod de a descrie ce se întâmpla. Firicelele fine de păr de pe ceafa lui Andy s-au ridicat dintr-odată. Un frison i s-a insinuat pe șira spinării. Nările i s-au umflat. Gura i s-a uscat. Ochii i s-au umezit.

Apoi s-a auzit un sunet ca de borcan deschis.

Andy s-a întors.

Coada cești i-a scăpat printre degete. Ochii au urmărit cum vasul se îndreaptă spre podea. Cioburi de ceramică albă au ricoșat din pardoseala de aceeași culoare.

Cu câteva clipe înainte, locul era cufundat într-o tăcere ciudată, dar acum peste tot domnea haosul. Țipete. Plânsete. Oameni alergând, ghemuiți, acoperindu-și capetele cu mâinile.

Gloanțe.

Poc, poc!

Shelly Barnard zăcea pe podea. Pe spate. Cu brațele în lături. Cu picioarele strâmbe. Cu ochii

larg deschiși. Tricoul roșu îi părea ud și lipit de piept. Din nas îi picura sânge. Andy a privit la linia subțire și roșie care aluneca pe obrazul fetei, către ureche.

Purta niște cercelușI cu buldogi.

— Nu! a început să se văicărească Betsy Barnard. N… *Poc*.

Andy a văzut cum ceafa și apoi gâtul femeii se transformau într-o jerbă de sânge.

Poc!

Lateralul craniului lui Betsy a pocnit ca o pungă de plastic.

A căzut într-o parte, pe podea. Deasupra fiicei ei. Deasupra fiicei ei moarte.

Moarte.

— Mamă! a șoptit Andy, dar Laura era deja acolo.

Aceasta alerga spre Andy cu brațele întinse și genunchii îndoiți.

Gura îi era deschisă. Ochii i se căscaseră de frică. Puncte roșii ca niște pistrui îi acopereau chipul.

Ceafa lui Andy s-a izbit de fereastră în timp ce era culcată la pământ. A simțit valul de aer ieșind din gura mamei. Lui Andy i s-a încețoșat vederea. Acum auzea un fel de pârâit. Apoi a ridicat privirea.

Geamul de deasupra ei începuse să se crape, ajungând să semene cu o pânză de păianjen.

— Te rog! a strigat Laura.

Între timp se rostogolise, iar acum era în genunchi, apoi în picioare.

— Te rog, oprește-te!

Andy a clipit. S-a frecat la ochi. Simțea că i se strecurase ceva în ei. Murdărie? Sticlă? Sânge?

— Te rog! a strigat din nou Laura.

Andy a clipit iar.

Și iar.

Un bărbat îndreptase arma spre pieptul mamei sale. Nu era o armă de polițist, ci genul acela cu

cilindru, ca în vestul sălbatic. Tipul era și îmbrăcat ca pentru a respecta tema: jeanși negri, cămașă neagră cu nasturi de sidef, vestă din piele neagră și pălărie de cowboy tot neagră. Centura pentru armă îi atârna pe șolduri. Un toc pentru pistol, o teacă lungă din piele pentru un cuțit de vânătoare.

Era un tip chipeș.

Fața lui era tânără, fără riduri. Era de vârsta lui Shelly, poate un pic mai mare.

Dar Shelly era moartă acum. Nu avea să mai meargă la UGA. Și nici să se mai simtă jenată din pricina mamei ei, deoarece și aceasta era moartă.

Iar acum omul care le ucisese pe amândouă îndreptase arma spre pieptul mamei lui Andy.

Aceasta s-a ridicat.

Laura avea un singur sân, pe cel stâng, peste inimă. Chirurgul i-l tăiase pe cel drept, iar femeia încă nu suferise o intervenție reconstructivă, deoarece nu putea suporta gândul să meargă la un alt doctor și să treacă printr-o altă operație, iar acum acest criminal care stătea în fața ei urma să o ciuruiască.

— Mm…

Cuvântul a rămas cumva prins în gâtul lui Andy, care nu putea decât să îl gândească, nu să îl și rostească.

Mama.

— E-n regulă!

Vocea Laurei era calmă, controlată. Avea mâinile întinse în față, de parcă așa ar fi putut prinde gloanțele.

— Poți pleca acum, i-a spus ea bărbatului.

— Du-te dracului!

Ochii lui s-au îndreptat spre Andy.

— Unde ți-e arma, scroafă nenorocită?

Andy s-a înfiorat, simțindu-se de parcă se micșorase, ajungând cât o minge.

— Nu are pistol, a răspuns Laura pe un ton calm. E secretară la secția de poliție. Nu e polițistă.

— Ridică-te! a strigat el la Andy. Îți văd insigna! Ridică-te, scroafă ce ești! Fă-ți treaba!

— Nu este o insignă, a insistat Laura. E doar un ecuson! Liniștește-te!

Mama i-a mângâiat mâinile în același mod în care o mângâia noaptea, la culcare.

— Andy, ascultă-mă!

— *Ascultați-mă voi*, curvele dracului!

Un firicel de salivă curgea pe la colțurile gurii bărbatului, în timp ce acesta agita arma în aer.

— Ridică-te, scroafă! Tu urmezi!

— Nu! a strigat Laura, blocându-i drumul. Eu urmez!

Ochii lui s-au îndreptat spre Laura.

— Împușcă-mă! i-a vorbit Laura cu o inconfundabilă siguranță. Vreau să mă împuști pe mine.

Deruta a reușit să crape masca furiei de pe chipul bărbatului. Nu anticipase asta. Oamenii ar fi trebuit să fie înspăimântați, nu să se ofere voluntari.

— Împușcă-mă! a repetat ea.

Bărbatul s-a uitat peste umărul Laurei, la Andy, apoi și-a ațintit din nou privirea asupra celei care îi vorbea.

— Fă-o! a spus Laura. Mai ai un singur glonț. Știi asta! Sunt doar șase gloanțe în pistol.

Ea a ridicat mâinile, care arătau patru degete la stânga și unul la dreapta.

— De aceea nu ai apăsat încă pe trăgaci. A mai rămas un singur glonț.

— Nu știi…

— Doar unul!

Ea a fluturat degetul mare, indicând al șaselea glonț.

— Când mă vei împușca, fiica mea va fugi de aici. Nu-i așa, Andy?

Poftim?

— Andy! a spus mama. Trebuie să fugi, draga mea!

Poftim?

— Nu poate reîncărca arma suficient de repede ca să te rănească.

— Drăcia dracului! a țipat bărbatul, încercând să-și recapete furia. Potoliți-vă! Amândouă!

— Andy! a spus Laura și a făcut un pas către pistolar.

Șchiopăta. O gaură în pantalonii ei de in dezvăluia sânge. Ceva alb, ca un os, ieșea în afară.

— Ascultă-mă, scumpo!

— Am spus să nu te miști!

— Folosește ușa bucătăriei!

Tonul Laurei rămânea egal.

— Există o ieșire în spate.

Poftim?

— Oprește-te, curvo! Amândouă!

— Trebuie să ai încredere în mine, a spus Laura. Nu are timp să reîncarce arma.

Mama.

— Ridică-te!

Laura a mai făcut un pas în față.

— Am spus, ridică-te!

Mama, nu!

— Andrea Eloise!

Asta era vocea de mamă, nu de mami.

— Ridică-te! Acum!

Corpul lui Andy a părut să capete voință proprie. Piciorul stâng în repaus, dreptul cu călcâiul sus, degetele de la mâini atingând pământul, ca un alergător la start.

— Oprește-te!

Omul a îndreptat arma spre Andy, dar Laura s-a mișcat odată cu el. Apoi tipul a smucit pistolul înapoi, iar mama a acoperit-o pe Andy cu corpul ei. Apărând-o de ultimul glonț din pistol.

— Trage! i-a strigat Laura bărbatului. Dă-i drumul!

— La dracu’ cu toate astea!

Andy a auzit un *pocnet.*

Trăgaciul retrăgându-se? Cocoșul lovind glonțul?

A închis ochii, strângându-i cu putere, iar mâinile i-au zburat la cap, acoperindu-l.

Dar nu era nimic.

Nu s-a tras niciun glonț. Nu s-a auzit niciun strigăt de durere.

Niciun zgomot făcut de trupul mamei ei, căzând moartă la pământ.

Podea. Subsol. Doi metri sub pământ.

Andy s-a înfiorat când a deschis ochii.

Omul desfăcuse teaca pentru cuțitul de vânătoare.

Îl scotea încet.

Aproape cincisprezece centimetri de oțel. Zimțat pe o parte. Ascuțit pe cealaltă.

A pus pistolul în toc și a apucat cuțitul în mâna cu mai multă forță în ea.

Nu avea lama îndreptată în sus, așa cum ai ține un cuțit pentru friptură, ci în jos, așa cum te-ai pregăti să înjunghii pe cineva.

— Ce ai de gând să faci cu asta? a întrebat Laura.

El nu a răspuns. În schimb, i-a arătat.

Doi pași înainte.

Cuțitul s-a ridicat, apoi a spintecat aerul spre gâtul mamei ei.

Andy a rămas paralizată, prea îngrozită să se ridice și prea șocată să facă orice altceva decât să-și vadă mama murind.

Laura a întins mâna, de parcă astfel ar fi putut para cuțitul. Lama i-a intrat direct în centrul palmei. Însă în loc să se prăbușească sau să țipe, degetele Laurei s-au înfășurat pe plăselele cuțitului.

Nu a fost nicio luptă. Criminalul era prea surprins.

Laura a smuls cuțitul din încleștarea lui, chiar dacă lama lungă îi ieșea încă din mână.

Bărbatul s-a împleticit, făcând câțiva pași înapoi.

S-a uitat la cuțitul care ieșea din mâna ei.

O secundă.

Două secunde.

Trei.

Apoi a părut să-și amintească de pistolul de la șold. Mâna lui dreaptă s-a întins în jos. Degetele i s-au încleștat în jurul mânerului. Argintul a strălucit în gura țevii. Mâna lui stângă s-a răsucit, pregătită să trimită ultimul glonț în inima mama ei.

În tăcere, Laura și-a răsucit brațul, înfigând lama în lateralul gâtului bărbatului.

S-a auzit un pârâit, ca la un măcelar care taie o bucată de carne de vită.

Sunetul a reverberat până în colțurile încăperii.

Bărbatul a icnit. Gura i s-a deschis ca la pești. Ochii i s-au holbat.

Dosul palmei Laurei era încă lipit de gâtul lui, prins între plăsele și lamă.

Andy a văzut cum se mișcau degetele.

Apoi s-a auzit un clic. Arma tremurând în timp ce bărbatul încerca să o ridice.

Laura a spus ceva; de fapt, s-a auzit mai mult un mârâit decât cuvinte.

El a continuat să ridice arma. A încercat să țintească.

Laura a reușit să îi scoată lama din gât.

Sânge, tendoane, cartilaje.

Fără să stropească sau să fie învăluit în ceață ca înainte. Totul îi ieșea din gât ca un baraj care se rupe.

Cămașa lui neagră s-a înnegrit parcă și mai tare. Nasturii cu sidef luceau acum în diferite nuanțe de rozaliu.

Mai întâi a căzut arma.

Apoi genunchii lui au lovit podeaua. A urmat și pieptul. Apoi capul.

Andy l-a privit în ochi în timp ce cădea.

Era mort înainte să lovească pământul.

2.

Când Andy era în clasa a IX-a, se îndrăgostise de un băiat pe nume Cletus Laraby, căruia i se spunea cu ironie Cleet. Avea părul castaniu și știa să cânte la chitară, și era cel mai deștept de la cursul de chimie, așa că Andy încercase să învețe să cânte la chitară și se prefăcuse că este interesată de chimie.

Ba ajunsese să se înscrie și la târgul de științe al școlii: Cleet se înscrisese, așa că o făcuse și Andy.

Andy nu-i adresase niciodată nici măcar un cuvânt.

Nimeni nu pusese sub semnul întrebării ideea de a-i oferi unui copil de la clubul de teatru, care abia trecuse clasa la științele pământului, acces la azotat de amoniu și comutatoare de contact, dar, privind în urmă, este posibil că dr. Finney să fi fost atât de mulțumită că Andy era interesată și de altceva în afară de mimă, încât ignorase acest aspect.

Și tatăl lui Andy fusese încântat de această veste. Gordon mersese cu Andy la bibliotecă, unde căutaseră cărți despre inginerie și proiectarea rachetelor. Ba, acesta completase chiar și un formular pentru un card de loialitate la magazinul local dedicat hobbyurilor. În timpul cinei, Gordon citea cu voce tare din broșuri primite de la Asociația Americană pentru Studiul Rachetelor.

Ori de câte ori Andy rămânea în casa tatălui ei, Gordon lucra în garaj cu blocurile sale de șlefuit, modelând aripile și conurile frontale, în timp ce Andy stătea la bancul său de lucru și schița modele pentru corpul rachetei.

Andy știa că lui Cleet îi plăcea trupa Goo Goo Dolls, pentru că acesta avea un abțibild pe rucsac, așa că fata începuse să se gândească cum ar fi dacă corpul rachetei ar arăta ca un telescop steampunk precum cel din videoclipul piesei „Iris”, apoi îi venise ideea să îi pună aripi pentru că „Iris” făcea

parte din coloana sonoră a filmului *Orașul îngerilor*, apoi hotărâse să îi pună pe o parte chipul lui Nicolas Cage, pentru că el era îngerul din film, apoi se răzgândise și decisese să o picteze pe Meg Ryan, pentru că toată treaba asta era pentru Cleet, iar el cu siguranță considera că Meg Ryan era mult mai interesantă decât Nicolas Cage.

Cu o săptămână înainte de târg, Andy trebuise să predea toate notițele și fotografiile dr. Finney pentru a demonstra că făcuse singură toată munca. Tocmai lăsase dovezile dubioase pe biroul profesoarei când în încăpere intrase Cleet Laraby.

Andy fusese silită să-și împreuneze mâinile pentru a le împiedica să tremure când Cleet se oprise să se uite la fotografii.

— Meg Ryan, zisese Cleet. E mortală. O arunci pe scârbă în aer, nu?

Andy simțise cum un fior rece își face loc printre buzele ei.

— Iubitei mele îi place la nebunie tâmpenia aia de film. Ăla cu îngeri?

Cleet îi arătase autocolantul de pe rucsac.

— Au compus melodia aia de rahat pentru coloana sonoră, omule! De aceea păstrez abțibildul, pentru a-mi reaminti să nu-mi vând niciodată arta ca poponarii ăia!

Andy înlemnise. Nici măcar nu mai putea vorbi.

„Iubita.” „Tâmpenie”. „Rahat”. „Omule”. „Poponari”.

Andy ieșise din cabinetul dr. Finney fără notițele ei, fără cărți și chiar fără geantă. Trecuse prin cantină, apoi pe ușa care era întotdeauna larg deschisă, astfel încât doamnele care serveau prânzul să poată ieși la o țigară în spatele tomberonului.

Gordon locuia la vreo trei kilometri distanță de școală. Era iunie. În Georgia. Pe coastă. Când ajunsese la el acasă, Andy era arsă rău de soare și leoarcă de transpirație și lacrimi. Luase racheta Meg Ryan și cele două rachete de testare Nicolas

Cage și le aruncase în coșul de gunoi de afară. Apoi le îmbibase cu gaz de brichetă. După care aruncase un chibrit în tomberon. Apoi se trezise pe spate, pe aleea lui Gordon, în timp ce un vecin o stropea cu furtunul de grădină.

Pala de foc îi arsese lui Andy sprâncenele, genele, bretonul și părul din nas. Sunetul exploziei fusese atât de intens, încât urechile lui Andy începuseră să sângereze. Vecinul țipase la ea. Soția lui, asistentă medicală, venise de îndată și cu siguranță încercase să-i spună ceva lui Andy, dar singurul lucru pe care ea îl auzea era un ton ascuțit, ca atunci când profesoara de cor lovea diapazonul.

Eeeeeeeeeeee…

Timp de patru zile, Andy auzise Sunetul și nimic altceva.

La trezire. Când încerca să doarmă. La baie. Când intra în bucătărie. Când stătea în fața televizorului. Când citea bilețelele pe care mama și tatăl ei le scrijeleau cu furie pe o tăbliță.

Nu știm ce e în neregulă.

Probabil temporar.

Nu plânge!

Eeeeeeeeeeee…

Asta se întâmplase cu aproape douăzeci de ani în urmă. Până acum, Andy nu se mai gândise cine știe ce la explozie, dar Sunetul părea că se întorsese. Când acesta a revenit sau, mai bine zis, când ea a devenit conștientă de revenirea lui, se afla la restaurant, lângă mama ei, care era așezată pe un scaun. Erau trei morți pe podea. Pe pământ. Criminalul, cu cămașa lui neagră, înnegrită parcă și mai mult. Shelly Barnard, cu tricoul ei roșu, înroșit parcă și mai mult. Betsy Barnard, cu partea de jos a feței atârnând de mușchi și tendoane.

Andy și-a îndepărtat privirea de la cadavre. Mai mulți oameni stăteau în picioare în afara restaurantului. Clienți ai mallului, având pungi de la Abercrombie și Juicy, și cafele și înghețate de la

Starbucks. Unii dintre ei plângeau. Alții făceau poze.

Andy simțea un soi de presiune asupra brațului. Laura se chinuia să întoarcă scaunul, într-o încercare de a o feri de gură-cască. În ochii lui Andy, fiecare mișcare era întreruptă, de parcă ar fi urmărit un film de acțiune. Mâna Laurei tremura în timp ce femeia încerca să-și învelească piciorul sângerând într-o față de masă. Chestia albă care ieșea în afară nu era un os, ci o bucată de porțelan spart. Laura era dreptace, dar cuțitul care îi ieșea din mâna stângă făcea aproape imposibil gestul de a-și lega piciorul. Vorbea cu Andy, probabil că îi cerea ajutorul, dar tot ce auzea Andy era Sunetul.

— Andy! a strigat-o Laura.

Eeeeeeeeeeee…

— Andrea!

Andy se holba la gura mamei ei, întrebându-se dacă chiar auzea cuvântul sau doar i-l citea pe buze – îi era atât de familiar, încât creierul ei îl procesa mai degrabă ca auzit decât văzut.

— Andy! a repetat Laura. Ajută-mă!

Cuvintele au ajuns la ea, o cerere înfundată, ca și cum mama îi vorbea printr-un tub lung.

— Andy!

Laura apucase mâinile lui Andy într-ale sale.

Mama ședea aplecată pe scaun, într-o evidentă suferință. Andy a îngenuncheat. A început să înnoade fața de masă.

„Legați bine…”

Asta i-ar fi spus Andy unui apelant panicat care sunase la dispecerat.

„Nu vă faceți griji că o răniți! Legați pânza cât de strâns se poate, pentru a opri sângerarea”.

Era altfel însă atunci când propriile mâini erau cele care legau pânza. Altfel când durerea pe care o vedeai era cea de pe chipul propriei mame.

— Andy!

Laura a așteptat ca fiica ei să ridice privirea.

Ochii lui Andy nu reușeau să focalizeze. Voia să fie atentă. Trebuia să fie atentă.

Mama a apucat-o pe Andy de bărbie, scuturând-o zdravăn ca să o scoată din starea de șoc.

— Nu vorbi cu poliția! Nu semna nicio declarație! Spune-le că nu-ți mai amintești nimic!

Poftim?

— Promite-mi! a insistat Laura. Nu vorbi cu poliția!

Patru ore mai târziu, Andy încă nu discutase cu poliția, dar asta se întâmpla mai mult pentru că poliția nu discutase cu ea. Nu la restaurant, nici în ambulanță și nici acum.

Andy aștepta în fața ușilor închise de la Chirurgie, în timp ce medicii o operau pe Laura. Se prăbușise pe un scaun tare, din plastic. Refuzase să se întindă și să fie luată de asistentă și așezată pe pat, pentru că nu era nimic în neregulă cu ea. Laura avea nevoie de ajutor. Și Shelly. Și mama lui Shelly, al cărei nume Andy nu și-l putea aminti acum.

Până la urmă, cine era doamna Barnard, dacă nu o mamă pentru copilul ei?

Andy s-a așezat pe scaun. Trebuia să își schimbe poziția într-un anumit mod ca să nu își simtă rănile de la cap pulsând. Fereastra dădea spre trotuar. Andy și-a amintit că mama ei o culcase la pământ. Izbitura din ceafă, când craniul ei se lovise de fereastră. Pânza de păianjen de pe sticlă. Felul în care Laura se grăbise să se ridice. Cât de calmă păruse.

Felul în care își ridicase degetele – patru de la mâna stângă, unul de la dreapta –, explicându-i atacatorului că mai avea un singur glonț din cele șase.

Andy și-a frecat fața cu mâinile. Nu s-a uitat la ceas, pentru că uitatul la ceas de fiecare dată când voia să facă asta lungea orele într-un mod interminabil. Și-a trecut limba pe deasupra plombelor. Dinții cu vechile plombe metalice

fuseseră găuriți, fiind umpluți apoi cu compozit, dar încă își amintea cum Sunetul aproape că îi vibrase în interiorul molarilor. În maxilar. Sus, în craniu. Un zgomot ca de menghină, care o făcuse să se simtă de parcă sărmanul ei creier se pregătea să facă implozie.

Eeeeeeeeeeee…

Andy și-a închis ochii strâns. Imediat au început să i se deruleze pe dinainte imagini precum diapozitivele din vacanță ale lui Gordon.

Laura ridicând mâna.

Lama lungă care îi spintecase palma.

Cum scosese cuțitul.

Întorcând lama în gâtul bărbatului.

Sânge.

Atât de mult sânge!

Jonah Helsinger. Acesta era numele criminalului. Andy știa, dar nu era sigură cum de-l știa. Îl auzise oare pe stația de emisie-recepție a poliției când mersese în ambulanță cu mama ei? Fusese menționat la știri, la televizor, când Andy fusese condusă în sala de așteptare a triajului? Fusese pe buzele asistentelor medicale când o conduseseră în aripa în care se afla Chirurgia?

„Jonah Helsinger, șoptise cineva, așa cum ai face-o vorbind despre cineva care are cancer. „Numele criminalului este Jonah Helsinger”.

— Doamnă?

O polițistă din Savannah se proptise în fața lui Andy.

— Nu…

Andy a încercat să-și amintească ce o învățase mama ei să spună.

— Nu-mi amintesc!

— Doamnă! a repetat polițista, ceea ce era ciudat, pentru că femeia era mai în vârstă decât Andy. Îmi pare rău să vă deranjez, dar vă caută un domn! Spune că este tatăl dumneavoastră, dar…

Andy a privit pe hol.

Gordon stătea lângă lifturi.

Andy s-a ridicat și a luat-o la fugă spre el, fără să stea pe gânduri.

Gordon a întâmpinat-o la jumătatea drumului, prinzând-o într-o îmbrățișare de urs și ținând-o atât de strâns, încât aproape că îi simțea inima bătându-i în piept. Și-a lipit fața de cămașa lui albă, apretată. Bărbatul venea de la serviciu și era îmbrăcat în costumul său obișnuit, format din trei piese. Ochelarii de citit încă erau așezați în vârful capului. Stiloul Montblanc era ascuns în buzunarul cămășii. I-a simțit metalul rece pe lobul urechii.

Andy se pierduse cu firea de când începuse să se tragă, dar, în brațele tatălui ei, în sfârșit în siguranță, a cedat și a început să hohotească atât de tare, încât abia mai putea sta în picioare. Gordon pe jumătate a ridicat-o, pe jumătate a târât-o spre un rând de scaune aliniate de-a lungul peretelui. A ținut-o atât de strâns, încât Andy era nevoită să ia guri mici de aer pentru a respira.

— Sunt aici! i-a repetat el iar și iar. Sunt aici, scumpo! Sunt aici!

— Tati! a îngăimat ea, iar cuvântul a părut mai degrabă un suspin.

— E în regulă! a încercat Gordon să o liniștească, mângâind-o pe spate. Ești în siguranță acum. Toată lumea este în siguranță.

Andy continua să plângă. A plâns atât de mult, încât a început să se simtă jenată, de parcă ar fi fost din cale afară. Laura era în viață. Se întâmplaseră lucruri rele, dar Laura avea să fie bine. Andy avea să fie bine. *Trebuia* să fie bine.

— Totul e în regulă, a murmurat Gordon. Lasă durerea să iasă!

Andy și-a înghițit lacrimile. A încercat să-și recapete calmul. Și a încercat din nou. De fiecare dată când se gândea că ar putea fi în regulă, în minte îi apărea un alt detaliu – sunetul primului foc de armă, asemănător cu cel scos de un borcan care se deschide, *sunetul* făcut de mama ei în timp

ce împlânta cuțitul în carne și oase –, iar lacrimile începeau din nou să îi curgă pe obraji.

— E în regulă! a spus Gordon, mângâind-o răbdător pe cap. Toată lumea este în regulă, draga mea!

Andy și-a șters nasul. A inspirat și s-a cutremurat. Gordon s-a aplecat pe scaun, încă strângând-o la piept, și și-a scos batista.

Andy și-a șters lacrimile, apoi și-a suflat nasul.

— Îmi pare rău!

— Nu ai pentru ce să-ți ceri scuze! a spus Gordon și i-a îndepărtat cu grijă șuvițele de păr care îi intraseră în ochi. Ai fost rănită?

Ea a clătinat din cap. Și-a suflat din nou nasul până i-au pocnit urechile.

Sunetul dispăruse.

A închis ochii, simțindu-se ușurată.

— E totul în regulă? a întrebat Gordon.

Mâna lui era caldă pe spatele ei. Se simțea din nou ancorată în prezent.

— Te simți bine?

Andy a deschis ochii. Încă avea nervii zdruncinați, dar trebuia să-i spună tatălui ei ce se întâmplase.

— Mama… avea un cuțit, și tipul ăsta, ea l-a omo…, a murmurat ea.

— Ssst! a oprit-o tata, apăsându-și degetele pe buzele ei. Mama e bine. Suntem cu toții în regulă…

— Dar…

Și-a pus din nou degetul pe buzele ei, silind-o să tacă.

— Am vorbit cu doctorul. Mama este la terapie intensivă. Mâna ei va fi bine. Piciorul ei este bine. Totul e în regulă.

Tata a ridicat o sprânceană și și-a înclinat capul ușor spre dreapta, unde stătea polițista. Femeia era la telefon, dar era clar că trăgea cu urechea.

— Ești sigură că te simți bine? a întrebat-o Gordon din nou pe Andy. Te-au consultat?

Ea a încuviințat din cap.

— Ești doar obosită, scumpa mea. Ai fost trează toată noaptea la muncă. Ai văzut ceva oribil. Viața ta a fost în pericol. Viața mamei a fost în pericol. Este de înțeles că ești șocată. Ai nevoie de puțină odihnă, acordă-le un pic de timp amintirilor să se așeze!

Tonul lui era cumpănit. Andy și-a dat seama de asta. Gordon o sfătuia.

— În regulă?

Ea a încuviințat cu un semn din cap pentru că și el a încuviințat cu un semn din cap. De ce îi spunea ce să spună? Oare vorbise cu Laura? Mama ei avea probleme?

Omorâse un om. Firește că avea probleme.

— Doamnă, vă deranjează dacă vă rog să-mi dați niște informații de bază? Numele complet, adresa, data nașterii, genul acesta de lucruri, i-a spus polițista.

— Mă voi ocupa eu de asta, doamnă polițist!

Gordon a așteptat ca femeia să-și scoată pixul și carnețelul înainte să se conformeze.

Andy s-a strecurat din nou sub brațul său protector. A înghițit în sec atât de tare, încât gâtul ei a scos un sunet ciudat.

Și apoi s-a silit să privească situația ca un om obișnuit mai degrabă decât un spectator înspăimântat.

Nu era ca și cum un traficant de droguri împușcase un alt traficant de droguri pe stradă sau ca și cum un soț abuziv sărise calul pentru ultima dată. Un puști alb împușcase două femei albe, apoi fusese ucis de o altă femeie albă, într-unul dintre cele mai aglomerate malluri din stat.

Care de televiziune probabil aveau să vină din Atlanta și Charleston. Avocații aveau să intervină pentru familii, pentru victime, conducerea mallului, orașul, comitatul, poate chiar poliția federală.

O serie de reprezentanți ai forțelor de poliției aveau să își facă apariția: Belle Isle, Savannah, comitatul Chatham, Biroul de Investigații din Georgia. Declarații ale martorilor. Echipe de criminalistică. Fotografii. Autopsii. Colectarea probelor.

O parte din sarcina lui Andy de la dispecerat era de a atribui numere de caz pentru infracțiuni la o scară mult mai mică și, nu de puține ori, le urmărea evoluția de-a lungul lunilor, uneori chiar al anilor, care durau până când un caz ajungea la proces. Dintre toți, ea ar fi trebuit să știe că acțiunile mamei ei aveau să fie examinate în cel mai mic detaliu de sistemul de justiție penală.

Ca la un semnal, dinspre lift s-a auzit un zgomot destul de puternic.

Centura din piele la care polițista avea prinsă arma a scos un soi de scârțâit în timp ce femeia și-o potrivea pe șolduri. Ușile s-au deschis. Un bărbat și o femeie au intrat pe hol. Ambii în costume șifonate. Ambii cu priviri obosite. Tipul era chel și cu nasul plin de arsuri solare. Femeia era cam de înălțimea lui Andy, cu cel puțin zece ani mai în vârstă, cu pielea măslinie și părul întunecat.

Andy a dat să se ridice în picioare, dar Gordon a silit-o să rămână pe scaun.

— Domnișoară Oliver!

Femeia și-a scos insigna și i-a arătat-o lui Andy.

— Sunt detectivul Lisa Palazzolo. Dânsul este detectivul Brant Wilkes. Suntem de la Departamentul de Poliție Savannah. Asistăm orașul Belle Isle cu ancheta.

Femeia și-a vârât insigna înapoi în buzunarul jachetei.

— Trebuie să stăm de vorbă cu dumneavoastră despre ce s-a întâmplat în această dimineață.

Andy a deschis gura, dar, din nou, nu a izbutit să își amintească ce îi spusese mama ei să declare sau ce o antrenase Gordon să zică, așa că a revenit la

răspunsul ei implicit, care era să închidă gura și să se holbeze la persoana care îi adresa întrebarea.

— Nu este un moment bun, domnilor detectivi, a intervenit Gordon. Fiica mea este în stare de șoc. Nu este încă pregătită să dea o declarație.

Wilkes a pufnit dezaprobator.

— Sunteți tatăl ei?

Andy uita întotdeauna că Gordon era de culoare, iar ea, albă, până când altcineva remarca acest lucru.

— Da, domnule detectiv! Sunt tatăl ei!

Tonul lui Gordon era răbdător. Era obișnuit cu asta. De-a lungul anilor, calmase nervii unor profesori anxioși, vânzători preocupați și paznici de magazin agresivi și rasiști.

— Sunt Gordon Oliver, fostul soț al Laurei. Tatăl adoptiv al Andreei.

Wilkes și-a strâmbat gura în lateral în timp ce analiza în tăcere povestea.

— Ne pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat, domnule Oliver! a intervenit Palazzolo. Totuși, trebuie să-i adresăm Andreei câteva întrebări.

— După cum am spus, momentan nu este pregătită pentru a discuta despre incidentul care tocmai a avut loc, a repetat Gordon, care și-a încrucișat picioarele dezinvolt, de parcă totul era doar o formalitate. Andrea este operator la dispeceratul poliției, lucru de care sunt sigur că v-ați dat seama, privindu-i uniforma. A lucrat în schimbul de noapte. Este obosită. A asistat la o tragedie cumplită. Nu este în stare să dea o declarație.

— *Într-adevăr* o tragedie îngrozitoare! a încuviințat Palazzolo. Trei persoane și-au pierdut viața.

— Iar fiica mea ar fi putut să fie a patra.

Gordon continua să-și țină, protector, brațul în jurul umerilor lui Andy.

— V-am fi recunoscători dacă ați stabili o întâlnire pentru mâine, la secția de poliție.

— Aceasta este o anchetă criminalistică în desfășurare.

— Suspectul este mort, i-a amintit Gordon. Nu este nimic urgent, doamnă detectiv. Încă o zi chiar nu contează.

Wilkes a mormăit din nou.

— Câți ani aveți?

Andy și-a dat seama că vorbea cu ea.

— Are treizeci și unu de ani. I-a împlinit astăzi, a spus Gordon.

Andy și-a amintit brusc de mesajul vocal al lui Gordon din această dimineață, o versiune falsată a tradiționalului „Mulți ani trăiască”, interpretat cu vocea sa baritonală profundă.

— E puțin cam mare pentru a-l lăsa pe *tati* să vorbească în locul ei, a comentat Wilkes.

Palazzolo a dat ochii peste cap, dar a spus:

— Domnișoară Oliver, ne-am bucura foarte mult dacă ne-ați ajuta să așternem pe hârtie felul cum s-au petrecut evenimentele. Sunteți singurul martor care încă nu a dat declarație.

Andy știa că nu e adevărat, pentru că Laura încă își revenea după anestezie.

— Domnilor detectivi, dacă…, a început Gordon.

— Ești taică-său sau nenorocitul ei de avocat? a vrut să știe Wilkes. Pentru că te putem îndepărta de…

Gordon s-a ridicat în picioare. Era cu cel puțin treizeci de centimetri mai înalt decât Wilkes.

— Se întâmplă să fiu avocat, domnule Wilkes, și pot să îți dau câteva lecții privind dreptul constituțional al fiicei mele de a refuza acest interogatoriu sau pot să depun o plângere oficială la superiorii dumitale.

Andy vedea ochii omului mișcându-se de colo-colo și cum îl ardea buza să îl pună la punct pe Gordon.

— Brant, e timpul să faci o plimbare! a zis Palazzolo.

Wilkes nici nu s-a clintit.

— Brant, hai odată! Ne întâlnim la cantină! Mănâncă ceva!

Wilkes s-a uitat la Gordon ca un pitbull necastrat înainte să se îndepărteze, în sfârșit.

— Domnule Oliver, a reluat Palazzolo, înțeleg că fiica dumneavoastră a trecut prin multe astăzi, dar chiar dacă Savannah nu este ceea ce ați putea numi un oraș liniștit, nu suntem obișnuiți cu omuciderile triple. Chiar trebuie să îi luăm o declarație fiicei dumneavoastră. Trebuie să aflăm ce s-a întâmplat.

— Dublă omucidere, a corectat-o Gordon.

— Corect!

A existat un scurt moment de ezitare înainte ca Palazzolo să vorbească din nou.

— Putem face asta în timp ce stăm jos?

Femeia i-a oferit lui Andy un zâmbet conciliant.

— Și eu lucrez în schimbul de noapte. Sunt trează de optsprezece ore, care parcă nu se mai termină.

Detectiva trăgea deja un scaun înainte ca Gordon să o poată opri.

— Uite cum facem, vă spun ce știu și apoi, dacă Andrea are chef, îmi poate spune ce știe ea. Sau nu. Oricum ar fi, veți afla cum privim noi lucrurile.

Femeia a indicat celelalte scaune.

— E o înțelegere bună, domnule Oliver. Sper că vă veți gândi să o luați în calcul.

Andy și-a ridicat ochii spre tatăl ei. Omucidere triplă? Doi oameni răniți? De ce simțea că detectiva nu o număra și pe Laura printre răniți?

— Domnule Oliver?

Palazzolo a bătut ușor în spătarul scaunului, dar nu s-a așezat.

— Ce părere aveți?

Gordon s-a uitat în jos, la Andy, care mai văzuse acea privire de o mie de ori înainte: *Ține minte ce ți-am spus.*

Andy a dat din cap. Dacă se pricepea la ceva, atunci era la a-și ține gura închisă.

— Grozav!

Palazzolo s-a așezat cu un geamăt ascuțit.

Gordon a împins-o pe Andy, astfel încât să fie el cel care stătea direct vizavi de Palazzolo.

— Bine!

Palazzolo și-a scos carnetul, dar nu și pixul.

A răsfoit paginile.

— Numele atacatorului este Jonah Lee Helsinger. Optsprezece ani. Elev în ultimul an de liceu. Acceptare în avans la Florida State University. Tânăra era Shelly Anne Barnard. Era la restaurant cu mama ei, Elizabeth Leona Bernard; adică Betsy. Jonah Lee Helsinger este – era – fostul iubit al lui Shelly. Tatăl ei spune că Shelly se despărțise de Helsinger acum două săptămâni. Voise să o facă înainte de a merge la facultate, peste o lună. Helsinger nu a reacționat prea bine.

Gordon și-a dres glasul.

— Puțin spus!

Detectiva a dat din cap, ignorând sarcasmul replicii lui Gordon.

— Din păcate, forțele de ordine s-au confruntat cu multe astfel de cazuri de-a lungul anilor. Știm că astfel de crime în serie nu sunt, de obicei, rezultatul unui impuls de moment. Sunt operațiuni bine planificate, bine executate, care tind să zacă undeva, într-un colț al minții criminalului, până când ceva – un eveniment precum o despărțire sau o schimbare în viață iminentă, precum mersul la facultate – pune planul în mișcare. Prima victimă este, în general, o femeie apropiată, motiv pentru care am fost ușurați să descoperim că mama lui Helsinger a plecat din oraș în această dimineață. Afaceri în Charleston. Dar felul în care era îmbrăcat Helsinger – pălărie neagră, vestă și centură pentru armă, pe care a cumpărat-o de pe Amazon acum șase luni –, totul ne spune că s-a gândit mult la modul în care avea să comită

crimele. Scânteia a apărut când Shelly s-a despărțit de el, dar ideea, planificarea, toate acestea erau sădite în mintea lui de luni în șir.

Crime la întâmplare.

Cele trei cuvinte au început să se răsucească în mintea lui Andy.

— Victimele sale au fost toate femei? a întrebat Gordon.

— A fost și un bărbat, care se afla în restaurant. A fost lovit în ochi de șrapnel. Nu sunt sigură dacă își va pierde sau nu ochiul.

Detectiva s-a întors însă la Jonah Helsinger.

— Ce mai știm despre criminalii care ucid la întâmplare este că au obiceiul de a pune dispozitive explozive în propriile case pentru a avea un număr cât mai mare de victime. De aceea am solicitat ca echipa de geniști să facă o verificare a dormitorului lui Helsinger înainte de a intra. Avea o bombă conectată la clanța ușii. Cu configurare defectuoasă. Probabil a luat-o de pe internet. Nu a explodat nimic, mulțumesc lui Dumnezeu!

Andy a deschis gura ca să poată respira. Se aflase față în față cu acest tip. Individul aproape că o ucisese pe Laura. Aproape că o ucisese pe Andy. Oameni asasinați. Încercase să arunce oameni în aer.

Probabil mersese la liceul Belle Isle, la fel ca Andy.

— Helsinger, a intervenit Gordon. Îmi sună cunoscut numele ăsta.

— Da, familia este destul de cunoscută în comitatul Bibb. Oricum…

— Destul de cunoscut, a repetat Gordon, dar cele trei cuvinte au fost rostite într-un mod pe care Andy nu își dădea seama cum să îl interpreteze.

Evident, Palazzolo a înțeles ce însemnau. L-a țintuit pe Gordon cu privirea preț de câteva clipe, apoi a continuat:

— Oricum, Jonah Helsinger a lăsat niște caiete de școală pe pat. Cele mai multe dintre ele pline cu desene. Imagini tulburătoare, lucruri ciudate. Tipul avea încă patru arme de mână, un AR-15 și o pușcă, așa că a ales arma cu șase gloanțe și cuțitul dintr-un motiv anume. Cred că știți motivul. În laptopul lui s-a găsit un fișier intitulat „Planul morții”, care conținea două documente și un PDF.

Andy a simțit cum o străbate un fior. Cu o seară în urmă, în timp ce ea se pregătea să meargă la muncă, Jonah Helsinger era probabil culcat în pat și își făcea planuri legate de crime.

— PDF-ul, a continuat Palazzolo, era o schemă a restaurantului, cam cum ar desena-o un arhitect. Unul dintre documente era un soi de cronologie, genul acela cu puncte: trezirea la ora asta, duș la ora asta, curățat arma aici, alimentat mașina acolo. Celălalt document era un fel de pagină de jurnal în care Helsinger a scris cum și de ce avea să facă acest lucru.

Detectiva s-a uitat din nou în notițele sale.

— Primele sale ținte aveau să fie Shelly și mama ei. Din câte se pare, aveau obiceiul să ia prânzul împreună, în fiecare luni, la Rise-n-Dine. Shelly a scris despre asta pe Facebook, și-a postat mâncarea pe Snapchat, în fine. Domnul Barnard ne-a spus că prânzurile mamă-fiică sunt ceva ce soția și fiica hotărâseră să facă împreună în vara de dinainte ca Shelly să meargă la facultate.

— Prânzurile *erau* ceva, a mormăit Gordon, pentru că totul referitor la cele două femei era acum la trecut…

— Erau. Da! a încuviințat Palazzolo. Helsinger plănuise să le omoare pe amândouă. Dădea vina pe mamă pentru despărțire. A scris în jurnal că era vina lui Betsy, că o împingea mereu pe Shelly de la spate, bla, bla. Vorbărie fără cap și fără coadă. Nu contează, pentru că știm că e vina lui Jonah Helsinger, nu-i așa?

— Exact! a spus Gordon pe un ton care nu admitea replică.

Palazzolo l-a ațintit din nou cu privirea în felul acela ciudat, înainte să își vâre nasul în notițele ei.

— Planul era acesta: după ce le ucidea pe Betsy și pe Shelly, Helsinger urma să ia ostatic pe oricine se afla în restaurant. Avea timpul notat în jurnal: 13:16, nu ora exactă, ci ceva legat de sincronizare.

Femeia a ridicat ochii spre Andy, apoi spre Gordon.

— Vedeți, credem că tipul a făcut un soi de test. Săptămâna trecută, la aproximativ aceeași oră cu incidentul de astăzi, cineva a aruncat o piatră prin fereastra cu vedere spre promenadă. Așteptăm informațiile de la agenții de pază. Incidentul a fost trimis către colegii de la Spargeri. Primul polițist de la mall a avut nevoie de un minut și șaisprezece secunde pentru a ajunge la restaurant.

Polițiștii din mall nu erau polițiști obișnuiți, ci agenți în afara serviciului, angajați pentru a asigura paza magazinelor de fițe. Andy le văzuse armele la șold, dar nu își bătuse niciodată capul cu asta.

— În cronologia prevăzută de Helsinger, le-a spus Palazzolo, figura că va fi nevoit să omoare cel puțin un martor nevinovat pentru a le da de înțeles polițiștilor că nu glumește. Apoi avea de gând să-i lase pe polițiști să-l omoare. Helsinger a crezut probabil că planul lui a fost dat peste cap atunci când v-a văzut uniforma și a presupus că faceți parte din forțele de ordine.

Palazzolo vorbea acum direct cu Andy.

— Adunăm informații de la ceilalți martori cum că voia să-l împușți. Sinucidere cu ajutorul unui polițist.

Cu excepția faptului că Andy nu era polițist.

„Ridică-te! Fă-ți treaba!”

Asta îi țipase Helsinger lui Andy.

Apoi, mama lui Andy spusese: „Împușcă-mă”.

— Este un tip foarte rău. Mă rog, a fost un tip rău. Pușțiul ăsta, Helsinger.

Palazzolo încă se concentra asupra lui Andy.

— Avem totul în notițele lui. A plănuit totul cu mare meticulozitate. Știa că va ucide oameni. Spera că va ucide și mai mulți oameni în secunda când cineva avea să îi deschidă ușa dormitorului. Umpluse bomba cu șuruburi și cuie. Dacă nu ar fi pornit cablajul din capătul clanței ușii, s-ar fi ales praful de toată casa, împreună cu oricine se întâmpla să fie înăuntru. Am fi găsit cuie la două străzi distanță, înfipte în Dumnezeu știe cine sau ce.

Andy voia să dea din cap, dar se simțea paralizată. Șuruburi și cuie care zboară prin aer. De ce era nevoie pentru a construi un astfel de dispozitiv și de a adăuga toate acele proiectile în speranța că vor mutila sau ucide oameni?

— Aveți noroc! i-a spus Palazzolo lui Andy. Dacă mama dumneavoastră nu ar fi fost acolo, v-ar fi ucis. Pur și simplu, era un tip rău.

Andy a simțit-o pe femeie privind-o, dar nu și-a ridicat ochii din podea.

„Tip rău!”

Palazzolo tot repeta chestia asta, de parcă era ceva bun că Helsinger e mort. De parcă ar fi primit ce merita. De parcă tot ce făcuse Laura era complet justificat, deoarece Jonah Lee Helsinger era un „tip rău”.

Andy lucra la o secție de poliție. Majoritatea oamenilor care erau uciși intrau în categoria tipilor răi. Cu toate acestea, nu îi auzise niciodată pe vreunul dintre detectivi insistând asupra faptului că victima era un „tip rău”.

— Domnule Oliver, a zis Palazzolo, întorcându-se către Gordon. Soția dumneavoastră are pregătire militară?

Gordon nu a răspuns.

— Informațiile despre ea sunt destul de vagi, a continuat detectiva, care a început din nou să își răsfoiască notițele din carnețel. Născută în Providence, Rhode Island. A urmat cursurile

Universității din Rhode Island. Masterat și doctorat de la UGA. Locuiește în Belle Isle de douăzeci și opt de ani. Casa este plătită, ceea ce, hei, felicitări! Ar fi putut să vândă pe o grămadă de bani, dar, înțeleg, unde să meargă? O singură căsătorie, un singur divorț. Fără cine știe ce datorii restante. Își plătește facturile la timp. Nu a plecat niciodată din țară. O amendă pentru parcare, acum trei ani, pe care a plătit-o online. Cred că a fost una dintre primele persoane care și-au cumpărat casă aici.

Palazzolo s-a întors spre Andy.

— Ați crescut aici, nu?

Andy s-a holbat la femeia din fața ei Avea o aluniță lângă ureche, chiar sub linia maxilarului.

— Ați mers la școală în Isle, apoi la SCAD[17] pentru facultate?

Andy își petrecuse primii doi ani din viață în Athens, în timp ce Laura își încheia doctoratul, dar singurul lucru pe care și-l amintea despre UGA era că se speria de papagalul vecinului.

— Domnișoară Oliver!

Vocea lui Palazzolo părea încordată. Din câte i se părea, era obișnuită să i se răspundă la întrebări.

— Mama dumneavoastră a urmat cursuri de autoapărare?

Andy studia alunița polițistei. Din ea ieșeau niște fire scurte de păr.

— Yoga? Pilates? Tai chi?

Palazzolo a așteptat. Și a tot așteptat. Apoi și-a închis carnețelul și l-a pus la loc în buzunar. A vârât mâna în celălalt buzunar, de unde și-a scos telefonul.

A bătut ușurel pe ecran.

— Vă arăt asta pentru că este deja la știri.

A glisat pe ecran.

— Unul dintre clienții restaurantului a decis că este mai important să înregistreze pe telefonul mobil ce se întâmplă decât să sune la 911 sau să fugă ca să-și salveze viața.

A întors telefonul. Imaginea era pusă pe pauză. Jonah Helsinger stătea la intrarea în restaurant. Jumătatea inferioară a corpului îi era ascunsă de un coș de gunoi. În spatele lui, mallul era gol. Analizând unghiul acela, Andy și-a dat seama că nu chelnerița din spate filmase. Se întreba dacă era omul cu ziarul. Telefonul fusese înclinat puțin peste solnița cu sare și piper, de parcă ar fi încercat să ascundă faptul că-l înregistra pe puștiul acela ciudat, îmbrăcat ca un răufăcător dintr-un film cu John Wayne.

Obiectiv vorbind, pălăria era ridicolă; prea mare pentru scăfârlia lui Helsinger, rigidă în vârf și răsucită aproape comic.

Și Andy l-ar fi putut filma.

— E destul de brutal, a urmat Palazzolo. La știri blurează imaginile. Vă simțiți în stare să priviți asta?

Vorbea cu Gordon pentru că, evident, Andy văzuse deja totul.

Gordon și-a netezit mustața cu degetele, în timp ce se gândea la întrebare. Andy știa că tatăl ei avea să se descurce cu asta. Gordon se întreba dacă voia într-adevăr să vadă.

În cele din urmă a decis:

— Da!

Palazzolo a făcut un semn șerpuitor cu degetul în jurul marginii telefonului și a atins ecranul.

Inițial, Andy s-a întrebat dacă atingerea s-a înregistrat, pentru că Jonah Helsinger nu se mișca. Timp de câteva secunde, tipul doar a stat acolo, în spatele coșului de gunoi, privind în gol în restaurant, cu pălăria de cowboy pe fruntea lui cu aspect strălucitor.

Două femei mai în vârstă, care mergeau prin mall, se plimbau în spatele lui. Una dintre ele a remarcat îmbrăcămintea western, i-a dat un ghiont celeilalte și amândouă au râs.

În fundal se auzea muzică. Melodia Madonnei, „Dress You Up”.

Cineva a tușit. Sunetul discret a vibrat în urechile lui Andy, care s-a întrebat dacă remarcase vreunul dintre aceste zgomote când se întâmplaseră, când era în restaurant, spunându-i chelneriței că are Specializare Operații sau când se uita pe fereastră la valurile care se zbuciumau în depărtare.

Pe ecran, capul lui Helsinger s-a deplasat spre dreapta, apoi spre stânga, de parcă ar fi cercetat restaurantul. Andy știa că nu era mare lucru de văzut. Localul era pe jumătate gol, o mână de clienți savurând o ultimă ceașcă de cafea sau un pahar de ceai înainte să rezolve cine știe ce treburi sau să joace golf ori, în cazul lui Andy, să meargă la culcare.

Helsinger s-a îndepărtat de coșul de gunoi.

O voce de bărbat a spus „Iisuse”.

Andy și-a amintit acel cuvânt, micimea și răutatea cu care fusese rostit, nota de surpriză din el.

Arma s-a ridicat. Un nor de fum de pe țeavă. O pocnitură sonoră.

Shelly a fost împușcată în ceafă. S-a prăbușit pe podea ca o păpușă de hârtie.

Betsy Barnard a început să țipe.

Al doilea glonț a ratat-o pe Betsy, dar un strigăt puternic a anunțat că lovise pe altcineva.

Al treilea glonț a venit rapid după cel de-al doilea.

O ceașcă de pe masă a explodat într-un milion de bucăți. Cioburile au zburat prin aer.

Laura se îndepărta de atacator când una dintre bucăți i-a intrat în picior. Rana nu s-a văzut în expresia mamei. A început să alerge, dar nu să scape. Era mai aproape de intrarea în mall decât de spatele restaurantului. Ar fi putut să se ascundă sub o masă. Ar fi putut scăpa.

În schimb, a alergat spre Andy.

Andy s-a văzut stând cu spatele întors spre fereastră. Andy din videoclip a scăpat cana de

cafea. Cioburi de ceramică au zburat în toate părțile. În prim-plan, Betsy Barnard era ucisă.

Al patrulea glonț îi pătrundea în gură, al cincilea, în cap.

A căzut deasupra fiicei sale.

Apoi Laura a culcat-o pe Andy la pământ.

Câteva clipe de liniște înainte ca Laura să țâșnească în sus.

A mângâiat-o pe mâini în același mod în care o făcea când o băga pe Andy în pat și o învelea de culcare. Omul în negru, Jonah Lee Helsinger, avea o armă îndreptată spre pieptul Laurei. În depărtare, Andy putea să se vadă pe sine. Era ghemuită și semăna cu o minge. Geamul din spatele ei se transformase într-o pânză de păianjen. Bucăți din el se prăbușeau.

Stând pe scaun lângă Gordon, Andy s-a ridicat și și-a atins părul. Apoi și-a scos o bucată de sticlă din părul încurcat.

Când s-a uitat înapoi la telefonul detectivului Palazzolo, unghiul filmulețului se schimbase. Imaginea era tremurată, luată din spatele atacatorului. Cine făcuse înregistrarea era întins pe podea, chiar dincolo de o masă răsturnată. Poziția i-a oferit lui Andy o perspectivă diferită. În loc să fie cu fața la bărbatul cu arma, era în spatele lui. În loc să se uite la spatele mamei ei, putea să-i vadă fața. Mâinile ei ridicând șase degete pentru a indica numărul total de gloanțe. Degetul ei mare indicând singurul glonț rămas.

„Împușcă-mă!”

Asta îi spusese Laura puștiului care deja ucisese doi oameni: „Împușcă-mă!” O spusese în repetate rânduri. Cuvintele reverberau în creierul lui Andy când Laura le rostea în filmuleț.

„Împușcă-mă, vreau să mă împuști, împușcă-mă, când tragi în mine, fiica mea va fugi…”

Când puștiul începuse să tragă, toate persoanele rămase vii din restaurant țipaseră sau se ascunseseră, sau fugiseră, sau toate trei la un loc.

Laura începuse să numere gloanțele.

— Poftim? a mormăit Gordon. Ce face tipul ăsta?

Poc!

Pe ecran, Helsinger tocmai desfăcea teaca atârnată de centura pentru armă.

— Acesta este un cuțit, a observat Gordon. Am crezut că a folosit o armă de foc.

Pistolul era pus în toc. Helsinger ținea cuțitul în pumnul strâns, cu lama înclinată în jos pentru un incredibil carnaj.

Andy a vrut să închidă ochii, dar își dorea la fel de tare să vadă scena din nou, să privească chipul mamei ei, pentru că acum, în acest moment al filmului, când Helsinger ținea amenințător cuțitul de vânătoare, expresia Laurei era aproape placidă, ca și cum apăsase pe un comutator dinlăuntrul ei.

Cuțitul s-a ridicat.

Gordon a tras aer în piept printre dinți.

Cuțitul a coborât.

Laura și-a ridicat mâna stângă. Lama i s-a înfipt chiar în centrul palmei. Degetele i s-au încleștat în jurul plăselelor. L-a smuls din mâna lui, apoi, cu cuțitul încă în mână, i-a înfipt lama în lateralul gâtului.

Zbang!

Helsinger a căscat ochii, năucit.

Mâna stângă a Laurei era prinsă în stânga gâtului său ca un mesaj lipit de un avizier.

A urmat o scurtă pauză, nu mai mult de câteva milisecunde.

Gura Laurei s-a mișcat. Unul sau două cuvinte, cu buzele abia deschise.

Apoi și-a trecut brațul drept pe sub stânga prinsă în capcană.

Și-a întins încheietura mâinii drepte lângă umărul drept al lui Helsinger.

Mâna ei dreaptă l-a împins în umăr.

Mâna ei stângă a smucit lama cuțitului din gâtul bărbatului.

Sânge.

Pretutindeni.

Gordon a rămas cu gura căscată.

Limba lui Andy a devenit ca de bumbac.

Mâna dreaptă împingând, mâna stângă trăgând.

Privind filmul, părea că Laura trăsese de bunăvoie cuțitul din gâtul lui Helsinger.

Nu doar luându-i zilele.

Omorându-l.

— Tocmai…, a îngăimat Gordon, pentru că văzuse și el. Ea tocmai…

Mâna i s-a dus automat la gură.

În videoclip, genunchii lui Helsinger au lovit podeaua. A urmat pieptul. Fața.

Andy s-a văzut undeva, în depărtare. Albul ochilor ei alcătuia niște cercuri aproape perfecte.

În prim-plan, expresia Laurei era calmă. Femeia s-a uitat în jos, la cuțitul care îi străpungea mâna, întorcându-l pentru a privi mai bine – mai întâi palma, apoi dosul acesteia –, de parcă ar fi găsit o așchie.

Ajuns în acest punct, Palazzolo a hotărât să întrerupă filmulețul.

A așteptat câteva clipe, apoi a întrebat:

— Vrei să vedeți din nou?

Gordon a înghițit atât de tare, încât Andy i-a văzut mărul lui Adam mișcându-se iute în sus și-n jos.

— Domnule Oliver?

Acesta a clătinat din cap, cu privirea pierdută undeva în lungul coridorului

Palazzolo a închis ecranul. Apoi a vârât telefonul înapoi în buzunar. Fără ca Andy să-și fi dat seama, detectiva schimbase unghiul în care se afla scaunul, depărtându-se întrucâtva de Gordon. Palazzolo s-a aplecat ușor în față, cu mâinile sprijinite pe picioare. Acum mai erau doar vreo patru centimetri între genunchii ei și ai lui Andy.

— E… oribil, a spus detectiva. Trebuie să vă fie greu să vedeți aceste imagini.

Gordon a clătinat din cap. Credea că detectiva încă vorbea cu el.

— Nu vă grăbiți, domnișoară Oliver, a spus Palazzolo. Știu că vă este greu, nu-i așa?

Vorbea din nou cu Andy, aplecându-se încă și mai aproape; atât de aproape, încât Andy se simțea mai mult decât inconfortabil.

O mână împingând, o mână trăgând.

Împingându-i umărul. Trăgând cuțitul prin gâtul omului.

Expresia calmă de pe chipul Laurei.

„Vă spun ce știu și apoi, dacă Andrea are chef, îmi poate spune ce știe ea”.

Detectiva nu le spusese și nici nu le arătase nimic care să nu fie deja la știri. Și acum o înghesuia pe Andy, fără să pară totuși că o înghesuie, și înstăpânindu-se pe o bucată din spațiul ei personal. Andy știa că asta făcea parte din tehnica interogatoriului deoarece citise o parte din manuale în perioadele mai liniștite de la locul de muncă.

Adnotările lui Horton despre tehnica interviului în poliție: *declarații ale martorilor*, *interogarea martorilor ostili și obținerea unei mărturisiri.*

Trebuia să faci subiectul să se simtă inconfortabil, fără ca acesta să știe de ce se simte inconfortabil.

Iar motivul pentru care Palazzolo încerca s-o facă pe Andy să se simtă inconfortabil era nu pentru a-i lua o declarație, ci ca să o interogheze.

— Ați avut noroc că mama dumneavoastră a fost acolo să vă salveze, a continuat Palazzolo. Unii ar spune că e o adevărată eroină.

„Unii”.

— Ce i-a spus mama dumneavoastră lui Jonah înainte ca acesta să moară? a întrebat Palazzolo.

Andy privea cum spațiul dintre ele se micșora tot mai mult. Patru centimetri deveniseră acum doar doi.

— Domnișoară Oliver?

Laura păruse prea calmă. Asta era problema. Fusese prea calmă și prea metodică, mai ales când își ridicase mâna dreaptă și o pusese lângă umărul drept al lui Jonah.

O mână împingând, o mână trăgând.

Deloc speriată pentru propria viață.

Totul premeditat.

— Domnișoară Oliver? a repetat Palazzolo. Ce a spus mama dumneavoastră?

Întrebarea nerostită a detectivei a completat acel minuscul și incomod spațiu de doi centimetri dintre ele. Dacă Laura fusese într-adevăr atât de calmă, dacă într-adevăr fusese atât de metodică, de ce nu-și folosise aceeași mână pentru a-i lua arma lui Helsinger?

— Andrea?

Palazzolo își odihnea acum coatele pe genunchi. Andy simțea mirosul de cafea care răzbătea din respirația detectivei.

— Știu că este un moment dificil, dar putem clarifica totul foarte repede dacă îmi acordați câteva secunde și îmi povestiți ce a spus mama dumneavoastră înainte ca Helsinger să moară.

Polițista a așteptat câteva clipe.

— Telefonul nu a reușit să prindă. Cred că am putea să trimitem filmulețul la un laborator de stat, dar ar fi mai ușor dacă, pur și simplu, mi-ați spune…

— Tată, a spus Gordon. Ar trebui să ne rugăm pentru tată.

Palazzolo nu s-a întors să se uite la el, dar Andy, da. Gordon nu era genul care se roagă.

— Nici nu-mi pot imagina…, a spus el, apoi s-a oprit câteva clipe. Nici nu-mi pot imagina ce simți când îți pierzi familia așa.

Când a rostit ultimul cuvânt, bărbatul a pocnit din degete undeva, aproape de fața lui, ca pentru a se trezi de unul singur din transa în care îl indusese videoclipul.

— Sunt așa de bucuros că mama ta a fost acolo pentru a te proteja, Andrea! Și a se proteja și pe ea însăși.

Andy a încuviințat cu o mișcare din cap. Măcar o dată, era cu câțiva pași înaintea tatălui ei.

— Uite ce e, oameni buni! a spus Palazzolo și, în sfârșit, s-a dat mai în spate pe scaunul ei. Știu ce gândiți: că nu sunt de partea voastră, doar că aici nu există părți sau tabere. Jonah Helsinger era un tip rău. Avea un plan. Voia să ucidă oameni și exact asta a făcut. Și aveți dreptate, domnule Oliver. Soția și fiica dumitale ar fi putut să fie a treia și a patra lui victimă. Dar sunt polițist și este treaba mea să pun întrebări despre ce s-a întâmplat cu adevărat la restaurant în după-amiaza asta. Nu vreau decât să aflu adevărul.

— Doamnă detectiv Palazzolo, a intervenit Gordon, iar vocea îi suna ca de obicei. Suntem amândoi pe acest pământ de suficient timp pentru a ști că adevărul este deschis interpretărilor.

— E adevărat, domnule Oliver. E foarte adevărat.

Detectiva i-a aruncat o privire lui Andy.

— Știi, tocmai mi-am dat seama că nu ai rostit nici măcar un cuvânt în tot acest timp.

Mâna polițistei s-a îndreptat spre genunchiul lui Andy cu o afecțiune aproape frățească.

— E în regulă, draga mea. Nu îți fie frică! Poți să vorbești cu mine!

Andy se uita fix la alunița de pe maxilarul femeii, pentru că îi era prea greu să o privească în ochi. Nu se temea. Era doar confuză.

Mai era oare Jonah Helsinger o amenințare când îl ucisese Laura?

Pentru că poți ucide în mod legal pe cineva care te amenință, dar dacă nu te amenință, iar tu l-ai omorât, asta însemna că nu te mai aperi.

Ci doar că l-ai ucis.

Andy a încercat să se gândească la dimineața cu pricina, să completeze spațiile goale cu filmulețul.

Ar fi putut Laura să lase cuțitul în gâtul lui Jonah Helsinger, să îi ia arma și apoi… ce?

Ar fi venit poliția. Dispeceratul ar fi transmis prin radio că este nevoie de o ambulanță, nu de un medic legist, pentru că adevărul era că, până și cu un cuțit care-i atârna în stilul Herman Munster[18] de gât, Jonah Helsinger nu era mort. Nu îi cursese sânge nici din gură, nici din nas. Încă putea să-și miște brațele și picioarele, ceea ce însemna că jugulara lui, carotida, era probabil intactă. Ceea ce însemna că ar fi avut șansa să rămână în viață până îl ucisese Laura.

Deci, ce s-ar fi întâmplat în continuare?

Echipajul de urgență l-ar fi putut stabiliza pentru drumul spre spital, iar chirurgii ar fi putut scoate cuțitul în siguranță, dar nimic din toate acestea nu se întâmplase pentru că Laura își pusese mâna dreaptă lângă umărul drept al lui Jonah Helsinger și îi curmase viața.

— Domnișoară Oliver, a continuat Palazzolo. Consider că lipsa comunicării din partea dumneavoastră este extrem de îngrijorătoare Dacă nu este nimic în neregulă, atunci de ce nu vorbiți cu mine?

Andy s-a silit să se uite în ochii detectivei. Trebuia să vorbească. Era momentul să spună că Laura nu avusese altă opțiune: *Mama mea a acționat în legitimă apărare. Tu nu ai fost acolo, dar eu am fost, și sunt gata să jur pe un teanc de Biblii, în fața oricărui juriu, că mama nu a avut altă opțiune decât să îl omoare pe Jonah Lee Helsinger.*

— Laura? a zis Gordon.

Andy s-a întors, ieșind în sfârșit din vârtejul iscat de Palazzolo. Se așteptase să își vadă mama zăcând pe un pat de spital, dar aceasta stătea într-un scaun cu rotile.

— Mă simt bine, a răspuns Laura, dar fața îi era schimonosită de durere.

Era îmbrăcată într-un halat alb. Brațul îi era imobilizat aproape de talie cu o curea cu arici. Degetele îi erau ținute rigid de ceva care semăna cu o mănușă de motociclist cu vârfurile tăiate.

— Trebuie să mă schimb, apoi sunt gata să plec acasă!

Gordon a deschis gura pentru a protesta, dar Laura i-a tăiat-o scurt:

— Vă rog! a spus ea. I-am spus deja doctoriței că mă externez pe semnătură. Chiar acum pregătește documentele. Poți să aduci mașina?

A părut supărată, mai ales când Gordon nu s-a mișcat.

— Gordon, poți, te rog, să aduci mașina?

— Doamnă doctor Oliver, a intervenit Palazzolo, chirurgul care v-a îngrijit mi-a spus că ar trebui să rămâneți peste noapte, poate chiar mai mult.

Laura nu a întrebat-o pe femeie cine este sau de ce vorbise cu chirurgul.

— Gordon, vreau să mă duc acasă!

— Doamnă! a încercat din nou Palazzolo. Sunt detectivul Lisa Palazzolo de la Savannah…

— Nu vreau să vorbesc cu dumneata, a replicat Laura și și-a ridicat ochii spre Gordon. Vreau să merg acasă!

— Doamnă…

— Ești tare de urechi? a repezit-o Laura. Omul acesta este avocat. Te poate informa în privința drepturilor mele legale dacă nu ești familiarizată cu ele.

Palazzolo s-a încruntat.

— Da, am trecut deja prin etapa asta, dar vreau să lămurim ceva în mod oficial: refuzați să fiți interogată?

— Deocamdată, a intervenit Gordon, pentru că nimic nu îl făcea stea mai hotărât alături de Laura decât o străină care o provoca.

— Cineva de la biroul meu vă va suna pentru a programa o întâlnire.

— Aș putea să o rețin ca martor.

— Ați putea, da, s-a arătat de acord Gordon. Pe de altă parte, ar putea rămâne aici, la recomandarea medicului, și v-ar fi refuzat accesul la ea.

— Am fost anesteziată, a încercat Laura să dreagă busuiocul. Nu sunt în stare să…

— Înrăutățiți situația. Vă dați seama de asta, nu?

Palazzolo a lăsat să cadă fațada aceea de persoană care vrea să dea o mână de ajutor, cea cu „suntem în aceeași echipă”. Era limpede că e extrem de supărată.

— Singurii oameni tăcuți sunt cei care au ceva de ascuns.

— Veți fi contactată de cineva de la biroul meu când va fi pregătită să vorbească, a venit replica lui Gordon.

Maxilarul lui Palazzolo îi ieșea în evidență pe o parte a feței în timp ce detectiva strângea din dinți. Apoi femeia a dat scurt din cap și s-a îndepărtat spre lift, cu jacheta fluturându-i în urmă.

— Ar trebui să rămâi în spital, i-a spus Gordon Laurei. Femeia asta nu te va mai deranja. Voi face rost de un ordin de restricție dacă…

— Acasă! a cerut Laura. Fie aduci mașina, fie chem un taxi!

Gordon i-a aruncat o privire infirmierului din spatele scaunului cu rotile, în speranța că va căpăta ajutor de la acesta.

Omul a ridicat din umeri.

— Are dreptate, frate! Odată ce semnează documentele, nu o putem ține aici dacă nu vrea să rămână.

Gordon a îngenuncheat în fața scaunului.

— Scumpo, nu cred…

— Andrea!

Laura a strâns atât de tare mâna lui Andy, încât aceasta din urmă a avut senzația că i se frâng oasele.

— Nu vreau să mai rămân aici! Nu pot să fiu din nou într-un spital! Nu peste noapte. Înțelegi?

Andy a încuviințat cu o mișcare din cap, pentru că măcar atâta lucru înțelegea și ea. Laura petrecuse aproape un an în spital din pricina complicațiilor apărute în urma operației, a două episoade de pneumonie și a unei infecții cu *Clostridium difficile*, care fusese destul de puternică ca să îi pună la încercare rinichii.

— Tată, mama vrea să plece acasă!

Gordon a mormăit ceva în barbă, apoi s-a ridicat și a vârât mâna în buzunar. Cheile au scos un sunet familiar.

— Ești sigură? a întrebat și a clătinat din cap, pentru că Laura nu era omul care să zică ceva de care nu era sigură. Schimbă-te! Semnează documentele! Te aștept în față!

Andy și-a privit tatăl îndepărtându-se și a simțit în piept un deja familiar ghimpe de remușcare pentru că alesese cerințele mamei sale în detrimentul dorințelor tatălui.

— Mulțumesc! a spus Laura și a slăbit strânsoarea. Crezi că mi-ai putea găsi un tricou sau altceva în care să mă schimb? l-a întrebat apoi pe infirmier.

Bărbatul a încuviințat cu o mișcare din cap.

— Andrea…, a șoptit Laura. I-ai spus ceva detectivei?

Andy a clătinat din cap.

— Vorbeai cu ea când veneam în scaunul cu rotile pe hol.

— Nu i-am spus, a răspuns Andy, minunându-se de tonul ascuțit al mamei sale. Mi-a pus întrebări, dar nu i-am spus nimic. Nu am vorbit. Deloc! a adăugat Andy.

— Bine!

Laura a încercat să își schimbe poziția pe scaun, dar, judecând după felul în care a tresărit, durerea era prea mare.

— Ce am discutat înainte de toate astea, la restaurant. Trebuie să te muți. Chiar de astă-seară. Trebuie să pleci!

Poftim?

— Știu că am spus că nu îți voi da un termen-limită, dar uite că o fac, și este chiar acum.

Laura a încercat din nou să își schimbe poziția pe scaun.

— Ești om în toată firea, Andrea. Trebuie să începi să te comporți ca atare. Vreau să îți găsești un apartament și să te muți. Chiar azi!

Andy a simțit că i se strânge stomacul.

— Tatăl tău este de acord cu mine, a continuat Laura, de parcă replica asta dădea și mai multă greutate afirmațiilor de mai devreme. Vreau să pleci de acasă! Din garaj. Pur și simplu, să pleci, bine? Nu mai poți dormi acolo în seara asta.

— Mamă…

Laura a șuierat printre dinți, în timp ce încerca din nou să își găsească o poziție confortabilă.

— Andrea, te rog să nu te cerți cu mine! Trebuie să fiu singură în seara asta. Și mâine, și… Pur și simplu, trebuie să pleci! Am avut grijă de tine timp de treizeci și unu de ani. Mi-am câștigat dreptul de a fi singură.

— Dar…

Andy nu știa care era acel „dar”.

Dar au murit oameni.

Dar ai fi putut muri.

Dar ai ucis pe cineva când nu era cazul.

Nu-i așa?

— Asta e decizia mea, a spus Laura. Coboară și asigură-te că tatăl tău nimerește intrarea potrivită!

Gordon le mai luase de la spital și altă dată…

— Mamă…

— Andrea! Nu poți să faci nici măcar o singură dată ceva ce ți-am spus să faci?

Andy voia să-și acopere urechile. În viața ei nu mai simțise niciodată atâta răceală din partea

mamei. Între ele se căscase o prăpastie uriașă și înghețată.

Dinții Laurei erau încleștați.

— Du-te odată!

Andy s-a întors pe călcâie și s-a îndepărtat de mama ei. Fața îi era brăzdată de lacrimi. Într-o singură zi auzise de două ori același ton tăios în vocea mamei sale și, de fiecare dată, corpul ei răspunsese înaintea minții.

Gordon nu se vedea pe nicăieri, dar detectivul Palazzolo era acolo, așteptând liftul. Femeia a deschis gura să vorbească. Andy și-a văzut de drum și a luat-o pe scări. S-a împiedicat de trepte. Era amorțită. Capul i se învârtea. Lacrimile i se rostogoleau pe obraji de parcă ar fi fost picături de ploaie.

Să se mute? Astă-seară?

Cum adică? Pentru totdeauna?

Andy și-a mușcat buza într-o încercare de a nu mai plânge. Trebuia să-și țină firea cel puțin până când își găsea tatăl. Gordon avea să repare asta. Avea să îndrepte lucrurile. Avea să vină cu un plan. Avea să o poată lămuri ce naiba se întâmplase cu mama ei cea amabilă și grijulie.

Andy a grăbit pasul, aproape năpustindu-se pe scări. Nicovala de pe pieptul ei parcă s-a mai ridicat un pic. Trebuia să existe un motiv pentru care Laura se comporta așa. Stres. Anestezie. Jale. Frică. Durere. Oricare dintre aceste lucruri putea scoate la iveală ce e mai rău la o persoană. Toate laolaltă te puteau face să o iei razna.

Asta era!

Laura avea nevoie de puțin timp.

Andy a simțit că respirația ei începe să se calmeze. A cotit pe scări. Mâna transpirată i-a alunecat pe balustradă. Un picior a lovit lateral treapta, celălalt a alunecat de sub ea, și s-a trezit pe fund.

La dracu'!

Andy și-a prins capul între mâini. Ceva umed îi aluneca de pe degete, dar era prea gros pentru a fi transpirație.

La dracu'!

Încheietura îi sângera. A dus-o la gură. Își simțea mâinile tremurând. Creierul i se învârtea. Ceva ciudat se întâmpla cu bătăile inimii ei.

Deasupra ei, o ușă s-a deschis, apoi s-a închis, și imediat pe scări a început să se audă tropăit de pași.

Andy și-a verificat glezna, care, uluitor, era bine. Genunchiul și-l simțea cam șubred, dar nu suferise vreo entorsă și nici nu era rupt. În concluzie, s-a ridicat, gata să se îndrepte spre parter, dar a cuprins-o un val de greață.

Deasupra ei, pașii se apropiau din ce în ce mai mult.

Și-așa era destul de rău să vomite într-un loc public, dar să mai aibă și un martor! Andy trebuia să găsească o baie. La următorul palier a împins ușa și s-a repezit pe un alt hol, oprindu-se doar când a găsit toaletele.

A trebuit să alerge pentru a ajunge în cabină la timp. A deschis gura și a așteptat să vomite, dar acum, că era aici, ghemuită în fața vasului de toaletă, singurul lucru care i-a venit pe gât a fost bila.

Andy s-a străduit cât a putut înainte de a trage apa la toaletă. S-a așezat pe capacul închis și și-a șters gura cu dosul mâinii. Sudoarea îi picura pe gât și respira de parcă ar fi alergat la maraton.

— Andrea!

La dracu'!

Picioarele i s-au retras de parcă ar fi fost pe role, cu tocurile agățate de marginea vasului de toaletă, ca și cum faptul că se ghemuia o ajuta să devină invizibilă.

— Andrea?

Pantofii butucănoși de polițistă ai lui Palazzolo au tropăit pe plăcile de gresie. Detectiva s-a oprit

direct în fața cabinei lui Andy.

Andy se holba la ușă. Un robinet picura. Tânăra a numărat șase picături înainte…

— Andrea, știu că ești acolo!

Andy și-a dat ochii peste cap, pricepând stupiditatea situației.

— Înțeleg că nu-ți place să vorbești, a spus Palazzolo. Așa că poate ai putea asculta?

Andy a așteptat.

— Mama ta ar putea avea multe probleme.

Palazzolo a așteptat câteva clipe.

— Sau nu.

Inima lui Andy a tresărit când a auzit „sau nu”.

— Ce a făcut ea… înțeleg asta. Și-a protejat fiica. Și eu sunt mamă. Aș face orice pentru copilul meu. E puiul meu.

Andy și-a mușcat buza de jos.

— Te pot ajuta cu asta. Vă pot ajuta pe amândouă să ieșiți din asta.

Andy a așteptat din nou.

— O să-mi las cartea de vizită aici, pe blat.

Andy aștepta în continuare.

— Poți să mă suni oricând, zi sau noapte, și împreună, tu și cu mine o să ne dăm seama ce trebuie să spuneți pentru a rezolva această problemă.

Polițista a făcut o pauză.

— Vreau să o ajut pe mama ta, Andrea. Asta e tot ce vreau să fac, să ajut.

Andy și-a dat din nou ochii peste cap. Învățase cu mult timp în urmă că, în ochii celorlalți, o tăcere îndelungată era un semn că ești nătâng sau prost de-a binelea.

— Dar nu uita un lucru: dacă vrei cu adevărat să-ți ajuți mama, a reluat Palazzolo, mai întâi trebuie să-mi spui adevărul. Despre ce s-a întâmplat.

Andy aproape că a izbucnit în râs.

— De acolo vom pleca. În regulă?

Încă o pauză bine calculată.

— Bine?

Bine!

— Cartea mea de vizită e pe blat, păpușă. Zi sau noapte.

Andy asculta picăturile care cădeau din robinet.

Una… două… trei… patru… cinci… șase…

— Vrei să faci un gest, cum ar fi să tragi apa ca să îmi dai de știre că m-ai auzit?

Andy și-a ridicat degetul mijloc spre spatele ușii cabinei.

— Bine! a continuat Palazzolo. Bine, voi presupune că ai auzit. Ideea este mai devreme decât mai târziu, bine? Nu vreau să fiu nevoită să o târăsc pe mama ta până la secție, să deschid o anchetă în mod oficial și alte cele. Mai ales că a fost rănită. Bine?

Andy avea imaginea asta în minte: ea în picioare, în cabină, la toaletă, deschizând ușa cu piciorul și spunându-i femeii să se ducă dracului.

Apoi și-a dat seama că ușa cabinei se deschidea înăuntru, nu în afară, așa că nu putea să o dea de perete cu piciorul. În concluzie, a așteptat pe toaletă cu brațele înfășurate în jurul picioarelor și capul îngropat între genunchi până când a plecat detectiva.

3.

Andy a așteptat pe toaletă atât de mult, încât genunchiul i-a scos un soi de pocnet când, în sfârșit, a renunțat la poziția în care stătuse ghemuită. Tendoanele îi zvâcneau mai ceva ca niște coarde de ukulele. A deschis ușa cabinei. S-a îndreptat spre chiuvetă. A ignorat cartea de vizită cu literele ei aurii, strălucitoare, cât s-a spălat pe față cu apă rece. Sângele de pe încheietură îi curgea în voie. A înfășurat un prosop de hârtie în

jurul degetului, apoi a deschis cu precauție ușa băii.

A verificat holul. Nici urmă de detectiva Palazzolo. Andy a dat să plece, dar, în ultimul moment, a luat cartea de vizită de pe blat. Avea să i-o dea tatălui ei. Avea să îi povestească ce se întâmplase. Polițiștii nu trebuiau să te ia întrebări când aveai avocat. Oricine urmărea *Lege și ordine* știa asta.

În fața liftului era o mică îngrămădeală de oameni. Din nou, nici urmă de detectiva Palazzolo, însă Andy tot scările le-a folosit. A mers cu grijă de data asta. Degetele încetaseră să-i mai sângereze. A aruncat șervețelul într-un coș de gunoi în afara scării. Aerul din principala sală de așteptare a spitalului duhnea a substanțe chimice și a vomă. Andy spera că mirosul de vărsătură nu venea de la ea. S-a uitat în jos, la cămașă, ca să verifice.

— Oh, Doamne! a îngăimat cineva. Sfinte Dumnezeule!

Televizorul!

Când și-a dat seama despre ce e vorba, Andy s-a simțit de parcă ar fi încasat un pumn în față.

Toți cei din sala de așteptare, cel puțin douăzeci de persoane, urmăreau la CNN filmulețul înregistrat la restaurant.

— Sfinte Sisoe! a exclamat altcineva.

La televizor, mâinile Laurei arătau cinci degete de la o mână și degetul mare de la cealaltă, indicând cele șase gloanțe.

Helsinger stătea în fața ei. Pălărie de cowboy. Vestă de piele. Arma încă scoasă.

În partea de jos a ecranului rula un anunț care îi avertiza pe privitori că urmau să vadă imagini cu un puternic impact emoțional.

— Ce face tipul? a întrebat o femeie.

Helsinger își trăgea cuțitul din teacă de la șold.

— Ce…

— Oh, la naiba!

Mulțimea a amuțit în timp ce privea la ecran.

Se auzeau gâfâieli, un țipăt șocat, de parcă ar fi fost într-o sală de cinema, nu într-una de așteptare a unui spital.

Andy era la fel de tulburată ca toți ceilalți. Cu cât privea mai mult, cu atât reușea să vadă totul ca și cum s-ar fi petrecut undeva în afara ei.

Cine era femeia aia de la televizor? Ce devenise Laura în timp ce Andy se ghemuia lângă geamul spart?

— Bunicuța ninja, a glumit cineva.

— Mamaie Rambo.

Au urmat râsete oarecum stânjenite.

Andy nu putea să asculte așa ceva. Nu se putea afla în această cameră, în acest spital, pradă acestei frământări emoționale când legătura pe care o avusese dintotdeauna cu mama ei fusese ruptă.

S-a întors și s-a lovit de un bărbat care stătea prea aproape în spatele ei.

— Îmi pare rău, scuzați-mă! a zis el și și-a înclinat ușor șapca de baseball cu Alabama.

Andy nu avea chef de gesturi cavalerești. A pășit spre stânga, în timp ce el a pășit spre dreapta. Același dans și când a pășit ea spre dreapta.

El a râs.

Ea l-a ațintit cu privirea.

— Scuzele mele!

Tipul din Alabama și-a scos șapca și a făcut un gest amplu, indicându-i că poate trece.

Andy a pornit atât de repede, încât ușile glisante nu au avut timp să se deschidă complet. Enervată, a bătut cu mâna în ele.

— O zi proastă?

Tipul din Alabama o urmărise afară. Stătea la o distanță respectuoasă, dar, chiar și așa, i se părea că stă prea aproape.

— Vă simțiți bine?

Andy i-a aruncat o privire. Oare nu văzuse la televizor ce se întâmplase? Oare nu înțelesese că Andy era inutila a cărei mamă se confruntase cu

un ucigaș cu sânge rece? Și apoi devenise ea însăși o criminală?

— Totul e în regulă, domnișoară polițist?

Tipul din Alabama continua să îi zâmbească lui Andy.

Bărbatul s-a uitat în jos, la uniforma ei, care semăna cu una de poliție. La tâmpenia aia de ecuson argintiu care era cusut ca unul de la cercetase, dar care avea mult mai puțină greutate, deoarece cercetașele măcar trebuiau să facă ceva ca să obțină unul! Tot ce făcea Andy era să răspundă la telefoane și să îi învețe pe oameni cum să facă manevre de resuscitare sau să oprească motoarele mașinilor după un accident.

Jonah Lee Helsinger crezuse că e polițistă. Crezuse că îl va ucide. Că îl va omorî cu sânge rece.

Andy și-a privit mâinile. Nu se puteau opri din tremurat. Avea să înceapă din nou să plângă. De ce mai plângea?

— Poftim! a spus tipul din Alabama și i-a oferit o batistă.

Andy s-a holbat la bucata de pânză albă împăturită. Și ea, care crezuse că Gordon era singurul bărbat care mai purta batistă!

— Pur și simplu, încerc să dau o mână de ajutor unei domnițe aflate la ananghie, a rânjit el, încă ținând batista.

Andy nu a luat-o. Pentru prima dată însă l-a privit cu luare aminte pe omul cu pricina. Era înalt și în formă și avea, probabil, în jur de patruzeci de ani. Blugi și adidași. Cămașa albă, cu nasturi, era descheiată la guler, iar mânecile erau rulate cu grijă. Părea că uitase să se radă de dimineață sau poate că asta făcea parte din aspectul său.

Un gând de-a dreptul înspăimântător i-a trecut prin minte lui Andy.

— Ești reporter? i-a scăpat ei întrebarea.

El a râs și a clătinat din cap.

— Îmi câștig pâinea în mod cinstit.

— Ești polițist? a încercat ea din nou. Detectiv? Când el nu i-a răspuns imediat, i-a spus: Te rog, lasă-mă în pace!

— Ușurel, ariciule! a exclamat el și a ridicat ambele mâini de parcă s-ar fi predat. Făceam și eu conversație.

Andy nu avea chef de conversație. A cercetat din ochi parcarea în căutarea BMW-ului alb al tatălui ei.

Care, apropo, pe unde umbla?

Andy și-a scos telefonul mobil. Ecranul de start era plin cu alerte de mesaje și apeluri pierdute. *Mindy Logan. Sarah Ives. Alice Blaedel. Danny Kwon.* În ultimele ore, bruma de tăntălăi din trupa, corul și cercul de teatru cu care Andy fusese prietenă în liceul își amintise deodată numărul ei de telefon. A respins notificările, apoi a căutat numărul lui Gordon și i-a scris: *Grăbește-te*!

Tipul din Alabama a părut să își dea seama într-un târziu că Andy nu avea chef de conversație. În concluzie, și-a îndesat batista înapoi în buzunarul blugilor și s-a îndreptat spre una dintre bănci, unde s-a așezat, apoi și-a scos telefonul. Degetele lui fugeau pe ecran.

Andy a aruncat o privire în spatele ei, întrebându-se de ce îi luă Laurei atâta timp, apoi a cercetat peticul de parcare din față în căutarea lui Gordon.

Probabil că tatăl ei se afla în zona rezervată parcagiilor, ceea ce însemna că avea să îi ia cel puțin douăzeci de minute, pentru că femeia care lucra la cabină trebuia să vorbească cu fiecare persoană care îi înmâna bilet pentru a ieși.

Tot ce putea face era să se așeze pe o bancă la doi pași de tipul din Alabama. Andy își simțea mușchii de parcă ar fi fost de cauciuc. Capul îi plesnea. Stomacul îi forfotea. Și-a verificat telefonul pentru a vedea dacă Gordon îi răspunsese la mesaj, dar acesta nu se uita niciodată la mobil în timp ce șofa, motivând că e periculos.

Ușile glisante s-au deschis. Andy a simțit ușurare, apoi frică atunci când a văzut-o pe mama ei. Infirmierul a împins scaunul cu rotile până lângă bordură. Laura purta un tricou din bumbac roz de la Belle Isle Medical Center, mult prea mare pentru silueta ei filiformă. Era clar că suferea. Era albă ca varul. Mâna sănătoasă îi era încleștată pe brațul scaunului cu rotile.

— Nu ți-au dat nimic? a întrebat-o Andy.

Laura nu a spus nimic, așa că infirmierul s-a oferit să-i dea tinerei câteva lămuriri:

— Efectul medicamentelor din timpul intervenției se duce. Doctorul i-a oferit o rețetă, dar doamna nu a luat-o.

— Mamă…

Andy nu știa ce să spună. Laura nici măcar nu se uita la ea.

— Mamă…

— Mă simt bine! a insistat Laura, deși avea dinții încleștați. N-ai cumva o țigară? l-a întrebat apoi pe infirmier.

— Dar tu nu fumezi! a spus Andy, exact când mama se întindea după un Marlboro din pachetul pe care infirmierul îl scosese din buzunarul cămășii.

Bărbatul și-a făcut mâna căuș cât i-a ținut bricheta aprinsă.

Andy s-a îndepărtat un pic, ca să nu simtă mirosul.

Laura nu a părut să bage de seamă. Apoi a tras adânc în piept și a început să tușească norișori albi de fum. Ținea țigara într-un mod ciudat, între degetul mare și cel arătător, așa cum ar face-o un dependent de tutun.

— Mă simt bine, a rostit Laura cu o voce șoptită și răgușită. Am nevoie de un pic de spațiu, atâta tot.

Andy a crezut-o pe cuvânt, așa că s-a mai îndepărtat puțin. S-a uitat spre zona parcagiilor, dorindu-și ca Gordon să se grăbească. A început să

plângă din nou, dar în liniște. Nu știa ce să facă. Nimic din toate astea nu avea sens.

— Sunt câteva cutii acasă la tatăl tău, a zis Laura.

Lui Andy îi tremurau buzele. Tăcerea o stânjenea.

Trebuia să capete niște răspunsuri.

— Ce am făcut greșit?

— Nu ai făcut nimic rău, i-a răspuns Laura, care continua să fumeze. Pur și simplu, trebuie să încetez să te mai cocoloșesc. Trebuie să înveți să stai pe propriile tale picioare.

— Mutându-mă cu tata?

Avea nevoie de lămuriri.

— Mamă, te rog…

Laura a tras un ultim fum, apoi i-a întins țigara îngrijitorului ca s-o termine.

— Împachetează-ți ce ai nevoie pentru noaptea asta! i-a spus lui Andy. Taică-tău n-o să te lase să rămâi cu el pentru vecie. Veți stabili un buget. Veți vedea ce îți poți permite. Ai putea să te muți în Atlanta sau chiar înapoi la New York. Aflată încă în scaunul cu rotile, Laura și-a ridicat ochii spre Andy și a continuat: Trebuie să pleci, Andrea! Vreau să fiu singură acum. Mi-am câștigat dreptul de a fi singură.

— Eu nu…

Andy s-a poticnit.

— Niciodată eu…

— Oprește-te! i-a strigat Laura.

Nu-i mai vorbise niciodată așa, pe tonul ăsta. Parcă o ura.

— Oprește-te odată!

De ce?

— Slavă Domnului! a mormăit Laura în timp ce BMW-ul lui Gordon oprea chiar în fața rampei pentru scaunele cu rotile. Ajută-mă să mă ridic!

Laura a întins mâna pentru îngrijitor, dar tipul din Alabama a apărut brusc lângă ea.

— Fericit să vă pot fi de ajutor, doamnă! a zis el.

Dacă Andy nu ar fi urmărit cu atenție, ar fi ratat strălucirea din ochii mamei ei. Panică? Frică? Dezgust?

— Hopa, sus! a spus tipul.

— Mulțumesc! a răspuns Laura și l-a lăsat să o ridice în picioare.

Gordon a ocolit mașina și a deschis portiera.

— Preiau eu de aici, i-a spus tipului din Alabama.

— Nicio problemă, uriașule!

Tipul din Alabama nu i-a dat drumul Laurei, ci a condus-o până la scaunul din față, apoi i-a ridicat cu grijă picioarele, astfel încât să fie cu fața către drum.

— Să aveți grijă!

— Mulțumesc! i-a spus Gordon.

— Plăcerea a fost de partea mea! Tipul i-a întins mâna lui Gordon, apoi a adăugat: Îmi pare rău pentru situația în care se află soția și fiica ta!

— Ohh… da!

Gordon era prea politicos ca să-l corecteze în legătură cu starea sa civilă, darămite să refuze să-i strângă mâna.

— Mulțumesc!

Tipul din Alabama și-a dus un deget la pălărie în chip de salut în timp ce Andy s-a strecurat pe bancheta din spate, apoi a închis portiera înainte ca fata să i-o trântească în nas.

Gordon a urcat la volan. A adulmecat aerul cu vizibil dezgust.

— Ai fumat?

— Gordon, pune mâna pe volan și dă-i drumul!

Gordon a așteptat ca Laura să se uite la el. Nu a făcut-o. A pornit mașina. A trecut de intrarea în parcare, apoi a tras pe dreapta și a oprit mașina. S-a întors spre Laura. A deschis gura, dar nu a ieșit niciun sunet.

— Nu! a spus ea. Nu aici! Nu acum!

Gordon a început să clatine încet din cap înainte și înapoi.

— Andy nu trebuie să audă asta.

Lui Gordon părea să nu-i pese.

— Tatăl puștiului era Bobby Helsinger. Știai asta?

Buzele Laurei erau încleștate. Andy își dădea seama că mama știa.

— A fost șerif în comitatul Bibb înainte ca un spărgător de bănci să-i zboare capul cu o pușcă. Asta s-a întâmplat acum șase luni, cam în perioada în care detectiva zice că Jonah Helsinger a început să tragă cu arma.

Vesta și centura de armă.

Palazzolo le spusese că Jonah le cumpărase de pe Amazon cu șase luni în urmă.

— I-am căutat necrologul pe telefon, a continuat Gordon. Jonah are trei unchi polițiști și doi veri care lucrează în armată. Mama lui a lucrat la biroul procurorului în Beaufort înainte de a intra în sectorul privat. Familia puștiului e, practic, din elita celor care fac legea.

Gordon a așteptat câteva clipe ca Laura să spună ceva.

— M-ai auzit? Înțelegi ce-ți spun?

Laura a inspirat puternic înainte de a vorbi:

— Faptul că familia lui face parte din elită nu șterge cu buretele că a ucis doi oameni. Nu doar i-a ucis. A planificat totul. Știa exact ce face. Avea hărți și…

Gordon a clătinat din cap, de parcă nu-i venea să creadă cât de nătângă era Laura.

— Tu chiar crezi că familia va zice că băiețelul lor era un ucigaș sadic sau vor spune cu toții că suferea de un soi de tulburare psihică pentru că tatăl său erou fusese omorât de un spărgător de bănci și toate astea erau un disperat strigăt de ajutor?

— Pot spune ce doresc.

— Acesta este primul lucru pe care l-ai spus și care are dracului un sens! a izbucnit Gordon. Alde Helsinger vor spune *exact* ce vor dori – că da, acest amărât de fiu de polițist mort, cu inima sfâșiată de durere, merita să intre în închisoare pentru ceea ce a făcut, dar nu și să fie ucis cu brutalitate.

— Nu este…

— O să te doboare mai rău decât a făcut-o el, Laura. I-ai făcut puștiului o favoare. Totul va fi despre ce ai făcut *tu*, nu despre ceea ce a făcut *el.*

Laura tăcea.

Andy încetase să mai respire.

— Știi că există un film cu ce s-a întâmplat acolo? a întrebat Gordon.

Laura nu a răspuns, deși probabil că îl văzuse la televizor, cât îngrijitorul o plimbase prin sala de așteptare.

— Detectiva aceea a observat…

Gordon a trebuit să se oprească puțin pentru a putea înghiți.

— Privirea ta când l-ai ucis, Laura. Seninătatea. Naturalețea. Cum crezi că va da asta în cazul unui adolescent cu probleme psihice și fără tată?

Laura întorsese capul și se uita pe geam.

— Știi ce a tot întrebat detectiva? Din nou și din nou?

— Grangurii pun mereu multe întrebări.

— Încetează cu joaca, Laura! Ce i-ai spus înainte să îl ucizi?

Gordon a așteptat, dar Laura nu a oferit niciun răspuns.

— Ce i-ai spus lui Helsinger?

Laura continua să privească pe geam.

— Orice i-ai spus – asta e motivația. Asta e diferența dintre poate – doar poate – posibilitatea de a pleda pentru omucidere justificată și pedeapsa cu moartea.

Andy a simțit că inima i se oprește în loc.

— Laura?

Gordon a lovit cu mâna în volan.

— La naiba! Răspunde-mi! Răspunde-mi sau…

— Nu sunt tâmpită, Gordon.

Tonul Laurei era suficient de rece pentru a îngheța pe oricine.

— De ce crezi că am refuzat să fiu interogată? De ce crezi că i-am spus Andreei să-și țină gura?

— Vrei ca fiica noastră să mintă un detectiv de poliție? Să se facă vinovată de sperjur în fața instanței?

— Vreau să facă ceea ce face mereu și să-și țină gura.

Tonul Laurei era calm, dar furia ei era atât de palpabilă, încât Andy simțea că aerul vibrează de mânie.

De ce mama nu îi spunea lui Gordon că greșește? *De ce nu-i spunea că nu avusese de ales*? *Că o salvase pe Andy*? *Că fusese autoapărare*? *Că era îngrozită de ceea ce făcuse*? *Că intrase în panică sau, pur și simplu*, *reacționase*, *sau că era înspăimântată și că îi părea rău – atât de rău – că îl omorâse pe puștiul acela tulburat*?

Andy și-a strecurat mâna în buzunar. Cartea de vizită a detectivei era încă umedă de la blatul chiuvetei.

Palazzolo a încercat din nou să vorbească cu mine. A vrut să te dau în vileag. Mi-a dat cartea ei de vizită.

— Laura, e mortal de serios.

Laura s-a prefăcut că râde.

— Ce alegere interesantă a cuvintelor!

— Polițiștii se protejează unii pe alții. Nu știi asta? Fac echipă indiferent de situație. Rahatul ăla cu frăția nu este vreo legendă urbană de care auzi la televizor.

Gordon era atât de furios, încât vocea i s-a frânt.

— Toată treaba asta se va transforma într-o adevărată cruciadă în virtutea numelui de familie al puștiului.

Laura a tras aer în piept, apoi l-a eliminat încet.

— Am… am nevoie de un moment de gândire, Gordon. Bine? Am nevoie să stau singură și să mă gândesc bine la toată chestia asta.

— Ai nevoie de un avocat de drept penal care să gândească în locul tău.

— Iar tu trebuie să încetezi să îmi mai spui ce să fac!

Laura era așa de furioasă, încât a urlat cuvintele, apoi și-a acoperit ochii cu palma.

— A funcționat vreodată să mă terorizezi? A funcționat?

Laura nu aștepta cu adevărat vreun răspuns. În schimb, s-a întors către Gordon, urlând la el:

— De-asta te-am părăsit! Trebuia să scap de tine, să te scot din viața mea, pentru că habar n-ai cine sunt cu adevărat. N-ai știut niciodată și nici n-o să știi.

Fiecare cuvânt al Laurei era o palmă dată lui Gordon.

— Iisuse!

Laura s-a apucat de mânerul de deasupra portierei, încercând să-și mute greutatea de pe piciorul rănit.

— Și acum vrei să conduci dracului mașina asta?

Andy a așteptat ca tatăl ei să-i spună Laurei că poate să meargă pe jos acasă, dar nu a făcut-o. În schimb, a privit în față. A băgat în viteză. A aruncat o privire peste umăr înainte de a porni.

Mașina se îndrepta spre drumul principal.

Andy nu știa de ce, dar s-a trezit uitându-se prin luneta mașinii.

Tipul din Alabama stătea încă sub copertină. A salutat-o ducându-și mâna la pălărie pentru ultima oară.

Privirea mamei ei… Ce trăda? Panică? Frică? Dezgust?

„Totul e în regulă, domnișoară polițist?”

Tipul din Alabama a rămas pe loc, în timp ce Gordon a făcut stânga, ieșind din parcarea

spitalului. Încă stătea acolo, cu capul întors, urmărind pe unde o luau, când au ajuns la stradă.

Andy l-a urmărit pe bărbat uitându-se după mașină până când acesta a rămas doar un punct în depărtare.

„Îmi pare rău pentru situația în care se află soția și fiica ta”.

De unde știa că Gordon e tatăl ei?

•

Andy a rămas sub duș până când s-a terminat apa fierbinte. Gânduri nebunești i se roteau fără încetare prin minte ca un roi de țânțari. Nu putea nici măcar clipi fără să-și amintească un detaliu din restaurant, din înregistrare, din discuția cu polițista, din mașină.

Nimic nu avea sens. Mama ei era o logopedă în vârstă de cincizeci și cinci de ani. Juca bridge, pentru numele lui Dumnezeu! Nu omora oameni, nu fuma și nici nu critica granguri.

Andy a evitat să își privească imaginea din oglindă cât și-a uscat părul. Își simțea pielea ca de șmirghel. Mici cioburi de sticlă încă erau prinse de scalpul ei. Buzele crăpate îi sângerau la colțuri. Nervii îi erau încă zdruncinați. Adică, așa credea ea, că erau nervii. Poate că lipsa de somn o făcea atât de agitată sau absența adrenalinei ori disperarea pe care o simțea de fiecare dată când relua ultimul lucru pe care i-l spusese Laura înainte de a intra în casă: „Nu mă voi răzgândi. Trebuie să pleci diseară”.

Andy își simțea inima atât de fragilă, încât până și o pană ar fi putut să i-o deschidă larg.

A scotocit prin teancul de haine curate și a găsit o pereche de pantaloni de alergat scurți și căptușiți și o cămașă bleumarin. S-a îmbrăcat repede, îndreptându-se spre fereastră în timp ce își închidea nasturii.

Garajul nu era lipit de casă. Apartamentul era peștera ei. Pereți gri. Covor gri. Nuanțe care blocau lumina. Tavanul înclinat, care urma linia

acoperișului, avea două mici lucarne, care transformau spațiul într-unul în care se putea cât de cât locui.

Andy s-a apropiat de fereastra îngustă, privind către casa mamei sale. Nu-și putea auzi părinții certându-se, dar știa ce se întâmplă, la fel cum știi că te-ai ales cu o intoxicație alimentară. Tânăra era copleșită de o senzație îngrozitor de neplăcută că ceva nu e în regulă.

Pedeapsa cu moartea.

Unde învățase mama ei să apuce un cuțit așa? Laura nu fusese niciodată în armată. Din câte știa Andy, nici măcar nu urmase cursuri de autoapărare.

Aproape în fiecare zi din ultimii trei ani, Laura se străduise fie să nu moară de cancer, fie să suporte toate umilințele oribile pe care le presupunea tratamentul împotriva bolii. Nu avusese prea mult timp liber, astfel încât să se antreneze în eventualitatea unei lupte corp la corp. Andy fusese surprinsă că mama ei era capabilă să-și ridice brațul atât de repede. Laura se chinuia să ridice o sacoșă la băcănie chiar și cu mâna ei bună. Cancerul de sân îi afectase cutia toracică. Chirurgul îi scosese o parte din mușchiul pectoral.

Adrenalină.

Poate că acesta era răspunsul. Circulau tot felul de povești despre mame care ridică mașinile de pe bebelușii lor prinși sub fiarele contorsionate sau care fac dovada altor incredibile aptitudini fizice pentru a-și proteja copiii.

Sigur, nu era ceva obișnuit, dar se mai întâmpla.

Totuși, asta nu explica expresia de pe chipul Laurei când înfipsese cuțitul. O expresie goală. Aproape de om care își face datoria. Nu panicată. Complet lipsită de frică. Ar fi putut la fel de ușor să stea la biroul ei, examinând fișa unui pacient.

Andy s-a cutremurat.

Undeva, la o oarecare distanță, a bubuit un tunet. Soarele nu avea să apună decât peste o oră,

dar norii erau cenușii și încărcați, anunțând venirea ploii. Andy auzea valurile rostogolindu-se pe plajă. Pescărușii care făceau planuri pentru cină. A aruncat o privire spre bungalow-ul ordonat al mamei sale. Majoritatea luminilor erau aprinse. Gordon umbla de colo-colo prin fața ferestrei bucătăriei. Mama era așezată la masă, dar tot ce distingea Andy era mâna ei, cea nebandajată, sprijinită pe un șervet. Când și când, Laura bătea darabana cu degetele, dar, altfel, era calmă.

Andy l-a văzut pe Gordon aruncându-și mâinile în aer, apoi îndreptându-se spre ușa bucătăriei.

A făcut iute un pas înapoi, ascunzându-se în umbră. A auzit ușa trântindu-se. A aruncat o altă privire pe fereastră.

Gordon cobora treptele verandei. Detectorul de mișcare a activat proiectoarele. Gordon a ridicat ochii spre ele, protejându-și-i cu mâna. În loc să se îndrepte spre apartamentul ei, s-a oprit pe treapta de jos și s-a așezat, odihnindu-și fruntea pe genunchi.

Primul ei gând a fost că bărbatul plângea, apoi și-a dat seama că probabil încerca să-și recapete calmul, astfel încât Andy să nu se îngrijoreze și mai tare când avea să-l reîntâlnească.

Fata îl mai văzuse pe Gordon plângând o dată, o singură dată, la începutul divorțului. Nu-și dăduse frâu sentimentelor, plângând cu suspine sau orice altceva. Ceea ce fusese mult mai rău. Lacrimile i se rostogoliseră pe obraji, o picătură lungă după alta, precum condensul pe marginea unui pahar. El continuase să-și tragă nasul, ștergându-și ochii cu dosul mâinii. Plecase la serviciu într-o dimineață, presupunând că mariajul său de paisprezece ani era solid, apoi, înainte de prânz, primise actele de divorț.

„Nu înțeleg”, îi spusese lui Andy în timp ce-și tot trăgea nasul. „Pur și simplu, nu înțeleg”.

Andy nu-și mai amintea de bărbatul care era tatăl ei adevărat și numai gândindu-se la cuvintele

astea, „tatăl real”, se simțea ca și când îl trăda pe Gordon. „Donator de spermă” i se părea un termen feminist prea pe față. Nu că Andy nu ar fi fost feministă, dar nu voia să fie genul de feministă pe care o urau bărbații.

Tatăl ei biologic – formulă care părea ciudată, dar care avea un oarecare sens, deoarece copiii adoptați spun mamă biologică – era un optician pe care Laura îl întâlnise în stațiunea Sandals. Ceea ce era ciudat de-a dreptul, pentru că mama ei ura să călătorească oriunde. Andy se gândise că se întâlniseră în Bahamas, dar i se spusese povestea cu atât de mult timp în urmă, încât fuseseră uitate o mulțime de detalii.

Acestea erau lucrurile pe care le știa: că părinții ei biologici nu fuseseră căsătoriți. Că Andy venise pe lume în primul lor an împreună. Că tatăl ei biologic, Jerry Randall, murise într-un accident de mașină în timp ce se afla într-o călătorie acasă, la Chicago, când Andy avea doar optsprezece luni.

Spre deosebire de părinții Laurei, care muriseră amândoi înainte de nașterea lui Andy, aceasta îi mai avea pe bunicii din partea tatălui ei biologic: Laverne și Phil Randall. Avea pe undeva o fotografie veche cu ea mică, nu mai mult de doi ani, stând în poala lor și făcând echilibristică pe genunchii bunicilor. Pe peretele cu lambriuri de lemn din spatele lor era un tablou care reprezenta o plajă. Canapeaua părea ca vai de lume. Păreau a fi oameni buni și poate că, într-un fel, chiar erau, dar rupseseră complet legătura cu Laura, dar și cu Andy când în viețile acestora din urmă intrase Gordon.

Da, Gordon, dintre toți oamenii! Un Phi Beta Sigma care absolvise Georgetown Law în timp ce lucra drept coordonator voluntar la Habitat for Humanity. Un bărbat care juca golf, iubea muzica clasică, era președintele societății locale de degustare de vinuri și care își alesese drept vocație unul dintre cele mai plictisitoare domenii ale

dreptului, ajutând oamenii bogați să-și dea seama cum le vor fi cheltuiți banii după moartea lor.

Faptul că bunicii biologici ai lui Andy îl respinseseră pe cel mai nătăfleț, tocilar și panicos bărbat de pe planetă din cauza culoarea pielii lui fusese suficient pentru ca Andy să se bucure că nu avea niciun contact cu ei.

Ușa bucătăriei s-a deschis. Andy l-a văzut pe Gordon ridicându-se și declanșând din nou proiectoarele. Laura i-a întins o farfurie cu mâncare. Gordon a zis ceva. Andy nu a reușit să audă ce. Drept răspuns, Laura a trântit ușa bucătăriei.

Prin fereastra bucătăriei, o vedea pe mama ei întorcându-se spre masă și apucându-se de blat, de tocul ușii, de spătarul unui scaun, de orice putea găsi pentru a lua presiunea de pe picior.

Andy ar fi putut s-o ajute. Ar fi putut să fie acolo, pregătindu-i ceaiul sau ajutând-o să scape de mirosul de spital, așa cum făcuse de atâtea ori până atunci.

„Mi-am câștigat dreptul de a fi singură”.

Televizorul de lângă patul lui Andy i-a atras atenția. Era unul mic, care anterior stătuse pe blatul de bucătărie al Laurei. Din obișnuință, Andy îl aprinsese când intrase pe ușă. Sunetul era pe mut. CNN prezenta din nou înregistrarea de la restaurant.

Andy a închis ochii, pentru că știa despre ce e vorba.

A inspirat.

A expirat.

Aparatul de aer condiționat îi zumzăia în urechi. Ventilatorul de tavan îi fâșâia deasupra capului. Simțea cum aerul rece îi învăluie gâtul și fața. Era atât de obosită! Creierul ei era plin de bile de marmură care se rostogoleau încet. Voia să doarmă, dar știa că nu se poate culca aici. Trebuia să rămână la Gordon peste noapte și apoi, la prima oră a dimineții, tatăl ei avea să îi ceară să

întocmească un soi de plan. Gordon își dorea întotdeauna un plan.

O portieră s-a deschis și s-a închis. Andy știa că e tatăl ei pentru că reședințele XXL aflate pe strada pe care locuia mama ei, toate atât de mari, încât blocau literalmente lumina soarelui, erau întotdeauna goale în timpul celei mai călduroase perioade a verii.

A auzit picioare târșâindu-se pe alee. Apoi pașii grei ai lui Gordon suiau scările metalice care duceau către apartament.

Andy a înșfăcat un sac de gunoi din dulap. Se presupunea că își face bagajele. A deschis sertarul de sus al șifonierului și și-a aruncat lenjeria intimă în sac.

— Andrea?

Gordon a ciocănit, apoi a deschis ușa.

Bărbatul a aruncat o privire prin cameră. Era greu de spus dacă Andy fusese jefuită sau lovită de o tornadă. Haine murdare acopereau aproape în întregime podeaua. Pantofii erau îngrămădiți deasupra unei cutii care conținea două rafturi Ikea neasamblate. Ușa băii era dată de perete. Chiloții pe care îi purtase în perioada menstruației, cu o săptămână în urmă, atârnau rigizi de suportul pentru prosoape.

— Poftim! i-a spus Gordon și i-a oferit farfuria pe care i-o dăduse Laura.

Sandvici cu unt de arahide și gem, chipsuri și o murătură.

— Mama ta a zis să mă asigur că mănânci ceva.

Ce a mai spus?

— Am cerut o sticlă de vin, dar am primit asta.

Gordon a strecurat mâna în buzunarul jachetei, de unde a scos o sticluță de Knob Creek.

— Știai că mama ta are whisky în casă?

Andy știa despre proviziile secrete ale mamei de când avea paisprezece ani.

— Oricum, cred că ne-ar putea ajuta să mai scăpăm de agitație. Să ne mai relaxăm.

Gordon a rupt sigiliul din partea de sus a sticlei.

— Spune-mi, care sunt șansele să ai niște pahare curate în tot dezastrul ăsta?

Andy a pus farfuria pe podea. A vârât mâna sub canapea, de unde a scos un pachet desfăcut de pahare de unică folosință.

Gordon s-a încruntat.

— Poate ar fi mai bine să trecem sticla de la unul la altul, ca niște boschetari.

Ce a spus mama?

Gordon a turnat două degete de whisky în paharul adânc.

— Mănâncă ceva înainte să bei! Ai stomacul gol și ești obosită.

Andy din Belle Isle nu mai băuse ceva de când se întorsese acasă. Nu era sigură dacă voia sau nu să întrerupă acest obicei. Totuși, a luat un pahar și s-a așezat turcește pe podea, astfel încât tatăl ei să poată sta pe scaun.

Gordon a adulmecat scaunul.

— Ți-ai cumpărat câine?

Andy a luat o înghițitură de whisky. Puritatea alcoolului a făcut-o să îi dea lacrimile.

— Ar trebui să închinăm un pahar în cinstea zilei tale de naștere.

Andy a strâns din buze.

— În cinstea frumoasei mele fiice! a spus el și a ridicat paharul.

Andy și-a ridicat și ea băutura. Apoi a mai luat o înghițitură.

Gordon nu a înghițit. A vârât mâna în buzunarul costumului, de unde a scos un plic alb.

— Ți-am luat astea. Îmi pare rău că nu am avut timp să le ambalez în ceva drăguț!

Andy a luat plicul. Știa deja ce e înăuntru. Gordon îi cumpăra întotdeauna carduri-cadou pentru că știa care erau magazinele care îi plăceau ei, dar habar nu avea ce să-i ia de acolo. A vărsat conținutul pe podea. Două carduri de benzină în valoare de 25 de dolari de la benzinăria de pe

stradă. Două carduri iTunes în valoare de 25 de dolari. Două carduri în valoare de 25 de dolari de la Target. Un card-cadou în valoare de 50 de dolari de la Dick Blick pentru materiale artistice. Andy a ridicat de jos o bucată de hârtie. Gordon tipărise un cupon pentru un sandvici gratuit de la Subway, unul din acelea valabile atunci când cumpărai ceva de valoare egală sau mai mică.

— Știu că îți plac sandviciurile. Mă gândeam că am putea merge împreună. Dacă nu vrei să iei pe altcineva.

— Sunt grozave, tată! Mulțumesc!

Gordon a agitat un pic whiskyul, dar tot nu a băut.

— Ar trebui să mănânci ceva!

Andy a mușcat din sandvici, apoi și-a ridicat ochii spre Gordon. Acesta își atingea din nou mustața, netezind-o la fel cum mângâia umerii Domnului Purrkins.

— Habar n-am ce-i trece prin minte mamei tale, a spus el.

Maxilarul lui Andy făcea un anumit zgomot, ca de măcinat, în timp ce mesteca. Ar fi putut la fel de bine să mănânce lipici și carton.

— Mi-a spus să te anunț că îți va plăti împrumuturile studențești, a continuat el.

Andy s-a înecat cu îmbucătura pe care o avea în gură.

— Acesta a fost și răspunsul meu.

Împrumuturile ei studențești erau un punct sensibil în ceea ce-l privea pe Gordon. Acesta se oferise să îi refinanțeze datoria pentru a o ajuta pe Andy să ajungă la o rată de sub 800 de dolari pe lună, dar, din motive cunoscute doar de id-ul ei, fata depășise termenul pentru depunerea tuturor documentelor.

— Mama ta vrea să te întorci la New York, a mai spus Gordon. Să-ți urmezi visurile. A spus că te va ajuta cu mutarea. Din punct de vedere

financiar, vreau să spun. Dintr-odată, este foarte generoasă cu banii.

Cu ajutorul limbii, Andy și-a lipit untul de arahide din sandvici sus, de cerul gurii.

— Poți să stai cu mine în seara asta! Vom găsi o soluție mâine. Un plan. Eu… nu vreau să te întorci la New York, scumpo. Nu mi s-a părut niciodată că ai fi fericită acolo. Am simțit că parcă îți fura ceva, o bucată din tine; o parte din ceea ce te face unică.

Din gâtul lui Andy s-a auzit un sunet ciudat în timp ce înghițea.

— Când te-ai mutat înapoi acasă, te-ai priceput atât de bine să ai grijă de mama! Atât de bine! Dar poate că ți-am cerut prea mult. Poate că ar fi trebuit să ajut mai mult sau… nu știu. Ți-ai asumat multe. Multă presiune. Mult stres.

Vocea lui era copleșită de remușcări, de parcă ar fi fost vina lui că Laura făcuse cancer.

— Mama are dreptate că trebuie să începi să-ți trăiești viața. Să ai o carieră și poate, nu știu, poate, într-o zi, și o familie.

Gordon a ridicat iute mâna pentru a opri protestul lui Andy.

— Bine, știu că mă grăbesc, dar, oricare ar fi problema, nu cred că întoarcerea ta la New York este soluția.

Gordon a întors capul spre televizor. Ceva îi atrăsese atenția.

— Asta este… de la liceu. Ce caută ea…

Nenorociții!

CNN o identificase pe Alice Blaedel, una dintre prietenele lui Andy din liceu, drept „o prietenă apropiată a familiei”.

Andy a găsit telecomanda și a pornit sunetul.

— … întotdeauna mama mișto, povestea Alice, care nu mai vorbise cu Andy de peste un deceniu. Știi, puteai să-i vorbești despre problemele tale și, la o adică, nu te judeca.

Alice dădea din umeri la fiecare cuvânt, de parcă ar fi fost electrocutată.

— Nu știu, este ciudat să o urmărești în acțiune în înregistrarea aia, pentru că ai o reacție de genul „Uau, asta e doamna Oliver”, dar este ca în *Kill Bill,* unde mama se poartă normal în fața copilului ei, dar, în secret, este o mașină de ucis.

Gura lui Andy era încă încleștată din pricina untului de arahide, dar, cu chiu, cu vai, a reușit să îngaime:

— O mașină de ucis?

Gordon a luat telecomanda de la Andy și a dezactivat sunetul. Apoi a continuat să se holbeze la Alice Blaedel, a cărei gură încă se mișca, deși era clar că tipa habar n-avea despre ce dracului vorbea.

Andy și-a mai turnat whisky în paharul gol. Alice ieșise din sala de cinema la *Kill Bill*, pentru că spusese că era o prostie, dar acum folosea numele filmului ca pe un soi de referință culturală.

— Sunt sigur că va regreta alegerea cuvintelor, și-a dat cu părere Gordon.

Cum a regretat și că s-a ales cu veruci genitale de la Adam Humphrey.

— Habar nu aveam că ai reluat legătura cu Alice, a încercat el din nou.

— Nici nu am luat. Este o scârbă care se bagă-n seamă.

Andy a dat peste cap tot whiskyul. A început să tușească de la căldura bruscă care i-a cuprins gâtul, apoi și-a mai turnat o dată.

— Poate ar trebui…

— Ridică mașinile, a spus Andy, ceea ce nu era exact ceea ce voia să zică. Mamele, adică. Adrenalina… Când își văd copiii prinși în capcană, în pericol.

Andy a ridicat mâinile pentru a imita ridicarea unui automobil răsturnat.

Gordon își mângâia mustața.

— A fost atât de calmă la restaurant! a spus Andy.

Gordon s-a lăsat pe spate pe scaun.

— Lumea țipa, a continuat Andy. A fost înspăimântător! Nu l-am văzut trăgând, adică prima dată. A doua oară, l-am văzut. Andy și-a frecat maxilarul cu mâna, apoi a adăugat: Știi fraza aia pe care o spun oamenii în filme: „O să-ți zbor capul?" Chiar așa se întâmplă. Se întâmplă cu adevărat.

Gordon și-a încrucișat brațele la piept.

— Mama a venit în fugă spre mine.

Andy vedea din nou totul cu ochii minții. Micile puncte roșii de sânge care împestrițau chipul Laurei. Brațele ei întinse pentru a o doborî la pământ.

— Părea speriată, tată. Cu toate câte s-au întâmplat, asta a fost singura dată când am văzut-o speriată.

Gordon aștepta.

— Ai urmărit înregistrarea. Ai văzut ce am făcut. Ce nu am făcut. Intrasem în panică. Eram inutilă. De aceea…

Andy s-a străduit să dea glas fricii care o măcina.

— De aceea e mama supărată pe mine? Pentru că am fost o lașă?

— Bineînțeles că nu! a zis el, clătinând cu vehemență din cap. Într-o situație de genul ăsta, nu există așa ceva, să fii laș.

Andy se întreba dacă Gordon avea dreptate și, mai important de atât, dacă mama ei era de acord cu el.

— Andrea…

— Mama l-a ucis.

Simpla rostire a cuvintelor a fost ca și cum cineva i-ar fi dat să înghită o bucată de cărbune fierbinte.

— Ar fi putut să-i ia arma din mână. Avea timp să facă asta, să i-o înșface, în schimb, ea a întins mâna și…

Gordon a lăsat-o să vorbească.

— Adică… a avut timp? E corect să presupunem că era capabilă să facă alegeri raționale?

Andy nu se aștepta la un răspuns.

— Părea calmă în înregistrare. Senină, așa cum ai spus tu. Sau poate că am greșit amândoi, pentru că, într-adevăr, nu avea nicio expresie. Nimic, nu? I-ai văzut fața. Cea de fiecare zi.

El a dat din cap, dar a lăsat-o să continue.

— Când se întâmpla, nu am văzut-o din față. Eu… adică, eram în spatele ei, nu? Când se întâmpla. Și apoi am văzut filmul din față și arăta diferit.

Andy încerca să nu amestece lucrurile. A mâncat câteva chipsuri de cartofi, sperând că amidonul va absorbi alcoolul.

— Îmi amintesc, a continuat ea să povestească, atunci când cuțitul era în gâtul lui Jonah, iar el ridica arma… Îmi amintesc că îmi era foarte clar că ar fi putut împușca pe cineva. Mă putea împușca pe mine. Nu e nevoie de cine știe ce ca să apeși pe trăgaci, nu?

Gordon a încuviințat cu o mișcare din cap.

— Dar din față… vezi chipul mamei și te întrebi dacă a făcut ce trebuie. Dacă se gândea la asta, că, da, putea lua arma, dar nu avea de gând să o facă. Ci că avea de gând să-l omoare pe tip. Și nu a fost din frică sau autoconservare, ci… o alegere conștientă. Ca o mașină de ucis.

Lui Andy nu-i venea să creadă că folosise odioasele cuvinte pe care le rostise Alice Blaedel pentru a o descrie pe mama.

— Nu pricep, tati. De ce nu a vorbit mama cu poliția? De ce nu le-a spus că a fost autoapărare?

De ce îi lăsa pe toți să creadă că săvârșise în mod deliberat o crimă?

— Nu pricep, a repetat Andy. Pur și simplu, nu înțeleg.

Gordon își mângâia din nou mustața. Devenea un tic nervos. Inițial, Gordon nu i-a răspuns. Era

obișnuit să își cântărească bine cuvintele, iar în clipa de față, totul părea deosebit de periculos. Niciunul dintre ei nu voia să spună ceva ce nu putea fi retractat.

Mama ta este o criminală. Da, a avut de ales, iar ea a ales să îl ucidă pe băiatul acela.

În cele din urmă, Gordon a rupt tăcerea:

— Habar n-am cum de mama ta a putut face ce-a făcut. Ce a gândit. Alegerile pe care le-a făcut. De ce s-a comportat așa cum a făcut-o cu polițiștii.

Bărbatul a ridicat din umeri, cu mâinile întinse în aer.

— Ne-am putea hazarda să punem refuzul ei de a vorbi despre ce s-a întâmplat, furia ei, pe seama stresului posttraumatic sau poate că cele petrecute au declanșat ceva din copilăria ei, o amintire despre ceva ce noi nu cunoaștem. Nu a fost niciodată genul care să discute despre trecut.

Gordon s-a oprit din nou câteva clipe pentru a-și aduna gândurile.

— Ce a spus mama ta în mașină… Are dreptate. Nu o cunosc. Nu îi pot înțelege motivația. Adică, da, înțeleg că instinctul ei era să te protejeze. Și mă bucur foarte mult că a făcut-o. Îi sunt foarte recunoscător pentru asta. Însă felul *cum* a făcut-o…

Gordon și-a lăsat privirea să se îndrepte înapoi, spre televizor. Mai multe capete care vorbeau. Cineva arăta cu degetul la o schiță a mallului Belle Isle, explicând traseul pe care îl urmase Jonah Helsinger pentru a ajunge la restaurant.

— Andrea, pur și simplu nu știu ce să zic… Pur și simplu, nu știu…, a repetat Gordon.

Andy își terminase băutura. Sub ochii vigilenți ai tatălui ei, și-a turnat încă un pahar.

— Prea mult alcool pe stomacul gol, a remarcat el.

Andy și-a îndesat restul sandviciului în gură. A început să mestece pe o parte, ca să poată întreba:

— Îl știai pe tipul de la spital?

— Care tip?

— Ăla cu șapca aceea cu Alabama care a ajutat-o pe mama să intre în mașină.

Gordon a clătinat din cap.

— De ce?

— Mi s-a părut că mama îl cunoaște. Sau poate că era speriată de el. Sau…

Andy s-a oprit să înghită.

— Știa că ești tatăl meu, lucru pe care majoritatea oamenilor nici măcar nu îl presupun.

Gordon și-a atins capetele mustății. Era clar că încerca să își amintească schimbul de replici.

— Mama ta cunoaște mulți oameni din orașul ăsta. Are o mulțime de prieteni. Ceea ce, sperăm, îi va fi de ajutor.

— Vrei să spui din punct de vedere legal?

Gordon nu i-a răspuns la întrebare.

— Am sunat un avocat specializat în drept penal la care am mai apelat. E un tip agresiv, dar exact de asta are mama ta nevoie acum.

Andy a sorbit o gură de whisky. Gordon avea dreptate: detaliile ieșeau la suprafață. Dintr-odată și-a simțit ochii grei, dornici să se închidă.

— Când am întâlnit-o prima dată pe mama ta, am crezut că este un puzzle. Un puzzle fascinant, frumos, complex. Apoi mi-am dat seama că, indiferent cât de mult m-aș fi apropiat de ea, indiferent ce combinație aș fi încercat, ea nu avea să își deschidă niciodată cu adevărat sufletul în fața mea.

Spunând acestea, Gordon a luat, în sfârșit, prima înghițitură de whisky. Însă, în loc să-l dea peste cap ca Andy, l-a lăsat să i se rostogolească pe gât.

— Am spus prea multe, a continuat el. Îmi pare rău, draga mea! A fost o zi complicată și nu am făcut prea multe pentru a ajuta la îndreptarea situației.

Apoi, tata a arătat spre o cutie plină cu materiale plastice.

— Presupun că vrei să le iau în seara asta…

— O să le iau mâine.

Gordon a privit-o cu atenție. În copilărie, Andy intra în panică de fiecare dată când materialele ei plastice nu erau la îndemână.

— Sunt prea obosită ca să pot face altceva decât să dorm, i-a explicat Andy.

Nu i-a spus că nu mai ținuse în mână un creion de cărbune sau un bloc de desen din primul ei an la New York.

— Tati, crezi că ar trebui să vorbesc cu ea? Nu să o întreb dacă pot rămâne, ci să o întreb de ce.

— Nu mă simt pregătit să îți ofer un astfel de sfat.

Ceea ce însemna probabil că nu trebuia să o facă.

— Scumpa mea…

Gordon a simțit că era melancolică. S-a aplecat și și-a pus mâinile pe umerii ei.

— O să se rezolve totul. Vom discuta despre viitorul tău la sfârșitul lunii, bine? Asta ne oferă unsprezece zile pentru a veni cu un plan.

Andy își mesteca buza. Adică Gordon avea să vină cu un plan. Andy avea să se prefacă că se gândise intens la asta până în a zecea zi, apoi intrase în panică.

— În seara asta luăm periuța de dinți, pieptenul, orice e neapărat necesar, și o să împachetăm restul mâine, a spus Gordon. Și o să luăm și mașina. Presupun că este încă la mall…

Andy a încuviințat cu o mișcare din cap. Uitase de mașină. Și Honda Laurei era acolo. Probabil că, până acum, amândouă fuseseră blocate sau tractate.

Gordon s-a ridicat. A închis cutia de materiale și a pus-o pe podea, undeva unde să nu stea în drum.

— Cred că mama ta are nevoie de un pic de timp singură. Avea obiceiul să iasă la câte o plimbare, îți amintești?

Andy își amintea.

În weekenduri, Andy și Gordon se ocupau de câte un proiect, sau, mai bine zis, Gordon se ocupa de proiect, în vreme ce Andy era prin apropiere și citea o carte și, dintr-odată, Laura năvălea în cameră cu cheile în mâna ei și îi anunța: „O să lipsesc toată ziua”.

Adesea, la întoarcere, aducea ciocolată pentru Andy sau o sticlă de vin bun pentru Gordon. Odată, adusese un glob de zăpadă de la Muzeul Tubman din Macon, care se afla la distanță de două ore și jumătate. Ori de câte ori o întrebau pe Laura unde fusese plecată și de ce, aceasta răspundea „Oh, știi, trebuia doar să fiu undeva departe de aici”.

Andy a privit de jurul împrejurul camerei înghesuite și aglomerate. Brusc, aceasta i s-a părut mai puțin asemănătoare cu o peșteră și mai mult cu o văgăună.

Înainte să o spună Gordon, a zis-o ea:

— Ar trebui să plecăm!

— Da, ar trebui. Dar las asta pe veranda mamei tale.

Gordon a pus sticla cu restul whiskyului în buzunar. A ezitat, apoi a adăugat:

— Scumpo, știi că poți oricând să stai de vorbă cu mine. Îmi doresc totuși să nu fii nevoită să te cherchelești ca să o faci.

— „Cherchelești”.

Andy a râs de cuvântul care suna prostește pentru că alternativa era să plângă, iar ea era sătulă de plâns.

— Tată, cred, cred că îmi doresc și eu ceva timp singură.

— Biine! a lungit el cuvântul.

— Adică nu pentru totdeauna. Cred doar că poate ar fi bine dacă aș merge pe jos până la tine.

Avea să aibă nevoie de încă un duș, însă ceva din a fi învăluită de noaptea sufocantă și umedă i se părea foarte atrăgător.

— E în regulă?

— Bineînțeles că e în regulă. Îi voi spune Domnului Purrkins să îți încălzească patul.

Gordon a sărutat-o pe creștetul capului, apoi a apucat sacul de gunoi pe care Andy îl umpluse cu lenjerie intimă.

— N-o lălăi prea mult! Aplicația de pe telefonul meu spune că va începe să plouă în jumătate de oră.

— Fără lălăială, a promis ea.

Gordon a deschis ușa, dar nu a plecat.

— Anul viitor va fi mai bine, Andrea! Timpul vindecă multe. Vom trece cu bine peste cele întâmplate astăzi. Mama va fi din nou ea însăși. Tu vei fi pe picioarele tale. Viața ta va reveni la normal.

Andy și-a ridicat degetele încrucișate.

— Va fi mai bine, a repetat Gordon. Îți promit!

Gordon a închis ușa în urma lui.

Andy i-a auzit pașii grei pe scările metalice.

Nu îl credea.

4.

Andy se zvârcolea în pat. Și-a îndepărtat ceva de pe față. Creierul ei pe jumătate adormit îi spunea că era Domnul Purrkins, dar creierul ei pe jumătate treaz îi zicea că obiectul respectiv era mult prea maleabil pentru a fi motanul dolofan al lui Gordon. Și că nu putea să se afle în casa tatălui ei pentru că nu-și amintea că mersese acolo.

S-a ridicat prea repede și a căzut din nou din pricina amețelii. Un geamăt involuntar i-a ieșit pe gură. Și-a apăsat ochii cu degetele. Nu-și dădea seama dacă era cherchelită din pricina whiskyului sau era de-a dreptul mahmură, dar durerea de cap pe care o avusese de la atacul armat semăna cu dinții unui urs care îi rodeau craniul.

Atacul.

Avea un nume acum, că îi împărțea viața în cea de până *atunci* și cea de *după.*

Andy și-a lăsat mâna să cadă. Apoi a clipit de câteva ori, impunându-le ochilor să se adapteze la întuneric. Lumină scăzută de la un televizor dat pe mut. Fâșâitul unui ventilator de tavan. Era încă în apartamentul ei, întinsă pe teancul de haine curate pe care le depozitase pe canapeaua extensibilă. Ultimul lucru pe care și-l amintea era că încerca să găsească o pereche de șosete curate.

Ploaia răpăia pe acoperiș. Fulgere brăzdau cerul dincolo de micuțele lucarne.

Rahat!

O lălăise după ce îi promisese tatălui ei că nu o va face, iar acum singurele posibilități pe care le avea la îndemână erau fie să-l implore să vină să o ia, fie să se ducă ea pe jos, prin ceea ce părea a fi un veritabil muson.

Cu mare grijă, Andy s-a ridicat din nou. Televizorul i-a atras atenția. CNN prezenta o fotografie cu Laura de acum doi ani. Capul chel îi era acoperit de o eșarfă roz. Avea un zâmbet obosit. Evenimentul de conștientizare a luptei împotriva cancerului la sân din Charleston.

Andy fusese scoasă din imagine, dar mâna ei era vizibilă pe umărul Laurei. Cineva – poate un prieten, poate un străin – luase acel moment privat și sincer și îl exploatase pentru un credit foto.

Detaliile Laurei au apărut într-o parte a ecranului, ca un fel de rezumat:

• Divorțată în vârstă de 55 de ani.
• Un copil adult.
• Logoped
• Fără pregătire militară.

Apoi imaginea s-a schimbat și a început înregistrarea de la restaurant, cu un avertisment care rula în partea de jos a ecranului și care îi anunța pe telespectatori că urmau imagini cu un puternic impact emoțional.

„O să te doboare mai rău decât a făcut-o el, Laura. Totul va fi despre ce ai făcut tu, nu despre ceea ce a făcut *el*”.

Andy nu suporta să urmărească din nou filmul; de fapt, nici nu era nevoie pentru că era de ajuns să clipească și vedea totul cu ochii minții. S-a dat jos din pat, împleticindu-se. Și-a găsit telefonul în baie. 1:18 dimineața. Dormise vreo șase ore. Gordon nu îi trimisese mesaj, ceea ce era un fel de miracol în sine. Probabil că era și el la fel de epuizat ca Andy. Sau poate crezuse că Laura și Andy căzuseră la pace.

Slabe șanse!

În concluzie, a atins pictograma mesaje și a selectat TATA. Ochii i-au lăcrimat pe dată. Lumina de pe ecran era ca o lamă de ras. Andy încă își simțea creierul ca un pendul. A însăilat în grabă o scuză în cazul în care tatăl ei se trezea, găsea patul gol și se speria: *am adormit aproape am ajuns nu-ți face griji am umbrelă.*

Partea despre umbrelă era o minciună. De asemenea, și partea cu „aproape am ajuns”. Și cea cu „nu ar trebui să-și facă griji”, pentru că Andy putea la fel de bine să fie lovită de un fulger.

De fapt, având în vedere în ce fel își petrecuse ziua, șansele ei de a sfârși electrocutată păreau incredibil de mari.

S-a uitat pe una dintre lucarne. Casa mamei ei era cufundată în întuneric, cu excepția biroului, unde încă ardea lumina. Puțin probabil ca Laura să lucreze la ora aceea. Cât fusese bolnavă, mama dormise pe fotoliul din living. Poate că Laura lăsase din greșeală lumina aprinsă și nu reușise să șchiopăteze până acolo și să o stingă.

Andy s-a îndepărtat de fereastră. Televizorul îi atrăgea din nou atenția. Laura înfigând cuțitul în gâtul lui Jonah Helsinger.

Hârșt!

Andy trebuia să plece de aici!

Lângă scaun, era o lampă de podea, dar becul se arsese cu săptămâni în urmă. Luminile din tavan aveau să acționeze ca un far în noapte. Andy a folosit aplicația lanternă de pe telefon pentru a căuta o pereche veche de adidași pe care îi putea strica prin ploaie și o pelerină pe care o cumpărase de la un magazin cu de toate pentru că i se păruse o dovadă de maturitate să aibă așa ceva în caz de urgență. De aceea o și lăsase în torpedou, pentru că de ce ar ieși în ploaie dacă nu ar avea ceva care să o protejeze în mașină?

Câteva fulgere au luminat fiecare ungher al camerei.

Rahat!

Andy a scos un sac de gunoi din cutie. Bineînțeles că nu avea foarfecă, așa că și-a folosit dinții pentru a face o gaură prin care să îi între capul. A ridicat telefonul pentru a-și evalua isprava.

Ecranul a clipit, apoi s-a stins.

Ultimul lucru pe care l-a văzut Andy au fost cuvintele BATERIE DESCĂRCATĂ. A găsit încărcătorul înfipt într-o priză. Cablul era în mașină, care se afla parcată la vreo patru kilometri distanță, în fața magazinului de confecții pentru bărbați Zegna.

Asta dacă nu fusese, între timp, ridicată.

— La dracu'! a bombănit cu năduf.

Și-a scos capul prin orificiul făcut în sacul de gunoi și a ieșit afară.

Ploaia îi aluneca pe spate. În câteva secunde, hainele ei erau atât de îmbibate de apă, încât pelerina improvizată se transformase într-o simplă folie de împachetat.

Andy a continuat să meargă.

Ploaia amplificase cumva căldura zilei, iar Andy avea senzația că niște ace fierbinți o înjunghiau în față în timp ce se îndrepta spre drum.

În partea asta a orașului nu existau felinare stradale. Oamenii își cumpărau case pe Belle Isle

pentru că doreau o experiență autentică, de modă veche, pe coasta de sud. Mă rog, pe cât de demodat puteai obține când cel mai ieftin conac de pe plajă trecea de două milioane de dolari.

În urmă cu aproape trei decenii, Laura plătise 118 000 de dolari pentru bungalow-ul de pe plajă. Cel mai apropiat magazin alimentar era Piggly Wiggly, aflat în afara orașului Savannah. La benzinărie se vindeau momeală vie și ciolane de porc murate în niște borcane mari, așezate lângă casa de marcat. Acum, casa Laurei era unul dintre cele șase bungalow-uri originale rămase în Belle Isle. Terenul în sine valora literalmente de douăzeci de ori mai mult decât casa.

Un fulger a lins cerul. Andy s-a trezit aruncându-și brațele în sus, de parcă asta ar fi putut să pună capăt vremii rele. Ploaia se întețise. Abia vedea la un metru și jumătate. S-a oprit în mijlocul drumului. Un alt fulger orbitor a făcut să vibreze picăturile de ploaie. Nu se putea hotărî dacă să se întoarcă și să aștepte ca furtuna să se domolească un pic sau să meargă mai departe către casa tatălui ei.

Totuși, să stea pe stradă ca o idioată i se părea cea mai proastă dintre opțiuni.

Andy a sărit peste bordură pe trotuar. Adidașii ei au scos un plescăit plăcut. A mai țopăit într-o baltă. A ridicat picioarele și a iuțit pașii. Curând, Andy s-a descoperit antrenată într-o alergare ușoară. Apoi a mers mai repede. Și mai repede.

Alergatul era singurul lucru la care Andy simțea că se pricepe. Era greu să arunci continuu un picior după altul. Transpirație. Inima bătând. Sânge alergând prin urechi. Mulți oameni nu puteau să facă asta. Unii nici nu voiau, mai ales vara, când existau avertizări de caniculă, oamenii fiind sfătuiți să nu iasă afară din case pentru că ar putea pur și simplu muri.

Andy auzea cadența adidașilor ei în ploaia care continua să răpăie. Pentru că încă nu se simțea

pregătită să se oprească, a hotărât să se abată de la drumul care ducea spre casa lui Gordon. Trotuarul se afla cam la treizeci de metri în față. Plaja era imediat după. Ochii au început să o înțepe din pricina aerului sărat. Nu auzea valurile, dar cumva le absorbea viteza, încăpățânarea neistovită de a împinge înainte, oricât de tare te-ar fi tras înapoi gravitația.

A luat-o la stânga pe trotuar, prinsă într-o luptă deloc elegantă între vânt și coșul de gunoi, înainte de a reuși să rupă sacul de plastic și să-l îndese în cel mai apropiat coș de reciclare. Încălțările îi bocăneau pe scândurile de lemn. Ploaia fierbinte îi deschisese porii. Nu purta șosete. O bătătură îi chinuia călcâiul. Pantalonii scurți i se ridicaseră. Cămașa îi era lipită de trup. Părul îi era ca rășina. A tras în piept o gură mare de aer umed și a apucat-o tusea.

Șuvoiul de sânge ieșind din gura lui Betsy Barnard.

Shelly deja moartă pe podea.

Laura cu cuțitul în mână.

Zbang!

Chipul mamei ei.

Fața ei.

Andy a scuturat din cap, împrăștiind apă în jur ca un câine care tocmai a ieșit din mare. Unghiile îi tăiau palmele. Și-a descleștat pumnii. Și-a îndepărtat părul din ochi. Și-a imaginat că gândurile i se retrăgeau asemenea unei maree. A tras aer în plămâni. A început să fugă mai repede, cu picioarele zvâcnind, iar tendoanele și mușchii lucrând în tandem pentru a o menține în poziție verticală în timpul a ceea ce nu era altceva decât o serie de căderi controlate.

Ceva nu îi dădea pace. Andy nu fusese niciodată o bună alergătoare, nici măcar pe vremea când se ținea de ceva ce semăna cu un program. Curând, a ajuns în punctul în care corpul nu o mai durea atât de rău încât să vrea să se oprească, în vreme ce

creierul ei era ocupat cu chinul de a-și menține gândurile în frâu mai degrabă decât să le lase să se scufunde în întuneric.

Stângul. Dreptul.

Inspiră. Expiră.

Stângul. Dreptul. Stângul.

Respiră!

Încet, încet, tensiunea i se scurgea de pe umeri. Curând, fălcile i s-au descleștat. Durerea de cap pe care o asemănase cu cea provocată de un urs care îi crănțănea craniul s-a transformat într-o ronțăială mai ușor de suportat. Gândurile lui Andy au început să rătăcească în timp ce asculta ploaia și privea picăturile căzând în fața ei. Ce ar simți dacă și-ar deschide cutia cu materiale artistice? Dacă și-ar scoate creionul și caietul de schițe? Și ar desena cum adidașii ei distruși stropesc în jur cu apă? Andy a vizualizat liniile, apoi luminile și umbrele, impactul pantofului ei într-o baltă, smucitura șiretului la mijlocul pasului.

Laura aproape că murise în timpul tratamentelor împotriva cancerului. De vină pentru asta nu fusese doar amestecul toxic de medicamente, ci și celelalte probleme pe care tratamentul le adusese cu sine. Infecțiile cu *Clostridium difficile.* Pneumonia. Pneumonia dublă. Infecțiile cu stafilococi. Un plămân care cedase.

Și acum putea adăuga pe listă și alte chestiuni: Jonah Helsinger, detectiva Palazzolo, nevoia ca Gordon să nu-și mai bage nasul în viața ei, nevoia de a se distanța de singura ei fiică.

Aveau să supraviețuiască răcelii Laurei la fel cum supraviețuiseră cancerului.

Gordon avea dreptate în ceea ce privește faptul că timpul vindecă rănile.

Andy știa tot ce se putea ști despre așteptare: să iasă chirurgul din sala de operații să se interpreteze radiografiile să se facă biopsia să se înceapă chimioterapia și tratamentul cu antibiotice și medicamente pentru durere și greață să se aducă

cearșafurile curate și pernele proaspete și, în sfârșit, ca o binecuvântare, zâmbetul precaut de pe chipul doctoriței când aceasta le spusese Laurei și lui Andy că tomografia era curată.

Tot ce trebuia să facă Andy acum era să aștepte ca mama ei să își revină. Laura avea să iasă din locul întunecat în care se afla peste o lună sau șase, ori până la următoarea zi de naștere a lui Andy, și avea să privească la ceea ce se întâmplase cu o zi în urmă mai degrabă ca printr-un telescop decât ca printr-o lupă.

Trotuarul s-a terminat mai repede decât se așteptase Andy, așa că a sărit înapoi pe drumul cu sens unic care înconjura casele de la malul mării. Asfaltul se simțea solid sub tălpi. Mugetul valurilor începea să se estompeze în spatele caselor uriașe. Țărmul de-a lungul acestei întinderi urmărea vârful insulei. Bungalow-ul mamei ei se afla la mai puțin de un kilometru distanță. Andy nu intenționase să se întoarcă acasă. Dădea să o ia înapoi, când și-a amintit…

Bicicleta ei!

Andy vedea bicicleta atârnând de tavan de fiecare dată când intra în garaj. Drumul spre casa lui Gordon avea să fie mai rapid pe două roți. Având în vedere că fulgera, să aibă un set de anvelope de cauciuc între ea și asfalt părea o idee foarte bună.

A încetinit ritmul, până a ajuns la un pas de jogging, apoi la unul potrivit pentru o plimbare rapidă. Ploaia începea să se mai domolească. Picături mari de apă îi căzeau pe creștetul capului, aproape găurindu-i pielea. Andy a încetinit pasul când a văzut strălucirea slabă a luminii din biroul Laurei. Casa se afla la mai puțin de cincizeci de metri distanță, dar, în acea perioadă a anului, toate reședințele din zonă erau neocupate. Belle Isle era mai degrabă un oraș pentru păsările migratoare, un cotlon adăpostit, pentru cei din nord în timpul

lunilor grele de iarnă. Ceilalți proprietari erau alungați care încotro de căldura din august.

Andy a aruncat o privire spre fereastra de la biroul Laurei în timp ce se îndrepta spre șosea. Încăperea era goală, cel puțin din câte-și dădea ea seama. A folosit intrarea laterală în garaj. Geamurile de sticlă ale ușii au zăngănit când a închis-o. Răpăiala ploii era amplificată de spațiul liber. Andy a întins mâna spre butonul care deschidea ușa garajului pentru a aprinde lumina, dar s-a răzgândit în ultimul moment pentru că becurile se aprindeau doar când ușa se deschidea complet, iar zgomotul putea trezi până și morții din somn. Din fericire, lumina din biroul Laurei ajungea până la ușa laterală, fiind suficientă pentru ca Andy să poată zări câte ceva.

S-a îndreptat spre spatele garajului, lăsând în urmă o dâră de băltoace. Bicicleta ei atârna cu susul în jos, prinsă de două cârlige pe care Gordon le înșurubase în tavan. Umerii lui Andy aproape că au țipat de durere când a încercat să scoată roțile din cârlige. O dată. De două ori. Apoi bicicleta a fost cât pe ce să cadă, iar ea aproape că s-a prăbușit, încercând să o întoarcă în poziție normală înainte să lovească pământul.

Iar acesta era motivul pentru care nu dorise de la bun început să spânzure de tavan nenorocirea aia, dar Andy nu ar îndrăzni niciodată să îi spună așa ceva tatălui ei.

Una dintre pedale îi răzuise tibia. Andy nu și-a făcut griji din pricina firelor de sânge ivite. A verificat suprafața de rulare, așteptându-se să fie ca vai de lume, dar a descoperit că anvelopele erau atât de noi, încât încă mai aveau micile protuberanțe din lateral. Andy și-a dat seama că era opera tatălui ei.

În timpul verii, Gordon sugerase în repetate rânduri să reia plimbările lor de weekend cu bicicleta. Era tipic pentru el să se asigure că totul e gata în eventualitatea în care Andy ar accepta.

A început să-și ridice piciorul, dar s-a oprit pe la jumătatea mișcării. De undeva, de sus, se auzea un zgomot distinct, ca un zdrăngănit. Andy și-a înclinat capul ca un retriever. Tot ce distingea era foșnetul monoton al ploii. Încerca să se gândească la o glumă a lui Jacob Marley[9] atunci când a auzit zdrăngănitul din nou. Curioasă, s-a străduit să asculte, dar nu percepea nimic mai mult decât fâsâitul constant al apei care cădea din cer.

Grozav! Era o lașă dovedită. Literalmente nu știa când să intre în casă ca să scape de ploaie, iar acum, din câte se părea, mai era și paranoică.

Andy a clătinat din cap. Trebuia să o ia din nou din loc. A încălecat pe bicicletă și a apucat ghidonul.

În secunda următoare, mai să îi sară inima din piept.

Un bărbat.

Stând în fața ușii. Alb. Cu ochi ca mărgelele. Glugă închisă la culoare care îi cădea pe față.

Andy a încremenit.

Bărbatul și-a lipit mâinile făcute căuș de geam.

Andy se gândea că trebuia să țipe. Să tacă. Să caute o armă. Să meargă cu bicicleta înapoi. Să se ascundă în umbre. Omul s-a aplecat un pic, privind în garaj. S-a uitat la stânga, după care la dreapta, apoi drept înainte.

Andy a tresărit, trăgându-și umerii ca și cum ar fi putut să se piardă în întuneric.

Bărbatul se holba la ea.

Andy și-a ținut respirația. A așteptat. Tremura. Intrusul o putea vedea. Era sigură că o putea vedea.

Bărbatul a întors capul încet, privind din nou cu atenție spre stânga, apoi spre dreapta. A aruncat o ultimă privire direct spre Andy, apoi a dispărut.

Ea a deschis gura. A tras în piept un pic de aer. S-a aplecat peste ghidon, căznindu-se să nu vomite.

Bărbatul de la spital – cel cu șăpcălie cu Alabama. Oare îi urmărise până acasă? Oare stătuse la pândă până ce considerase că e drumul liber?

Nu! Tipul din Alabama era înalt și subțire. Tipul din ușa garajului, cel cu glugă, era îndesat, musculos, de înălțimea lui Andy, dar de trei ori mai lat.

Zdrăngănitul pe care îl auzise fusese tipul cu glugă, care cobora pe scările metalice.

Verificase pentru a se asigura că apartamentul e liber.

Verificase pentru a se asigura că garajul e gol.

Iar acum, probabil, avea să intre prin efracție în casa mamei ei.

Andy și-a pipăit cu furie buzunarele, chiar și când și-a dat seama că telefonul ei era sus, mort, acolo unde îl lăsase. Laura scăpase de telefonul fix anul trecut. Probabil că nici casele de pe ambele părți ale străzii nu aveau telefoane. Drumul cu bicicleta până la casa lui Gordon lua cel puțin zece minute, dar, până atunci, mama ei putea fi…

Lui Andy mai să îi stea inima.

Vezica ei voia să se elibereze. Își simțea stomacul plin parcă de piuneze. A coborât cu grijă de pe bicicletă. A sprijinit-o de perete. Ploaia bătea acum ca o tobă mică. Tot ce auzea peste foșnetul ploii era clănțănitul propriilor dinți.

S-a silit să se îndrepte spre ușă. A întins mâna și a atins clanța ușii. Își simțea degetele ca de gheață. Oare tipul cu glugă o aștepta de cealaltă parte a ușii, lipit de garaj, cu brațele ridicate în care avea o bâtă sau o armă ori doar mâinile sale uriașe pregătite să o sugrume?

Andy a simțit gust de vomă în gură. Apa de pe pielea ei părea înghețată. Și-a spus că bărbatul o tăiase pe aici ca să ajungă pe plajă, dar nimeni nu o tăia spre plajă pe aici. Mai ales pe ploaie. Și când fulgera.

Andy a deschis ușa. Și-a îndoit genunchii, apoi a privit afară, pe alee. Lumina era încă aprinsă în biroul Laurei. Andy nu a văzut nimic: nici umbre, nici proiectoare declanșate, nici vreun om cu glugă care aștepta cu un cuțit în mână lângă garaj sau care se holba pe ferestrele casei.

Mama își putea purta singură de grijă. Își *purtase* singură de grijă. Dar asta fusese când se putea baza pe ambele mâini. Acum avea un braț imobilizat și, cu piciorul rănit, abia umbla prin bucătărie fără să se țină de blat.

Andy a închis ușor ușa garajului. Și-a lipit mâinile făcute căuș de fereastră, la fel ca tipul cu glugă. S-a holbat în beznă. Din nou, nu vedea nimic – nici bicicleta ei, nici rafturile cu alimente și apă pentru situații de urgență.

Ușurarea ei a fost doar parțială, deoarece tipul cu glugă nu o pornise pe alee atunci când plecase. Se întorsese spre casă.

Andy și-a trecut degetele peste frunte. Sub toată ploaia aia, mai și transpira. Poate că tipul nu pătrunsese în interiorul bungalow-ului. De ce ar alege un spărgător casa cea mai mică de pe stradă și una dintre cele mai mici din întregul oraș? Vilele din jur erau pline de aparatură electronică de ultimă generație. În fiecare vineri seara, dispeceratul primea cel puțin un apel de la cineva care plecase din Atlanta, așteptându-se să se bucure de un weekend relaxant, și descoperea în schimb că îi dispăruse televizorul.

Tipul cu glugă fusese sus, în apartament. Se uitase prin garaj.

Nu luase nimic. Căuta ceva.

Pe cineva.

Andy s-a plimbat de-a lungul casei. Detectorul de mișcare nu funcționa. Proiectoarele ar fi trebuit să se declanșeze. Andy a simțit cioburi de sticlă sub adidași. Becuri sparte? Sau detectorul de mișcare? S-a ridicat pe vârful picioarelor ca să poată privi prin fereastra bucătăriei. În dreapta, ușa

de la birou era întredeschisă, dar doar un pic. Crăpătura aceea îngustă arunca un triunghi de lumină albă pe podeaua bucătăriei.

Andy a așteptat să depisteze mișcare sau umbre. Nimic! În concluzie, s-a retras. Treptele verandei se aflau la stânga. Putea intra în bucătărie. Putea aprinde luminile. Îl putea lua prin surprindere pe tipul cu glugă, dar era posibil ca acesta să se întoarcă și să o împuște sau să o înjunghie, așa cum încercase Jonah Helsinger.

Trebuia să existe o legătură între cele două evenimente. Era singurul lucru care avea sens. Până la urmă, aici era Belle Isle, nu Atlantic City. Băieți cu glugă nu spărgeau bungalow-uri pe timp de ploaie.

Andy s-a îndreptat spre fundul casei. Tremura în adierea ușoară a oceanului. A deschis cu grijă ușa spre verandă. Scârțâitul balamalei a fost amuțit de răpăiala ploii. A găsit cheia în interiorul farfuriei de sub panseluțe.

Două uși panoramice dădeau spre dormitorul mamei sale. Din nou, Andy și-a lipit mâinile făcute căuș de geam. Spre deosebire de garaj, vedea clar până în cel mai îndepărtat ungher al camerei. Lampa de veghe era aprinsă în baie. Patul Laurei era pregătit. Pe noptieră se afla o carte. Camera era goală.

Andy și-a lipit urechea de geam. A închis ochii, încercând să-și concentreze toate simțurile la depistarea sunetelor din interior: picioare scârțâind pe podea, vocea mamei ei strigând după ajutor, sticlă spartă, o luptă.

Tot ce a auzit erau balansoarele care se legănau în vânt.

În weekend, Andy se alăturase mamei sale pe verandă pentru a privi răsăritul soarelui.

„Andrea Eloise!”

Laura zâmbise pe deasupra ceștii de ceai.

„Știai că atunci când te-ai născut, am vrut să te botez Heloise, dar asistenta m-a înțeles greșit și a

scris Eloise, iar tatălui tău i s-a părut că este atât de frumos, încât nu m-a lăsat inima să-i spun că era scris greșit?”

Da, Andy știa. Mai auzise povestea. În fiecare an, de ziua ei sau în preajma acestei date, mama inventa un motiv pentru a-i spune că fusese scăpat un „H”.

Andy a mai ascultat la fereastră încă o clipă înainte de a se forța să se miște din loc. Își simțea degetele atât de groase, încât abia putea să vâre cheia în încuietoare. Avea ochii în lacrimi. Era atât de speriată! Nu fusese niciodată atât de speriată! Nici măcar la restaurant, deoarece, cât trăsese atacatorul, nu avusese timp să se gândească. Andy reacționase, nu se gândise la ce se petrecea. Acum, avea destul timp să cugete asupra acțiunilor ei, iar scenariile care i se derulau prin minte erau oribile.

Tipul cu glugă îi putea răni mama… din nou. Putea fi înăuntru, așteptând-o pe Andy. Putea să o omoare pe Laura chiar în clipa aceea. Putea să o violeze pe Andy. Putea s-o ucidă în fața mamei ei. Putea să le violeze pe amândouă și să o facă pe una dintre ele să privească, sau putea să le omoare pe amândouă și apoi să le violeze sau…

Aproape că au lăsat-o genunchii când a intrat în dormitor.

A tras ușa în urma ei, înfiorându-se când zăvorul a făcut clic.

Apa de ploaie cădea pe covor. Și-a scos adidașii. Și-a dat părul ud pe spate.

A ascultat.

Din partea cealaltă parte a casei se auzea un murmur.

De conversație. Nu amenințări sau țipete ori strigăte de ajutor. Mai degrabă ca atunci când Andy își auzea părinții după ce mergeau la culcare.

„Diana Krall va fi invitată la Fox la sfârșitul săptămânii viitoare”.

„Oh, Gordon, știi că jazzul mă face să mă simt neliniștită!”

Andy a simțit că pleoapele îi fluturau, ca și cum mai avea puțin și leșina. Totul tremura. În capul ei, percepea sunetul bătăilor inimii ca pe o sală de sport plină cu mingi de baschet care țopăiau. S-a văzut silită să-și apese palma pe spatele piciorului pentru a se putea pune în mișcare.

În esență, casa era un pătrat cu un hol care se răsucea ca o potcoavă la interior. Biroul Laurei era în fața bucătăriei, în locul unde fusese camera unde luau masa. Andy s-a îndreptat spre partea opusă a holului. A trecut pe lângă vechiul ei dormitor, acum transformat în cameră de oaspeți, ignorând toate fotografiile de familie și desenele de la școală atârnate pe pereți.

— … face ceva, spunea Laura clar și răspicat.

Andy se afla în living. Doar holul o despărțea de biroul Laurei. Ușile glisante erau larg deschise. Amenajarea camerei îi era la fel de familiară lui Andy ca și apartamentul din garaj. Canapea, scaun, măsuță de cafea din sticlă cu bol de flori uscate, birou, scaun de birou, bibliotecă, dulap pentru dosare, o reproducere a *Nașterii lui Venus* pe perete, între două pagini înrămate dintr-un manual numit *Fiziologie și anatomie pentru patologia vorbirii*.

O poză înrămată a lui Andy pe birou. Un set de birou din piele verde, strălucitoare. Un singur stilou. Un laptop.

— Bine? spunea Laura.

Mama ei stătea pe canapea. Andy îi vedea o parte din bărbie, vârful nasului, picioarele încrucișate, o mână odihnindu-i-se pe coapsă, în vreme ce pe cealaltă o avea în talie. Fața Laurei era înclinată ușor în sus, îndreptată spre persoana care stătea pe scaunul din piele.

Tipul cu glugă.

Blugii îi erau uzi leoarcă. O băltoacă se întinsese la picioarele lui, pe covor.

— Să ne gândim ce opțiuni avem!

Tipul avea o voce adâncă.

Andy îi simțea cuvintele vibrându-i în piept.

— Aș putea vorbi cu Paula Koontz, a zis Laura. Femeia a tăcut o vreme, apoi a adăugat: Am auzit că e în Seattle.

— Austin. Tipul a așteptat o clipă, apoi a completat: Dar bună încercare!

După care s-a lăsat o liniște prelungă.

— Să mă rănești nu îți va aduce ceea ce îți dorești, a spus Laura în cele din urmă.

— Nu vreau să te rănesc. Vreau doar să te bag în sperieți.

Andy a simțit cum pleoapele începeau să îi fluture din nou. Era felul în care tipul o spusese: cu convingere, aproape cu bucurie.

— Chiar așa?

Laura s-a silit să scoată un râset fals.

— Crezi că poți să mă bagi în sperieți?

— Depinde cât de mult îți iubești fiica.

Deodată, Andy se afla în mijlocul vechiului ei dormitor. Cu dinții clănțănind. Cu lacrimi șiroind. Nu-și mai amintea cum ajunsese acolo. Răsufla greu. Inima i se oprise sau, poate, bătea atât de repede, încât nu o mai simțea.

Telefonul mamei ei se afla, probabil, în bucătărie. Îl lăsa mereu acolo să se încarce peste noapte.

Ieși din casă! *Aleargă după ajutor*! *Nu te pune în pericol*!

Picioarele lui Andy tremurau în timp ce mergea pe hol spre partea din spate a casei. În mod involuntar, a întins mâna și s-a agățat de tocul ușii de la dormitorul Laurei, dar s-a silit să-și continue drumul spre bucătărie.

Telefonul Laurei era la capătul blatului, bucata care se afla cel mai aproape de birou, adică partea care prindea un triunghi de lumină de la ușa parțial deschisă.

Se opriseră din vorbit. De ce se opriseră?

„Depinde cât de mult îți iubești fiica”.

Andy s-a răsucit, așteptându-se să dea cu ochii de tipul cu glugă, dar nu a găsit nimic altceva decât ușa deschisă a dormitorului mamei ei.

Putea fugi. Își putea justifica plecarea, spunând că Laura dorea ca ea să plece, să fie în siguranță, să scape. Asta-i tot ce-și dorise Laura la restaurant. Asta era tot ce și-ar putea dori și acum.

Andy s-a întors spre bucătărie. Cumva, se afla deopotrivă în interiorul și în exteriorul propriului corp. S-a văzut îndreptându-se spre telefonul aflat la capătul blatului de bucătărie. Răceala plăcilor de gresie i-a cuprins picioarele goale. Pe podea, în dreptul intrării secundare, era apă. Probabil de la tipul cu glugă. Privirea lui Andy era orientată spre telefonul mobil al mamei. A strâns din dinți pentru a-i împiedica să mai clănțăne. Dacă tipul cu glugă încă stătea pe scaun, tot ce îl despărțea de Andy erau aproximativ un metru distanță și o ușă subțire din lemn. A întins mâna după telefon. A scos ușor cablul de încărcare. A luat-o încet înapoi, la adăpostul umbrelor.

— Spune-mi! s-a auzit din bucătărie vocea tipului cu glugă. Ai visat vreodată că ești îngropată de vie? Bărbatul a așteptat o vreme, apoi a continuat: Că te sufoci?

Gura lui Andy era uscată. Pneumonia. Plămânul care cedase. Șuieratul acela oribil. Încercările disperate de a respira. Mama fusese terorizată de ideea că se sufoca. Era atât de obsedată de teama că se va sufoca, într-o bună zi, cu fluidele din plămânii, încât medicii trebuiseră să-i dea Valium ca să poată dormi.

— Uite ce voi face! a reluat tipul cu glugă. Îți voi pune punga asta peste cap timp de douăzeci de secunde. O să simți că mori, dar nu o s-o faci. Nu încă, a adăugat el.

Degetul lui Andy a tremurat în timp ce apăsa butonul *Acasă* de pe telefonul mamei. Amprentele digitale ale amândurora erau înregistrate în sistemul de securitate al telefonului. Simpla

atingere a butonului trebuia să deblocheze ecranul, dar nu s-a întâmplat nimic.

— Este ca și cum ai face tortura cu apă pe uscat. Foarte eficient! a spus tipul cu glugă.

— Te rog…, a zis Laura și s-a înecat cu cuvintele. Nu trebuie să faci asta!

Andy și-a șters degetul de perete, încercând să-l usuce.

— Stop! a strigat mama ei atât de tare, încât Andy aproape că a scăpat telefonul. Ascultă-mă! Doar o clipă! Doar ascultă-mă!

Andy a apăsat din nou butonul *Acasă.*

— Ascult! a spus tipul cu glugă.

Ecranul s-a deblocat.

— Nu trebuie să faci asta. Putem rezolva cumva. Am bani!

— Nu bani vreau eu de la tine.

— Nu o să scoți niciodată de la mine. Ce cauți. Niciodată…

— Vom vedea…

Andy a atins pictograma *Mesaj*. Dispeceratul Belle Isle adoptase sistemul Mesaj-la-911 cu șase luni în urmă. Alertele apăreau în partea de sus a monitoarelor.

— Douăzeci de secunde, a spus bărbatul. Vrei să le număr eu?

Degetele lui Andy fugeau cu furie pe tastatură:

419 Seaborne Ave om înarmat pericol iminent grăbiți-vă

— Strada e pustie, a spus tipul cu glugă. Poți țipa cât de tare vrei.

Andy a apăsat săgeata pentru a trimite mesajul.

— Oprește-te! s-a înălțat panicată vocea Laurei. Te rog!

Laura începuse să plângă. Suspinele ei erau înăbușite, de parcă ar fi avut ceva la gură.

— Te rog! a implorat ea. O, Doamne, te…

Tăcere.

Andy se străduia să audă.

Nimic.

Niciun plâns, niciun gâfâit sau măcar o altă implorare.

Liniștea era asurzitoare.

— Unu, a numărat tipul cu glugă. Doi.

Tipul a făcut o pauză.

— Trei.

Zdrang! Paharul greu pe măsuța de cafea. Evident, mama ei lovea. Apoi s-a auzit o bufnitură pe covor. Laura avea doar o mână liberă. Abia putea ridica o sacoșă de cumpărături.

— Patru, a spus tipul cu glugă. Încearcă să nu te pișii pe tine!

Andy a deschis larg gura, de parcă putea respira în locul mamei.

— Cinci.

În mod clar, tipul cu glugă se bucura de spectacol.

— Șase. Suntem aproape la jumătatea drumului.

Andy a auzit un șuierat disperat, ascuțit, același sunet pe care îl făcuse mama în spital, când îi cedase plămânul.

A apucat primul obiect greu care i-a căzut sub ochi. Tigaia de fontă a făcut un zgomot groaznic în timp ce o ridica de pe aragaz.

Nu exista nicio șansă să-l ia prin surprindere pe tipul cu glugă acum, dar nu mai era loc de întors.

Andy a deschis ușa cu piciorul. Tipul cu glugă stătea deasupra Laurei. Mâinile îi erau înfășurate în jurul gâtului ei. Nu o sugruma. Degetele lui strângeau punga de plastic transparentă care acoperea capul mamei.

Tipul cu glugă s-a întors, speriat.

Andy răsucea tigaia ca pe o bâtă.

În desenele animate, partea plată a tigăii lovea întotdeauna capul coiotului ca o limbă de clopot, lăsându-l lat.

În viața reală, Andy avea tigaia întoarsă pe lateral. Marginea de fontă a lovit craniul bărbatului cu un zgomot îngrețoșător. Nu ca un clopot, ci mai

degrabă ca sunetul pe care îl face o cracă de copac care se rupe.

Reverberațiile au fost atât de puternice, încât Andy nu a mai reușit să țină coada tigăii, care a căzut cu zgomot pe podea.

La început, tipul cu glugă nu a reacționat. Nu a căzut. Nu s-a înfuriat. Nu a atacat. Doar se uita la Andy, părând confuz.

Andy îl privea la rândul ei.

Firișoare de sânge înaintau încet în albul ochiului lui stâng, mișcându-se prin capilare ca un fum și învârtejindu-se în jurul corneei. Buzele i se mișcau fără să rostească un cuvânt. Mâna lui părea fermă în timp ce se întindea pentru a-și atinge capul. Tâmpla îi fusese tăiată într-un unghi ascuțit, care se potrivea perfect cu marginea tigăii. Bărbatul și-a privit degetele.

Niciun pic de sânge.

Andy și-a dus mâna la gât. Se simțea de parcă înghițise sticlă.

Oare tipul era bine? Avea să fie bine? Suficient de bine pentru a o răni? Suficient de bine pentru a o sufoca pe mama ei? Să le violeze? Să le omoare pe amândouă? Să…

Din gâtul bărbatului s-a auzit un hârâit. Gura i s-a deschis. Ochii i s-au dat peste cap. A întins mâna spre scaun, cu genunchii îndoiți, încercând să se așeze, dar a ratat și a căzut pe podea.

Andy a sărit înapoi, de parcă era în pericol să se opărească.

Bărbatul căzuse pe o parte, cu picioarele răsucite și ținându-se de burtă.

Andy nu se putea abține să nu se uite, să aștepte, să tremure, să intre în panică.

— Andrea! a rostit mama.

Inima lui Andy pâlpâia ca o lumânare. Mușchii îi erau ca de piatră. Era înțepenită ca o statuie.

— Andrea! a țipat Laura.

Andy a ieșit din transă. A clipit. S-a uitat la mama ei.

Laura încerca să se sprijine pe canapea. Albul ochilor îi era punctat cu vase de sânge sparte. Buzele îi erau albastre. Și mai multe vase de sânge sparte îi punctau obrajii. Punga de plastic încă îi era legată la gât. Crestături adânci îi marcau pielea. Își deschisese punga cu degetele, la fel cum făcuse Andy gaură în pelerina improvizată dintr-un sac de gunoi.

— Repede!

Vocea Laurei era răgușită.

— Vezi dacă respiră!

Andy a încercat să focalizeze. Se simțea amețită. A auzit un soi de fluierat în timp ce încerca să atragă aer în plămâni. Începea să hiperventileze.

— Andrea! a strigat-o Laura. Are arma mea în betelia blugilor. Dă-mi-o! Înainte să se trezească.

Poftim?

— Andrea, revino-ți!

Laura a alunecat de pe canapea pe podea. Piciorul îi sângera din nou. Și-a folosit brațul bun pentru a ajunge la marginea covorului.

— Trebuie să luăm arma. Înainte să-și revină!

Mâinile tipului cu glugă s-au mișcat.

— Mamă!

Andy a căzut lovindu-se de perete.

— Mamă!

— Este în regulă, a spus Laura. El e…

Tipul cu glugă s-a smucit așa de brusc și de violent, că a dărâmat scaunul din piele. Mâinile lui au început să se miște în cercuri, după care cercurile s-au transformat în spasme ale umerilor, apoi ale capului.

Ale trunchiului. Ale picioarelor. În câteva secunde, întregul său corp era cuprins de convulsii.

Andy a auzit un geamăt ieșindu-i din gură. Tipul murea. Avea să moară.

— Andrea, a spus Laura pe un ton calm și controlat. Du-te în bucătărie!

— Mamă! a țipat Andy.

Spatele bărbatului s-a arcuit într-un semicerc, iar picioarele au lovit aerul. Ce făcuse ea? Ce făcuse?

— Andrea! a repetat Laura. Du-te în bucătărie!

Bărbatul a început să scoată un soi de mormăit. Andy și-a acoperit urechile, dar nimic nu putea bloca sunetul. Privea îngrozită cum degetele lui se curbau și mai tare. Avea spumă la gură. Ochii i se mișcau nebunește în cap.

— Du-te în…

— Moare! s-a văicărit Andy.

Mormăitul s-a intensificat. Ochii lui se ridicaseră așa de mult în cap, încât părea că în orbite i se înfundase vată.

Urina i se întindea pe blugi, între picioare. Un pantof îi scăpase din picior. Mâinile lui parcă zgâriau aerul.

— Fă ceva! a țipat Andy. Mamă!

Laura a apucat tigaia și a ridicat-o deasupra capului.

— Nu!

Andy a traversat camera în grabă și a smuls tigaia din mâna mamei. Brațul Laurei i s-a încolăcit în jurul taliei înainte ca Andy să poată scăpa. Mama a tras-o aproape și și-a apăsat gura de capul lui Andy.

— Nu te uita, iubito! Nu te uita!

— Ce-am făcut? s-a aprins Andy. Ce-am făcut?

— M-ai salvat, a spus Laura. M-ai salvat.

— Eu…

Andy nu putea rosti cuvintele.

— Mamă, el este… Nu pot…

— Nu te uita!

Laura a încercat să-i acopere ochii lui Andy, dar aceasta a împins cât colo mâna mamei.

În cameră se pogorâse o liniște desăvârșită.

Chiar și ploaia încetase să mai bată în fereastră.

Tipul cu glugă rămăsese nemișcat. Mușchii feței îi erau relaxați.

Un ochi se uita la tavan, celălalt se holba la fereastră. Pupilele lui erau ca niște bănuți negri.

Andy își simțea inima în gât.

Talia hanoracului cu glugă al bărbatului se ridicase. Deasupra elasticului alb de la chiloți, Andy vedea un tatuaj reprezentând un delfin zâmbitor, care ieșea din apă. Sub el, cu un scris ornamentat, era cuvântul „Maria”.

— Este…

Andy nu putea spune cuvintele.

— Mamă, e…

Răspunsul ei nu admitea replică.

— E mort.

— L-am o-m-m… Andy nu reușea să rostească cuvântul până la capăt: O-m-m… O-m-m-

— Andy?

Tonul Laurei se schimbase.

— Auzi sirenele?

S-a întors să privească pe fereastră.

— Ai sunat la poliție?

Andy nu se putea uita decât la tatuaj. Oare Maria era iubita lui?

Soția lui? Ucisese pe tatăl cuiva?

— Andy?

Laura s-a împins înapoi de-a lungul covorului. A vârât mana sub canapea. Căuta ceva.

— Repede, scumpo! Scoate-i portofelul din pantaloni!

Andy se holba la mama ei.

— Ia-i portofelul! Acum!

Andy nu s-a mișcat.

— Uită-te sub canapea, atunci! Vino aici! Acum!

Laura a pocnit din degete!

— Andy, vino aici! Fă cum spun!

Andy s-a târât spre canapea, incapabilă să își dea seama ce ar trebui să facă.

— Colțul din spate, i-a spus Laura. În interiorul umpluturii de deasupra arcurilor. Bagă mâna! Găsești acolo o trusă de machiaj.

Andy s-a sprijinit pe cot pentru a putea ajunge în interiorul canapelei. A găsit o trusă de machiaj

din vinil, neagră, cu fermoar din alamă. Era grea și plină.

Cum ajunsese aici?

— Ascultă-mă!

Laura luase portofelul bărbatului. A scos banii.

— Ia ăștia! Pe toți! Există un oraș numit Carrollton în vestul Georgiei. Este chiar la graniță. Mă asculți?

Andy desfăcuse geanta. În interior se aflau un telefon cu un cablu de încărcare, un teanc gros de bancnote de douăzeci de dolari și un card-cheie alb, fără etichetă, ca acelea pe care le folosești la hotel pentru a intra în cameră.

— Andy!

Laura se întindea după fotografia înrămată de pe birou.

— Cauți depozitul Get-Em-Go. Ții minte? G-e-t-e-m-g-o.

Poftim?

— Ia-i portofelul! Aruncă-l în golf!

Andy se holba la portofelul de piele pe care mama ei îl aruncase pe podea. Permisul de conducere se ivea dintr-un etui de plastic. Ochii îi erau atât de umflați de plâns, încât nici nu putea vedea cuvintele.

— Nu folosi cardurile de credit, bine? a sfătuit-o Laura. Folosește doar bani gheață! Închide ochii!

Laura a lovit fotografia înrămată de o margine a biroului. Așchii de sticlă au sărit în toate părțile. Apoi a îndepărtat fotografia. În interior se afla o cheie mică, de genul celor folosite pentru a deschide un lacăt.

— Vei avea nevoie de asta, bine? Andy, mă asculți? Ia asta! Ia-o!

Andy a apucat cheia și a lăsat-o să cadă în trusa deschisă.

— Și asta!

Laura a îndesat în geanta de machiaj și portofelul, alături de numerar.

— Unitatea unu-douăzeci. Asta trebuie să îți amintești: unu-douăzeci. Get-Em-Go în Carrollton.

Mama a căutat în buzunarele omului și i-a găsit cheia.

— Asta este pentru un Ford. Probabil e parcat în fundătura de la capătul Beachview. Ia-l!

Andy a luat cheile, dar mintea ei nu părea să înregistreze ce ținea.

— Unitatea unu-douăzeci. Găsești o mașină înăuntru. Ia-o și lasă acolo Fordul lui. Deconectează cablurile bateriei. Este foarte important, Andy! Trebuie să întrerupi alimentarea GPS-ului. Ești în stare să îți amintești asta, scumpo? Deconectează cablurile bateriei. Tata ți-a arătat cum arată bateria. Îți amintești?

Andy a încuviințat încet din cap. Și-a amintit că Gordon îi arătase care erau componentele unei mașini.

— Numărul unității este ziua ta de naștere. Unu-douăzeci. Spune-o!

— Unu-douăzeci, a reușit Andy să îngaime.

— Sirenele se apropie tot mai mult. Trebuie să pleci! a spus Laura. Trebuie să pleci. Acum!

Andy era incapabilă să facă vreun pas. Era prea mult. Prea mult.

— Scumpa mea, a spus Laura, în timp ce îi cuprindea bărbia cu mâna. Ascultă-mă! Trebuie să fugi. Acum. Ieși prin spate! Găsește Fordul tipului. Dacă nu îl găsești, atunci ia mașina lui tati. O să îi explic mai târziu. Trebuie să te îndrepți spre nord-vest. Bine?

Laura s-a agățat de umărul lui Andy în timp ce se străduia să se ridice.

— Andy, te rog! Mă asculți?

— Nord-vest, a șoptit Andy.

— Încearcă să ajungi la Macon mai întâi, apoi cumpără o hartă, o hartă de hârtie, și găsește Carrollton! Get-Em-Go este aproape de Walmart.

Laura a tras-o pe Andy de braț.

— Trebuie să îți lași telefonul aici. Nu lua nimic cu tine.

Mama a scuturat-o pe Andy din nou.

— Ascultă-mă! Nu-l suna pe tata! Nu-l face să mintă pentru tine!

— Să mintă pentru…

— O să mă aresteze pentru asta.

Mama și-a pus degetul la buzele lui Andy pentru a o împiedica să protesteze.

— Nu-i nimic, dragă! Voi fi bine, dar trebuie să pleci. Nu-i poți spune lui tati unde ești. Înțelegi? Dacă îl contactezi, vor ști. Vor urmări pista și te vor găsi. Apeluri telefonice, e-mail, orice. Nu lua legătura cu el! Nu încerca să mă suni! Nu-ți suna niciunul dintre prieteni, nu suna pe nimeni cu care ai avut contact vreodată, bine? Pricepi ce îți zic? Auzi ce spun?

Andy a încuviințat cu un gest din cap pentru că asta își dorea mama ei să facă.

— După Carrollton, continuă să te îndrepți spre nord-vest!

Laura a condus-o pe Andy prin bucătărie, cu brațul strâns în jurul taliei.

— Undeva departe, cum ar fi Idaho. Când o să fie sigur, o să te sun pe telefonul care este în geantă.

Sigur?

— Ești atât de puternică, Andrea! Mai puternică decât îți dai seama.

Laura respira greu. Era limpede că încerca să nu plângă.

— Te voi suna pe telefonul acesta! Nu veni acasă până nu primești semn de la mine, bine? Răspunde doar vocii mele, vocii mele adevărate, spunând exact aceste cuvinte: „Este sigur să vii acasă”. Înțelegi? Andy?

Sirenele se apropiau tot mai mult. Andy le auzea acum. Cel puțin trei mașini. În casă era un mort. Andy îl omorâse. Ucisese un bărbat, iar polițiștii erau la doi pași.

— Andrea?

— Bine, a îngăimat Andy. Bine.

— Get-Em-Go. Unu-douăzeci. OK?

Andy a încuviințat cu o mișcare din cap.

— Prin spate. Trebuie să fugi!

Laura încercat să o împingă spre ușă.

— Mamă!

Andy nu putea pleca fără să știe.

— Ești… ești spioană?

— Poftim?

Laura părea nedumerită.

— Sau asasină ori un agent guvernamental sau…

— Oh, Andy, nu!

Laura părea că ar vrea să râdă.

— Sunt mama ta. Asta am fost întotdeauna: mama ta.

Laura a atins cu palma chipul lui Andy.

— Sunt atât de mândră de tine, îngerul meu! Ultimii treizeci și unu de ani au fost un cadou. Tu ești motivul pentru care sunt în viață. Nu aș fi reușit niciodată fără tine. Pricepi? Tu ești inima mea. Tu ești fiecare picătură de sânge care-mi curge prin vene!

Sirenele erau aproape, poate la două străzi distanță.

— Îmi pare atât de rău!

Laura nu-și mai putea reține lacrimile.

Cu o zi în urmă, ucisese un bărbat. Fusese înjunghiată, tăiată, aproape sufocată. Își alungase familia și nicio lacrimă nu îi căzuse din ochi până în acest moment.

— Îngerul meu! Te rog să mă ierți! Tot ce am făcut vreodată este pentru tine, draga mea Andrea Heloise. Tot!

Sirenele erau în față. Anvelopele au scrâșnit pe asfalt.

— Fugi! a implorat-o Laura. Andy, te rog, draga mea, te rog, fugi!

5.

Nisip umed se aduna în interiorul adidașilor lui Andy în timp ce alerga de-a lungul malului. Avea trusa de machiaj strânsă la piept, cu degetele care îi țineau partea de sus, pentru că nu îndrăznea să-și acorde răgazul să o închidă. Nu era nici lună, nici lumină de la vile, nimic altceva decât ceață în față și sunetele sirenelor în spate.

Andy s-a uitat peste umăr. Lanterne licăreau în jurul casei mamei ei. Strigătul a ajuns până pe plajă.

— Liber în stânga!

— Liber în spate!

Uneori, când Andy răspundea la 911, auzea polițiștii în fundal, spunând exact aceleași cuvinte. „Poți să închizi acum", îi spunea ea apelantului. „Poliția va avea grijă de tine".

Laura nu avea să le spună nimic polițiștilor. Probabil că avea să stea la masa din bucătărie, cu gura închisă, când aveau să o găsească. După seara aceasta, detectiva Palazzolo nu avea să mai facă nicio înțelegere. Laura avea să fie arestată și să meargă la închisoare. Avea să apară în fața unui judecător și a unui juriu. Avea să meargă la închisoare.

Andy alerga și mai iute, de parcă așa ar fi putut scăpa de gândul că mama ei va ajunge după gratii. Și-a mușcat buza până a simțit gustul metalic al sângelui. Nisipul umed i se transformase în beton în interiorul încălțărilor. Era un pic de răzbunare karmică în ceea ce privea durerea.

Tipul cu glugă era mort. Ea îl omorâse. Ucisese un om. Andy era o criminală.

A clătinat din cap atât de tare, încât aproape că i-a trosnit gâtul. Încerca să își dea seama încotro să se îndrepte. Seaborne se întindea pe vreo 500 de metri înainte să dea în Beachview. Dacă rata curba, avea să se afle într-o zonă mai locuită a insulei,

unde cineva putea să arunce o privire pe fereastră și să sune la poliție.

Andy a încercat să-și numere pașii, trecând de două sute, apoi de trei sute, înainte de a vira definitiv spre stânga, îndepărtându-se de ocean. Toate vilele aveau porți de securitate pentru a-i ține la distanță pe străinii care rătăceau pe plajă. Legea orașului interzicea gardurile permanente în fața dunelor de nisip, așa că oamenii ridicaseră niște panouri fragile de lemn, atârnate de sârmă ghimpată pentru a servi drept factor de descurajare. Doar unele dintre porți erau dotate cu alarmă, dar toate erau marcate cu avertismente potrivit cărora se va declanșa o sirenă dacă vor fi deschise.

Andy s-a oprit la prima poartă întâlnită și a dat cu mâna peste laturile acesteia. Degetele au descoperit o cutie de plastic cu un fir ieșind din ea.

Alarmă.

A alergat la următoarea poartă și a făcut aceiași pași.

Alarmă.

Andy a înjurat, știind că cel mai rapid mod de a ajunge la stradă era să urce peste dune. A împins cu piciorul, deși destul de ușor, panourile de lemn. Sârma s-a îndoit. Câteva ancore nevăzute au alunecat din nisip, astfel încât gardul a căzut suficient de jos pentru a trece peste. Și-a ridicat piciorul, având grijă să nu-și prindă pantalonii scurți în sârma ghimpată. Ovăzul-de-mare se zdrobea sub picioarele ei în timp ce traversa panta abruptă. O cuprindea neliniștea când se gândea la distrugerile pe care le provoca. Până să ajungă pe o cărare de piatră, deja șchiopăta.

Andy și-a sprijinit mâna de perete și s-a oprit să respire adânc. Gâtul îi era atât de uscat, încât a făcut o criză de tuse. Și-a acoperit gura, așteptând-o să se termine. I-au dat lacrimile. Plămânii o dureau. Când tusea a trecut definitiv, și-a lăsat mâna să cadă. A făcut un pas care la fel de bine ar

fi putut fi făcut și pe sticlă. Nisipul din adidași căpătase consistența celui pentru pisici. Andy și-a dat jos încălțările și a încercat să le scuture. Brantul sintetic se transformase într-un soi de râzătoare de brânză. Totuși, Andy a încercat să-și înghesuie picioarele înapoi în adidași. Durerea era prea mare. Sângera deja.

Andy a pornit-o desculță pe cărare. Se gândea la toate indiciile pe care detectiva Palazzolo avea să le găsească la sosirea la bungalow: fața Laurei, în special ochii roșii, faptul că încă dădea semne de sufocare. Punga de plastic de la gâtul ei cu amprentele bărbatului mort. Bărbatul zăcând mort în birou, lângă măsuța de cafea răsturnată. Scăfârlia crăpată a individului. Urina care îi îmbiba pantalonii. Spuma care i se usca pe buze. Ochii privind în două direcții diferite. Sângele de pe piciorul Laurei lăsând dungi pe covor. Amprentele lui Andy pe coada tigăii.

Pe alee: sticlă spartă de la proiectoare. Încuietoarea de la ușa bucătăriei probabil spartă. Bălțile de pe gresia bucătăriei indicând pe unde o luase tipul cu glugă. Și mai multă apă, arătând traseul urmat de Andy din dormitor până în hol, către camera de oaspeți și living și înapoi.

Pe plajă: urmele lui Andy imprimate în nisipul ud. Cărarea distrusă pe care o lăsase în urmă în drumul ei către dune. Sângele ei, ADN-ul ei, pe cărarea de piatră unde stătea acum.

Andy și-a încleștat dinții și a gemut către cer. Gâtul îi era încordat din pricina efortului. S-a aplecat cu coatele pe genunchi, îndoiți din pricina impactului pe care îl aveau asupra propriei persoane acțiunile ei îngrozitoare. Nu era corect ce se întâmpla. Nu avea sens.

Ce trebuia să facă?

Ce *putea* să facă?

Trebuia să stea de vorbă cu tatăl ei.

Andy a pornit apoi spre drum. Avea să meargă acasă la Gordon. Avea să îl întrebe ce să facă. El

avea să o ajute să facă ceea ce trebuie.

Andy s-a oprit.

Știa ce ar face tatăl ei. Gordon ar lăsa-o pe Laura să ia vina asupra ei. Nu i-ar permite lui Andy să se predea.

Gordon nu ar risca posibilitatea ca ea să meargă la închisoare pentru tot restul vieții.

Apoi Palazzolo avea să găsească amprentele lăsate de Andy în casa Laurei, și mai multe urme în nisip, ADN-ul ei între vile, și l-ar acuza pe Gordon că a mințit un polițist și că este complice la crimă după săvârșirea acesteia.

Tatăl ei ar putea merge la închisoare. Și-ar putea pierde licența de practică.

„Nu-l face să mintă pentru tine”.

Andy și-a amintit lacrimile din ochii mamei ei, insistențele ei că tot ce făcuse era pentru Andy. La un nivel elementar, Andy trebuia să aibă încredere că Laura îi spunea să facă ceea ce trebuie.

A continuat să urce pe alee. Laura ghicise că Fordul bărbatului se afla în fundătura de pe Beachview Drive. Îi spusese și să alerge, așa că Andy a început iar să alerge, ținându-și încălțările într-o mână și trusa de machiaj în cealaltă.

Lua colțul când o lumină puternică aproape că a orbit-o. Andy s-a ascuns pe cărarea de piatră. Primul gând a fost că o mașină de poliție o lovise cu lumina farurilor. Apoi a privit în sus și și-a dat seama că declanșase un senzor de mișcare.

Andy a fugit pe alee, având grijă să rămână pe mijlocul străzii, departe de senzorii de mișcare ai caselor. Nu s-a uitat în urmă, dar vederea ei periferică a surprins cascada de lumini roșii și albastre din depărtare. Părea că toate mașinile de poliție din Belle Isle răspunseseră la mesajul de urgență. Andy avea la dispoziție câteva minute, dacă nu secunde, înainte ca un superior să le ordone să se împrăștie și să cerceteze zona.

Curând a ajuns la capătul drumului cu sens unic. Beachview Drive se înfunda în Seaborne Avenue.

La celălalt capăt se afla o mică deschizătură care servea drept acces la plajă pentru vehiculele de urgență. Laura crezuse că mașina mortului avea să se afle pe undeva, pe acolo.

Nu se vedea niciun Ford, pe nicăieri.

Rahat!

O pereche de faruri se apropia dinspre Beachview. Andy a intrat în panică, alergând la stânga, apoi la dreapta, apoi s-a întors și s-a ascuns în spatele unui palmier în timp ce un Suburban negru a trecut pe lângă ea. Antena uriașă, care ieșea din bara de protecție, îi spunea lui Andy că mașina le aparținea forțelor de ordine.

Andy a privit înapoi, spre Beachview Drive. Pe la jumătate se afla un drum neasfaltat, iar la intrarea pe el creșteau buruieni și tufișuri. Unul dintre cele șase bungalow-uri rămase pe Belle Isle era deținut de familia Hazelton, un cuplu din Pennsylvania care încetase să mai vină aici cu ani în urmă.

Andy putea să se ascundă acolo și să încerce să-și dea seama ce să facă mai departe. A verificat Seaborne în cazul în care vreo mașină mergea în direcția greșită. A cercetat Beachview, uitându-se după faruri. Apoi a alergat pe drum, cu picioarele goale plesnind asfaltul, până când a ajuns pe aleea lungă și nisipoasă a familiei Hazelton.

Hm, se întâmpla ceva ciudat!

Devălmășia de tufișuri crescute alandala fusese culcată la pământ. Cineva se apropiase recent de casă.

Andy a înconjurat tufișurile, pornind prin curte, nu pe alee. Picioarele îi sângerau atât de tare, încât nisipul îi crea o a doua talpă. Andy continua să avanseze, ghemuindu-se pentru a nu fi văzută. Nu era aprinsă nicio lumină în interiorul casei Hazelton. Andy și-a dat seama că putea să vadă în întuneric. A fost mai târziu decât ar fi crezut.

Nu era exact răsăritul soarelui, dar Andy și-a amintit că există o explicație științifică referitoare

la modul în care razele se loveau de suprafața oceanului și aduceau lumina pe plajă înainte de a putea vedea soarele.

Indiferent care era fenomenul, acesta i-a permis să distingă Fordul parcat pe alee. Anvelopele erau mai mari decât în mod obișnuit. Bare negre. Geamuri fumurii. Plăcuța de înmatriculare de Florida. Alături era parcată o altă mașină, mai mică; un Chevy alb, vechi probabil de zece ani, dar altfel greu de descris. Plăcuța de înmatriculare era de Carolina de Sud, ceea ce nu era neobișnuit, dată fiind apropierea de Charleston, dar, din câte știa Andy, familia Hazelton încă locuia în Pennsylvania.

Andy s-a apropiat cu grijă de Chevy, ghemuindu-se ca să privească înăuntru. Geamurile erau coborâte. A văzut cheia în contact. De breloc atârna un picior de iepure gigant pentru noroc. Zaruri pufoase atârnau de oglindă. Andy nu avea ideea dacă mașina îi aparținea sau nu familiei Hazelton, dar lăsarea cheilor în contact părea ceva ce ar putea face un cuplu mai în vârstă. Iar zarurile și brelocul uriaș cu piciorul de iepure te duceau cu gândul la nepotul cuplului.

Andy și-a analizat opțiunile.

Nu exista GPS în Chevy. Nimeni care să raporteze că fusese furat. Oare trebuia să o ia pe asta în schimb? Oare trebuia să lase mașina mortului în urmă?

Andy a lăsat-o pe Laura să gândească pentru ea. Mama îi spusese să ia mașina mortului, așa că urma să ia mașina mortului.

Andy s-a apropiat cu precauție de Ford. Geamurile întunecate erau ridicate până sus. Portierele erau încuiate. În trusa de machiaj a găsit cheile tipului cu glugă. Inelul avea un deschizător de conserve și cheia de la Ford. Fără chei de la casă, dar poate că erau în mașină.

În loc să apese telecomanda, Andy a folosit cheia reală pentru a descuia portiera. Înăuntru,

mirosea a colonie cu miros de mosc și piele. A aruncat trusa de machiaj pe scaunul pasagerului. A trebuit să-și sprijine mâinile pe părțile laterale ale habitaclului pentru a se putea instala pe scaunul șoferului.

Portiera a scos un sunet puternic când a închis-o.

Andy a băgat cheia în contact. A întors-o încet, ca și cum mașina putea sări în aer sau se putea autodistruge la prima mișcare greșită. Motorul a scos un tors adânc. Andy a pus mâna pe maneta de viteze. S-a oprit, pentru că ceva nu era în regulă.

Ar fi trebuit să apară lumină pe bord, dar nu se întâmpla nimic. Andy și-a lipit degetele de consolă. Hârtie sau ceva care avea o textură similară cu hârtia era așezat pe ecran.

Andy a întors capul. Nici plafoniera nu s-a aprins.

Tânăra s-a gândit cum tipul cu glugă stătea în camionetă și stingea toate luminile, apoi parca la familia Hazelton.

Și apoi s-a gândit la lumina din biroul mamei sale. Singura lumină pe care Laura o lăsase în casă. Andy presupusese că mama ei uitase să o oprească, dar poate că Laura nu dormise în fotoliu. Poate că stătuse pe canapeaua din biroul ei, așteptând pe cineva precum tipul cu glugă să intre peste ea.

„Are pistolul meu în betelia blugilor”.

Nu „un” pistol, ci pistolul „meu”.

Andy a simțit cum i se usucă gura.

Când cumpărase mama ei o armă?

O sirenă a răsărit în spatele ei. Andy s-a înfiorat, dar mașina mai degrabă a trecut mai departe decât să se întoarcă pe alee. Tânăra a mișcat maneta de viteze, ridicând încet piciorul de pe frână și încercând fiecare treaptă până când a găsit marșarierul.

Nu se vedea nimic prin geamurile fumurii când a ieșit de pe alee. Ramurile copacilor și tufișurile

spinoase au șters camioneta. A intrat pe Beachview Drive din lateral, roțile camionului lovindu-se de marginea dură a bordurii.

Andy a repetat procedura până când s-a familiarizat cu condusul. Farurile erau stinse. În întunericul de dinaintea zorilor nu avea nicio modalitate de a găsi butonul pentru a le activa. Andy își ținea mâinile strâns pe volan. Umerii îi erau ridicați până aproape de urechi. Se simțea ca și cum era pe cale să se rostogolească de pe o stâncă.

A trecut cu mașina pe lângă drumul care ducea spre casa lui Gordon. Luminile aprinse ale unei mașini de poliție sclipeau la capătul străzii sale. Andy a accelerat înainte să poată fi văzută. Și apoi și-a dat seama că nu putea să fie văzută pentru că toate luminile erau stinse, nu doar cele din interiorul mașinii, ci și farurile. S-a uitat în oglinda retrovizoare în timp ce testa frânele. Nici luminile din spate nu se aprinseseră.

Nu era bine.

Una era să îți acoperi toate luminile când erai pe cale să faci ceva rău, și alta când lăsai răul în urmă, drumul colcăia de polițiști și a conduce fără faruri echivala cu a-ți scrie cuvântul VINĂ pe frunte.

Exista un pod care permitea accesul în Belle Isle. Polițiștii din Savannah aveau să se strecoare pe o parte, în timp ce Andy, luminată de soarele reflectat de apă, avea să încerce să se strecoare din oraș pe cealaltă.

A tras în parcarea a ceea ce se întâmpla să fie mallul din Belle Isle. A sărit din mașină și a mers în spate. Un fel de bandă adezivă neagră, groasă, acoperea stopurile. A tras de marginea acesteia și a constatat că, de fapt, nu era bandă, ci un fel de foaie magnetică mare. Și celelalte lumini erau acoperite la fel.

Colțurile erau rotunjite. Bucățile de foaie magnetică aveau dimensiunea exactă pentru a

acoperi atât stopurile de frână, cât și lămpile de marșarier.

Creierului lui Andy îi lipsea capacitatea de a procesa de ce conta acest lucru. A aruncat magneții în portbagajul mașinii și s-a așezat în spatele volanului. A îndepărtat hârtia de pe consolă. La fel ca magneții, hârtia fusese tăiată la dimensiunea exactă. Și mai multă hârtie neagră acoperea radioul și butoanele de pe consolă.

A găsit butonul pentru faruri și s-a îndepărtat de mall. Inima aproape că îi bătea în gât în timp ce se apropia de pod. Și-a ținut respirația. A traversat podul. Nicio altă mașină nu mai era pe drum. Nicio altă mașină nu mai era unde se bifurca drumul.

În timp ce accelera spre autostradă, a văzut trei mașini ale poliției din Savannah care goneau spre pod, cu girofarurile pornite, dar sirenele oprite.

Andy a îndrăznit, în sfârșit, să respire.

Lângă drum era un indicator:

MACON 273

ATLANTA 400

Andy a verificat cum stătea cu benzina. Rezervorul era plin. Se gândea să facă dintr-o bucată călătoria de patru ore până în Atlanta și apoi să cumpere o hartă de la prima benzinărie ivită în drum. Andy nu avea idee cât de departe era Carrollton sau cum avea să găsească depozitul Get-Em-Go de lângă Walmart.

„Numărul unității este ziua ta de naștere. Unu-douăzeci. Repetă!”

— Unu-douăzeci, a pronunțat Andy numerele cu voce tare, simțindu-se dintr-odată derutată.

Ziua ei de naștere fusese ieri, 20 august.

De ce spusese Laura că se născuse în ianuarie?

6.

Andy a condus de-a lungul a ceea ce părea a fi strada principală a orașului Carrollton. Găsise cu ușurință magazinul Walmart, dar, spre deosebire de Walmart, depozitul Get-Em-Go nu avea un semn strălucitor gigantic pe care să îl poți vedea de pe autostradă.

Ocolirea prin Atlanta fusese plictisitoare și, mai rău, inutilă. Andy fusese tentată să folosească sistemul de navigație a mașinii, dar, în cele din urmă, hotărâse să urmeze instrucțiunile Laurei. Cumpărase o hartă pliantă a Georgiei de îndată ce ajunsese în interiorul limitelor orașului Atlanta. Drumul de la Belle Isle la Carrollton ar fi trebuit să dureze aproximativ patru ore și jumătate. Pentru că Andy condusese direct prin Atlanta în timpul orei de vârf a dimineții, trecuseră deja șase ore înainte până să ajungă la Walmart. Pleoapele îi fuseseră atât de grele, încât se văzuse nevoită să tragă un pui de somn de două ore în parcare.

Cum naiba găseau oamenii diverse locuri înainte de apariția internetului?

Paginile albe păreau o sursă evidentă, dar nu existau cabine telefonice la vedere. Andy oprise deja un paznic de la Walmart și îi ceruse indicații. Simțea că era prea periculos să continue să pună întrebări încolo și încoace. Cineva ar putea intra la bănuieli. Cineva ar putea chema un polițist. Nu avea la ea permisul de conducere sau dovada asigurării. Părul înmuiat în ploaie i se uscase în vârtejuri sălbatice, neîngrijite. Conducea o mașină furată cu plăcuțe de înmatriculare de Florida și era îmbrăcată ca o adolescentă care se trezise în patul greșit în timpul vacanței de primăvară.

Andy se grăbise atât de tare să ajungă în Carrollton, că nu se obosise să se întrebe de ce Dumnezeului o trimisese mama ei aici, în primul rând. Ce se afla în interiorul depozitului?

De ce avea Laura o cheie ascunsă, un telefon cu clapetă și bani, și ce avea să găsească înăuntru

dacă avea să descopere vreodată unde se află Get-Em-Go?

Întrebările păreau inutile după mai bine de o oră de căutări.

Carrollton nu era vreun oraș lipsit de importanță, dar nici vreo metropolă plină de viață. Andy se gândise că cea mai bună cale era să conducă fără țintă în căutarea destinației sale, dar acum era îngrijorată că nu o va găsi niciodată.

Biblioteca!

Andy a simțit că ideea o lovise de parcă ar fi fost o nicovală. Trecuse pe lângă clădirea acesteia de cel puțin cinci ori, dar abia acum făcea legătura. Bibliotecile aveau computere și, mai important, acces anonim la internet. Cel puțin, cât să localizeze Get-Em-Go.

Andy a făcut un viraj larg și a intrat pe banda pentru bibliotecă. Anvelopele mari s-au suit pe trotuar. Avea de unde alege loc de parcare, așa că a condus până în capăt, unde se aflau doar două mașini, amândouă niște rable. A presupus că le aparțineau angajaților bibliotecii. Filiala era mică, având probabil dimensiunea bungalow-ului Laurei. Placa de lângă ușa din față preciza că biblioteca se deschidea la nouă dimineața.

Încă opt minute.

Se holba la clădirea mică, la marginile clare ale cărămizilor roșii, la porii granulați din mortar. Vederea îi era ciudat de ascuțită. Gura îi era încă uscată, dar mâinile i se opriseră din tremurat și nu mai simțea că inima avea să îi explodeze.

Stresul și epuizarea din ultimele zile atinseseră apogeul când ajunsese aproape de Macon. Andy era de-acum insensibilă la aproape tot.

Nu simțea remușcări.

Chiar și când se gândea la ultimele câteva secunde oribile din viața tipului cu glugă, nu putea găsi în inima ei nici măcar un gram de milă pentru bărbatul care îi torturase mama.

Ceea ce simțea însă Andy era vinovăție pentru lipsa ei de remușcări.

Și-a amintit că, în urmă cu mulți ani, unul dintre prietenii ei de la facultate susținuse că toată lumea e capabilă de crimă. La momentul acela, Andy se revoltase în tăcere când auzise o astfel de generalizare, pentru că, dacă toată lumea era cu adevărat capabilă de crimă, atunci nu ar mai exista o atrocitate precum violul. Fusese genul de întrebare tâmpită, după modelul „ce ai face dacă", adresată la petrecerile de la facultate: „Ce ai face dacă ar trebui să te aperi? Ai putea ucide pe cineva? Ai putea să o faci?" Băieții răspundeau întotdeauna cu da, pentru că băieții erau programați să răspundă cu da la tot. Fetele șovăiau însă, poate pentru că, statistic vorbind, erau de un miliard de ori mai expuse la a fi atacate. Când îi venea și lui Andy rândul să răspundă, aceasta glumea întotdeauna, spunând că va face exact ceea ce ajunsese să facă și la restaurant: să se ascundă și să aștepte să moară.

Andy nu se ascunsese în bucătăria mamei sale. Poate că e diferit atunci când un om pe care îl iubești este amenințat. Sau poate e o chestie legată de genetică.

Sinuciderile par să fie o trăsătură de familie. Oare la fel să stea lucrurile și în cazul crimelor?

Ceea ce voia cu adevărat Andy să știe era cum arăta fața ei în momentul acela. În clipa când deschisese ușa biroului cu piciorul, agitând tigaia, fusese lipsită de gânduri, adică nu-i trecuse prin minte nici măcar un gând. Creierul ei fusese plin de echivalentul zgomotului alb. Existase o deconectare completă între capul și corpul ei. Nu se gândise la propria siguranță. Nu se gândise decât la viața sau la moartea mamei ei. Pur și simplu, acționase.

O mașină de ucis.

Tipul cu glugă avea un nume. Andy se uitase la permisul lui de conducere înainte să-i arunce

portofelul în golf.

Samuel Godfrey Beckett, rezident în Neptune Beach, Florida, născut la 10 octombrie 1981.

Partea cu Samuel Beckett o dezechilibrase, pentru că existența tipului cu glugă în afara biroului Laurei prinsese formă odată cu numele. Avusese un părinte care fusese fan al poeziei avangardiste irlandeze. Asta, cumva, îi făcea viața mai vie decât tatuajul cu *Maria.* Andy și-o putea imagina pe mama tipului cu glugă stând pe veranda din spate, privind răsăritul soarelui și întrebându-l pe fiul ei „Știi după cine te-am botezat?", la fel cum Laura îi spunea mereu lui Andy povestea despre modul în care prenumele ei fusese văduvit de litera „H".

Andy a izgonit iute această imagine.

Trebuia să-și amintească faptul că Samuel Godfrey Beckett era, așa cum ar fi spus detectivului Palazzolo, „un tip rău". Existau, probabil, o mulțime de lucruri rele pe care Samuel sau Sam ori Sammy le făcuse la viața lui. Doar nu acoperise toate luminile interioare din mașină și stopurile din capriciu. Făcuse aceste lucruri în mod deliberat, punând ceva rău la cale.

Și probabil că cineva îl plătise pentru efortul său.

La nouă dimineața, o bibliotecară a descuiat ușa și i-a făcut semn cu mâna lui Andy.

Andy i-a răspuns tot cu un semn cu mâna, apoi a așteptat până când femeia a intrat, înainte de a recupera trusa de machiaj neagră de sub scaun. A deschis fermoarul de alamă. A verificat telefonul pentru a se asigura că bateria era plină. Nu erau înregistrate apeluri pe ecran. A închis telefonul și l-a îndesat înapoi în trusă, alături de cheie, cheia lacătului și pachetul gros de bancnote de douăzeci de dolari.

Numărase banii în Atlanta. Erau doar 1 061 de dolari, care trebuiau să o ajute pe Andy să treacă

de câte zile era nevoie înainte să sune telefonul, iar mama să îi spună că e sigur să se întoarcă acasă.

Pe Andy a lovit-o gândul că ar trebui să stabilească un fel de buget. Un buget tip Gordon. Nu un buget tip Andy, care consta în rugăciuni să pice bani din cer. Nu avea cum să câștige mai mulți bani. Nu se putea angaja fără a-și folosi numărul de asigurări sociale și, chiar dacă ar fi putut să o facă, habar nu avea pentru cât timp o să-i trebuiască o slujbă. Și, la o adică, nici nu știa pentru ce fel de slujbă era calificată în Idaho.

„După Carrollton, continuă să te îndrepți spre nord-vest… Undeva departe, cum ar fi Idaho”.

De unde naiba îi venise mamei ei o astfel de idee? Andy nu mersese decât în Georgia, New York, Florida și cele două Caroline.

Nu știa nimic despre Idaho, cu excepția faptului că probabil acolo existau multă zăpadă și, fără îndoială, o mulțime de cartofi.

1 061 de dolari.

Benzină, mâncare, camere de hotel.

Andy a tras fermoarul trusei. A coborât din mașină. Și-a dat jos tricoul ridicol de mic, care era la fel de flatant ca o folie de plastic peste o gofră. Pantalonii scurți deveniseră scorțoși de la aerul sărat. Picioarele o dureau atât de tare, încât șchiopăta. Pe tibie avea o tăietură pe care nu-și amintea cum o căpătase. Avea nevoie de un duș. Avea nevoie de bandaje, pantofi mai buni, pantaloni lungi, cămăși, lenjerie; mia aia de dolari probabil că nu avea să o țină mai mult de câteva zile.

A încercat să facă niște calculele în cap în timp ce se îndrepta spre bibliotecă. Știa de la una dintre fostele sale colege de cameră că distanța dintre New York și Los Angeles era de aproape 4 800 de kilometri. Idaho era undeva în partea din stânga sus a Statelor Unite – Andy era praf la geografie –, dar clar era în nord-vest.

Dacă era să ghicească, Andy credea că timpul necesar pentru de a te deplasa cu mașina din Georgia în Idaho era cam la fel cu cel pe care îl presupunea drumul de la New York în California. Călătoria din Belle Isle la Macon era undeva sub 320 de kilometri, adică vreo două ore și jumătate de condus, așa că practic avea în față vreo douăsprezece zile de șofat, unsprezece nopți în moteluri ieftine, trei mese pe zi, benzină ca să ajungă acolo, provizii de care avea imediată nevoie.

Andy a clătinat din cap. Oare îi lua cu adevărat douăsprezece zile să ajungă în Idaho?

După câte se vedea treaba, era praf și la matematică.

— Bună dimineața! a salutat-o bibliotecara. Găsești cafea proaspătă în colț!

— Mulțumesc! a mormăit Andy, simțindu-se vinovată pentru că nu era contribuabil local și, teoretic, nu trebuia să poată utiliza toate lucrurile astea gratis.

Totuși, și-a turnat o ceașcă de cafea și s-a așezat la un computer.

Ecranul strălucitor o făcea să se simtă ciudat de în largul ei. Stătuse fără telefon sau iPad toată noaptea. Andy nu-și dăduse seama cât de mult timp pierdea ascultând muzică pe Spotify sau verificând Instagramul și Snapchatul, citind bloguri și făcând teste de sortare în casele de la Hogwarts până nu fusese lipsită de mijloacele de a le accesa.

„Dacă îl contactezi, vor ști. Ei vor urmări pista și te vor găsi”.

Andy și-a pus ceașca jos. A tastat *Get-Em-Go Carrollton GA* în browser, apoi a făcut click pe hartă.

Aproape că a izbucnit în râs.

Depozitul era cu vreo nouăzeci de metri înaintea bibliotecii. Știa asta pentru că terenul de fotbal al liceului le separa pe cele două. Ar fi putut merge

pe jos până acolo. A verificat programul de funcționare pe site-ul Get-Em-Go. Bannerul aflat în partea de sus a ecranului anunța că depozitul era deschis douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, dar că biroul funcționa între zece dimineața și șase seara.

Andy s-a uitat la ceas. Mai avea de așteptat cincizeci de minute.

A deschis MapQuest pe computer și a căutat indicații privind drumul din Georgia în Idaho. Trei mii șapte sute de kilometri. Treizeci de ore de condus, nu douăsprezece zile, ceea ce explica de ce Andy fusese nevoită să facă algebra de două ori. A selectat PRINT înainte să apuce creierul ei să-i spună să se abțină. Apoi a făcut clic pe CANCEL. Biblioteca percepea zece cenți pe pagină, dar nu banii erau problema. Trebuia să meargă până la biroul bibliotecarei și să ceară paginile, ceea ce însemna că femeia avea să vadă că se îndreaptă spre Idaho.

Ceea ce însemna că dacă altcineva, poate o persoană precum tipul cu glugă, care avea magneți pe stopuri și hârtie pe bord, o întreba pe bibliotecară încotro se îndrepta Andy, aceasta știa.

„Ei vor urmări pista și te vor găsi. Apeluri telefonice, e-mail, orice”.

Andy s-a gândit la avertismentul Laurei. Evident, *ei* erau cei care îl angajaseră pe tipul cu glugă, mai exact Samuel Godfrey Beckett. Dar ce anume îl angajaseră să facă? Tipul cu glugă îi spusese Laurei că n-o s-o omoare. Cel puțin nu atunci. Zisese în schimb că o să o bage în sperieți, sufocând-o cu punga de plastic. Cunoștințele lui Andy în materie de tortură aveau ca sursă Netflix. Dacă nu erai un călău sadic, tip *Saw,* atunci erai unul dat naibii, tip *Jack Reacher*[10], ceea ce însemna că vrei informații.

Dar ce informații putea avea o logopedă divorțată în vârstă de cincizeci și cinci de ani,

astfel încât să merite angajarea unei gorile care să o tortureze?

Și mai interesant însă, în ce perioadă a vieții ei căpătase Laura aceste informații care să justifice tortura?

Tot ce spusese detectiva Palazzolo despre trecutul Laurei, de la faptul că se născuse în Rhode Island, la urmarea cursurilor la UGA și cumpărarea casei din Belle Isle, se potrivea cu ceea ce știa Andy. Nu exista nicio gaură inexplicabil în trecutul Laurei. Nu plecase niciodată din țară. Nici măcar nu-și luase concediu pentru că locuia deja chiar pe plajă.

Așadar, ce știa Laura, încât *ei* să dorească să o tortureze?

Și ce era atât de important, încât Laura să îndure tortura mai degrabă decât să cedeze?

Andy a tras aer printre buze. Își putea petrece tot restul vieții învârtindu-se în jurul cozii în ceea ce privea chestiunea.

A descoperit hârtia și creioanele lângă computer. A luat mai multe coli și a început să transcrie indicațiile către Idaho: *75S la 84E la 80E, NE2E, 1-29S, I70E…*

Andy se uita la amalgamul de numere și litere. Trebuia să cumpere o altă hartă. Avea să facă o pauză de odihnă la granița dintre Georgia și Alabama. Mai întâi însă, trebuia să meargă la depozit, să schimbe camioneta cu mașina despre care Laura spusese că avea să fie acolo, apoi să se îndrepte spre nord-vest.

A fluturat iar din buze.

Se lua al dracului de mult după cuvântul mamei ei. Apoi, din nou, dacă și-ar fi urmat propriile instincte, acum ar fi fost la casa funerară, suspinând pe umărul lui Gordon, în timp ce acesta făcea aranjamentele de înmormântare pentru mama ei.

Degetele lui Andy au revenit la tastatură. S-a uitat peste umăr. Bibliotecarii dispăruseră, probabil

pentru a se ocupa de cărțile returnate sau pentru a-și exersa talentul de a-i face pe oameni să vorbească în șoaptă.

Andy a făcut clic pe PREFERINȚE sub fila Google. A setat browserul pe modul Incognito pentru a-i masca istoricul de navigare. Probabil ar fi trebuit să facă chestia asta de la bun început. Sau poate că își făcea griji în mod nejustificat. Sau poate că trebuia să înceteze să se mai mustre pentru că avea reacții paranoice și să accepte faptul că *era* paranoică dintr-un motiv al naibii de bun.

Primul site pe care l-a deschis a fost *Belle Isle Review.*

Prima pagină îi era dedicată Laurei Oliver, logoped local și mașină de ucis. De fapt, nu îi spuseseră chiar mașină de ucis, dar o citaseră pe Alice Blaedel în primul paragraf, ceea ce însemna cam același lucru.

Andy a citit articolul. Nu exista nicio referire la un tip cu glugă găsit cu o tăietură la cap făcută de o tigaie. Nu exista nici măcar o informare privind o camionetă neagră furată. A făcut clic și pe alte articole și le-a citit rapid.

Nimic.

S-a așezat pe scaun, nedumerită.

În spatele ei, ușa s-a deschis. Un bătrân s-a năpustit înăuntru, îndreptându-se direct spre cafea și lansându-se într-o tiradă politică.

Andy nu știa despre ce e vorba, dar și-a văzut de treaba ei și a deschis CNN.com. Deschiderea era un articol având citatul despre „Mașina de ucis” chiar în titlu. Gordon avea dreptate în privința multor lucruri, dar, cu siguranță, nu avea să fie prea încântat că teoriile lui cu privire la accentul pus în știre se dovediseră a fi corecte. Patetismul vieții lui Jonah Lee Helsinger era evidențiat chiar din al doilea paragraf:

Acum șase luni, tatăl lui Helsinger, șerif, veteran de război și erou local, a fost ucis în mod tragic într-o confruntare cu un pistolar. Cam în

același timp, crede poliția, gândurile tânărului Helsinger au început să se îndrepte spre crimă.

Andy a intrat pe FoxNews.com, *Savannah Reporter, Atlanta Journal-Constitution.*

Toate articolele se concentrau pe Laura Oliver și ceea ce făcuse ea la Rise-n-Dine. Nu se menționa nimic despre Samuel Godfrey Beckett și nici măcar despre o victimă neidentificată, cu glugă, a unei crime.

Reușise Laura să mute cadavrul? Așa ceva nu i se părea posibil. Andy s-a gândit că mama ei ar fi putut refuza accesul poliției în casă, dar mesajul la 911 trimis de pe telefonul Laurei era un motiv suficient pentru o descindere. Chiar dacă Laura reușea să îi trimită la plimbare pe polițiștii din Belle Isle, persoana din mașina Suburban neagră, nemarcată, nu ar fi acceptat un refuz.

Andy bătea darabana cu degetele pe mouse, încercând să recapituleze cele întâmplate.

Cineva cu o mulțime de conexiuni făcea în așa fel încât povestea să nu răsufle.

Ei?

Aceiași oameni care îl trimiseseră pe tipul cu glugă? Aceiași oameni de care era îngrozită Laura că ar putea să dea de urma lui Andy?

Aproape că își simțea inima în gât. Cu siguranță jumătate din poliție era în fața bungalow-ului Laurei. Probabil că Palazzolo, poate chiar și Biroul Federal de Investigații Georgia. Asta ar însemna că *ei* erau cumva pe mână cu guvernatorul, poate chiar și cu agenții federali.

Andy a verificat în spatele ei.

Bătrânul se sprijinea pe biroul de la intrare, încercând să îl implice pe unul dintre bibliotecari într-o discuție politică.

Andy s-a uitat din nou la ora de pe computer, urmărind cum secundele se transformau în minute.

„Numărul unității e ziua ta de naștere. Unu-douăzeci”.

Andy a pus jos cafeaua. A tastat 20 ianuarie 1987.

20 ianuarie 1987 a fost o zi de marți. Persoanele născute în această zi sunt în zodia Vărsătorului. Ronald Reagan era președinte. Piesa trupei Bangles, „*Walk Like an Egyptian*" *se difuza la radio. Filmul* Critical Condition, *avându-l în rolul titular pe Richard Pryor, era în fruntea box-office-ului. Romanul lui Tom Clancy*, Furtuna roșie, *era #1 pe lista de bestsellere* New York Times.

Andy a numărat apoi în minte nouă luni în urmă și a tastat *Știri din aprilie 1986.* În loc de o cronologie a lunii, a primit o imagine de ansamblu a anului:

SUA bombardează Libia. Scandalul Iran-Contra. Dezastrul nuclear de la Cernobîl. Perestroika. Cometa Halley. Explozia navetei Challenger. Premierul suedez ucis. Asasinare G-FAB la Oslo. Pan Am 73 deturnat. Explozie la un avion TWA deasupra Greciei. Atac asupra unui vas comercial. FBI deschide focul la o bancă din Miami. Debutează Oprah Winfrey Show. *38 401 de cazuri de SIDA la nivel mondial.*

Andy se uita la cuvinte, dintre care doar unele îi păreau familiare. Putea petrece toată ziua încercând să depisteze evenimente, dar ideea e în felul următor: nu poți găsi ceva dacă habar nu ai ce cauți.

Paula Koontz.

În ultimele ore, numele acesta nu îi dăduse pace lui Andy. N-o auzise niciodată pe mama ei menționând vreo femeie pe nume Paula. Din câte știa Andy, toate prietenele Laurei erau în Belle Isle. Nu vorbea niciodată cu nimeni la telefon Nici măcar nu era pe Facebook, pentru că pretindea că nu există nimeni în Rhode Island cu care să vrea să păstreze legătura.

„Aș putea vorbi cu Paula Koontz. Am auzit că e în Seattle".

„Austin, dar bună încercare!”

Laura încercase să-l păcălească pe tipul cu glugă. Sau poate doar îl punea la încercare? Dar pentru ce?

Andy a căutat *Paula Koontz Austin TX.*

Nu a căpătat niciun rezultat legat de Austin, dar, din câte se părea, Paula Koontz era un nume popular printre agenții imobiliari din nord-est.

— Koontz, a șoptit Andy cuvântul cu voce tare.

Ceva nu îi suna bine. Se gândise mai mult la Dean Koontz, când tipul cu glugă pronunțase mai degrabă *koontz-ah.*

A încercat *koontze*, *koontzee*, *khoontzah*…

Google întrebat: *Vrei să spui koontah*?

Andy a dat clic pe căutarea sugerată. Nimic, dar Google oferit alternativă *khoontey.* A continuat să facă clic, apăsând la nesfârșit *Încercați varianta.* Mai multe repetări au direcționat-o către registrul corpului profesoral al Universității din Austin, Texas.

În prezent, Paula Kunde preda *Introducere în poezia feministă irlandeză și gândirea feministă* în zilele de luni, miercuri și vineri. Era șefa departamentului de studii feministe. Cartea ei, *The Madonna and Madonna*: *Like a Virgin from Jesus Christ to Ronald Reagan*, era disponibilă în varianta broșată la IndieBound.

Andy a mărit fotografia femeii, care fusese făcută dintr-un unghi care nu o avantaja deloc. Era alb-negru, dar asta nu ajuta prea mult. Îi era foarte greu să spună câți ani avea Paula, pentru că aceasta petrecuse mult prea mult timp la soare. Fața ei era obosită și ridată și avea cel puțin vârsta Laurei, dar nu arăta defel ca prietenele mamei ei, care purtau haine de la Eileen Fisher și protecție solară de fiecare dată când ieșeau din casă.

Practic, Paula Kunde era o hipiotă bătrână. Părul ei era o combinație de blond și cenușiu, cu o dungă nefiresc de întunecată în breton. Cămașa ei, sau

rochie, sau ce-o fi fost ce purta, avea model amerindian.

Obrajii supți îi aminteau lui Andy de Laura în timpul ședințelor de chimioterapie.

Andy a trecut prin calificările lui Kunde. Publicații în *Feminist Theory and Exposition*, mai multe poziții de vorbitor principal la conferințe feministe. Kunde își luase licența la Universitatea Berkeley California, iar masteratul la Stanford, ceea ce îi explica aerul hippie. Doctoratul era luat la o facultate de stat din vestul statului Connecticut, lucru care părea ciudat, deoarece Bryn Mawr sau Vassar s-ar fi potrivit mai bine domeniului ei de studiu, în special cu un master Stanford, ceea ce, pentru studiile neterminate în domeniul artelor teatrale ale lui Andy, echivala cu a pune alături diamante și rahat de câine.

Mai important, în CV-ul Paulei Kunde nu figura nimic care să sugereze faptul că se intersectase vreodată cu Laura. Oricât s-ar fi gândit, Andy nu găsea niciun mod în care feminismul se întâlnea cu logopedia. Existau infinit mai multe șanse ca Laura să ridiculizeze o bătrână hipiotă decât să se împrietenească cu ea. Așadar, de ce rostise mama ei numele acestei femei în timp ce era torturată?

— Hei, scumpo!

Bibliotecara i-a zâmbit lui Andy.

— Îmi pare rău, dar va trebui să îți cer să nu îți bei cafeaua în preajma calculatoarelor.

Femeia a dat din cap și spre tipul mai în vârstă, care se holba la Andy pe deasupra propriei cafele aburinde.

— Regulile sunt reguli pentru toți!

— Îmi pare rău! a spus Andy, pentru că era firea ei să-și ceară scuze pentru tot ce se petrecea în jurul ei. Oricum plecam.

— Oh, nu trebuie să…, a încercat femeia, dar Andy se ridicase deja.

— Îmi pare rău! a repetat Andy în timp ce își îndesa în buzunare mâzgălelile cu indicațiile spre

Idaho.

În timp ce pleca, a încercat să-i zâmbească bătrânului.

Acesta nu i-a întors gestul.

Afară, lumina puternică a soarelui i-a făcut ochii să lăcrimeze. Trebuia să găsească niște ochelari de soare înainte de a orbi. S-a gândit că Walmart era locul potrivit. De asemenea, avea nevoie să cumpere și câteva articole esențiale, cum ar fi lenjerie intimă, blugi, alt tricou și poate o geacă, în cazul în care în Idaho era frig în perioada asta a anului.

Andy s-a oprit din mers. I s-au înmuiat genunchii.

Cineva se uita în interiorul mașinii. Și nu doar arunca o privire în timp ce trecea pe acolo, ci se holba cu mâinile lipite de geam, la fel cum făcuse tipul cu glugă la ușa garajului, cu câteva ore în urmă. Bărbatul purta o șapcă de baseball albastră, blugi și un tricou alb. Fața îi era umbrită de cozorocul șepcii.

Lui Andy îi venea să țipe. Inima îi bătea atât de tare, încât parcă i se izbea de coaste. A dat înapoi, ceea ce era o prostie, pentru că tipul putea să se întoarcă în orice moment și să o vadă. Totuși, nu a făcut-o. Cu toate acestea, Andy s-a repezit către spatele clădirii, cu gâtul încordat din pricina țipătului pe care nu-l putea lăsa să iasă.

A fugit în pădure, încercând frenetic să activeze Google Earth, cu liceul din spatele bibliotecii și depozitul cu rândurile sale de clădiri metalice. Ușurarea pe care a simțit-o când a văzut gardul înalt din jurul terenului de fotbal i-a fost domolită doar de teama că era urmărită. Cu fiecare pas făcut, Andy încerca să scape de paranoia care o copleșise. Tipul cu șapcă nici măcar nu o văzuse. Sau poate că nici nu conta dacă o văzuse. Mașina neagră era frumușică. Poate că tipul voia să cumpere una la fel. Sau poate că încerca să vadă cum să o spargă. Sau poate o căuta pe Andy.

„Crezi că poți să mă bagi în sperieți?”

„Depinde cât de mult îți iubești fiica”.

Luminile de la Get-Em-Go erau stinse. Pe semnul de pe ușă scria închis. Un gard cu lanț, chiar mai înalt decât cel de la liceu, înconjura unitățile de depozitare. Clădirile joase, doar cu parter și uși rulante din metal, semănau cu ceva ce ai vedea într-un film *Mad Max.* Dincolo de alee, era o poartă. Undeva, la înălțimea geamului mașinii, se afla un dispozitiv de acces, dar nu avea numere, ci doar un pătrat de plastic negru cu lumină roșie.

A deschis trusa de machiaj. A găsit cartela de acces albă și neetichetată. A lipit-o de pătratul negru. Lumina roșie s-a transformat în verde. Poarta a scârțâit în timp ce se mișca înapoi pe șinele de cauciuc.

Andy a închis ochii. A încercat să se calmeze. Avea dreptul să se afle aici. Avea un card de acces. Avea un număr de unitate. Avea o cheie.

Totuși, picioarele îi tremurau groaznic atunci când a pășit în complex.

În interiorul depozitului se aflau răspunsuri. Andy avea să descopere ceva despre mama ei. Poate ceva ce nu voia să știe. Ceva ce Laura nu dorise ca fiica ei să știe – nu până în clipa asta, când tipii aceia erau pe urmele ei.

Andy și-a șters sudoarea de pe ceafă. A verificat în spate, pentru a se asigura că nu este urmărită. Habar nu avea dacă era sau nu în siguranță. Complexul era imens. A numărat cel puțin zece clădiri, toate lungi de vreo cincisprezece metri, cu uși rulante ca niște dinți murdari. A verificat semnele până când a găsit clădirea o sută. Apoi a pășit pe alee și s-a oprit în fața unității unu-douăzeci.

Ziua ei de naștere.

Nu cea pe care o știuse toată viața, ci cea pe care i-o spusese Laura că ar fi cea reală.

— Hristoase! a șuierat Andy.

Nu mai era sigură ce era și ce nu era real.

Lacătul părea nou sau, cel puțin, nu la fel de ruginit ca toate celelalte. Andy a întins mâna în trusa de machiaj și a recuperat cheița. Nu putea să își oprească tremurul mâinilor în timp ce deschidea lacătul.

Mirosul a fost primul lucru pe care l-a observat: un miros de curat, aproape igienic. Podeaua de beton arăta de parcă fusese turnată cu o săptămână în urmă. Nu erau pânze de păianjen pe la colțuri. Fără zgârieturi sau amprente pe pereți. Rafturi goale din PAL se aliniau frumos în spate. Un mic birou metalic, cu o lampă pe el, fusese împins în colț.

O mașină break de un albastru-închis era parcată în mijlocul spațiului.

Andy a găsit întrerupătorul de lumină. A închis ușa rulantă în spatele ei. Aproape instantaneu, s-a simțit copleșită de căldură, dar s-a gândit la bărbatul care se uita în interiorul camionetei – nu al camionetei ei, ci al camionetei bărbatului mort – și și-a dat seama că nu avea de ales.

Primul lucru pe care l-a verificat a fost mașina, care era așa de pătrățoasă, încât aducea cu ceva ce ar fi condus Fred Flintstone. Vopseaua era impecabilă. Anvelopele trebuiau să fie noi. Un autocolant de pe parbriz anunța că uleiul fusese schimbat cu patru luni în urmă. La fel ca în interior, nu era nici fir de praf sau de murdărie. Mașina ar fi putut să fie expusă cu succes într-un showroom.

Andy a privit prin geamul lateral din partea șoferului. A observat că erau chestii care trebuiau rulate, cum ar fi manivelele care trebuiau acționate pentru a deschide și închide geamurile. Scaunele erau din vinil albastru-închis, alcătuind o banchetă lungă, fără consolă centrală. Radioul avea butoane groase, albe. Erau și butoane mari, argintii, și glisoare. Schimbătorul de viteze se afla pe volan. Pe părțile plate, bordul avea lipite autocolante care

imitau textura lemnului. Kilometrajul indica numai 35 701.

Andy nu a recunoscut sigla de pe volan, un pentagon cu o stea înăuntru, dar pe exteriorul mașinii existau litere metalice care alcătuiau cuvintele RELIANT K FRONT WHEEL DRIVE.

S-a îndreptat spre cealaltă parte și a întins mâna pentru a deschide torpedoul. Imediat s-a dat un pas în spate. O armă căzuse afară; un revolver, același tip pe care Jonah Helsinger îl ațintise asupra pieptului Laurei. Pe partea laterală existau urme de zgârieturi, acolo unde fusese șters numărul de serie. Andy s-a holbat la arma cu aspect urât de pe planșeu, așteptând, așa cum aceasta ar fi putut zvâcni dintr-odată.

Nu a făcut-o.

A găsit manualul proprietarului.

1989 Plymouth Reliant SE Wagon.

A început să răsfoiască paginile. Grafica era bătrânicioasă, cu ilustrații amplasate clar cu mâna. O mașină de douăzeci și nouă de ani, cu abia câțiva kilometri parcurși. Cu doi ani mai tânără decât Andy. Depozitată într-un loc despre care Andy habar nu avea, într-un oraș despre care nu mai auzise niciodată înainte ca mama s-o trimită acolo.

Atât de multe întrebări!

Andy a început să se plimbe prin spatele mașinii, dar s-a oprit. S-a întors și s-a așezat lângă portiera închisă. A ascultat pentru a se asigura că nicio mașină nu parcase în apropiere sau că niciun bărbat nu se afla de cealaltă parte. Doar pentru a fi mai paranoică, s-a întins pe burtă. S-au uitat pe sub crăpătura de sub ușă.

Nimic.

Andy s-a ridicat în picioare. Și-a șters mâinile de pantaloni scurți. Apoi și-a continuat mersul în jurul autovehiculului pentru a verifica plăcuțele de înmatriculare.

Canada. Designul plăcuțelor era la fel de pătrățos ca al mașinii; albastru pe alb cu o coroană între litere și cifre, și cuvintele *E rândul tău să descoperi* în partea de jos. Pe autocolantul cu emisii scria 18 DEC, ceea ce însemna că înregistrarea era actuală.

Andy știa datorită muncii sale la dispecerat că NCIC (Național Crime Information Center[11]) făcea schimb de informații cu Canada. Problema era că sistemul verifica doar dacă erau vehicule furate. Dacă un polițist oprea această mașină, tot ce putea verifica era dacă numele proprietarului înregistrat se potrivea cu cel de pe permisul șoferului.

Ceea ce însemna că, în ultimii douăzeci și nouă de ani, mama ei ținuse ascunsă de toți o mașină secretă, imposibil de urmărit.

O ținuse ascunsă de Andy.

A deschis portbagajul automobilului. Arcurile au funcționat silențios. A îndepărtat bucata de vinil care ascundea zona de încărcare. Un sac de dormit albastru-marin, o pernă, un răcitor gol, o cutie cu Slim Jims, o cutie cu apă, un sac de plajă alb, plin cu cărți broșate, baterii, o lanternă, o trusă de prim ajutor.

Dedesubt se afla o valiză Samsonite de culoare albastru-deschis. Piele falsă. Fermoare aurii. Dimensiune: bagaj de mână. Nu genul cu roți, ci genul pe care trebuia să-l duci în mână. Geanta avea o parte superioară și una inferioară. Andy a deschis mai întâi compartimentul de deasupra. A găsit câte trei dintre toate: blugi, chiloți din mătase albi, sutiene albe asortate, șosete, cămăși albe cu nasturi și cu cai de polo brodați în față, dar și o jachetă de culoarea pielii de la Members Only.

Niciuna dintre haine nu arăta precum ceva ce ar fi purtat mama ei. Poate că aceasta era ideea. Andy și-a scos pantalonii scurți și și-a tras pe ea lenjeria intimă. Prefera bumbacul, dar orice era mai bun decât pantalonii scurți. Blugii erau largi în talie,

dar, din nou, nu era în situația de a se plânge. A scos bancnotele de douăzeci de dolari din trusa de machiaj și le-a îndesat în buzunarul din spate. S-a schimbat de cămașă, dar și-a păstrat sutienul pentru că Laura avea sânii cu două măsuri mai mari. Cel puțin așa erau înainte.

Ceea ce însemna că mama ei pregătise această geantă înainte de a fi diagnostică cu cancer cu trei ani în urmă.

Andy a întors valiza și a deschis cealaltă parte.

Sfinte Sisoe!

Teancuri de bani. Din nou bancnote de douăzeci, fiecare pachet fiind înfășurat cu un manșon din hârtie liliachie pe care scria 2000 de dolari. Designul bancnotelor era de tip vechi, de dinainte de adăugarea noilor elemente de securitate.

Andy a numărat teancurile. Zece pe lățime, trei pe lățime, patru în adâncime.

Două sute patruzeci de mii de dolari.

A închis geanta, a tras prelata de vinil, apoi a închis compartimentul.

Andy s-a rezemat o clipă de mașină, cu mintea tulburată.

Merita să se întrebe de unde făcuse rost mama ei de toți acești bani? Ar fi găsit un răspuns dacă s-ar fi întrebat mai degrabă câți unicorni mai umblau prin pădure.

Rafturile din spatele mașinii erau goale, cu excepția a doua recipiente cu înălbitor, a unei perii de curățat și a unei grămezi împăturite de cârpe albe de curățat. Un mop cu susul în jos și o mătură se aflau în colț. Andy și-a trecut mâna de-a lungul rafturilor din PAL. Fără praf. Mama ei, care nu era vreo obsedată de curățenie, făcuse locul acesta lună.

De ce?

Andy s-a așezat la biroul din colț. A aprins lampa. A verificat sertarele. O cutie de pixuri. Două creioane. Un carnețel. O mapă din piele.

Cheile de la Plymouth. Un sertar plin cu dosare goale. Andy le-a împins deoparte. A întins mâna până în spate, unde a găsit o cutie de pantofi mică și cu capacul lipit.

Andy a pus cutia pe birou.

A deschis mapa din piele. Două buzunare. Într-unul se afla o confirmare a înregistrării în provincia Ontario pentru un Plymouth Reliant albastru din 1989. Numele proprietarului era trecut ca Daniela Barbara Cooper. Data inițială a înregistrării era 20 august, ziua despre care Andy știuse întotdeauna că este ziua ei, dar la doi ani distanță de anul nașterii, 1989. Chitanța de la reînnoirea talonului era prinsă într-un colț. Hârtia dezvăluia data la care fusese procesată: 12 mai 2017.

Anul trecut.

Nu avea vreun calendar care să îi confirme asta, dar data trebuia să fie în jurul Zilei Mamei. Andy a încercat să își aducă aminte. Oare o luase pe mama de la aeroport înainte de a merge să ia prânzul? Sau asta fusese cu încă un an în urmă? De regulă, Laura nu pleca din Belle Isle, dar, cel puțin o dată pe an, participa la o conferință profesională. Lucrurile stătuseră așa încă din copilăria lui Andy, iar ea nu se deranjase niciodată să caute aceste evenimente, pentru că de ce ar fi făcut-o?

Ceea ce știa însă era că această călătorie anuală era foarte importantă pentru mama ei. Chiar și când Laura se simțea rău din pricina ședințelor de chimioterapie, o făcuse pe Andy să o conducă la aeroportul Savannah, astfel încât să poată participa la o conferință legată de logopedie în Houston.

Se dusese cu adevărat la Houston? Sau mersese în Austin ca să o vadă pe vechea ei prietenă, profesoara Paula Kunde?

După ce o ducea la aeroport, Andy habar n-avea unde pleca Laura cu adevărat.

Andy a căutat în interiorul celuilalt buzunar al mapei. Două cartonașe laminate. Primul era un

permis de conducere extins, albastru-deschis, din Ontario, Canada.

„Extins” însemna că permisul putea fi utilizat pentru punctele de trecere a frontierei SUA pe uscat și pe apă. Deci, putea trece în Canada, nu cu avionul, ci cu mașina.

Fotografia de pe document o arăta pe Laura înainte ca apariția cancerului să îi ia o parte din rotunjimea obrajilor. Data expirării era în 2024. Mama era trecută cu același nume care apărea și în cazul proprietarului de Reliant, Daniela Barbara Cooper, născută la 15 decembrie 1964, ceea ce era greșit, deoarece data nașterii Laurei era 9 aprilie 1963, dar de ce naiba conta asta, pentru că mama ei, din câte știa Andy, nu locuia în prezent în apartamentul 20 de pe Adelaide Street West din Toronto, Ontario.

D.B. Cooper.

Andy se întreba dacă numele era un fel de glumă, dar dat fiind unde se afla, poate că nu era o nebunie să se întrebe dacă Laura nu era cumva faimosul terorist care se parașutase din avion cu mai multe milioane de dolari și de atunci nu mai auzise nimeni de el.

Cu excepția faptului că Cooper era bărbat, iar în anii ’70, Laura era încă adolescentă

„Era în ’77, așa că trebuie să fi avut vreo paisprezece ani, și eram mai mult fan Rod Stewart decât Elvis”. Andy a scos celălalt carton. Tot din Ontario, de asemenea cu numele și data nașterii Danielei Cooper. Pe ăsta scria SĂNĂTATE • SANTE. Andy învățase spaniola în liceu. Habar n-avea ce însemna „sante”, dar se întreba de ce naiba mama ei nu folosise programul de asigurări naționale din Canada în loc să își epuizeze majoritatea economiilor de pensionare pentru a-și plăti tratamentele oncologice în Statele Unite. Ceea ce a adus-o înapoi la cutia de pantofi. Închisă, ascunsă într-un sertar de birou din interiorul unui depozit secret. Logoul din exterior

era de la Thom McAn. Cutia era micuță, cu siguranță nu pentru pantofi de adult. Când Andy era mică, Laura o ducea mereu la mallul din Charleston pentru a cumpăra pantofi înainte de începerea școlii.

Indiferent ce era înăuntru era ușor, dar se simțea ca o bombă.

Sau poate că arăta mai degrabă ca o cutie a Pandorei, care ascundea toate relele lumii Laurei. Andy știa restul mitului, și anume că, odată ce ai scos răul, nu mai rămânea decât speranța, dar se îndoia la modul cel mai serios cu putință că indiferent ce s-ar afla înăuntru i-ar putea oferi speranță.

Andy a început să tragă de banda adezivă. Partea lipicioasă se transformase în praf, așa că nu a avut probleme să o îndepărteze de pe capac.

Fotografi – nu multe, unele în alb-negru, altele color, dar șterse.

Un pachet de fotografii Polaroid era ținut laolaltă de o bandă de cauciuc veche. Andy le-a ales pe primele pentru că nu o văzuse niciodată pe mama ei arătând atât de tânără.

Banda i s-a rupt în mâini.

Laura trebuie să fi avut puțin peste douăzeci de ani când fuseseră făcute fotografiile. Anii ’80 erau evidenți în fiecare detaliu, de la fardul de pleoape albastru la rujul roz, la fardul de obraz care i se întindea pe obraji asemenea aripilor unei păsări. Părul ei, în mod normal, castaniu-închis, era șocant de blond și făcut permanent. Pernuțe uriașe pătrățeau umerii puloverului ei alb cu mâneci scurte. Arăta de parcă ar fi putut să le spună tuturor cine îl împușcase pe J.R. Ewing[12].

Singurul motiv pentru care Andy nu zâmbea era acesta: din fotografie era clar că cineva îi lovise în mod repetat mama peste față.

Ochiul stâng al Laurei era umflat. Nasul îi era strâmb. Avea vânătăi mari în jurul gâtului. Se uita fix la cameră, lipsită de expresie. Era altundeva,

fiind altcineva, în timp ce rănile ei erau înregistrate.

Andy cunoștea privirea aceea.

A trecut la următorul Polaroid. Puloverul alb era ridicat pentru a dezvălui vânătăile de pe abdomenul Laurei. Următoarea fotografie arăta o tăietură pe interiorul coapsei.

Andy văzuse cicatricea aceea oribilă în timpul uneia dintre zilele de spitalizare ale mamei. Lungă de vreo șapte centimetri, roz și uniformă după tot acest timp. De fapt, Andy chiar icnise la vederea ei.

„Patinaj pe gheață”, spusese Laura, dându-și ochii peste cap, ca și cum acele trei cuvinte explicau totul.

Andy a trecut la următorul teanc de fotografii, care erau deranjante prin cât de diferite erau. Nu mai erau Polaroid, ci instantanee tipărite ale unui copil mic, îmbrăcat în haine roz de iarnă. Data ștampilată pe spate era 4 ianuarie 1989. Seria o surprindea pe fetiță rostogolindu-se prin zăpadă, aruncând bulgări, făcând îngeri, apoi un om de zăpadă, apoi distrugând omul de zăpadă.

Uneori, în fotografie apărea și un adult – o mână fără trup atârnând sau un picior care se ițea de sub o haină grea de lână.

Andy a recunoscut copilul ca fiind ea însăși. Avusese dintotdeauna o formă distinctă, migdalată, a ochilor, o trăsătură pe care o moștenise de la mama ei.

Judecând după data trecută pe spatele fotografiei, copilul Andy ar fi avut vreo doi ani când fusese făcută seria de fotografii. Aceea era perioada în care Andy și Laura trăiseră la UGA, timp în care Laura își terminase doctoratul.

Acest tip de zăpadă nu se întâlnea în Athens și, mai ales, în Belle Isle. Andy nu-și amintea din copilăria ei să fi făcut vreodată o călătorie în nord. Nici Laura nu îi povestise vreodată despre așa ceva. De fapt, când Andy își dezvăluise planurile

de a se muta la New York, primul lucru pe care-l spusese Laura fusese: „O, draga mea, nu ai mai fost niciodată atât de departe de casă”.

Ultimele două fotografii din cutie erau prinse împreună cu o agrafă de birou.

Phil și Laverne Randall, părinții tatălui ei biologic, stând pe o canapea. Un tablou reprezentând o plajă atârna pe peretele cu lambriuri din lemn din spatele lor. Era ceva foarte familiar la expresiile de pe fețele lor, modul în care stăteau, chiar și umbra unei lămpi de podea care se întindea de-a lungul spatelui canapelei.

Andy a îndepărtat agrafa pentru a dezvălui a doua fotografie.

Aceiași oameni, aceleași expresii, aceleași posturi, aceleași umbre, dar, de data aceasta, Andy, în vârstă de poate, șase luni, era în poala bunicilor Randall, stând în echilibru pe câte un genunchi al fiecăruia.

Andy și-a trecut un deget peste imaginea sa de copil.

În școală, învățase să folosească Photoshopul pentru, printre alte lucruri, a suprapune o imagine peste alta. Uitase că, înainte de apariția computerelor, oamenii trebuiau să modifice manual fotografiile. Ce trebuia să faci era să iei un cuțit și să decupezi cu atenție pe cineva dintr-o fotografie, apoi să îi dai pe spate cu lipici și să poziționezi decupajul pe o fotografie diferită.

Odată ce erai mulțumit cu rezultatul, trebuia să faci o fotografie a imaginilor suprapuse și, chiar și atunci, rezultatul nu era întotdeauna grozav. Umbrele erau greșite. Poziționarea era nefirească. Întregul proces era extrem de delicat.

Ceea ce făcea ca abilitatea Laurei să fie și mai impresionantă.

În adolescență, Andy se uitase deseori cu dor la fotografia bunicilor Randall. De obicei, când era supărată pe Laura sau, mai rău, pe Gordon. Uneori, le cerceta trăsăturile, încercând să ghicească de ce,

pentru ei, ura și fanatismul erau mai importante decât să aibă o relație cu singurul copil al fiului lor mort.

Andy nu se concentrase niciodată pe porțiunea din fotografie unde se afla ea copil. Ceea ce era păcat. Dacă ar fi făcut chiar și o cercetare superficială, ar fi observat că, de fapt, nu stătea în poala bunicilor Randall.

„Plutea” era un cuvânt mult mai bun pentru a-și descrie poziția.

Rasiștii Randall erau un subiect delicat, pe care Andy nu îl aborda cu mama ei, în același mod în care nu îl aborda nici pe cel legat de părinții Laurei, Anne și Bob Mitchell, care muriseră înainte de nașterea lui Andy. În plus, nu punea întrebări nici despre Jerry Randall, tatăl ei, care murise într-un accident de mașină înainte ca Andy să poată avea amintiri legate de el. Nu îi vizitaseră niciodată mormântul, aflat la Chicago. Nu vizitaseră niciodată mormântul nimănui.

„Ar trebui să ne întâlnim în Providence”, îi spusese Andy Laurei în primul an la New York. „Îmi poți arăta unde ai crescut”.

„O, draga mea”, oftase Laura. „Nimeni nu vrea să meargă în Rhode Island. În plus, a fost cu atât de mult timp în urmă, încât sunt sigură că nici nu-mi mai aduc aminte”.

Aveau tot felul de fotografii acasă – o mulțime de fotografii. De la drumeții și vacanțe la Disney World, la picnicuri pe plajă și începuturi de an școlar. Doar câteva o surprindeau pe Laura singură, pentru că ura să i se facă poze. Nu exista nicio fotografie de dinainte de nașterea lui Andy. Laura avea o singură fotografie a lui Jerry Randall, aceeași pe care Andy o găsise online în arhivele cu necrologurile din *Chicago Sun Times*.

Jerome Phillip Randall, în vârstă de 28 de ani; *optician și fan înfocat al echipei Bears*; *îi supraviețuiesc o fiică, Andrea, și părinții, Phillip și Laverne.*

Andy văzuse și alte documente: certificatul de naștere, dar și de deces ale tatălui ei, ambele emise în comitatul Cook, Illinois. Diverse diplome ale Laurei, certificatul ei de naștere din Rhode Island, cardul ei pentru asigurări sociale, permisul de conducere. Certificatul de naștere pentru Andrea Eloise Mitchell, datat cu 20 august 1987. Actul de proprietate pentru casa din Belle Isle. Fișa vaccinărilor. Certificatul de căsătorie. Certificatul de divorț. Actele mașinii. Carduri de asigurare. Declarații bancare. Extrase de cont.

Permisul de conducere al Danielei Barbara Cooper. Înmatricularea mașinii în Ontario. Cardul de sănătate. Mașina Plymouth cu o armă în torpedou, dar și provizii și bani în portbagaj într-un depozit dintr-un oraș oarecare.

Trusa de machiaj ascunsă în canapea în biroul Laurei. Cheia lipită în spatele fotografiei înrămate a lui Andy.

„Tot ce am făcut vreodată este pentru tine, draga mea Andrea Heloise. Tot!”

Andy a împrăștiat fotografiile Polaroid ale mamei pe birou. Crestătura de pe piciorul acesteia. Ochiul negru. Gâtul învinețit. Abdomenul bumbăcit. Nasul spart.

Frânturi dintr-o femeie pe care nu o cunoscuse până atunci.

26 iulie 1986

Au încercat să ne îngroape.
Nu știau că suntem semințe.

proverb mexican

7.

Copiii lui Martin Queller erau răsfățați în modul acela specific american. Prea mulți bani. Prea multă educație. Prea multe călătorii. Prea mult prea mult, așa încât, la un moment dat, toată bogăția aceea de lucruri i-a lăsat goi pe dinăuntru.

Laura Juneau considera că fata, în special, era dureros de privit. Felul în care ochii nu îi stăteau locului o clipă și cercetau camera de jur-împrejur. Felul agitat în care își tot mișca degetele, de parcă pluteau pe deasupra unor clape invizibile. Nevoia ei de a se conecta îi amintea de o caracatiță care își întinde nebunește tentaculele în căutarea hranei.

În ceea ce-l privea pe băiat – ei bine, el avea farmec și multe i se puteau ierta unui bărbat fermecător.

— Scuzați-mă, doamnă?

Politi[13] era slab și înalt. Arma care îi atârna de gât îi amintea Laurei de jucăria preferată a mezinului ei.

— V-ați rătăcit ecusonul pentru conferință?

Laura i-a aruncat o privire care se voia a ține loc de scuză în timp ce se sprijinea în baston.

— Plănuiam să fac înregistrarea înainte să îmi vină rândul.

— Îmi permiteți să vă însoțesc?

Nu avea de ales decât să îl urmeze. Securitatea suplimentară nu era nici ceva neașteptat, nici fără motiv. Protestatarii pichetau centrul de conferințe

din Oslo – amestecul obișnuit de anarhiști, antifasciști, skin-heads și oameni care fac probleme, alături de niște imigranți pakistanezi din Norvegia, care erau supărați din pricina noilor politici privind imigrarea. Tulburările își găsiseră drum până înăuntru, unde încă persistau suspiciunile din jurul procesului de anul trecut al lui Arne Treholt[14]. Fostul politician al partidului laburist ispășea o pedeapsă de douăzeci de ani pentru înaltă trădare. Existau mulți care credeau că rușii aveau mai mulți spioni în guvernul norvegian. Existau încă și mai mulți cei care se temeau că KGB-ul se răspândea ca o Hydră în restul Scandinaviei.

Politi s-a întors pentru a se asigura că Laura îl urmează. Bastonul era o piedică, dar, la urma urmelor, avea patruzeci și trei de ani, nu nouăzeci și trei. În plus, polițistul îi deschidea calea prin mulțimea de bătrâni plicticoși în costume pătrățoase, toți purtând ecusoane care îi identificau după nume, naționalitate și domeniul de cercetare. Erau așteptați foști absolvenți ai unor universități de top – MIT, Harvard, Princeton, Cal Tech, Stanford –, alături de figurile obișnuite de la Exxon, Tenneco, Eastman Kodak, Raytheon, DuPont și, în semn de respect pentru vorbitorul principal, Lee Iacocca, o gașcă bine reprezentată de directori de la Chrysler Motor Company.

Masa de înregistrare se afla sub un banner mare, pe care scria BUN VENIT LA G-FAB! La fel ca tot restul de la Global Finance and Business Consortium, cuvintele erau scrise în engleză, franceză, germană și, în semn de respect pentru gazdele conferinței, norvegiană.

— Mulțumesc! i-a spus Laura agentului, dar bărbatul nu se dădea dus. Laura i-a zâmbit femeii care stătea în spatele mesei și a rostit minciuna îndelung exersată: Sunt doctorul Alex Maplecroft, de la Universitatea Berkeley, California.

Funcționara a răsfoit printr-un catalog și a scos acreditările potrivite. Laura a simțit un moment de ușurare când a crezut că femeia-i va da, pur și simplu, ecusonul, dar aceasta a spus:

— Vă rog, actele dumneavoastră, doamnă!

Laura și-a sprijinit bastonul de masă. A tras fermoarul genții. A întins mâna după portofel. Și-a înfrânat tremurul degetelor.

Exersase și asta; nu cu adevărat, ci în mintea ei, repetase pașii: apropierea de masa de înregistrare, scoaterea portofelului și prezentarea actelor false, care o identificau drept Alexandra Maplecroft, profesor de economie.

Îmi pare foarte rău, dar v-ați putea grăbi? Panelul meu începe în câteva minute.

— Doamnă!

Femeia din spatele mesei nu se uita la ochii Laurei, ci la părul ei.

— Ați putea să vă scoateți actele din portofel?

Un rând de verificări pe care Laura nu îl anticipase. Și-a descoperit din nou mâinile tremurând în timp ce încerca să scoată actele de sub coperta de plastic. Potrivit falsificatorului din Toronto, actul de identitate era perfect, dar, până la urmă, vocația omului era înșelăciunea. Dacă fata din spatele mesei găsea vreo hibă? Dacă fusese cumva șterpelită o fotografie a adevăratei Alex Maplecroft?

Oare *politi* avea să o scoată pe Laura de acolo în cătușe? Oare ultimele șase luni de planificare atentă aveau să se ducă pe apa sâmbetei din pricina lipsei unui simplu card de plastic?

— Dr. Maplecroft!

Toți s-au întors pentru a descoperi sursa țipătului.

— Andrew, vino să o cunoști pe dr. Maplecroft!

Laura știuse dintotdeauna că Nicholas Harp era uluitor de frumos. De fapt, femeia din spatele mesei a inspirat brusc în timp ce acesta se apropia.

— Dr. Maplecroft, ce minunat să vă revăd!

Nick i-a scuturat mâna cu ambele ale sale. Semnul pe care i l-a făcut cu ochiul era clar menit să o liniștească, dar, de aici înainte, nimic nu o mai putea liniști pe Laura.

— Am fost în grupa dumneavoastră. Econ 401, la Berkeley. Diferențe rasiale și de gen în economiile occidentale. Nu pot să cred că mi-am amintit, în sfârșit.

— Da!

Laura era mereu uimită de ușurința cu care mințea Nick.

— Ce plăcere să vă revăd, domnule…

— Harp. Nicholas Harp. Andrew!

Tânărul a făcut semn cu mâna spre un alt bărbat chipeș, dar parcă nu atât de fermecător, îmbrăcat în pantaloni chino și un tricou polo bleu. Viitorii căpitani ai domeniului, acești tineri! Păr decolorat de soare. Piele bronzată, bronz sănătos. Gulere rigide întoarse. Fără șosete. Bănuți în fanta din partea de sus a mocasinilor.

— Andy, grăbește-te! i-a cerut Nick. Dr. Maplecroft nu are toată ziua la dispoziție.

Andrew Queller părea fâstâcit. Laura înțelegea de ce. Planul le cerea să rămână anonimi și separați unul de celălalt. Andrew s-a uitat la fata din spatele mesei și, în acel moment, a părut să înțeleagă de ce Nick risca să le distrugă acoperirea.

— Dr. Maplecroft, sunteți în panelul de la două după-amiaza, cred? „Ramificații sociopolitice ale Corecției Queller”?

— Da, așa e!

Laura a încercat să imprime ceva naturalețe în tonul ei.

— Ești cumva Andrew, fiul mijlociu al lui Martin?

— Vinovat!

Andrew i-a zâmbit fetei.

— E vreo problemă, domnișoară?

Sentimentul că era îndreptățit la o astfel de întrebare era cumva transmisibil. Femeia i-a

înmânat Laurei ecusonul pentru dr. Alex Maplecroft și, astfel, Laura era legitimată.

— Mulțumesc! i-a spus Nick fetei, care a strălucit când el i-a acordat atenție.

— Da, mulțumesc!

Mâinile Laurei erau considerabil mai stabile, în timp ce își fixa ecusonul pe pieptul blazerului albastru-marin.

— Doamnă! a salutat *politi* și a plecat.

Laura și-a găsit bastonul. Voia să se îndepărteze de masă.

— Nu atât de repede, dr. Maplecroft!

Nick, întotdeauna showman, a bătut din palme.

— Vă putem oferi ceva de băut?

— Este foarte devreme, a spus Laura, deși, de fapt, avea nevoie de ceva care să o ajute să se calmeze. Nu sunt sigură ce oră este.

— Mai e puțin până la unu, a venit Andrew cu răspunsul.

Acesta folosea o batistă ca să-și șteargă nasul deja roșu.

— Îmi pare rău, m-am pricopsit cu o răceală nesuferită în avion.

Laura a încercat să țină departe tristețea de zâmbetul ei. Voise să îl dădăcească de la bun început.

— Ar trebui să faceți rost de niște supă.

— Ar trebui, a spus el și a băgat batista înapoi în buzunar.

— Ne vedem peste o oră, atunci? Panelul dumneavoastră va fi în salonul Raufoss. Tatei i s-a spus să ajungă acolo cu zece minute înainte.

— Poate că doriți să vă împrospătați înainte de asta.

Nick a făcut semn cu capul spre toaleta doamnelor. Era ametit de toată înșelătoria.

— Este o minune că s-au deranjat să o deschidă, dr. Maplecroft. Soțiile au plecat toate la o sesiune de cumpărături la Storo. Se pare că sunteți singura femeie programată să vorbească la conferință.

— Nick! l-a avertizat Andrew. Există o linie extrem de fină între a fi prost și a fi deștept.

— Oh, vai, bătrâne! Știu că este timpul să o iau din loc când începi să citezi din *Spinal Tap*[15].

Nick i-a mai făcut Laurei odată cu ochiul înainte de a-i permite lui Andrew să o ia înainte. Râul bătrânilor îmbrăcați în costume s-a întors, în timp ce cei doi tineri cerbi, atât de plini de vigoare și având toată viața înainte, îi urmau îndeaproape.

Laura și-a strâns buzele și a inspirat superficial. S-a prefăcut interesată să descopere un obiect în geanta de mână în timp ce încerca să-și recapete echilibrul.

Ca de fiecare dată când era în preajma lui Nick și a lui Andrew, Laura și-a amintit de fiul ei cel mare. În ziua în care fusese ucis, David Juneau avea șaisprezece ani. Puful de pe maxilarul lui începuse să semene cu o barbă. Tatăl lui îi arătase deja la oglinda băii cât de multă cremă de ras să folosească sau cum să tragă lama de-a lungul obrazului și al gâtului. Laura încă își amintea de acea dimineață răcoroasă de toamnă, ultima lor dimineață, când soarele își strecurase razele prin firele de păr de pe bărbia lui David în vreme ce ea îi turna suc de portocale în pahar.

— Dr. Maplecroft?

Vocea era ezitantă, iar vocalele erau rotunjite în modul specific scandinav.

— Dr. Alex Maplecroft?

Laura a aruncat pe furiș o privire după Nick, în speranța că o va salva din nou.

— Dr. Maplecroft?

Scandinavul era convins că nimerise persoana potrivită. Nimic nu valida mai bine decât un ecuson din plastic de la o conferință.

— Profesorul Jacob Brundstad, *Norges Handelshøyskole.* Eram dornic să discut…

— Este plăcerea mea să vă cunosc, domnule profesor Brundstad!

Laura i-a strâns ferm mâna.

— Putem să stăm de vorbă după panelul meu? Are loc în mai puțin de o oră și trebuie să-mi adun notițele. Sper că înțelegeți.

Tipul era prea politicos ca să o contrazică.

— Desigur!

— Abia aștept!

Laura și-a înfipt bastonul în podea și s-a întors.

S-a strecurat apoi în mulțimea de bărbați cu părul alb, pipe, țigări și serviete, și care învârteau în mâini hârtii laminate. Faptul că oamenii se holbau la ea era de netăgăduit. Și-a văzut de drum, cu capul sus. O studiase pe dr. Alex Maplecroft suficient pentru a înțelege că aroganța femeii era legendară. Laura o privise din fundul unor aule pline în timp ce îi eviscera pe studenții mai înceți și o auzise criticându-și colegii pentru că nu ajungeau suficient de repede la ideea principală.

Sau poate că nu era aroganță, cât zidul pe care Maplecroft îl ridicase pentru a se proteja de privirile unor bărbați furioși. Nick avusese dreptate când spusese că renumita profesoară de economie era singura femeie programată să vorbească la conferință.

Privirile acuzatoare – „De ce nu poartă uniformă chelnerița asta?”, „De ce nu ne golește scrumierele?” – erau dublu garantate.

Laura a ezitat. Mergea direct spre nimic; un perete gol cu un afiș care făcea reclamă la zborurile speciale Moonlight ale companiei Eastern Airline. Sub tirul atâtor priviri ucigătoare, a simțit că nu poate inversa cursul evenimentelor. A luat-o brusc la dreapta și s-a trezit stând lângă ușa de sticlă care ducea la bar.

Din fericire, a găsit-o descuiată.

Barul era învăluit într-un miros vechi de fum, îmbogățit cu un iz de whisky scump. Exista un ring de dans din lemn, cu un glob disco întunecat. Separeurile erau jos. Oglinzi întunecate atârnau din tavan. Ceasul Laurei era potrivit după ora din Toronto, dar a înțeles, privind încăperea goală, că

era încă prea devreme pentru a da pe gât o băutură cumsecade.

După ziua de astăzi, reputația dr. Maplecroft era ultimul lucru care să o îngrijoreze.

Laura auzea clapele pianului în timp ce se așeza la capătul barului. Și-a sprijinit bastonul de perete. Și-a dat seama că mâna nu îi mai tremura când a găsit pachetul de Marlboro din poșetă. Deasupra scrumierei din sticlă era o cutie de chibrituri. Vederea nicotinei luând foc i-a calmat nervii agitați.

Barmanul și-a făcut apariția pe ușa batantă. Era robust și rigid, cu un șorț alb înfășurat în jurul trunchiului îndesat.

— Doamnă?

— Gin-tonic, a cerut ea cu voce blândă, pentru că notele de la pian se transformaseră într-o piesă familiară; nu Rossini și nici chiar, având în vedere locul, Edvard Grieg, ci ceva cu un ritm lent care creștea într-o vervă familiară.

Laura a zâmbit când a suflat un nor de fum.

A recunoscut piesa de la radio. A-ha, trupa norvegiană cu un clip animat amuzant. „Take On Me” sau „Take Me On” ori o variantă a acelor cuvinte repetate până la obsesie peste o claviatură electronică vioaie.

Când fiica Laurei, Lila, era încă în viață, același tip de synthpop dulce se revărsa din casetofonul sau walkmanul acesteia ori chiar de pe buzele ei în timp ce era la duș. Fiecare excursie cu mașina, indiferent cât de scurtă, începea cu fiica ei setând radioul pe Quake. Laura nu fusese deloc timidă cu fiica ei când îi explicase de ce cântecele prostești o zgâriau pe nervi. The Beatles. Rolling Stones. James Brown. Stevie Wonder. *Aceia* erau artiști.

Laura nu se simțise niciodată atât de bătrână ca în ziua în care Lila o silise să privească un videoclip al Madonnei la MTV. Singurul comentariu semipozitiv pe care reușise să îl

îngaime fusese: „Ce alegere îndrăzneață să îți pui lenjeria de corp peste haine”.

Laura a scos un pachet de șervețele din poșetă și și-a șters ochii.

— Doamnă…

Barmanul a pronunțat cuvântul ca pe o scuză, așezându-i ușor băutura pe un șervețel de cocktail.

— Pot să mă așez?

Laura a rămas uimită când a descoperit-o pe Jane Queller lângă cotul ei. Sora lui Andrew era o străină și așa trebuia să rămână. Laura s-a străduit să ascundă faptul că o recunoscuse. O văzuse pe fată doar în fotografii sau de la mare distanță. De aproape, părea mai tânără decât cei douăzeci și trei de ani pe care îi avea. Și vocea ei era mai profundă decât își închipuise Laura.

— Vă rog să mă iertați că vă deranjez! a spus Jane.

Văzuse lacrimile Laurei.

— Stăteam acolo, întrebându-mă dacă e prea devreme pentru a bea singură.

Laura și-a revenit repede.

— Cred că este. Nu vrei să mi te alături?

Jane a ezitat.

— Sunteți sigură?

— Insist!

Jane s-a așezat, dând din cap spre barman să îi aducă același lucru.

— Sunt Jane Queller. Cred că v-am văzut vorbind cu fratele meu, Andrew.

— Alex Maplecroft.

Pentru prima dată de când pornise această întreprindere, Laura a regretat minciuna.

— Sunt în panelul cu tatăl tău – Laura a verificat ceasul de pe perete – în patruzeci și cinci de minute.

Jane a încercat destul de prost să-și ascundă reacția la auzul acestei informații. Ochii ei, așa cum se întâmpla atât de des, se îndreptau către linia părului Laurei.

— Fotografia dumneavoastră nu apare în registrul conferinței.

— Nu sunt amatoare de fotografii.

Laura o auzise pe Alex Maplecroft spunând același lucru la o prelegere la San Francisco. Odată cu scurtarea prenumelui, doctorul simțea că a ascunde faptul că e femeie era singura modalitate de a se asigura că munca ei e luată în serios.

— Tata v-a întâlnit vreodată personal? a întrebat Jane.

Laurei i s-a părut ciudată formularea – nu dacă îl întâlnise vreodată pe Martin Queller, ci dacă Martin Queller o întâlnise sau nu.

— Nu, nu din câte îmi amintesc!

— Atunci cred că îmi va face plăcere să particip la unul dintre panelurile bătrânului.

Jane a luat paharul imediat ce barmanul l-a așezat pe bar.

— Sunt sigură că îi știți reputația.

— Da!

Laura și-a ridicat propriul pahar pentru un toast.

— Vreți un sfat?

Nasul lui Jane s-a încrețit în timp ce era căzută pe gânduri.

— Nu ascultați primele cinci cuvinte pe care vi le va spune, pentru că niciunul dintre ele nu vă va face să vă simțiți bine în legătură cu propria persoană.

— Este o regulă generală?

— Este trecut în blazonul familiei.

— Asta era înainte sau după „*Arbeit macht frei*”?

Jane s-a înecat de râs, scuipând gin-tonic pe bar. Apoi a folosit șervețelul de cocktail pentru a șterge mizeria. Degetele ei lungi și elegante nu păreau potrivite pentru această sarcină.

— Aș putea să vă iau una?

Se referea la țigări. Laura i-a împins pachetul, dar a avertizat-o:

— O să te ucidă!

— Da, asta ne spune și dr. Koop.

Jane ținea țigara între buze. A deschis cutia de chibrituri, dar a sfârșit prin a le împrăștia pe bar.

— Dumnezeule! Îmi pare atât de rău!

Jane arăta ca un copil stânjenit în timp ce aduna chibriturile.

— Stângacea Jinx lovește din nou.

Fraza avea un ton exersat. Laura își imagina că Martin Queller găsise modalități unice și precise de a le reaminti copiilor săi că nu vor fi niciodată perfecți.

— Doamnă?

Barmanul apăruse cu o brichetă.

— Mulțumesc!

În loc să-și țină mâinile în jurul alor lui, Jane s-a aplecat spre flacără. A inspirat adânc, cu ochii închiși ca o pisicuță care se bucură de o rază de soare. Când a descoperit-o pe Laura privind-o, a râs, împrăștiind norișori de fum.

— Îmi pare rău, dar sunt în Europa de trei luni. E bine să dai de o țigară americană.

— Credeam că vouă, tinerilor expatriați, vă place să fumați Gauloises și să vă certați pe tema Camus și a tragediei condiției umane.

— Ce bine ar fi!

Jane a tușit un alt nor de fum negru.

Laura a simțit deodată o grijă maternă față de fată. Voia să-i smulgă țigara din mână, dar știa că gestul ar fi inutil. La douăzeci și trei de ani, Laura fusese disperată ca anii să vină mai repede, să pășească ferm în maturitate, să își ia viața în propriile mâini, să devină cineva. Totuși, nu simțise dorința de a pune stăpânire pe timp, așa cum ai face cu o bucată de muselină umedă, lipită de față, gândindu-se la ziua în care ar putea să o doară spatele în timp ce urcă scările sau cea în care abdomenul i s-ar putea deforma din pricina nașterii sau coloana vertebrală i s-ar putea strâmba de la o tumoare canceroasă.

— Nu sunt de acord cu el.

Jane ținea țigara între degetul mare și arătător, la fel ca fratele ei.

— Acesta este sfatul meu în ceea ce îl privește pe tata. Nu îi poate suferi pe oamenii care îl contrazic.

— Mi-am clădit reputația pe faptul că l-am contrazis.

— Sper că sunteți pregătită de luptă.

Tânăra a făcut un semn către forfoteala de dincolo de ușa barului.

— Iona sau Daniel, care a fost în vizuina leului?

— Iona a fost în burta chitului. Daniel a fost în vizuina leilor.

— Da, desigur. Dumnezeu a trimis un înger ca să închidă gurile leilor.

— Chiar atât de rău este tatăl tău?

Laura și-a dat seama prea târziu de cât de bine țintită fusese întrebarea ei. Toți cei trei copii Queller își găsiseră propriul mod de a trăi în umbra tatălui lor.

— Sunt sigură că îi puteți ține piept Mărețului Martin, a spus Jane. Nu ați fost invitată aici dintr-un moft. Țineți minte că, odată ce i-a intrat ceva în cap, nu va mai da înapoi. Totul sau nimic, asta este calea Queller!

Jane nu părea să aștepte vreun răspuns. Ochii ei continuau să găsească oglinda din spatele barului, în timp ce scruta încăperea goală. Iată caracatița din hol, cea care căuta cu disperare ceva, orice, care să o facă să se simtă întreagă.

— Ești mezina lui Martin? a întrebat Laura.

— Da, apoi Andrew, apoi fratele nostru mai mare, Jasper. El a renunțat la gloria din cadrul Forțelor Aeriene pentru a se alătura afacerii familiei.

— Consultanță economică?

— O, Doamne, nu! E pe partea de făcut bani. Suntem cu toții teribil de mândri de el.

Laura a ignorat sarcasmul din cuvintele tinerei. Cunoștea foarte bine detaliile ascensiunii lui Jasper

Queller.

— Tu cântai puțin mai devreme la pian?

Jane și-a dat ochii peste cap cu vădită autoironie.

— Grieg părea o alegere prea… evidentă.

— Te-am văzut cântând o dată.

Șocul sincerității a adus o imagine în mintea Laurei: Jinx Queller la pian, întregul public vrăjit, în timp ce mâinile ei pluteau pe deasupra claviaturii. Să suprapună imaginea acelei artiste remarcabil de încrezătoare cu cea a tinerei anxioase pe care o avea alături – unghiile roase până în carne, priviri furișe în oglindă – era o sarcină dificilă.

— Nu îți mai spui Jinx? a întrebat Laura.

Tânăra și-a dat din nou ochii peste cap.

— O cruce nefericită pe care am purtat-o din copilărie.

Laura știa de la Andrew că Jane ura porecla dată de familie. I se părea greșit să știe atât de multe despre fată, când aceasta nu știa nimic despre Laura, dar așa era regula jocului.

— Jane ți se potrivește mai bine, cred eu.

— Îmi place să cred asta.

Tânăra și-a scrumat țigara în tăcere.

Faptul că Laura o văzuse cântând era în mod clar deranjant. Dacă Jane ar fi fost acoperită cu vopsea, din trupul ei ar fi iradiat linii ale anxietății.

— Unde m-ați văzut cântând? a întrebat ea într-un final.

— The Hollywood Bowl.

— Anul trecut?

— 1984.

Laura s-a străduit să evite melancolia din tonul ei. Concertul fusese o invitație de ultim moment din partea soțului ei. Luaseră cina la restaurantul italian preferat. Laura băuse prea mult chianti. Își amintea cum se sprijinea de soțul ei în timp ce se îndreptau spre parcare. Mâna lui pe talia ei. Mirosul coloniei lui.

— Evenimentul făcea parte din Jazz Bowl, de dinainte de Jocurile Olimpice, a spus Jane. Am cântat cu orchestra lui Richie Reedie. Programul era un omagiu adus lui Harry James și-a mijit ochii când și-a amintit – am pierdut ritmul în timp ce cântam „Two O'Clock Jump". Mulțumesc lui Dumnezeu, cornul a intrat repede!

Laura nu observase nicio eroare, ci doar că mulțimea fusese în picioare la final.

— Îți amintești interpretările tale prin greșelile pe care le-ai făcut?

Fata a clătinat din cap, dar povestea nu se sfârșea acolo. Jane Queller fusese o pianistă de talie mondială. Își sacrificase tinerețea pe altarul muzicii. Renunțase la clasic pentru jazz, apoi la jazz pentru munca de studio. Printre picături, cântase în unele dintre cele mai renumite săli de spectacol.

Apoi se retrăsese.

— Am citit lucrarea dumneavoastră despre sancțiunile fiscale.

Jane și-a ridicat bărbia spre barman, cerând în tăcere o altă băutură.

— În caz că vă întrebați, tata se așteaptă ca noi, copiii, să ținem pasul cu viața lui profesională. Chiar și de la aproape 10 000 de kilometri distanță.

— Cât de edificator!

— Aș spune că este mai degrabă alarmant decât edificator. Își strecoară pe furiș notițele în scrisorile mamei pentru a economisi timbre. „Draga mea fiică, am luat cina cu familia Flannigan în acest weekend. Te rog să fii pregătită să răspunzi la întrebări referitoare la rezumatul anexat asupra variabilelor macroeconomice din Nicaragua".

Jane privea cum ginul curgea din sticlă. Barmanul era mai generos cu alcoolul decât fusese cu Laura, dar, la o adică, femeile tinere și frumoase primeau întotdeauna mai mult.

— Fragmentul despre îndreptarea politicilor fiscale împotriva minorităților m-a făcut să mă gândesc la guvernare într-un mod diferit, a spus Jane. Deși, parcă-l aud pe tata spunând: „Tipul tău de inginerie socială va distruge lumea”.

— Numai pentru bărbații ca el.

— Aveți grijă!

Avertismentul era unul serios.

— Tatălui meu nu-i place să fie contrazis. Mai ales de către femei.

Jane și-a ațintit privirea asupra Laurei.

— Mai ales de femeile care seamănă cu dumneavoastră.

Laura și-a amintit ceva ce îi spusese mama ei cu mult timp în urmă: „Bărbații nu trebuie niciodată să se simtă inconfortabil în preajma femeilor. Femeile însă trebuie să se simtă tot timpul inconfortabil în preajma bărbaților”.

Jane a izbucnit în râs în timp ce-și stingea țigara în scrumieră.

Laura i-a făcut semn barmanului să îi aducă un alt gin-tonic, deși pe primul îl simțea acru în stomac. Avea disperată nevoie ca mâinile să i se oprească din tremurat, iar inima să nu i-o mai ia la goană ca un iepure speriat.

Ceasul îi arăta că mai avea doar treizeci de minute să se pregătească.

În cel mai bun caz, Laura nu fusese niciodată genul de persoană care să se simtă confortabil vorbind în public. Prin natura ei, era mai degrabă o privitoare, preferând să se piardă în mulțime. După discursul lui Iacocca, panelul Queller era cel de la care se aștepta să beneficieze de cea mai numeroasă participare. Biletele se epuizaseră chiar în ziua anunțului. Mai erau doi bărbați care urmau să li se alăture, un analist german de la RAND Corporation și un director belgian de la Royal Dutch Shell, dar atenția celor opt sute de participanți avea să se îndrepte asupra celor doi americani.

Chiar și Laura trebuia să recunoască faptul că C.V.-ul lui Martin Queller putea să atragă o mulțime impresionantă: fost președinte al Queller Healthcare, profesor emerit la Queller School of Economics, Long Beach, fost consilier al guvernatorului Californiei, actual membru al Consiliul președintelui pentru dezvoltare economică, aflat în partea superioară a listei scurte pentru înlocuirea lui James Baker în funcția de secretar al trezoreriei, și, cel mai important, părinte al Corecției Queller.

De fapt, chiar aceasta din urmă îi adusese pe toți aici. Deși Alex Maplecroft reușise să se remarce mai întâi la Harvard, apoi la Stanford și Berkeley, aceasta ar fi trăit probabil în obscuritate academică, dacă nu ar fi fost scrierile și publicațiile ei, în care realizase ceva ce niciun om nu îndrăznea: să pună vehement sub semnul întrebării nu doar moralitatea Corecției Queller, ci pe Martin Queller însuși.

Având în vedere poziția lui Martin în comunitatea economică și de afaceri, acest lucru echivala cu punerea în evidență a celor nouăzeci și cinci de teze privind ușile bisericii.

Laura se număra cu bucurie printre cei convertiți de Maplecroft.

Pe scurt, Corecția Queller susținea că, de-a lungul istoriei, expansiunea economică s-a sprijinit pe o minoritate indezirabilă sau pe clasa muncitoare formată din imigranți care este ținută sub control prin corecții ale băștinașilor.

Progresul multora pe spatele *altora*.

Imigranții irlandezi care au ridicat poduri și zgârie-nori în New York. Muncitorii chinezi care au construit calea ferată transcontinentală. Muncitorii italieni care au pus în mișcare industria textilă. Iată așa-numita corecție a băștinașilor: Legile funciare pentru străini. Fără irlandezi, fără negri, fără câini. Legea privind cota de urgență. Legea privind alfabetizarea. *Dred Scott vs*

Sandford[16]. Legea excluderii chinezilor. Jim Crow[17]. *Plessy vs Ferguson*[18]. Programele Bracero[19]. Taxele pentru votare. Operațiunea Wetback[20].

Cercetările din spatele teoriei lui Martin erau bine fundamentate. De altfel, mulți ar fi putut spune despre aceasta că era mai degrabă o însumare de fapte decât o teorie propriu-zisă. Problema, cel puțin potrivit lui Alex Maplecroft, era că această Corecția Queller nu era folosită ca termen academic pentru a descrie un fenomen istoric, ci ca justificare pentru stabilirea actualelor politici monetare și sociale. Un fel de „istoria se repetă", dar fără obișnuita ironie.

Iată câteva dintre cele mai recente corecții Queller: mai puțină finanțare pentru cercetarea SIDA pentru diminuarea populației homosexuale, pedepse mai aspre pentru utilizatorii afro-americani de droguri, sancțiuni regresive pentru infracțiuni după condamnare, pedepse pe viață obligatorii pentru recidiviști, privatizarea în scopul realizării de profit a închisorilor și instituțiilor dedicate îngrijirii persoanelor cu afecțiuni mintale.

Într-o publicație din *Los Angeles Times*, Alex Maplecroft luase în derâdere teoria, comentând Corecția Queller cu această replică incendiară: „Ne întrebăm dacă Hermann Göring chiar a înghițit capsula cu cianură până la urmă".

— Doctore? a zis Jane, smulgând-o astfel pe Laura din gândurile ei. Vă deranjează dacă…

Fata își dorea încă o țigară. Laura a scuturat două din pachet.

De data aceasta, barmanul a avut brichetă pentru amândouă.

Laura ținea fumul în piept. A privit-o pe Jane, cercetându-se în oglindă.

— De ce ai renunțat la cântat?

La început, Jane nu a răspuns. Probabil că fusese întrebată același lucru de zeci de ori. Poate

că se pregătea să-i dea Laurei același răspuns, dar ceva s-a schimbat în expresia ei în timp ce se întorcea pe scaun.

— Știți câte pianiste celebre există?

Laura nu era vreo expertă în muzică – acesta fusese hobbyul soțului ei dar a simțit fiorul unei amintiri.

— Există o braziliancă, Maria Arruda, sau…

— Martha Argerich, din Argentina, dar bun răspuns!

Jane a zâmbit fără umor.

— Numiți alta!

Laura a ridicat din umeri. Teoretic, nu numise niciuna.

— Eram în culise la Carnegie și m-am uitat în jur, și mi-am dat seama că eram singura femeie de acolo, a zis Jane. Ceea ce se întâmplase de multe ori, dar atunci a fost prima dată când am observat cu adevărat. Și când oamenii *m*-au remarcat, a adăugat, rostogolind scrumul țigării. Așa că profesorul meu m-a abandonat.

Brusca apariție a lacrimilor la coada ochilor indica faptul că fata încă suferea din pricina pierderii.

— Mă pregăteam cu Pechenikov de la vârsta de opt ani, dar mi-a spus că adusese la maximul potențialului meu.

— Nu poți găsi un alt profesor? a simțit Laura nevoia să întrebe.

— Nimeni nu o să mă accepte, a răspuns ea, pufăind din țigară. Pechenikov era cel mai bun, așa că am mers la al doilea cel mai bun. Apoi la al treilea. Până să ajung la dirijorii de orchestre de liceu, mi-am dat seama că foloseau același cod.

Jane i-a susținut privirea Laurei cu o expresie cunoscătoare.

— Când îmi spuneau „Nu am timp să iau un nou elev”, ceea ce voiau, de fapt, să spună era: „Nu-mi voi irosi talentul și strădania pe o fată nătângă care va renunța la toate odată ce se va îndrăgosti”.

— Ah! a exclamat Laura, pentru că asta era tot ce putea spune.

— Presupun că este mai ușor în anumite privințe. De când mă știu, în fiecare zi, am dedicat trei sau patru ore pe zi pregătirii. Muzica clasică este atât de exactă! Trebuie să redai fiecare notă așa cum a fost scrisă. Dinamica ta contează mai mult chiar decât emoția. În cazul jazzului, există o expresie melodică pe care o poți aduce piesei. Cât despre rock – îi știți pe cei de la The Doors?

Laura a trebuit să își îndrepte gândurile într-o altă direcție.

— Jim Morrison?

Jane bătea darabana cu degetele pe blatul barului. Inițial, Laura a auzit doar un răpăit frenetic, apoi a remarcat…

— „Love Me Two Times”.

Laura a râs de șmecheria lui Jane.

— Manzarek cânta atât la clape, cât și la bas în același timp, a continuat Jane. E uimitor cum i-a reușit, ca și cum fiecare mână cânta complet independent de cealaltă. Aproape dublă personalitate, dar oamenii nu se concentrează asupra aspectelor tehnice. Pur și simplu, adoră sunetul.

Jane continua să bată darabana în ritmul cântecului în timp ce vorbea.

— Dacă nu pot cânta muzica pe care oamenii să o aprecieze, atunci vreau să cânt muzica pe care oamenii o iubesc.

— Bravo ție! Laura a lăsat bătăile să curgă în liniște timp de câteva clipe înainte de a întreba: Ai fost în Europa în ultimele trei luni, ai spus?

— Berlin.

Mâinile lui Jane s-au liniștit în sfârșit.

— Am lucrat ca pianist colaborator la Hansa Tonstudio.

Laura a clătinat din cap. Nu auzise niciodată despre așa ceva

— Este un studio de înregistrări lângă Zid. Au un spațiu, Meistersaal, care are cea mai frumoasă acustică pentru orice tip de muzică: clasic, de cameră, pop, rock. Bowie a înregistrat acolo. Iggy Pop. Depeche Mode.

— Se pare că ai întâlnit o mulțime de celebrități acolo.

— Oh, nu! Partea mea se termina până să intre ei. Asta e frumusețea. Suntem doar eu și interpretarea mea. Nu se știe cine se află în spatele claviaturii. Nimănui nu-i pasă dacă ești femeie, bărbat sau pudel francez. Vor doar să simți muzica, și la asta mă pricep – simt unde merg notele.

O undă de emoție i-a sporit fetei frumusețea naturală.

— Dacă iubești muzica – dacă o iubești cu adevărat –, atunci cânți pentru tine.

Laura a simțit că dădea din cap. Nu avea niciun punct de referință muzical, dar a înțeles că dragostea pură pentru ceva nu doar că îți putea oferi putere, ci și să te împingă înainte.

— Totuși, presupune să renunți la multe, a spus ea.

— Da?

Jane părea cu adevărat curioasă.

— Cum aș putea renunța la ceva ce nu mi-a fost oferit cu adevărat din cauza a ceea ce am între picioare? A râs tare, apoi a continuat: Sau *nu* între picioare, ci a ceea ce ar putea să iasă dintre ele la un anumit moment în viitor.

— Bărbații se pot reinventa oricând, a spus Laura. Pentru femei, odată ce ești mamă, ești mereu mamă.

— Asta nu este teribil de feminist, dr. Maplecroft.

— Nu, dar înțelegi asta pentru că ești un cameleon, la fel ca mine. Dacă nu poți cânta muzica pe care oamenii să o aprecieze, atunci cânți muzica pe care oamenii o iubesc.

Laura spera că, într-o bună zi, asta s-ar putea schimba. Pe de altă parte, în fiecare dimineață, când se trezea, spera că va auzi muzica îngrozitoare a Lilei la radio, îl va vedea pe Peter alergând prin living și căutându-și pantofii, iar pe David vorbind la telefon în șoaptă pentru că nu voia ca mama lui să știe că are o prietenă.

— Ar trebui să mergeți, a spus Jane, arătând spre ceas. Cele patruzeci și cinci minute aproape s-au scurs.

Laura voia să stea de vorbă în continuare, dar știa că nu are de ales.

S-a întins după portofelul din poșetă.

— Fac eu cinste, s-a oferit Jane.

— Nu aș putea…

— Ar trebui să spun că intră în contul familiei Queller.

— Bine! a acceptat Laura.

Aceasta a alunecat de pe scaun, înăbușindu-și o tresărire de durere în timp ce și-a lăsat greutatea pe picior. Bastonul era acolo unde îl lăsase. A apucat măciulia de argint. S-a uitat la Jane, întrebându-se dacă acesta era ultima persoană cu care avea să poarte o conversație normală. Dacă așa stăteau lucrurile, s-a bucurat.

— A fost o plăcere să stau de vorbă cu tine, i-a spus fetei.

— Și pentru mine la fel. Voi fi în primul rând dacă aveți nevoie de o față prietenoasă, s-a oferit Jane.

Laura s-a simțit extrem de tristă când a auzit asta. Deși nu-i stătea deloc în fire, a întins mâna și a acoperi palma lui Jane cu a ei. Simțea răcoarea pielii fetei. Laura se întreba cât timp trecuse de când nu mai atinsese o altă ființă umană pentru a oferi alinare.

— Ești o ființă minunată! a rostit ea.

— Oh, Doamne! a roșit Jane.

— Nu pentru că ești talentată sau frumoasă, deși cu siguranță ești ambele. Ci pentru că ești unică.

Laura a rostit apoi cuvintele pe care își dorea să fi avut timp să i le spună propriei fiice: Totul la tine este uimitor.

Roșeața din obrajii lui Jane s-a accentuat în timp ce aceasta se străduia să găsească un răspuns plin de miez.

— Nu!

Laura nu a lăsat sarcasmul fetei să distrugă momentul.

— Îți vei găsi drumul, Jane, și va fi cel corect, cu orice preț, pentru că este calea pe care ți-ai imaginat-o pentru tine.

Apoi a strâns mâna fetei pentru ultima oară.

— Acesta este sfatul meu.

Laura a simțit că ochii lui Jane o urmăreau în timp ce străbătea încet încăperea. Stătuse prea mult la bar. Piciorul îi era amorțit. Glonțul înfipt în spatele ei părea ceva viu, care respira. A blestemat în gând bucata de metal nu mai mare decât unghia de la degetul mic care își găsise culcuș periculos de aproape de măduva spinării.

Măcar de data asta, pentru ultima oară, voia să se miște repede, să-ți recapete o parte din agilitatea ei de odinioară și să ducă sarcina la bun sfârșit înainte ca Jane să-și găsească locul în primul rând.

Holul se golise de toți bărbații aceia importanți, dar fumul țigărilor și al pipelor zăbovea în urma lor. Laura a împins ușa spre toaleta femeilor.

Era goală, așa cum prezisese Nick.

A mers până la ultima cabină. A deschis și a închis ușa. S-a luptat cu încuietoarea. Șurubul glisant se încăpățâna să nu intre în locașul lui. A lovit de două ori, iar metalul a scos un sunet specific la atingerea de un alt metal, pentru ca, în cele din urmă, să se închidă.

Dintr-odată, Laura s-a simțit copleșită de amețeală. S-a sprijinit cu mâinile de pereții cabinei. A avut nevoie de câteva clipe să își revină. Cele două băuturi, adăugate diferenței de fus orar de care încă suferea, fuseseră o greșeală, dar azi,

dintre toate zilele, i se puteau ierta alegerile făcute la întâmplare.

Toaleta era de modă veche, cu rezervorul montat sus, pe perete. A întins mâna în spatele lui. Inima bătea să îi sară din piept în timp ce căuta orbește. Apoi a simțit prima bandă. Panica i-a scăzut ușor, în timp ce degetele ei se îndreptau spre punga de hârtie.

Apoi ușa toaletei s-a deschis.

— *Hej-hej*? s-a auzit o voce de bărbat.

Laura a încremenit, cu inima mai să îi stea în loc.

— Bună ziua?

Bărbatul trăgea ceva greu pe podea.

— Sunt omul de serviciu. Bună ziua?

— Doar o clipă! i-a strigat Laura, parcă sufocându-se cu cuvintele.

— Omul de serviciu, a repetat el.

— *Nej*, i-a răspuns, pe un ton mai strident. Ocupat.

Bărbatul a oftat supărat.

Laura a așteptat.

Un alt oftat. O altă clipă.

În cele din urmă, bărbatul a târât ce adusese în toaletă pe podea. Apoi a trântit ușa atât de tare, încât aceasta a sărit din încuietoare și s-a deschis cu un scârțâit.

Laura a simțit șurubul glisant apăsându-i ceafa.

Ciudat, dar un mic hohot de râs îi gâdila gâtul. Putea să-și imagineze cum arată, cu fusta ridicată și câte un picior de fiecare parte a vasului de toaletă, cu mâna în partea din spate a rezervorului.

Nu mai lipseau decât zgomotul unui tren care trecea prin apropiere și Michael Corleone[21].

Laura a tras punga din hârtie. A vârât-o în poșetă. S-a dus la chiuvetă. Și-a verificat părul și rujul în oglindă. Și-a cercetat reflexia în timp ce își spăla mâinile tremurânde.

Fardul de pleoape trebuia refăcut. În viața ei obișnuită, nu se machiase niciodată cu adevărat.

Avea părul dat pe spate. În mod normal, purta blugi, una dintre cămășile soțului ei și una dintre perechile de încălțări sport ale fiului ei, care le lăsa de obicei lângă ușă.

În mod normal, avea o cameră foto atârnată de gât.

În mod normal, alerga bezmetică, încercând să rezerve sesiuni, sesiuni de lucru, planificând recitaluri și repetiții, și ore de pregătire, și mese, și momente pentru gătit și citit și iubit.

Dar normalul nu mai era normal.

Laura și-a uscat mâinile cu un prosop de hârtie. S-a dat cu ruj. Și-a examinat dinții albi în oglindă.

Omul de serviciu aștepta în fața toaletei pentru femei. Fuma, sprijinindu-se de un coș de gunoi mare, care avea tot felul de sprayuri prinse pe margini.

Laura și-a înăbușit dorința de a-și cere scuze. A verificat punga de hârtie din poșetă. A închis fermoarul. Amețeala s-a întors, dar, cumva, a reușit să se scuture de ea. În schimb, nu era nimic de făcut în privința agitației pe care o simțea în stomac. Inima ei părea un metronom așezat undeva, la baza gâtului. Își simțea sângele alergându-i prin vene. Viziunea i s-a ascuțit, până la precizia unui punct.

— Dr. Maplecroft?

O tânără îmbujorată, îmbrăcată într-o rochie cu model floral, s-a apropiat, ieșind parcă din pământ.

— Urmați-mă, vă rog! Panelul dumneavoastră va începe curând.

Laura a încercat să țină pasul cu mersul rapid, aproape agitat, al fetei. Erau la jumătatea coridorului când Laura și-a dat seama că rămâne fără aer. A încetinit, lăsându-și mâna să se odihnească mai mult pe baston. Trebuia să rămână calmă. Nu putea grăbi ce avea să se întâmple.

— Doamnă! a rugat-o tânăra pe Laura, făcându-i semn să se grăbească.

— Nu vor începe fără mine, a spus Laura, deși nu era așa de sigură, având în vedere reputația lui Martin Queller.

A căutat pachetul de șervețele în poșetă. Și-a șters sudoarea de pe frunte.

O ușă s-a deschis.

— Domnișoară! a zis Martin Queller, în timp ce pocnea din degete de parcă ar fi chemat un câine. Unde este Maplecroft?

Bărbatul i-a aruncat o privire Laurei.

— Cafea, două cuburi de zahăr!

— Doctore…, a încercat fata.

— Cafea, a repetat Martin, vizibil enervat. Ești surdă cumva?

— Sunt doctorul Maplecroft.

Bărbatul a privit-o surprins. De două ori.

— *Alex* Maplecroft?

— Alexandra, a precizat ea și i-a întins mâna. Mă bucur că avem ocazia să ne cunoaștem personal.

Un grup de colegi se adunase în spatele lui. Martin nu a avut de ales decât să-i strângă mâna. Ochii săi, așa cum se întâmplase de atâtea ori înaintea lui, s-au îndreptat către părul ei. Asta o trăda. Tonul pielii Laurei era mai aproape de cel al mamei ei, adică alb, dar avea părul ciudat al tatălui ei, care era de culoare.

— Te înțeleg acum, a spus Martin. Ți-ai lăsat experiențele anecdotice să îți coloreze cercetările.

Laura s-a uitat la mâna incredibil de albă pe care o strângea.

— „Să coloreze”, iată o alegere interesantă de cuvinte, Martin!

— Sunt dr. Queller, a corectat-o el.

— Da, am auzit despre tine când eram la Harvard.

Laura s-a întors spre bărbatul din dreapta lui Martin; german, judecând după costumul gri elegant și cravata subțire, bleumarin.

— Dr. Richter?

— Friedrich, te rog! Plăcerea e de partea mea!

Bărbatul cu greu putea să-și ascundă zâmbetul. Imediat a tras în față un alt bărbat, cu părul grizonant, dar îmbrăcat cu o jachetă la modă, verzuie.

— Ți-l prezint pe colegul nostru de panel, *herr* dr. Maes?

— Sunt încântată să te cunosc!

Laura a strâns mâna belgianului, hrănindu-se din disprețul evident al lui Martin. Apoi s-a întors către tânăra care o conducea.

— Suntem gata să începem?

— Cu siguranță, doamnă.

Fata i-a însoțit pe hol, către intrarea în scenă.

Partea de introducere începuse deja. Luminile fuseseră stinse în culise. Fata a folosit o lanternă pentru a le arăta pe unde să o ia. Laura auzea zgomotul vocilor masculine din public. Un alt bărbat, prezentatorul, vorbea la microfon. Franceza lui era prea rapidă pentru ca Laura să poată urmări ce spune. Așadar, a fost recunoscătoare când bărbatul a trecut la engleză.

— Și acum, de ajuns cu bălmăjeala mea, da? Fără să mai lungim vorba, haideți să îi întâmpinăm pe cei patru panelișți ai noștri.

Aplauzele au zguduit podeaua de sub picioarele Laurei. Fluturi îi roiau în stomac. Opt sute de oameni. Reflectoarele s-au aprins. De lângă cortină, vedea partea dreaptă a sălii. Publicul, format mai degrabă din bărbați, stătea în picioare, aplaudând și așteptând ca spectacolul să înceapă.

— Doctore? i-a șoptit Friedrich Richter.

Colegii săi de panel o așteptau pe Laura să deschidă drumul. Chiar și Martin Queller avea manierele de bază, care presupuneau să nu meargă înaintea unei femei. Acesta era momentul pe care îl așteptase Laura. Asta o împinsese să se ridice de pe patul de spital pentru a-și urma terapiile chinuitoare, iar apoi o călăuzise spre cele patru avioane pe care le luase pentru a ajunge aici.

Cu toate acestea, Laura se simțea încremenită în loc, pierdută pentru moment în ceea ce era pe cale să facă.

— Pentru numele lui Dumnezeu! s-a impacientat Martin, care a pășit pe scenă.

Mulțimea a început să urle la apariția lui. Oamenii tropăiau. Își fluturau mâinile. Își agitau pumnii prin aer.

Friedrich și Maes au interpretat o pantomimă tip Stan și Bran, încercând să își dea seama cine ar trebui să aibă onoarea de a o lăsa pe Laura să treacă înaintea sa.

Laura trebuia să se miște din loc. Trebuia să facă asta.

Acum.

Aerul a devenit sufocant în timp ce pășea pe scenă. În ciuda uralelor și a aplauzelor, Laura era conștientă de bocănitul dur al bastonului ei pe scândurile de lemn. Simțea cum i se pleacă umerii. Cum i se pleacă ușor capul. Îndemnul de a deveni mai mică era de-a dreptul copleșitor.

Laura a ridicat privirea.

Și mai multe lumini. Un fuior de fum de țigară se răsucea în jurul căpriorilor.

S-a întors spre public, dar nu pentru a vedea mulțimea, ci pentru a o găsi pe Jane. Era în primul rând, așa cum promisese. Andrew era la stânga ei, Nick, la dreapta, dar Jane era cea la care era atentă Laura. Au făcut un schimb de zâmbete, înainte ca Laura să se întoarcă înapoi pe scenă.

Trebuia să înceapă treaba, astfel încât să îi poată pune capăt.

Microfoanele țînteau, asemenea unor arme, spre patru scaune, separate de mici mese laterale. Laura nu participase la nicio discuție cu privire la așezare, așa că s-a oprit la primul scaun. Broboane de sudoare i se ițiseră pe buza superioară. Luminile aspre puteau la fel de bine să fie lasere. Și-a dat seama prea târziu că asta era partea pe care ar fi trebuit să o mai repete. Scaunul avea un

design tipic scandinav: frumos de privit, dar prea jos și cu un cine știe ce sprijin pentru spate. Mai rău încă, din câte se părea, se și rotea.

— Doctore?

Maes a apucat spătarul scaunului alăturat, ținându-l nemișcat pentru ea. Așadar, Laura trebuia să stea la mijloc. S-a lăsat pe scaunul jos, cu mușchii umerilor și ai picioarelor străpunși de durere.

— Da?

Maes s-a oferit să-i așeze bastonul pe podea.

— Da!

Laura și-a strâns poșeta din poală.

— Mulțumesc!

Maes a luat scaunul din stânga ei. Friedrich s-a îndreptat spre capăt, lăsând gol scaunul de lângă Laura.

Aceasta s-a uitat la spectatori pe deasupra capătului ascuțit al microfoanelor. Aplauzele se domoleau. Oamenii începeau să își ocupe locurile.

Martin Queller nu era încă pregătit să-și lase publicul să se liniștească. Stătea cu mâna sus, în aer, în timp ce-i saluta pe spectatori. Proastă strategie, având în vedere replica lui Maplecroft despre Göring. Așa cum era și ușoara plecăciune pe care a făcut-o înainte de a ajunge, într-un final, pe scaunul din mijlocul scenei.

Imediat, publicul a început să se liniștească. Ultimele ropote de aplauze s-au oprit. Corpurile de iluminat din sală s-au stins. Reflectoarele de pe scenă s-au aprins.

Laura a clipit, orbită pe moment. A așteptat inevitabilul, adică pe Martin Queller să regleze satisfăcut microfonul și să înceapă să vorbească.

— În numele colegilor mei paneliști, a spus el, aș dori să vă mulțumesc pentru participare. Speranța mea arzătoare este că discursurile noastre vor fi antrenante și civilizate și, cel mai important, că se vor ridica la înălțimea așteptărilor voastre.

Martin s-a uitat la stânga, apoi la dreapta, cât și-a pipăit buzunarul de la piept, de unde a scos un teanc de fișe.

— Să începem cu ceea ce tovarășul secretar general Gorbaciov a numit „Era Stagnării”.

Din mulțime s-au auzit râsete.

— Dr. Maes, ție îți revine onoarea!

Martin Queller era, trebuie spus, omul de la pupitrul de comandă. Era clar că se dădea în spectacol, tachinând pe marginea subiectului pe care veniseră cu toții să îl vadă dezbătut. În tinerețe, probabil că fusese considerat atractiv, în felul acela în care banii transformă imediat un om plictisitor într-unul brusc interesant. Înaintarea în vârstă îi pria. Laura știa că Martin avea 63 de ani, dar părul său întunecat era doar puțin grizonant. Nasul acvilin era mai puțin pronunțat decât în fotografii, care probabil că fuseseră alese pentru capacitatea lor de a câștiga mai degrabă respect decât admirație fizică. Adesea, oamenii confundau personalitatea cu caracterul.

— Ce ne poți spune despre Cernenko, *herr* Richter?

Vocea lui Martin bubuia chiar și fără ajutorul unui microfon.

— Este probabil să vedem implementarea integrală a reformelor, fără îndoială, modeste ale lui Andropov?

— Ei bine, a început Friedrich, după cum probabil ne-ar spune rușii: „Când banul vorbește, adevărul tace”.

Un alt hohot de râs s-a auzit din sală.

Laura se foia pe scaun în timp ce încerca să ușureze durerea care îi radia din picior. Nervul sciatic îi cânta de parcă ar fi fost coarda unei harpe. În loc să fie atentă la profunzimea academică a răspunsului lui Friedrich, se uita la public. Exista un grup de reflectoare atârnat de un stâlp metalic. Un bărbat stătea pe o platformă înălțată, filmând cu o cameră video pe care o ținea

pe umeri. Mâna i se răsucea în jurul obiectivului. Cu siguranță, iluminatul trecuse pe focalizarea automată.

Laura ș-a privit mâna. Policarele și două dintre celelalte degete aveau încă bătături de la anii în care potrivise inelul de focalizare al aparatului ei foto Hasselblad.

Cu o lună înainte să moară Lila, aceasta îi spusese Laurei că voia să ia lecții de fotografie nu doar de la mama ei. Laura se simțise rănită. La urma urmei, era fotograf profesionist. Apoi o prietenă îi amintise că adolescentele nu mai învățau nimic de la mamele lor până în clipa în care deveneau ele însele mame, așa că Laura se hotărâse să aștepte să-i vină timpul.

Însă timpul se epuizase.

Și totul din cauza lui Martin Queller.

— … juxtapunerea politicii sociale și a economiei, spunea Martin. Așadar, dr. Maplecroft, deși s-ar putea să nu fii de acord cu ceea ce numești „tonul atavic" al Corecției Queller, pur și simplu am căutat doar să dau un nume unui fenomen statistic.

Laura și-a văzut pieptul ridicându-se în timp ce respira, așa că a intervenit:

— Mă întreb, dr. Queller, dacă înțelegeți implicațiile politicilor dumneavoastră în lumea reală.

— Nu sunt politici, dragă. Sunt teorii atribuite a ceea ce tu însăți ai descris ca fiind moralitatea tribală.

— Dar, doctore…

— Dacă îmi vei găsi concluziile reci, atunci te-aș avertiza că statisticile sunt, de fapt, o amantă rece.

Martin părea să se bucure de răsucirea frazei. Apăruse în multe dintre editorialele și eseurile sale.

— Folosirea emoției sau a isteriei pentru a interpreta punctul de referință deschide calea către

ridicol. Ai putea la fel de bine să-i ceri unui om de serviciu să explice cum va influența erupția vulcanică de la Beerenberg vremea în Guam.

Părea foarte mândru de declarația făcută. Laura tânjea să fie ea cea care avea să îi șteargă de pe mutră rânjetul acela care spunea cât era de mulțumit de sine.

— Spuneți că teoriile dumneavoastră nu sunt politici, dar, de fapt, teoriile economice pe care le-ați enunțat au fost folosite pentru a influența politicul.

— Mă flatezi, a spus el, deși într-un mod care indica faptul că flatarea era complet justificată.

— Munca dumneavoastră a influențat Legea Lanterman-Petris-Short în ’67.

Martin s-a încruntat la acest comentariu, apoi s-a întors spre public și a spus:

— În beneficiul europenilor, ar trebui să explici că Declarația privind drepturile pacienților a fost o piesă de rezistență a legislației din statul California. Printre altele, a ajutat la încetarea practicii de instituționalizare a pacienților din spitalele de boli mintale împotriva voinței lor.

— Oare acest proiect de lege nu a redus finanțarea instituțiilor psihiatrice de stat?

Zâmbetul care apăruse pe buzele bărbatului îi spunea că acesta știa încotro duce discuția.

— Tăierile de fonduri au fost temporare. Apoi, în anul următor, guvernatorul Reagan a revenit asupra fondurilor.

— La nivelurile anterioare?

— Ți-ai petrecut viața în fața unei table, Maplecroft. Lucrurile stau diferit în lumea reală. Strunirea politicii guvernamentale seamănă cu strunirea unei corăbii. Ai nevoie de mult spațiu ca să faci corecții.

— Unii le-ar numi mai degrabă greșeli decât corecții.

Laura a ridicat mâna pentru a-i opri replica.

— Și o altă „corecție” a fost că, în anul următor, sistemul de justiție penală s-a confruntat cu de două ori mai mulți bolnavi mintal care au intrat și au rămas în sistemul de justiție penală.

— Ei, bine…

— Supraaglomerarea sistemului penal din California a dus la apariția unor bande violente, la reîncarcerarea a mii de persoane și a ajutat la apariția unei explozii de cazuri de HIV.

Laura s-a întors către public.

— Churchill spunea: „Cei care nu învață din istorie sunt condamnați să o repete”. Colegul meu pare să spună: „Repetarea istoriei noastre este singurul mod în care putem rămâne la putere”.

— Pacienți!

Queller a rostit cuvântul atât de tare, încât a reverberat când s-a lovit de peretele din spate.

— Domnule? a îndrăznit Laura să spargă tăcerea care a urmat.

— Doctore!

Martin și-a netezit cravata. Era vizibil că încerca să-și stăpânească temperamentul.

— Legea despre care vorbești a fost numită pe bună dreptate „Declarația privind drepturile pacienților”. Cei care au părăsit spitalele psihice de stat au fost fie mutați în cămine, fie au primit tratament ambulatoriu, astfel încât să poată deveni membri utili ai societății.

— Erau capabili să fie utili?

— Bineînțeles că erau. Aceasta este problema cu socialiștii. Ei cred că treaba guvernului este să-l cocoloșească pe om din leagăn până în mormânt. Acesta este chiar tipul de raționament greșit care a transformat jumătate din America într-un stat de asistați social. Bărbatul s-a aplecat ușor înainte, adresându-se publicului: Cred – și majoritatea americanilor crede la fel – că fiecare om merită șansa să stea pe propriile picioare. Se numește Visul american și este disponibil oricui este dispus să facă un efort în sensul ăsta.

Laura a arătat spre bastonul ei.

— Și ce se întâmplă dacă nu pot sta pe propriile picioare?

— Pentru numele lui Dumnezeu, femeie! Este o figură de stil.

Queller s-a întors din nou către public.

— Azilurile permit…

— Care aziluri? Cele administrate de Queller Healthcare Services?

Asta l-a bulversat, dar doar pentru o clipă.

— Mă bazez pe încredere oarbă când vine vorba de conducerea companiei. Nu am niciun cuvânt de spus cu privire la niciuna dintre deciziile luate.

— Așadar, nu știți că mai bine de treizeci la sută din profitul anual al Queller Healthcare provine din administrarea azilurilor pentru bolnavii mintal?

Laura a ridicat mâinile, simulând o simplă ridicare din umeri.

— Ce coincidență minunată că poziția dumneavoastră de consilier economic al statului v-a permis să pledați ca banii guvernamentali să fie direcționați către industria medicală privată, cu scop lucrativ, care a fost sursa unei mari părți din averea familiei dumneavoastră!

Martin a oftat. Apoi a clătinat teatral din cap.

— Compania dumneavoastră urmează fie listată la bursă, nu-i așa? Ați convins investitori de top să facă cele necesare, astfel încât cifra de afaceri să crească.

Acesta era motivul din spatele a ce se petrecea *acum*, motivul pentru care nu mai exista loc de întors.

— Averea familiei dumneavoastră va crește considerabil atunci când modelul Queller va fi extins în restul Statelor Unite, nu-i așa?

Martin a oftat din nou, apoi a clătinat din cap. A aruncat o privire spre mulțime, încercând astfel să o atragă de partea lui.

— Am senzația că ai deturnat acest panel după un plan propriu, Maplecroft. Nu contează nici cât

negru sub unghie ce spun. Se pare că te-ai hotărât deja. Sunt un om malefic. Capitalismul este un sistem malefic. Ne-am descurca mai bine cu toții dacă am alege flori și ni le-am împleti în păr.

Laura a rostit, în sfârșit, cuvintele pentru care mințise, furase, răpise și, în cele din urmă, călătorise cu avionul aproape 10 000 de kilometri:

— Robert David Juneau.

Din nou, Martin a fost surprins cu garda jos, dar și-a revenit cu dibăcie, adresându-se încă o dată publicului.

— Pentru aceia dintre voi care nu citesc ziarele din nordul Californiei, Robert David Juneau a fost un muncitor negru care…

— Inginer, l-a întrerupt Laura.

Queller s-a întors, aparent uluit că îl corectase.

— Juneau era inginer. A studiat la Cal Tech. N-a fost muncitor în construcții, deși era negru, dacă asta este ideea pe care vrei să o induci.

Queller a început să-și vânture degetul în direcția ei.

— Să reținem faptul că tu ești cea care continuă să aducă rasa în discuție.

— Robert Juneau, a continuat Laura, a fost rănit în timp ce vizita un șantier de construcții din centrul orașului San Francisco.

Laura s-a întors spre mulțime.

A încercat să își înfrâneze tremurul vocii când a început să povestească:

— Unul dintre muncitori a făcut o greșeală. Se întâmplă. Dar Juneau se afla în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. O grindă de oțel i-a lovit capul aici…

Laura a arătat spre propriul cap și, pentru un moment, degetele au simțit parcă cicatricea aspră de pe scalpul lui Robert.

— Creierul a început să i se umfle. A suferit o serie de accidente vasculare cerebrale în timpul intervenției chirurgicale pentru diminuarea umflăturii. Doctorii nu erau siguri de recuperarea

sa, dar a reușit să meargă din nou, să vorbească, să-și recunoască soția și copiii.

— Da! s-a răstit Martin. Nu e nevoie să dramatizăm excesiv povestea. Au existat leziuni severe ale lobului frontal. Personalitatea omului a fost permanent modificată de acest accident. Unii ar numi asta Sindromul Jekyll și Hyde. Juneau era un cap al familiei bun înainte de rănire. După aceea, a devenit violent.

— Vă place să trasați linii drepte într-o lume strâmbă, nu?

Laura era dezgustată de evaluarea lui mult prea facilă. În sfârșit, i-a îngăduit propriei priviri să o găsească pe Jane în primul rând. Laura i s-a adresat fetei pentru că voia ca aceasta să afle adevărul:

— Robert Juneau era un om bun înainte de a fi rănit. A luptat pentru țara sa în Vietnam. Și-a luat diploma cu ajutorul Legii veteranilor. A plătit impozite. A economisit bani, și-a cumpărat o casă, și-a plătit facturile, a avut grijă de familia sa, a întins ambele mâini către Visul american și…

Laura a trebuit să facă o pauză ca să înghită.

— Și atunci când nu a mai putut să stea în picioare, când a venit timpul ca țara lui să aibă grijă de el… S-a întors din nou către Martin și a continuat: Bărbați ca tine au spus nu.

Martin a scos un oftat îndurerat.

— Aceasta este o poveste tragică, Maplecroft, dar cine va scrie un cec pentru îngrijire medicală asistată timp de 24 de ore? Asta înseamnă trei medici de gardă, cel puțin cinci asistenți medicali, personal, dotări, infrastructură, asigurări, secretare, oameni de serviciu, personalul de la cantină, înălbitor, dezinfectat, înmulțit cu numărul bolnavilor cu probleme psihice grave care există în America. Vrei să plătești optzeci la sută din venituri în impozite, la fel ca în țara noastră gazdă? Dacă răspunsul tău este da, n-ai decât să te muți.

Dacă răspunsul este nu, atunci spune-mi, de unde primim banii?

— Suntem cea mai bogată țară din…

— Pentru că nu risipim…

— De la tine! a țipat ea.

Liniștea din public a ajuns și pe scenă.

— Ce zici să luăm bani de la tine? a continuat Laura.

Drept răspuns, Queller a pufnit.

— Robert Juneau a fost dat afară din șase aziluri diferite administrate de Queller Healthcare. De fiecare dată când se întorcea, conducerea inventa un alt motiv pentru a-l trimite de acolo.

— Nu am avut nimic de-a face cu…

— Știi cât costă să îngropi trei copii?

Laura încă își mai putea vedea copiii în acea zi răcoroasă de toamnă.

David vorbind în șoaptă la telefon cu o fată. Lila, sus, ascultând radioul în timp ce se îmbrăca pentru școală. Peter alergând prin sufragerie și căutându-și pantofii.

Poc!

Un singur glonț în cap l-a doborât pe mezin.

Poc, *poc*!

Două gloanțe în pieptul lui David.

Poc, *poc*!

Lila a alunecat în timp ce fugea pe scări. Două gloanțe i-au intrat în creștetul capului. Unul dintre ele i-a ieșit prin picior.

Celălalt era încă adăpostit în coloana vertebrală a Laurei. Se lovise cu capul de șemineu când căzuse la pământ.

Fuseseră șase gloanțe în revolver. Robert adusese arma din Vietnam.

Ultimul lucru pe care Laura îl văzuse în acea zi era soțul ei, cu țeava pistolului sub bărbie și apăsând trăgaciul.

— Cât crezi că au costat înmormântările? l-a întrebat ea pe Martin Queller. Sicrie, haine, încălțăminte – trebuie să le pui pantofi –, șervețele,

locuri pentru înmormântare la cimitir, pietre funerare, dric, gropari și un pastor pentru a binecuvânta un puști de șaisprezece ani, o fată de paisprezece și un băiețel de cinci ani, toți morți?

Laura știa că era singura persoană din încăpere care ar putea răspunde la această întrebare, pentru că ea scrisese cecul.

— Cât valorau viețile lor, Martin? Valorau mai mult pentru societate decât costul spitalizării unui om bolnav? Au fost acești trei copii nimic altceva decât o nenorocită de *corecție*?

Martin părea că își pierduse cuvintele.

— Ei, bine? a insistat ea.

Toată lumea aștepta.

— El a servit… Spitalul Veteranilor…

— Era supraaglomerat și subfinanțat, a completat Laura. Robert se afla, de un an, pe o listă de așteptare la Departamentul Veteranilor. Nu putea merge la un spital de psihiatrie de stat deoarece nu existau finanțări de la stat. Spitalul obișnuit nu îl primea. Atacase deja o asistentă medicală și rănise un îngrijitor. Se știa că este violent, dar a fost mutat într-un azil pentru că nu exista niciun alt loc unde să poată fi dus. Și Queller Healthcare administra azilul.

— Tu! a spus Martin, căci gânditorul respectat care era a făcut în sfârșit legătura. Tu nu ești Alex Maplecroft!

— Nu!

Laura a vârât mâna în poșetă. A găsit punga de hârtie.

Pachete de vopsea.

Asta trebuia să fie în pungă.

Acasă, în California, căzuseră cu toții de acord asupra pachetelor de vopsea roșie plate, subțiri și cam de mărimea și grosimea unui pager. Băncile ascundeau vopsea explozivă în teancurile de bancnote, astfel încât potențialii spărgători să capete urme de neșters atunci când încercau să-și numere prada.

Planul era să-l vadă pe Martin Queller umilit pe scena internațională, pătat de proverbialul sânge al victimelor sale.

Laura își pierduse încrederea în proverbe când copiii ei fuseseră uciși de propriul lor tată.

A inspirat adânc. A căutat-o din nou în public pe Jane.

Fata plângea și clătina din cap, rostind în șoaptă cuvintele pe care tatăl ei nu le-ar spune niciodată: „Îmi pare rău”.

Laura a zâmbit. Spera că Jane își amintea de ceea ce îi spusese la bar. *Era* magnifică. *Avea* să își găsească propria cale.

Următoarea parte a mers repede, poate pentru că Laura o jucase de atâtea ori în mintea ei, adică atunci când nu încerca să evoce amintirea copiilor; felul în care piciorușele lui David miroseau când era bebeluș, fluieratul ușurel pe care buzele lui Peter îl scoteau când desena cu creioane colorate, ridul de pe fruntea Lilei când învăța cum să încadreze o fotografie. Chiar și Robert îi bântuia uneori gândurile. Omul de dinaintea accidentului care o dusese la concertul de pian al lui Jinx Queller de la Hollywood Bowl. Pacientul care dorise cu disperare să se vindece. Deținutul violent din spital. Pacientul dificil care fusese dat afară din atâtea aziluri. Omul fără adăpost care fusese arestat de nenumărate ori pentru furt, agresiune, beție în public, cerșit agresiv, tulburarea ordinii publice, vagabondaj, tentative de suicid, amenințări teroriste, amenințări premeditate că va comite vătămări corporale.

„În anumite privințe ați avut noroc”, îi spusese oncologul Laurei după ce fusese împușcată. „Dacă glonțul v-ar fi intrat în spate trei centimetri mai jos, radiografia nu ar fi găsit niciodată cancerul”.

Laura a vârât mâna în punga de hârtie.

Știa din momentul în care o scosese din spatele rezervorului de toaletă că aceasta nu conținea

pachetele de vopsea asupra cărora căzuseră de acord, ci ceva mai bun.

Un revolver cu șase gloanțe, la fel ca acela pe care îl folosise soțul ei.

Mai întâi, l-a împușcat pe Martin Queller în cap.

Apoi și-a apăsat țeava pistolului sub bărbie și s-a sinucis.

21 august 2018

8.

Andy se simțea amorțită în timp ce conducea prin Alabama în mașina secretă Reliant K a mamei ei, plină de bani secreți, către o destinație pe care Laura părea să o fi scos la întâmplare, din pălărie. Sau poate că nu așa stăteau lucrurile. Poate că mama ei știa exact ce făcea, pentru că nu aveai un depozit secret cu tot ce ți-ar putea fi necesar pentru a începe o viață nouă decât dacă nu aveai o groază de lucruri de ascuns.

Acte false. Revolverul cu numărul de serie șters. Fotografiile cu Andy în zăpadă, o zăpadă pe care nu își amintea să o fi văzut, cu Andy ținând mâna unei persoane de care nu-și putea aminti.

Fotografiile Polaroid.

Andy le îndesase în geanta de plajă din portbagajul mașinii. Și-ar fi putut petrece restul zilei holbându-se la aceste lucruri, încercând să își dea seama ce lucruri cumplite i se întâmplaseră tinerei femei din poze. Bătută. Lovită. Mușcată – așa arăta tăietura de pe piciorului ei, de parcă ar fi mușcat-o un animal.

Tânăra aceea fusese mama ei.

Cine îi făcuse aceste lucruri îngrozitoare Laurei? *Cei* care îl trimiseseră pe tipul cu glugă? *Cei* care probabil erau pe urmele lui Andy?

Aceasta nu făcea o treabă prea bună în a-i evita. Ajunsese la Birmingham, înainte de a-și aminti că nu decuplase cablurile bateriei din camioneta mortului. Laura îi spusese că trebuie să se asigure că GPS-ul nu funcționează. Oare GPS-ul funcționa fără motorul pornit? Sincronizarea cu satelitul părea ceva ce ar face computerul de bord, ceea ce însemna că trebuia să fie pornit computerul, ceea ce însemna că mașina trebuia să meargă.

Corect?

Dispozitivul GPS de recuperare a vehiculului LoJack avea propria baterie. Andy știa acest lucru din rapoartele cu mașini furate de la dispecerat. Știa, de asemenea, că Fordul are un sistem de sincronizare, dar trebuie înregistrat pentru monitorizare în timp real, iar Andy nu credea că un tip care se chinuise să blocheze toate luminile vehiculului său ar renunța la anonimat doar pentru a putea folosi comenzi vocale pentru a localiza cel mai apropiat restaurant mexican.

Corect?

Ce s-ar întâmpla dacă mașina ar fi găsită? Andy se juca de-a ancheta în mintea ei, la fel cum făcuse în timp ce alerga departe de casa mamei ei.

În primul rând, poliția trebuia să-l identifice pe tipul cu glugă, adică pe Samuel Godfrey Beckett. Având în vedere apucăturile tipului, mai mult decât sigur numele acestuia figura în sistem, așadar nu era nevoie decât de o verificare a amprentelor digitale pentru a ajunge la numele lui. Odată ce polițiștii aflau cum îl cheamă, găseau datele de înmatriculare ale mașinii, apoi emiteau mandat, care avea să creeze o alertă ce avea să apară pe ecranul fiecărui echipaj de pe o rază de trei state.

Desigur, presupunând că ceea ce trebuia să se întâmple era ceea ce se întâmplase, de fapt. Existau tone de mandate tot timpul. Chiar și cele cu prioritate ridicată erau ratate de o mulțime de agenți de patrulare, care aveau poate un miliard de lucruri de făcut în timpul turelor, inclusiv să încerce să nu fie împușcați și să citească o alertă care, adesea, nu era o prioritate.

Asta totuși nu însemna neapărat că Andy era în siguranță. Dacă polițiștii nu găseau mașina, bibliotecarele sau, și mai probabil, bătrânul morocănos care perora pe teme politice, cu siguranță aveau să raporteze vehiculul abandonat. Apoi, polițiștii aveau să treacă la treabă. Agentul

avea să caute în baza de date după plăcuțele de înmatriculare și seria motorului, verificând dacă exista vreun mandat, și să anunțe Savannah, apoi criminaliștii aveau să găsească pantofii lui Andy, cămașa, amprentele și ADN-ul ei peste tot în interiorul mașinii.

Andy simțea cum i se răzvrătește stomacul.

Amprentele ei pe tigaie puteau fi explicate – Andy gătea ouă în bucătăria mamei sale tot timpul –, dar furtul camionetei mortului și trecerea graniței o aduceau pe un teritoriu special, adică dacă Palazzolo o acuza pe Andy de uciderea tipului cu glugă, procurorul avea să ceară pedeapsa cu moartea.

„Pedeapsa cu moartea”.

Andy a deschis gura pentru a respira, simțindu-se copleșită de un val de amețeală. Mâinile îi tremurau din nou. Lacrimi mari i se rostogoleau pe față. Copacii rămâneau în urmă, estompându-se în zare, dincolo de ferestrele mașinii. Andy trebuia să se predea. Nu trebuia să fugă. Își lăsase mama într-o grămadă de rahat. Nu conta că Laura îi spusese lui Andy să plece. Ar fi trebuit să rămână. Cel puțin așa Andy nu ar mai fi acum atât de singură!

Adevărul acesta a făcut-o să suspine.

Adună-te! a încercat ea să se convingă. *Oprește-te*!

Andy a apucat volanul. A clipit ca să alunge lacrimile.

Laura îi spusese să meargă în Idaho. Trebuia să meargă în Idaho. Odată ajunsă acolo, după ce trecea granița, putea să pice și să plângă în fiecare zi până când avea să sune telefonul, iar Laura să îi spună că e sigur să vină acasă. Doar urmând îndeaproape ce îi poruncise mama ei avea să o ajute să treacă prin asta.

Laura îi spusese, de asemenea, să deconecteze bateria Fordului.

— La dracu’! a mormăit Andy, apoi imitându-l pe Gordon, a adăugat: Ce-i făcut e bun făcut.

Caracterul definitiv al acestei replici i-a slăbit parcă greutatea care îi apăsa pieptul. Exista, de asemenea, și adevărul din spatele ei. Indiferent dacă Fordul era sau nu găsit sau ce făceau polițiștii cu el, Andy nu avea nicio putere.

Exista însă o întrebare în legătură cu care trebuia să își facă griji: când mai exact în timpul căutării pe computer de la bibliotecă activase modul incognito pe Google? Pentru că odată ce polițiștii găseau mașina, aveau să stea de vorbă cu bibliotecarele, iar acestea aveau să le spună că Andy folosise computerul. Deși era sigură că bibliotecarele aveau să lupte – ca grup, erau afurisite când venea vorba de Primul Amendament –, într-o oră se putea obține mandatul de a analiza computerul, iar atunci un tehnician avea nevoie de doar cinci secunde pentru a găsi istoricul căutărilor lui Andy.

Era sigură că activase modul Incognito înainte să caute Paula Kunde din Austin, Texas, dar asta se întâmplase înainte sau după ce căutase indicații privind cum să ajungă în Idaho?

Andy nu-și mai amintea.

Al doilea lucru îngrijorător: ce se întâmpla dacă nu polițiștii erau cei care le luau la întrebări pe bibliotecare? Ce se întâmpla dacă *cei* care știau totul despre Laura găseau pe cineva care să caute mașina tipului cu glugă, dacă *ei* erau cei care vorbeau cu bibliotecarele, dacă *ei* căutau în computer?

Andy și-a șters nasul cu brațul. A redus viteza pentru că mașina începuse să tremure ca o pungă de bunătăți pentru pisici, chiar dacă abia trecuse de nouăzeci de kilometri la oră.

Le pusese viața altora în pericol abandonând mașina? Își pusese propria viață în pericol căutând indicații despre cum se ajunge în Idaho? Andy a încercat din nou să revadă cu ochii minții ce se întâmplase dimineață. Intrarea în bibliotecă. Cum își turnase cafeaua. Se așezase la calculator. Prima

dată căutase *Belle Isle Review*, corect? Și apoi dăduse clic pe navigarea privată?

Avea mare încredere în modul incognito pe Google. Părea foarte puțin probabil că ceva standard, precum acest mod, ar putea păcăli un geniu al computerelor de la Criminalistică. Probabil că Andy ar fi trebuit să șteargă cache-ul și istoricul, și toate cookie-urile, așa cum învățase să facă după acea perioadă oribilă în care, din întâmplare, Gordon văzuse suita de scene erotice din *Străina*[22] pe care Andy o accesase de pe laptopul său.

Andy și-a șters din nou nasul. Își simțea obrajii înfierbântați. A văzut un indicator.

FLORENCE 8 KM

Și-a dat seama că se îndrepta în direcția cea bună, care era undeva în colțul din stânga sus al Alabamei. Nu se oprise să cumpere o nouă hartă pentru a stabili traseul către Idaho. După ce părăsise depozitul, singurul ei obiectiv fusese să ajungă cât mai departe de Carrollton posibil. Avea însemnările despre autostradă și drumul interstatal pe care le făcuse la bibliotecă, dar se baza mai ales pe spatele hărții cu Georgia, care avea reclame pentru alte hărți. Exista acolo o mică reclamă la o hartă a statelor continentale americane, disponibilă la 5,99 USD, plus taxe poștale. Andy crescuse uitându-se la hărți similare, motiv pentru care avea cam douăzeci de ani când înțelesese cum de Canada și statul New York puteau împărți cascada Niagara.

Acesta era planul ei: după Alabama, o tăia printr-un colț din Tennessee, unul din Arkansas, Missouri, o bucățică de Kansas, făcea la stânga prin Nebraska, apoi Wyoming și apoi să fie ea a dracului dacă nu era în Idaho.

Andy s-a aplecat înainte, sprijinindu-și bărbia pe volanul care vibra. Vertebrele din zona șalelor i se transformaseră în spini. Copacii începuseră din nou să se estompeze. Nu mai plângea, era doar

epuizată. Pleoapele continuau să-i fluture. Le simțea de parcă erau îngreunate cu lipici.

S-a silit să stea dreaptă. A lovit butoanele albe și grosolane ale radioului. A răsucit scala înainte și înapoi. Nu a găsit decât predici, informații despre fermieri și muzică country, dar nu din aceea bună; genul care te făcea să vrei să-ți vâri un creion în ureche.

Andy a deschis gura și a țipat cât a putut de tare. Era bine, dar nu putea țipa pentru tot restul vieții.

La un moment dat, trebuia să doarmă puțin. Drumul de cinci ore și jumătate cu mașina din Belle Isle fusese epuizant. Până acum, călătoria din Carrollton adăugase încă patru ore și jumătate din cauza traficului, pe care Andy părea predestinată să-l găsească indiferent de ruta pe care o alegea. Era aproape ora trei. Cu excepția leșinului de câteva ore în apartamentul ei și a puiului de somn din parcarea de la Walmart, nu dormise cu adevărat de când se trezise cu două zile în urmă pentru tura de la dispecerat. Pe parcursul acestei perioade, Andy supraviețuise unei împușcături, privise cum mama îi e rănită, agonizase în afara blocului operator, se speriase din pricina unui interogatoriu al poliției și ucisese un bărbat, așa că, pe măsură ce își amintea aceste lucruri, nu era de mirare că simțea dorința să vomite, să țipe și să plângă în același timp.

Ca să nu mai vorbim de faptul că vezica ei era ca o sticlă de apă fierbinte așezată în interiorul corpului. Se oprise o singură dată de când părăsise depozitul, când trăsese la marginea autostrăzii, unde se ascunsese între portierele deschise din față și din spate și așteptase ca traficul să înceteze, apoi se ghemuise pentru a se ușura în iarbă, căci era îngrozită să lase Reliantul nesupravegheat.

240 000 dolari.

Andy nu putea lăsa atâția bani în mașină în timp ce intra într-un Burger King, iar să ia valiza înăuntru era ca și cum ar fi purtat asupra ei un

semn reflectorizant care să invite la jaf. Ce naiba făcea Laura cu banii ăștia? Cât timp îi luase să îi economisească?

Era oare o spărgătoare de bănci?

Întrebarea era doar puțin tâmpită. Dacă era spărgătoare de bănci, asta putea explica banii, gluma cu D.B. Cooper de pe actul de identitate de Canada și poate chiar și arma din torpedou.

Inima lui Andy a tresărit când și-a adus aminte de pistol.

Iată problema: rareori spărgătorii de bănci scăpau basma curată. Era un risc foarte mare pentru o recompensă foarte mică, deoarece FBI-ul se ocupa de toate investigațiile care aveau legătură cu fonduri federale. Andy credea că originea legii avea ceva de-a face cu Bonnie și Clyde sau cu John Dillinger ori cu dorința guvernului de a se asigura că oamenii știu că banii lor sunt în siguranță.

Oricum, nu și-o putea închipui pe mama ei trăgându-și pe față o mască de schi și jefuind o bancă.

Dar, pe de altă parte, înainte de atentatul de la restaurant, nu și-o putuse închipui nici înjunghiind un puști în gât.

Și, din nou, din nou, nu și-o putea închipui pe mama ei, o femeie de încredere și rațională, făcând rahaturile nebunești pe care le făcuse Laura în ultimele treizeci și șase de ore. Trusa de machiaj ascunsă, cheia din spate fotografiei, depozitul, cutia Thom McAn.

Ceea ce a făcut-o pe adulta Andy să se gândească din nou la fotografia copilului Andy în zăpadă.

Și acum o întrebare demnă de un film de pe Lifetime: oare Andy fusese răpită în copilărie? Văzuse Laura un copil lăsat singur într-un coș de cumpărături sau nesupravegheat la un loc de joacă și hotărâse să îl ducă acasă?

Andy a privit în oglinda retrovizoare. Forma ochilor ei, aceeași pe care o aveau și ochii Laurei, îi spunea că aceasta era mama ei.

Pozele Polaroid înfățișau o Laura bătută atât de rău, încât avea buza inferioară despicată. Poate că Jerry Randall fusese un om îngrozitor.

Poate că în 1989 acesta o bătea pe Laura, iar ea cedase, o luase pe Andy și fugiseră, iar Jerry le căuta de atunci.

Ăsta era un film cu Julia Roberts. Sau cu Jennifer Lopez. Sau Kathy Bates. Sau Ashley Judd, Keri Russell, Ellen Page…

Andy a pufnit.

Existau o mulțime de filme despre femei care se săturau de bărbații care le băteau de le zvântau.

Poza Polaroid demonstra că mama ei mâncase o bătaie soră cu moartea, așa că poate nu era chiar atât de departe de adevăr.

Andy s-a trezit clătinând din cap.

Laura nu spusese „el” te poate urmări. Spusese „ei”.

Dacă era să se ia după filme, „ei” însemnau, în general, corporații malefice, președinți corupți sau miliardari din domeniul tehnologiei însetați de putere și care dispuneau de fonduri nelimitate.

Andy a încercat fiecare scenariu, cu mama ei în centrul unei uriașe conspirații. Și apoi a decis că poate ar trebui să nu mai utilizeze Netflix drept sursă de informare în privința criminalității.

Urma ieșirea spre Florence. Andy nu se putea ghemui din nou pe autostradă pentru a-și rezolva necesitățile. Nu luase prânzul pentru că nu mai suporta să mănânce un alt hamburger într-o altă mașină. Partea din creierul ei care era încă în stare să gândească i-a spus că nu putea parcurge drumul de treizeci de ore direct spre Idaho fără somn. În cele din urmă, trebuia să se oprească la un hotel.

Ceea ce însemna că, în cele din urmă, trebuia să-și dea seama ce să facă cu banii.

Mâna ei a apăsat semnalizarea înainte să se poată opri. S-a îndreptat spre ieșirea către Florence. Adrenalina îi permisese lui Andy să meargă atât de mult, încât nu mai rămăsese aproape nimic care să o miște. A văzut indicatoare către șase hoteluri. La semafor, a luat-o spre dreapta, pentru că era mai ușor. S-a îndreptat spre primul motel pentru că era primul motel. Grijile legate de siguranță și curățenie erau luxuri din viața ei de odinioară.

Totuși, inima a început să-i bubuie în timp ce ieșea din Reliant.

Motelul era din beton, avea parter și etaj și o arhitectură îngrămădită, specifică anilor 1970, cu o balustradă ornată care mergea în jurul etajului superior.

Andy parcase strâmb, astfel încât să nu scape nicio clipă din ochi partea din spate a mașinii. Strângând bine în mână trusa de machiaj a pășit în hol. A verificat telefonul cu clapetă. Laura încă nu sunase. Andy consumase jumătate din baterie tot verificând ecranul.

La recepție se afla o femeie mai în vârstă. Păr coafat. Permanent. I-a zâmbit lui Andy, care s-a uitat în spate, la mașină. Holul era mărginit de ferestre uriașe. Mașina era unde o lăsase, nederanjată. Nu știa dacă arăta ciudat sau normal tot întorcându-și capul înainte și înapoi, dar, în acest moment, lui Andy nu-i păsa de nimic altceva decât să se prăbușească într-un pat.

— Bună! a salutat-o femeia. Avem camere la etaj, dacă vrei.

Andy simțea că vestigiile creierului ei pe cale să se trezească începeau să o părăsească. Auzise ce spusese femeia, dar pentru ea nu avea niciun sens.

— Asta dacă nu vrei ceva la parter?

Oferta femeii părea dubioasă.

Andy era incapabilă să ia o decizie.

— Ăăă…

Gâtul ei era atât de uscat, încât abia mai putea vorbi.

— Bine!

Femeia a luat o cheie dintr-un cârlig de pe perete.

— Patruzeci de dolari pentru două ore. Șaizeci pentru toată noaptea, i-a spus ea lui Andy.

Andy a vârât mâna în trusa de machiaj. A scos de acolo câteva bancnote de douăzeci de dolari.

— Toată noaptea, atunci.

Femeia i-a dat înapoi o bancnotă, apoi i-a pasat registrul de oaspeți peste tejghea.

— Numele, numărul de înmatriculare, marca și modelul.

Femeia s-a uitat peste umărul lui Andy la mașină.

— Oh, Doamne, nu am mai văzut una din astea de o grămadă de vreme. Unde le fac pe astea noi, în Canada? Pare că tocmai ce ai cumpărat-o.

Andy a notat informațiile despre mașină. A trebuit să se uite de trei ori la numărul de înmatriculare înainte de a obține combinația corectă de cifre și litere.

— Te simți bine, scumpo?

Andy a simțit miros de cartofi prăjiți. Stomacul i-a bolborosit. Exista și un restaurant aproape de motel. Separeuri din vinișroșu și mult crom.

Stomacul i-a bolborosit din nou.

Ce era mai important, să mănânce sau să doarmă?

— Scumpo?

Andy s-a întors. Era clar că femeia o aștepta să spună ceva.

Recepționera s-a aplecat peste tejghea.

— Te simți bine, dulceață?

Andy se străduia să înghită. Nu putea fi ciudată chiar acum. Nu avea nevoie să iasă în evidență.

— Mulțumesc! a fost primul lucru care i-a ieșit pe gură. Sunt doar obosită. Vin tocmai din…

Încerca să se gândească la un loc care era departe de Belle Isle. Până la urmă, s-a hotărât la:

— Am condus toată ziua. Să-mi vizitez părinții. În I-Iowa.

Femeia a râs.

— Scumpo, cred că ai depășit Iowa cu aproximativ zece mii de kilometri.

Rahat!

Andy a încercat din nou:

— Este mașina bunicii mele.

S-a căznit să scoată o minciună convingătoare.

— Adică am fost la plajă. Plaja Alabama. Golf. Într-un oraș numit Mystic Falls.

Hristoase, suna de-a dreptul nebunește! Mystic Falls era din *Jurnalele Vampirilor.*

— Bunica mea este o pasăre migratoare. Știți, oameni care…

— Știu ce este o pasăre migratoare.

Femeia s-a uitat la numele pe care Andy îl scrisese în cartea de oaspeți.

— Daniela Cooper. Ce drăguț!

Andy se holba, fără să clipească. De ce naiba scrisese numele ăsta?

— Scumpo, poate că ar trebui să te odihnești.

Recepționera i-a împins cheia pe tejghea.

— La etaj, pe colț. Cred că te vei simți mai în siguranță acolo.

— Mulțumesc! a reușit Andy să îngaime.

Până să urce la volanul Reliantului, era din nou în lacrimi. Restaurantul era foarte aproape. Trebuia să ia ceva de mâncare. Stomacul o durea așa de rău, încât nu își dădea seama dacă era pentru că era flămândă sau bolnavă.

Andy a coborât din mașină. Ținea geanta de machiaj cu ambele mâini în timp ce străbătea cei câțiva metri până la restaurant. Soarele o bătea în cap. Căldura o făcea să nădușească îngrozitor. S-a oprit la ușă. S-a uitat înapoi la mașină. Ar fi trebuit să ia valiza cu ea? Cum ar arăta asta? Putea să o

ducă în camera ei, dar cum să lase valiza în cameră când…

Restaurantul era gol când a intrat, o singură chelneriță citind un ziar la bar. Andy s-a dus mai întâi la toaletă pentru că vezica nu îi mai dădea de ales. Era atât de grăbită, încât nici nu s-a spălat pe mâini. Mașina era tot acolo când a ieșit din baie. Nimeni cu o șapca de baseball albastră și blugi nu se holba pe ferestre, în interior. Nimeni nu fugea cu o valiză Samsonite din 1989 în mână.

A găsit un separeu lângă fereastră, cu vedere la parcare. Ținea trusa de machiaj între picioare. Meniul era gigantic, plin cu tot ce ai putea visa, de la tacos la pui prăjit. Ochii i-au căzut pe cuvinte, dar până când acestea i-au pătruns în conștiință, era deja complet amorțită. Nu avea să fie niciodată capabilă să facă o alegere. Putea comanda o grămadă de lucruri, dar asta probabil avea să atragă și mai mult atenția asupra ei. Probabil că trebuia să plece, să mai conducă o vreme, să folosească o altă ieșire de pe autostradă și să găsească un alt motel unde să nu se mai comporte ca o idioată. Sau poate că putea doar să-și sprijine capul în mâini și să mai rămână aici, în aer condiționat, câteva minute, în timp ce încerca să-și pună gândurile în ordine.

— Scumpo?

Andy s-a ridicat de la masă, dezorientată.

— Ești frântă, nu-i așa? i-a spus femeia de la motel. Sărmana de tine! Le-am spus să te lase să dormi.

Andy a simțit că i se formează un gol în stomac. Adormise din nou. În public – din nou. S-a uitat în jos. Trusa de machiaj era nemișcată între picioarele ei. Pe masă erau bale. A folosit șervețelul pentru a le îndepărta. Și-a dus mâna la gură pentru a se șterge.

Totul vibra. Andy avea senzația că bietul ei creier era zdrobit într-un storcător de fructe.

— Scumpo? a insistat femeia. Probabil ar trebui să mergi la tine în cameră acum. Se cam aglomerează aici.

Restaurantul era gol când Andy intrase, dar acum se umplea de oameni.

— Îmi pare rău! s-a scuzat ea.

— E în regulă!

Femeia a bătut-o prietenește pe umăr.

— Am rugat-o pe Darla să-ți pună o farfurie deoparte. O vrei aici sau vrei să o duci în camera ta?

Andy se holba la ea.

— Ia-o în camera ta! i-a propus femeia. Așa poți să te duci înapoi la culcare imediat ce ai terminat de mâncat.

Andy a dat din cap, recunoscătoare că cineva îi spunea ce să facă.

Apoi și-a amintit de bani.

Gâtul i s-a încordat când s-a întors să se uite după mașină. Reliantul albastru era încă parcat în fața recepției motelului. Oare îi deschisese cineva portbagajul? Valiza mai era acolo?

— Mașina ta este în siguranță.

Femeia i-a întins o cutie din polistiren expandat.

— Ia-ți mâncarea! Camera ta este ultima de la etaj. Nu-mi place să pun femei tinere la parter. Niște fete bătrâne, așa ca mine, ar deschide cu bucurie dacă un bărbat ciudat le-ar bate la ușă, dar tu…

Femeia a chicotit.

— Ține totul pentru tine și vei fi bine.

Andy a luat cutia, care cântărea echivalentul unui bloc de ciment. A pus trusa de machiaj deasupra. Picioarele îi erau nesigure când s-a ridicat. Stomacul ei s-a revoltat. Andy i-a ignorat pe oamenii care se holbau la ea în timp ce se întorcea în parcare. A bâjbâit cu cheile pentru a deschide portbagajul. Nu se putea hotărî ce să ia înăuntru, așa că s-a încărcat ca un măgar, aruncându-și geanta pe umăr, strângând sacul de

dormit sub braț, apucând mânerul valizei și făcând echilibristică cu trusa de machiaj/mâncarea la pachet cu mâna rămasă liberă.

Abia a ajuns până pe palier, când a fost silită să se oprească pentru a-și rearanja bagajele. Umerii îi păreau lipsiți de oase. Fie încă era epuizată, fie își pierduse toată masa musculară după ce stătuse în mașină aproape zece ore.

Cerceta cu atenție numerele camerelor în timp ce mergea de-a lungul îngustului balcon de la etaj. În fața unora dintre uși erau grătare hibachi arse, cutii goale de bere și cutii de pizza pline de grăsime. Mirosul țigărilor era puternic. Asta i-a adus aminte de Laura trăgând un fum din țigara îngrijitorului în fața spitalului.

Andy tânjea după momentul în care cea mai mare preocupare a ei era dacă mama sa ținea țigara între degetul mare și arătător ca o drogată.

În spatele ei s-a deschis o ușă. O mână lipsită de trup a scăpat o cutie de pizza goală pe balconul din beton. Ușa s-a trântit imediat după aceea.

Andy a încercat să-și calmeze inima, care aproape că îi ajunsese în gât când s-a deschis ușa. A inspirat adânc și s-a detașat. Și-a potrivit din nou sacul de dormit sub braț. Și-a chemat tatăl cu puterea gândului și a încercat să întocmească o listă de lucruri pe care trebuia să nu le mai facă. Unu, să nu mai intre în panică de fiecare dată când auzea un zgomot. Doi, nu mai adoarmă în locuri publice. Aceasta părea o sarcină mult mai ușoară decât se dovedea în realitate. Trei, să calculeze ce să facă cu toți banii. Patru, să descopere altă bibliotecă, astfel încât să poată citi *Belle Isle Review.* Cinci, să nu se mai comporte ca o ciudată, pentru că exact acum, dacă polițiștii erau cumva pe urmele ei, prima persoană la care se puteau gândi potențialii martori era Andy.

Apoi aveau să afle numele Danielei Cooper și detaliile mașinii, și ăsta era finalul.

Andy s-a uitat la drum. Peste stradă era un bar. Semnele de neon umpleau ferestrele. Parcarea era plină cu camioane. Auzea clinchetul slab al muzicii country. În acel moment, își dorea atât de tare o băutură, încât trupul ei se îndrepta spre bar ca o plantă care caută soarele.

A pus jos valiza și a folosit cheia pentru a deschide ușa camerei. Era genul de loc ieftin pe care Laura îl rezerva pentru vacanțe când Andy era mică. Unicul geam dădea spre parcare. Aparatul de aer condiționat zăngănea mai jos. Erau două paturi queen-size acoperite de așternuturi cu aspect lipicios și o masă din plastic cu două scaune. Andy a pus cu bucurie cutia cu mâncare pe masă. Comoda avea un loc pentru o valiză. A pus geanta Samsonite deasupra. Apoi a scăpat de geanta de mână, trusa de machiaj și sacul de dormit, aruncându-le pe pat. A coborât jaluzeaua de pe fereastră și a închis draperia opacă. Sau cel puțin a încercat. Tija draperiei se oprea cu doi centimetri înaintea ferestrei. O lumină sângerie se strecura pe la margini.

Un televizor cu ecran plat era montat pe perete. Cablurile atârnau ca niște cârcei. Din obișnuință, Andy a căutat telecomanda și a pornit televizorul.

CNN. Tipul care prezenta prognoza meteo stătea în fața unei hărți. Andy nu mai fusese niciodată atât de ușurată să vadă un avertisment de uragan.

A oprit sunetul. S-a așezat la masă, apoi a deschis cutia din polistiren expandat.

Pui prăjit, piure de cartofi, fasole verde, o turtiță de mălai. Ar fi trebuit să fie dezgustată, dar stomacul a înălțat iute un imn de slavă.

Nu existau tacâmuri, dar Andy nu era străină de această problemă. A folosit pulpa de pui pentru a mânca piureul de cartofi, apoi a mâncat puiul, după care și-a folosit degetele pentru a alerga după fasolea verde, apoi a folosit turtița pe post de burete pentru a aduna bucățile comestibile de piele de pui prăjită sau sos de fasole verde pe care le

ratase. Abia când a închis cutia goală și-a dat seama cât de murdare îi erau mâinile. Ultima dată când le spălase fusese la dușul din apartamentului ei. Cel mai curat lucru pe care-l atinsese de atunci era probabil biroul din depozitul secret al Laurei.

A ridicat ochii spre televizor. Ca la un semn, povestea trecuse de la uragan la mama ei. Înregistrarea de la restaurant era oprită la momentul în care Laura avea mâinile ridicate pentru a-i arăta lui Jonah Helsinger numărul gloanțelor.

Ce ciudat era felul în care o făcea – patru degete de la mâna stângă, unul de la mâna dreaptă. De ce să nu ridici doar o mână pentru a arăta cele cinci degete pentru cele cinci gloanțe?

Apoi imaginea a trecut la o fotografie. Andy a simțit cum inima i-o ia la goană când a dat cu ochii de Laura. Purta îmbrăcămintea ei standard pentru petreceri, adică o rochie neagră, simplă, cu o eșarfă de mătase colorată. Andy a îngenuncheat în fața televizorului ca să poată analiza detaliile. Pieptul Laurei era plat pe o parte. Părul îi era scurt. În spatele ei era o stea luminată: vârful unui brad de Crăciun. Probabil că mâna de pe talia ei îi aparținea lui Gordon, deși acesta fusese tăiat din imagine. Era posibil ca fotografia să fie de la cea mai recentă petrecere de Crăciun a lui Gordon, pe care Laura nu o rata niciodată, nici măcar atunci când voiau să se omoare unul pe celălalt. Mama zâmbea către cameră, cu o expresie ușor reținută, pe care Andy o crezuse întotdeauna a fi modul Laurei de soție a lui Gordon.

Andy a activat sunetul.

— … ocazia să se întâmple. Ashleigh?

Andy ratase povestea. Camera a trecut la Ashleigh Banfield, care a spus:

— Mulțumesc, Chandra! Avem știri de ultimă oră despre împușcături în comitatul Green, Oregon.

Andy a apăsat din nou butonul de mute. Stătea pe marginea patului. A privit cum ecranul s-a împărțit în două. Într-o parte era Ashleigh Banfield, iar în cealaltă, o casă dărăpănată, înconjurată de o echipă SWAT. Bannerul spunea: „Un bărbat își ucide mama și doi copii, ținând-o ostatică pe soția rănită. Ucigașul solicită pizza și bere”.

Alte împușcături.

Andy a verificat și celelalte canale. Voia să vadă din nou fotografia Laurei sau măcar să întrezărească mâna lui Gordon. MSNBC. Fox. Televiziunile locale de știri. Toți arătau live-uri cu bărbatul care dorea pizza după ce își ucisese cea mai mare parte a familiei.

Era un lucru bun sau rău – nu bărbatul care ucisese oameni, ci faptul că posturile de știri acopereau subiectul în direct? Asta însemna că depășiseră subiectul Laura? Mai exista o altă „mașină de ucis” care să se potrivească profilului?

Capul lui Andy începuse să tremure chiar înainte ca aceasta să își pună întrebarea evidentă: unde era povestea despre trupul lui Samuel Godfrey Beckett, găsit în bungalow-ul de pe plajă al Laurei Oliver? Asta chiar era o știre grasă! Victima fusese doborâtă de o tigaie, din câte se părea de o femeie care îl omorâse cu câteva ore în urmă pe fiul unui polițist.

Și totuși, burtiera de pe ecran afișa titlurile obișnuite: un alt senator care demisiona, probabil din cauza unei acuzații de hărțuire sexuală, un alt pistolar împușcat de polițiști, creșterea ratelor, creșterea costurilor pentru asistența medicală, căderea pieței de valori.

Nimic despre tipul cu glugă.

Andy simțea cum se încruntă. Nimic din toate acestea nu avea sens. Reușise Laura cumva să țină poliția în afara casei? Cum Dumnezeului ar fi putut face asta? Mesajul trimis de Andy la 911 reprezenta un motiv valid din punct de vedere

legal pentru a sparge ușa. Așadar, de ce subiectul *Mașina de ucis lovește din nou* nu era trâmbițat peste tot la știri? Chiar și cu intervenția SWAT din Oregon, ultima fotografie a Laurei ar fi trebuit să fie cu ea arestată sau, mai rău, un videoclip cu ea intrând încătușată la pușcărie, nu o fotografie de la o petrecere de Crăciun.

Creierul lui Andy era bombardat de întrebări precum „ce” și „de ce”.

Epuizată, s-a lăsat să cadă din nou pe pat. A închis ochii. Când i-a deschis din nou, nu mai vedea niciun fir de lumină în jurul draperiei trase. S-a uitat la ceas: 21:30.

Era indicat să se întoarcă la somn, dar ochii ei refuzau să se închidă. Se uita la petele maronii cu textura floricelelor de porumb din tavan. Ce făcea mama ei în clipa acasă? Era acasă? Vorbea cu Gordon la un telefon de închisoare cu o bucată de sticlă groasă între ei? Andy a întors capul pentru a privi la TV. Încă era povestea SWAT, chiar și cu atâtea ore mai târziu.

A fluturat din nări. Cuvertura de pat mirosea de parcă dormise în ea un urs. Andy și-a adulmecat subsuorile.

Uh!

Ea era ursul.

A verificat încuietoarea de la ușă. A tras zăvorul. A înțepenit unul dintre scaune sub clanță. Cineva putea totuși sparge fereastra cea mare pentru a intra, dar dacă se întâmpla asta, era terminată. Andy și-a dat jos blugii, tricoul și lenjeria intimă. Sutienul era dezgustător. Sârma îi frecase pielea de sub axilă. L-a aruncat în chiuvetă și a dat drumul robinetului cu apă rece.

Săpunul hotelului avea dimensiunea unei pietricele și mirosea a ultimele rămășițe ale unui buchet de flori pe moarte. L-a luat la duș și, de la săpun și șampon, mica baie a căpătat parfumul unui bordel. Cel puțin așa își închipuia Andy că ar putea mirosi un bordel.

A închis dușul. S-a uscat cu prosopul hotelului, care avea consistența hârtiei de caiet. Săpunul i s-a dezintegrat în mâini în timp ce încerca să curețe jegul de pe sutien. S-a uns cu loțiunea de corp mizerabilă în timp ce se îndrepta spre dormitor. Apoi și-a șters mâinile de prosop pentru a scăpa de surplusul de produs și și-a spălat mâinile la chiuvetă pentru a îndepărta puful de pe prosop.

A desfăcut sacul de dormit de pe pat. A tras fermoarul de pe o latură. Materialul era gros și era umplut cu fibre sintetice, iar la exterior avea un strat exterior impermeabil din nailon. Căptușeală din flanel. Nu era genul de lucru de care ai avea nevoie vreodată în Belle Isle, așa că poate, la urma urmei, Laura nu scosese Idaho din pălărie.

Andy a deschis valiza și a luat rândul de sus de bancnote, format din hârtii de douăzeci de dolari. Zece teancuri pe lățime, trei în adâncime, două mii de dolari… O sumă mare pentru a o ascunde în interiorul unui sac de dormit.

A așezat teancurile în linie pe fundul sacului. A netezit nailonul și a tras fermoarul. A început să ruleze sacul de dormit de jos în sus, dar banii s-au strâns într-o gâlmă. Andy a inspirat adânc. A derulat din nou sacul. A ajuns la fund și a tras teancurile spre centru. Apoi a rulat cu grijă sacul pornind din partea de sus, l-a fixat cu cureaua cu arici, apoi s-a dat un pic în spate pentru a-și analiza munca.

Arăta ca un sac de dormit.

Andy a ridicat greutatea. Era mai greu decât un sac de dormit, dar nu într-atât să te alarmezi și să crezi că ascundea o mică avere la interior.

S-a întors la valiză. Rămăsese o treime din bani. În filme, băieții răi ajungeau întotdeauna în gări care aveau dulăpioare pentru bagaje, ceea ce le era de mare ajutor când venea vorba de ascuns banii. Andy se îndoia că există vreo gară în Florence, Alabama.

Cea mai bună soluție era să îi împartă. O parte trebuia probabil să o dosească în mașină. Era loc suficient în roata de rezervă, ascunsă bine sub portbagaj. În felul ăsta, dacă se despărțea de sacul de dormit, putea sări în mașină și încă mai avea niște bani. Din același motiv, putea lăsa niște bani și în poșetă. Doar că aceasta se aflată în apartamentul ei.

A găsit un carnețel de la hotel. Sus a scris *poșetă*, apoi *săpun*, *loțiune, sutien.*

A răscolit în geanta de mână albă. Lanternă. Baterii. Trei cărți broșate, necitite, titluri populare acum aproximativ unsprezece miliarde de ani. Trusa de prim ajutor conținea niște bucăți de leucoplast. Andy și-a acoperit zgârietura de pe pulpă care, și-a amintit dintr-odată, fusese făcută de pedala bicicletei. A folosit șervețele cu alcool să își curețe bășicile. Era însă nevoie de mult mai mult decât de niște bandaje ca să își poată vârî picioarele și în altceva decât niște Crocs. Pe laterala piciorului avea o tăietură care arăta destul de rău. A mai lipit un leucoplast și s-a rugat să fie suficient.

Bandajele i-au dat o idee. Putea să ascundă o parte din bani în jurul taliei și să îi fixeze bine cu bandaj. Avea să fie inconfortabil la condus, dar nu era o idee deloc rea să țină niște bancnote cât mai la îndemână posibil.

Sau nu era? Și-a amintit o poveste văzută la NPR despre polițiști din zonele rurale care trăgeau oamenii pe dreapta și le confiscau banii. Confiscau plăcuțele. Iar plăcuța de înmatriculare din Canada avea să o transforme în țintă sigură.

Andy a desfăcut trusa de machiaj. A verificat telefonul. Niciun apel.

A scos permisul de conducere negru al Danielei Cooper din învelitoarea de plastic. Andy luase actul de identitate canadian, asigurarea de sănătate, cardul și înregistrarea mașinii cu ea când părăsise depozitul. A cercetat fotografia mamei sale.

Arătaseră dintotdeauna ca mamă și fiică. Chiar și necunoscuții comentau acest lucru. Ochii le dădeau de gol; fețele amândurora aveau formă de inimă, iar părul avea aceeași nuanță de castaniu. Andy uitase cât de întunecat avea mama ei părul. După tratamentele post-cancer îi crescuse într-o nuanță șocant de frumoasă de cărunt. Acum Laura îl tunsese scurt și la modă, însă Laura din fotografia permisului de conducere îl purta până la umeri. Părul lui Andy avea aceeași lungime, dar îl ținea întotdeauna într-o coadă de cal pentru că era pur și simplu prea leneșă ca să îl coafeze.

S-a uitat în oglinda de vizavi de pat. Arăta epuizată. Cercuri întunecate sub ochi. Andy din oglindă arăta mai în vârstă de treizeci și unu de ani, asta era al naibii de sigur, dar oare era suficient cât să treacă drept femeia din fotografie? Andy a ridicat permisul de conducere. Și-a lăsat ochii să cerceteze poza cu atenție. Și-a strâns părul cu o clamă. A tras în jos bretonul. O ajuta asta sau o împiedica să arate cu douăzeci și patru de ani mai în vârstă decât era, de fapt?

Exista o singură modalitate de a obține o evaluare sinceră.

Andy și-a clătit sutienul în chiuvetă. Săpunul hotelului reușise să-l facă să miroasă a fundul domnișoarei Havisham[23], dar, până la urmă, era, o îmbunătățire. Tamponându-l cu prosopul ca să se usuce, a transferat scame albe pe material. A folosit uscătorul de păr până când sutienul a rămas doar ușor umed. Apoi și-a uscat părul mai dezordonat decât de obicei, trăgându-l în față și aranjându-l aproape de felul în care îl purta Laura în fotografia de pe permisul canadian. Și-a tras pe ea o altă pereche de jeanși și un alt tricou polo alb. Andy s-a înfiorat când și-a strecurat din nou picioarele în Crocși. Avea nevoie de șosete și de pantofi adevărați. Și, până la urmă, avea nevoie și de o listă scrisă adevărată pentru a putea ține socoteala tuturor lucrurilor.

A apucat un teanc de două mii dolari format din bancnote de douăzeci, l-a împărțit în două și a îndesat câte o jumătate în fiecare dintre buzunarele din spate. Blugii erau vechi, de pe vremea când producătorii coseau buzunare cu adevărat utilizabile la îmbrăcămintea pentru femei. Totuși, bancnotele ieșeau în evidență de parcă ar fi fost niște telefoane mobile mari. A mutat niște bani în buzunarul din față.

S-a privit în oglindă. Mergea!

Andy a luat și mai multe teancuri de douăzeci de dolari legate și a ascuns câteva între saltea și arc. Altele au fost împăturite în prosopul ei ud, care a fost aranjat cu pricepere pe podeaua băii. Restul au fost puse pe fundul genții. Andy a pus deasupra cărțile de duzină, apoi trusa de prim ajutor și pe cea de machiaj.

Toate mașinațiunile ei lăsaseră un rând de bancnote în partea de jos a valizei. Zece teancuri pe lungime, trei pe lățime… Două mii de dolari… Mulți bani pe care să îi ții într-o valiză. Nu mai avea nimic altceva de făcut decât să închidă fermoarul valizei și să-l lase la vedere. Dacă ar intra cineva în cameră, spera că avea să fie atât de încântat de numerarul din Samsonite, încât să nu caute și restul de bani.

Andy și-a aruncat geanta pe umăr și a ieșit din cameră. Aerul nopții i-a lovit chipul precum suflul brusc de căldură care iese când deschizi ușa cuptorului. În timp ce cobora scările, a cercetat parcarea. Erau câteva dube Serv-Pro, un camion roșu cu un autocolant Trump pe o parte și steagul Confederației pe cealaltă și un Mustang din anii ’90 care avea bara de protecție din față ținută pe poziții cu bandă adezivă.

Restaurantul era închis. Luminile de la recepția motelului erau încă aprinse. Andy s-a gândit că era cam zece seara. Angajatul din spatele biroului avea nasul vârât în telefon.

S-a urcat la volanul Reliantului și l-a mutat în capătul îndepărtat al parcării. Clădirea avea montate lumini de securitate, dar mai multe becuri erau arse. Andy s-a îndreptat spre spatele mașinii și a deschis portbagajul. A verificat dacă nu se uită careva, apoi a deschis fundul zonei pentru bagaje.

Iisuse!

Și mai mulți bani, de data asta în bancnote de o sută, stivuite în jurul anvelopei de rezervă.

Andy a apăsat la loc haionul. Apoi a închis portbagajul. Și-a ținut mâna apăsată pe spatele mașinii. Inima îi bătea nebunește, lovindu-i-se parcă de coaste.

Oare trebuia să se simtă bine că mama ei împărțise banii la fel cum intenționase Andy sau trebuia să fie speriată ca naiba că Laura gândise atât de atent un plan de evadare, încât erau peste jumătate de milion de dolari ascunși în portbagajul mașinii sale imposibil de depistat?

Aceasta a fost partea în care Andy a început să se întrebe unde intra ea în dispariția Laurei, pentru că tot ce găsise până acum indica faptul că o singură persoană fugea de polițiști.

Așa că Andy nu avea cum să nu se întrebe: care Laura era adevărata ei mamă – cea care îi spusese să o lase în pace sau cea care spusese că tot ce făcuse în viață era pentru ea, fiica ei?

— Bine, a mormăit Andy, recunoscând că, până la urmă pusese această întrebare, dar pe deplin pregătită să nu mai gândească la ea.

Noua Andy, care făcea calcule, planifica trasee, cugeta la consecințe și se ocupa de probleme bănești o storcea de vlagă pe vechea Andy, care avea nevoie disperată de o băutură.

A apucat geanta ca pe o poșetă în timp ce se îndrepta spre barul de peste drum de motel. În parcare se aflau vreo șase camionete. Toate aveau semne pe laterală: Joe’s Plumbing, Bubba’s Locksmith Services, Knepper’s Knippers.

Andy a aruncat o privire mai atentă celei din urmă, care, din câte se părea, îi aparținea unui grădinar. Logoul lateral, un greier mustăcios care ținea o pereche de foarfece, promitea: „Noi vă păstrăm gazonul în formă!”

Toate perechile de ochi din interiorul localului s-au ridicat când Andy a intrat pe ușa din față. A încercat să pretindă că locul ei era acolo, dar era greu, având în vedere că era singura femeie. Un televizor urla din colț. Un fel de spectacol sportiv. Cei mai mulți dintre băieți stăteau câte unul sau câte doi în separeuri. Doi bărbați erau în jurul mesei de biliard. Se opriseră amândoi, cu tacurile în aer, pentru a o urmări înaintând în încăpere.

La bar se afla un singur client, dar stătea cu ochii la televizor. Andy s-a așezat cât mai departe de el, cu fundul atârnându-i de pe scaun și geanta proptită între braț și perete.

Barmanul s-a aplecat peste tejghea, aruncându-și un prosop alb peste umăr.

— Ce să fie, păpușă?

Să nu i se spună păpușă.

— Votcă cu gheață, a cerut ea, pentru că pentru prima dată de când o terminase cu facultatea, datoria ei de la împrumutul studențesc nu îi mai dicta obiceiurile de băut.

— Ai acte de identitate?

A scos permisul Laurei din trusa de machiaj și i l-a arătat barmanului. Acesta i-a aruncat o privire rapidă.

— Votcă cu gheață, hă?

Andy l-a privit fix.

Tipul a pregătit băutura în fața ei, folosind mult mai multă gheață decât i-ar fi plăcut lui Andy.

A luat una dintre bancnotele de douăzeci de dolari din buzunarul din spate. A așteptat ca barmanul să se îndepărteze, apoi a încercat să nu sară pe votcă precum o sălbăticiune însetată. „Shoturi de personalitate”, numeau colegele ei de cameră primele băuturi ale nopții. Curaj lichid.

Oricum le-ai fi numit însă, scopul era să oprești vocea din capul tău care îți tot amintea ce e nasol în viață.

Andy a dat pe gât băutura. Fierbințeala alcoolului alunecându-i pe gât i-a făcut mușchii umerilor să se relaxeze pentru prima dată în ceea ce păreau să fi fost decenii.

Barmanul s-a întors cu restul. Andy a lăsat paharul pe bar și a făcut semn din cap că mai vrea unul. Omul i-a turnat din nou, apoi s-a aplecat peste bar să se uite la televizor. Un tip pe jumătate chel și îmbrăcat în costum vorbea despre posibilitatea ca un antrenor de fotbal să fie concediat.

— Ce tâmpit! a mormăit bărbatul de la capătul barului.

Bărbatul și-a frecat maxilarul acoperit de barbă nerasă și aspră. Dintr-un motiv oarecare, ochii lui Andy s-au îndreptat asupra mâinii lui. Degetele acestuia erau lungi și slabe, așa cum era, de fapt, cu totul.

— Nu-mi vine să cred ce a zis tâmpitul ăsta!

— Vrei să-l închid? l-a întrebat barmanul.

— La naiba, da! De ce naiba aș vrea să ascult în continuare rahatul ăsta?

Tipul și-a scos șapca de baseball vișinie și a aruncat-o pe bar. Și-a trecut degetele prin părul des. Apoi s-a întors spre Andy, care a rămas cu gura căscată din cauza șocului.

Tipul din Alabama.

De la spital!

Era sigură sută-n mie.

— Te cunosc! a zis el, arătând-o cu degetul. Nu-i așa? Te cunosc?

Frica a făcut-o să închidă brusc gura.

Ce făcea aici? *O urmărise*?

— Erai la…

Tipul s-a ridicat. Era mai înalt și mai zvelt decât își amintea ea.

— Mă urmărești?

Tipul și-a înhățat șapca în timp ce se îndrepta spre capătul ei de bar.

Andy s-a uitat înspre ușă. Tipul îi stătea în cale. Se apropia. Acum stătea chiar în fața ei.

— Ești aceeași fată, nu?

Tipul aștepta un răspuns pe care Andy nu putea să i-l ofere.

— De la spital?

Andy era cu spatele la perete. Nu avea unde să se ducă.

Expresia lui s-a schimbat de la enervată la îngrijorată.

— Te simți bine?

Andy nu a putut răspunde.

— Hei, prietene! i-a strigat tipul din Alabama barmanului. Ce i-ai dat?

Barmanul părea insultat.

— Ce naiba…

— Îmi pare rău!

Tipul din Alabama a ridicat mâna, dar ochii i-au rămas ațintiți asupra lui Andy.

— Ce cauți aici?

Andy nu putea nici să înghită, darămite să vorbească.

— Serios acum, doamnă, m-ai urmărit?

Barmanul asculta cu atenție.

— Este din Canada, a spus el, de parcă asta putea ajuta la clarificarea lucrurilor.

— Canada?

Tipul din Alabama își încrucișase brațele la piept. Părea neliniștit.

— Asta e o coincidență ciudată, i s-a adresat el barmanului. Am văzut-o pe fata asta ieri, în Savannah. Ți-am spus că bunica mea se simțea rău. A trebuit să mă duc până acolo să o văd. Și acum iat-o chiar în fața mea pe fata asta pe care am văzut-o în fața spitalului în ziua în care am plecat. Ciudat, nu?

Barmanul a încuviințat cu o mișcare din cap.

— Ciudat!

— Vrei să vorbești cu mine sau ce? a întrebat-o tipul din Alabama pe Andy.

— Da! a făcut-o barmanul pe ecoul. Ce se întâmplă, drăguță? îl urmărești pe tipul ăsta? a zis el, apoi s-a întors ca să comenteze cu tipul din Alabama: Puteai fi hărțuit și de una mai nasoală.

— Nu e amuzant, omule! Tipul din Alabama i-a zis lui Andy: Lămurește-mă, ariciule, sau ar trebui să chem poliția?

— Eu…

Andy nu îl putea lăsa să sune la poliție.

— … nu știu.

Andy și-a dat seama că nu era suficient.

— Am fost în vizită, a spus ea. Mama mea. Și…

La dracu', la dracu', la dracu'! Ce putea să spună? Cum putea să întoarcă ce îi scăpase?

Gordon din mintea ei i-a oferit soluția: era posibil să întoarcă lucrurile în favoarea ei.

Andy a încercat să-și facă vocea să sune mai ferm.

— Ce faci *tu* aici?

— Eu?

A încercat să pară indignată.

— Eu sunt doar în trecere. *Tu* de ce *mă* urmărești?

— Poftim? a zis el, părând uimit de întrebare.

— Da, tu! a replicat ea, pentru că prezența lui aici avea tot atâta sens ca și a ei.

— Mă întorc după ce am fost în vizită la părinții mei. De aceea sunt aici.

Andy și-a îndreptat umerii.

— Motivul tău care e? *Tu* de ce ești aici?

— De ce sunt aici? a întrebat bărbatul și și-a dus mâna la spate.

Andy se pregătea pentru o insignă de poliție sau, mai rău, pentru o armă.

Tipul însă și-a scos portofelul. Nu era vreo insignă, ci doar un permis de conducere din Alabama, pe care l-a ridicat, astfel încât ea să-l vadă bine.

— Locuiesc aici.

Andy a cercetat numele.

Michael Benjamin Knepper.

— Mike Knepper, s-a prezentat el. „K” este mut.

— Mi’e?

Gluma a ieșit înainte ca ea să o poată opri.

El a râs uimit, iar pe chip i-a apărut un rânjet.

— Sfinte Sisoe, nu-mi vine să cred că am trăit treizeci și opt de ani și nimeni, vreodată, nu a făcut gluma asta!

Barmanul râdea și el. Era clar că se știau unul pe celălalt, ceea ce avea sens pentru că erau aproximativ de aceeași vârstă. Într-un oraș atât de mic, probabil că merseseră împreună la școală.

Andy a simțit că o parte din tensiune îi părăsea pieptul. Deci, era o coincidență.

Era?

Nu se uitase atent la fotografia de pe permisul lui. Nu căutase să vadă din ce oraș e.

— Ești o doamnă amuzantă, a spus Mike, care își ascundea deja portofelul în buzunar. Ce bei?

— Votcă, a răspuns barmanul.

Mike a ridicat două degete în timp ce se așeza pe scaunul de lângă al ei.

— Mama ta ce mai face?

— Mama…

Andy s-a simțit brusc ametită din pricina alcoolului. Nu i se părea în regulă. De bună seamă că nu trebuia să mai bea nimic.

— Alo? a spus Mike. Mai ești acolo?

— Mama este bine. Are nevoie doar de odihnă, a răspuns Andy.

— Pun pariu!

Tipul își freca din nou maxilarul. Andy a încercat să nu se uite la degetele lui. Arăta ca un bărbat, ăsta era lucrul care îi tot atrăgea atenția. Andy se întâlnise doar cu băieți care arătau ca niște băieți. Ultimul ei oarecum iubit se bărbierea o dată pe săptămână și avea nevoie de

avertismente oricând Andy îi vorbea despre apelurile primite prin dispecerat.

— Poftim!

Barmanul a pus un Sam Adams în fața lui Mike și un nou pahar de votcă în fața lui Andy. Acesta avea mai puțină gheață și mai mult alcool. Barmanul l-a salutat pe Mike înainte de a se îndrepta spre capătul îndepărtat al barului.

— Pentru coincidențe! a zis Mike și și-a ridicat berea.

Andy a ciocnit paharul de sticla lui. Își ținea în continuare privirea departe de mâinile lui. A băut ceva înainte să-și amintească de faptul că nu trebuia să o facă.

— Te-ai aranjat frumos.

Andy a simțit că s-a îmbujorat până pe gât.

— Serios, a spus Mike. Ce faci în Muscle Shoals?

Andy a mai sorbit niște votcă pentru a-și da timp să se gândească.

— Credeam că e Florence.

— Același drac.

Zâmbetul lui era strâmb, iar în ochii căprui se vedeau pete ocru. Oare flirta cu ea? Imposibil! Era prea arătos, iar Andy semănase dintotdeauna prea mult cu sora mai mică a cuiva.

— O să-mi spui de ce te afli aici sau trebuie să ghicesc? a insistat el.

Lui Andy îi venea să plângă de ușurare.

— Ghicește!

Tipul a mijit ochii la ea de parcă ar fi fost un glob de cristal.

— De regulă, oamenii vin aici fie pentru depozitul de cărți, fie pentru muzică, dar tu ai o chestie rock-n-roll la păr, așa că voi spune muzică.

Lui Andy îi plăcea complimentul legat de păr, deși habar n-avea la ce se referă tipul.

— Muzică, ai dreptate.

— Trebuie să-ți faci o rezervare pentru a vizita studiourile.

El continua să se uite la gura ei într-un mod destul de direct. Sau poate că nu era direct. Poate că își imagina sclipirea din ochii lui frumoși, pentru că în lunga istorie de a fi Andy, niciun bărbat nu mai flirtase vreodată cu ea așa, în mod deschis.

— Nu cântă nimeni în timpul săptămânii, dar există un bar lângă râu…

— Tuscumbia, a completat barmanul.

— Corect! Oricum, mulți muzicieni vor ieși în cluburi și vor prezenta materiale noi. Poți verifica online pentru a vedea cine unde va fi.

Tipul și-a scos telefonul din buzunarul din spate.

L-a privit cum formează codul, care era format doar din treiuri.

— Mama mea, a început tipul, spune povestea asta. Când era puștoaică, l-a văzut pe George Michael live, cântând „Careless Whisper”. Știi piesa?

Andy a clătinat din cap. Pur și simplu, tipul era drăguț. Nu flirta. Ea era singura femeie de aici, iar el era cel mai frumos tip, așa că era logic că vorbea cu ea.

Dar acum trebuia să vorbească și ea cu el? Fusese la spital. Acum era aici. Nu era OK. Andy trebuia să plece. Doar că nu voia.

De fiecare dată când pendulul îndoielii o îndepărta, el reușea s-o farmece.

— Să începem!

Mike și-a pus telefonul pe bar pentru ca ea să poată vedea ecranul. Apoi a deschis un site web care enumera o grămadă de nume de care nu auzise niciodată și de cluburi în care nu intrase niciodată.

De politețe, Andy s-a prefăcut că citește lista. Apoi s-a întrebat dacă tipul se aștepta ca ea să-i sugereze o ieșire în club împreună, dar s-a gândit cât de jenant ar fi dacă i-ar cere lui Mike să meargă, iar el ar refuza. Andy și-a terminat băutura dintr-o înghițitură și a făcut semn pentru încă una.

— Deci, unde mergi de aici? a întrebat-o Mike.

Andy era cât pe ce să îi spună, dar mai avea încă un pic de minte, în ciuda tuturor lingușirilor cu care o copleșea el.

— Ce-ai pățit la cap?

Andy nu observase până acum, dar bărbatul avea niște bandaje transparente ciudate care acopereau o tăietură deloc de neglijat la tâmplă.

— Un aparat de îndepărtat buruienile mi-a aruncat o piatră în față. Arată rău?

Nimic nu-l putea face să arate rău.

— De unde îl știi pe tatăl meu?

Rânjetul strâmb s-a întors.

— Ăăă… aparatul de îndepărtat buruienile?

— Pe tipul care era cu noi. Care conducea mașina. La spital, ieri sau cu o zi înainte, sau când s-o fi întâmplat…

Andy pierduse noțiunea timpului.

— I-ai spus tatălui meu că-ți pare rău că familia lui trece prin așa ceva. Cum de știai că e tatăl meu?

Mike și-a frecat din nou maxilarul.

— Sunt cam băgăcios, a lămurit-o el cu un amestec de jenă și mândrie. De vină pentru asta sunt cele trei surori mai mari ale mele. Ascundeau întotdeauna o mulțime de lucruri de mine, așa că am devenit băgăcios, ca o modalitate de autoconservare.

— Nu am băut chiar atât de mult, încât să nu observ că nu ai răspuns la întrebare.

Andy nu își exprima niciodată gândurile în acest fel, ceea ce ar fi trebuit să fie un avertisment, dar era sătulă să se simtă îngrozită tot timpul.

— De unde ai știut că e tatăl meu?

— Telefonul tău mobil, a recunoscut el. Te-am văzut deschizând textul unui mesaj, iar în partea de sus a apărut TATA, iar tu ai scris „grăbește-te”.

Mike a arătat spre propriii ochi.

— Pur și simplu, merg acolo unde vor ei.

Ca pentru a dovedi ideea, el i-a privit din nou gura. Andy și-a folosit ultima rămășiță de bun-simț

pentru a se întoarce înapoi către bar. Își învârtea paharul între mâini. Trebuia să înceteze să se mai comporte ca o proastă cu tipul ăsta. Mike flirta cu ea când nimeni nu flirtase vreodată cu ea. Fusese la spital și acum era la sute de kilometri distanță, într-un oraș de al cărui nume Andy nici măcar nu auzise vreodată înainte să-l vadă pe indicatorul de ieșire. Lăsând deoparte întreprinderile ei criminale, era al naibii de înfiorător că el se afla aici. Nu doar *aici*, ci zâmbindu-i, privindu-i gura, făcând-o să se simtă sexy, cumpărându-i băuturi.

Dar Mike locuia aici. Barmanul îl cunoștea. Iar explicațiile sale aveau sens, mai ales cele legate de Gordon. Și-a amintit de Mike plutind cumva pe deasupra cotului ei în fața spitalului în timp ce scria mesajul. Și-a amintit de privirea care l-a trimis la banca din partea opusă a ușilor.

— De ce ai rămas? l-a întrebat ea.

— Să rămân unde?

— În fața spitalului.

Andy i-a privit cu atenție fața, pentru că voia să vadă dacă minte.

— Te-ai retras, dar nu te-ai dus înapoi înăuntru. Te-ai așezat pe bancă afară.

— Ah! a făcut Mike și a sorbit o gură de bere. Ei bine, ți-am spus că bunica a bolnavă. Nu este o persoană drăguță. Ceea ce este greu, pentru că, ei bine, așa cum spune ea, când cineva moare, uiți că a fost un ticălos. Dar în momentul acela, când m-ai văzut afară, încă nu murise. Era încă în viață și ne critica în gura mare comportamentul meu și pe al surorilor mele – în special pe al surorilor mele –, așa că pur și simplu aveam nevoie de o pauză.

Mike a mai luat o gură de băutură și a privit-o dintr-o parte.

— Bine, nu este complet adevărat.

Andy se simțea ca o idioată pentru că înghițise întreaga gălușcă până când el îi spusese să nu o facă.

— Am văzut știrile și…, a spus el și și-a coborât vocea. Nu știu, este cam ciudat, dar te-am văzut în sala de așteptare și te-am recunoscut din înregistrarea de la TV, și am vrut doar să îți vorbesc.

Andy rămăsese fără cuvinte.

— Nu sunt vreun dubios, a râs el. Înțeleg că asta e ceea ce ar spune un dubios, dar s-a întâmplat când eram copil… și… S-a aplecat mai aproape de ea și i-a șoptit: Un tip a pătruns în casa noastră și tatăl meu l-a împușcat.

Andy a simțit cum mâna îi ajunge în gât.

— Da, a fost destul de rău. Adică, rahat, eram un copil, așa că nu mi-am dat seama cât de rău a fost cu adevărat. În plus, s-a dovedit că tipul pe care l-a împușcat se întâlnea cu una dintre surorile mele, dar ea se despărțise de el, și individul avea o mulțime de rahaturi cu el: niște cătușe, un căluș și un cuțit și, oricum…, a zis Mike, fluturând din mână, ca pentru a izgoni toate astea. După ce s-a întâmplat, am avut tot timpul acest gând. Că, pe de o parte, tipul acesta avea să-mi răpească sora și probabil să o rănească foarte rău. Pe de altă parte, tatăl meu omorâse pe cineva.

Mike a ridicat din umeri.

— Te-am văzut și m-am gândit: ei bine, există cineva care știe ce senzații îți dă toată chestia asta. Pentru prima dată în viața mea, vreau să spun.

Andy și-a înclinat paharul cu votcă spre buze, dar nu a băut. Povestea era prea bună. Undeva, într-un ungher al minții ei, auzea clopote de avertizare zgomotoase. Era prea mare coincidența. Tipul fusese la spital. Acum era aici. Avea o poveste asemănătoare cu a ei.

Dar avea și permisul de conducere. Și camioneta de afară. Iar acesta era, în mod evident, barul pe care îl frecventa, și se mai întâmplau și coincidențe, altfel nu ar fi existat un cuvânt numit „coincidențe”.

Andy se holba la lichidul limpede din pahar. Trebuia să iasă de aici. Era prea riscant.

— … nu are sens, spunea Mike. Dacă te uiți la partea unde…

— Poftim?

— Uite, dă-mi voie să-ți arăt!

Mike s-a ridicat. A întors scaunul de bar al lui Andy, astfel încât aceasta să fie cu fața spre el.

— Deci, eu sunt tipul rău cu cuțitul în gât, da?

Andy a încuviințat din cap, abia acum dându-și seama că Mike vorbea despre înregistrarea de la Rise-n-Dine.

— Pune-ți dosul mâinii stângi aici, în stânga gâtului meu, cum a făcut mama ta.

El îi ridicase deja mâna stângă și o așezase unde trebuie. Pielea îi era fierbinte pe dosul mâinii ei.

— Așadar, și-a prins mâna stângă de gâtul lui și acum își încrucișează celălalt braț dedesubt și își plasează dreapta aici.

Mike a luat mâna dreaptă a lui Andy și a așezat-o mai jos, sub umărul drept.

— Are sens asta, să faci toată mișcarea asta pentru a pune mâna acolo?

Andy s-a gândit la poziția mâinilor ei. Era ciudat. Un braț răsucit sub celălalt. Baza palmei ei abia ajungea în partea cărnoasă a umărului lui.

O mână împingând, o mână trăgând.

Expresia calmă de pe chipul Laurei.

— Bine, a spus Mike. Ține mâna stângă acolo unde este, fixată pe gâtul meu! Împinge-mă cu mâna ta dreaptă!

A împins, dar nu tare, pentru că brațul drept era în mare parte deja extins. Umărul drept abia s-a întors. Restul corpului nici măcar nu i s-a mișcat. Mâna ei stângă, cea de pe gâtul lui, îi rămăsese fermă la gât.

— Acum aici!

Mike i-a mutat mâna dreaptă în centrul pieptului său.

— Apasă!

De data asta a fost mai ușor să împingă tare. Mike a făcut un pas înapoi.

Dacă ar fi avut un cuțit înfipt în dosul mâinii stângi, ar fi ieșit direct din gâtul lui.

— Corect? a întrebat Mike.

Andy a recapitulat mișcările în minte, văzând-o pe Laura cu cuțitul, împingând și trăgând… sau poate că nu.

— Fără supărare, a zis Mike, dar amândoi suntem conștienți că mama ta știa ce face. Nu prinzi așa un cuțit, apoi următoarea mișcare este să-l ciupești pe tip de umăr. Dacă vrei să-l ucizi, împingi cu putere, în mijlocul pieptului.

Andy a dat din cap. Acum începuse să înțeleagă. Laura nu îl împinsese pe Jonah. Mâna ei dreaptă se îndreptase spre umărul lui. Încercase să-l apuce.

— Te-ai uitat la picioarele ei în înregistrare? a întrebat-o Mike.

— Picioarele ei?

— Ai face un pas înainte, nu? Dacă ai plănui să tragi cuțitul, ai contrabalansa mișcarea cu un picior în față, iar celălalt în spate. Einstein de bază. Dar ea nu face asta.

— Dar ce face?

— Își dă piciorul în lateral, așa.

Mike și-a mișcat picioarele precum un boxer sau precum cineva care nu vrea să-și piardă echilibrul pentru că încearcă să împiedice o altă persoană să se miște.

— Helsinger este cel care începe să facă un pas înapoi, a zis Mike. Urmărește înregistrarea din nou! Îl poți vedea ridicând piciorul, limpede ca bună ziua.

Andy nu observase nimic din toate astea. Ea presupusese că mama ei era un fel de mașină de ucis cu sânge rece, când, de fapt, mâna ei dreaptă se dusese la umărul lui Jonah Helsinger ca să-l împiedice să se miște, nu ca să îi dea ei o mână de ajutor când îl omora.

— Ești sigur că s-a dat înapoi singur? a întrebat ea. Nu că a făcut un pas în spate pentru a-și reveni?

— Mie așa mi se pare.

Andy a reluat secvența cunoscută din mintea ei. Chiar se dăduse Jonah înapoi? Scrisese o notă de sinucidere. Era clar că dorea să moară. Dar era un puști de optsprezece ani cu adevărat capabil să facă un pas înapoi, știind ce moarte oribilă urma să aibă?

— Mama ta a spus ceva, nu? a întrebat-o Mike.

Andy aproape că a răspuns.

Mike a ridicat din umeri.

— Tocilarii o să-și dea seama. Dar ce spun eu e că toată lumea a urmărit fețele din înregistrare, când ar fi trebuit să se uite la picioare.

Capul lui Andy se bălăngănea în timp ce încerca să proceseze informația cu ochii minții. Avea dreptate Mike? Sau era un tip care încerca să răspândească teorii ale conspirației despre ce se întâmplase în Belle Isle, iar Andy îl crezuse pentru că își dorea cu atâta disperare o altă explicație?

— Ascultă, trebuie să merg acolo unde și regele se duce singur, a zis Mike.

Andy a dat din cap. Voia timp ca să se gândească la toate astea. Avea nevoie să vadă din nou înregistrarea.

— De data asta nu mă mai urmări! a glumit Mike.

Andy nu a râs. L-a privit îndreptându-se spre fundul barului și apoi dispărând pe un hol. Ușa toaletei bărbaților a scârțâit la deschidere și a bubuit la închidere.

Andy și-a frecat fața cu mâinile. Era mai mult decât amețită după toate acele înghițituri stupide din pahar. Trebuia să se gândească la ce spusese Mike despre înregistrarea de la restaurant.

Și să cugete la propria vinovăție, căci presupusese că mama ei e o ucigașă. Nimeni, nici

Andy, nici Gordon, nu crezuse nici măcar o clipă că Laura încercase să facă ce trebuie.

Deci, de ce Laura nu le spusese polițiștilor asta? De ce reacționase de parcă era vinovată? Și de unde naiba venise tipul cu glugă?

Și care era faza cu depozitul?

De fiecare dată când Andy credea că ceva are sens, lumea o lua razna.

Andy a dat să se întindă după băutura ei.

Mike își lăsase telefonul pe bar.

Îi văzuse codul de acces. Șase de trei.

Barmanul se uita la televizor. Jucătorii de biliard se certau în legătură cu o lovitură. Coridorul lung era încă gol. Andy se gândea că ar auzi ușa când Mike avea să iasă din toaletă. Îl auzise când intrase.

A ridicat telefonul. A tastat treiurile. Ecranul Acasă avea fotografia unei pisici și, în mod ciudat, s-a gândit ea, un bărbat care avea poza pisicii sale pe telefon nu putea fi atât de rău.

Andy a apăsat Safari. A accesat *Belle Isle Review.* Prima pagină avea noua fotografie a Laurei, cea de la petrecere, cea pe care o văzuse pe CNN. Gordon nu mai fusese tăiat de data aceasta.

Andy a citit povestea pe diagonală, care era, practic, cea de cu o zi în urmă.

Andy a derulat în jos pentru alte știri. A rămas mai degrabă ușurată decât uimită când a văzut titlul:

CADAVRU DESCOPERIT SUB PODUL YAMACRAW

Andy a frunzărit detaliile. Lovitură la cap. Fără acte. Jeanși și glugă negri. Tatuaj cu un delfin pe șold. Găsit de pescari. Nu se suspecta ceva necurat la mijloc. Poliția le cerea oamenilor să vină cu informații, dacă aveau.

Andy a auzit ușa băii deschizându-se și a închis pagina de browser. A apăsat din nou pe ecranul de pornire. A închis telefonul și l-a pus din nou pe bar când Mike a apărut pe hol.

Apoi a sorbit o gură de votcă.

Cadavru neidentificat?

Lovitură la cap?

„Nimic necurat la mijloc?”

Mike a gemut când s-a așezat pe scaun.

— Astăzi a trebuit să ridic vreo șapte mii de kilograme de bolovani.

Andy a mormăit ceva în semn de compasiune, dar noua poveste îi atrăgea acum întreaga atenție. Podul Yamacraw se întindea peste râul Tugaloo. Cum ajunsese cadavrul tipului cu glugă acolo? Laura nu l-ar fi putut duce de una singură. Chiar și fără să fie urmărită de poliție, avea doar un braț și un picior sănătoase.

Ce naiba se întâmpla?

— Alo?

Mike răpăia din nou cu degetele pe bar, de data aceasta pentru a-i atrage atenția lui Andy.

— Am trecut de mult de ora mea culcare. Am o lucrare importantă pe care o încep mâine. Vrei să te duc la mașină?

Andy nu credea că e o idee bună să rămână singură în bar.

S-a uitat în jur după barman.

— Va trece totul în contul meu.

Mike și-a băgat telefonul în buzunar. I-a făcut semn lui Andy că ar trebui să meargă înaintea lui. A păstrat o distanță respectuoasă până când ea a ajuns la ușă, apoi s-a întins să i-o deschidă.

Afară, căldura era doar puțin mai îngrozitoare decât înainte. Andy avea să facă un alt duș înainte să se culce. Poate chiar să pornească aerul condiționat și să se vâre în sacul de dormit. Sau poate avea să urce în Reliant pentru că totuși nu era ciudat că îl întâlnise pe Mike aici, din toate locurile posibile? Iar acesta îi spusese toate lucrurile pe care voia ea să le audă? Și că el o condusese afară din bar, ceea ce însemna că va ști încotro avea să se ducă mai apoi?

Knepper Knippers. În partea din spate a camionetei se afla un echipament pentru gazon: un aparat de îndepărtat buruienile, o suflantă de frunze, niște greble și o lopată. În lateral erau pete de mizerie și iarbă. Mike era deja în bar când ajunsese acolo, nu invers. În mod clar, camioneta lui era utilizată la îngrijirea gazonului. Avea permis de conducere cu numele lui pe ea. Avea un cont la bar, pentru numele lui Dumnezeu! Fie era un psihopat clarvăzător, fie Andy își pierdea mințile.

Mike a bătut ușurel în tabla camionetei.

— Eu mă opresc aici.

— Îmi place greierul, a spus ea.

— Ești frumoasă!

Andy a fost prinsă cu garda jos.

— A fost ciudat, nu? a râs el. De abia te-am întâlnit. Adică, te-am cunoscut cu adevărat. Și am flirtat unul cu celălalt într-un bar, și a fost drăguț, dar este cam ciudat că suntem amândoi aici, în același timp, nu?

— Spui lucruri la care mă gândesc în mintea mea, dar le rostești ca și cum ar fi normale, nu ceva care ar trebui să mă îngrijoreze.

Andy a vrut să își astupe gura cu palma. Nu intenționase să zică nimic din asta cu voce tare.

— Ar trebui să plec.

— În regulă.

Însă nu a plecat. De ce îi spusese că e frumoasă?

— Ai…

Mike a întins mâna pentru a culege ceva din părul ei. O scamă din prosopul ieftin de la motel.

Andy și-a înfășurat mâna în jurul mâinii lui, pentru că, din câte se părea, Andy cu un fetiș pentru mâini era, de asemenea, mult mai îndrăzneață decât Andy cea normală.

— Ești cu adevărat incredibil de drăguță!

A spus-o ca și cum ar fi fost venerație. De parcă vorbea serios.

Andy și-a înclinat capul în mâna lui. Palma lui era aspră pe obrazul ei. Luminile de neon ale barului au prins ocrul din ochii lui. Voia să se topească în el. Era atât de plăcut să fie privită, atinsă de cineva! De trupul acesta. De acest bărbat ciudat, atrăgător.

Și apoi el a sărutat-o.

Mike a fost timid mai întâi, apoi degetele ei erau în părul lui, iar sărutul lui s-a adâncit și, brusc, nervii lui Andy au luat-o razna. Picioarele ei s-au ridicat de la pământ. El a sprijinit-o de camionetă și s-a lăsat peste ea. Gura lui era pe gâtul ei, pe sânii ei. Fiecare centimetru din trupul lui Andy îl dorea. Nu fusese niciodată atât de mistuită de dorință. A întins mâna în jos pentru a-l mângâia și…

— Breloc, a spus el.

Râdea, așa că a râs și Andy. Simțise brelocul din buzunarul din față.

Picioarele ei au revenit pe pământ. Respirau amândoi greu.

S-a aplecat să-l sărute din nou, dar Mike s-a întors.

— Îmi pare rău! a îngăimat el.

Oh, Doamne!

— Eu doar…

Vocea lui era aspră. Eu…

Andy voia să se facă nevăzută.

— Ar trebui…

El și-a lipit degetele de gura ei pentru a o opri.

— Ești atât de frumoasă! Când eram înăuntru, nu mă puteam gândi decât la cum să te sărut.

Degetul lui mare i-a urmărit linia buzelor. Părea că avea să o sărute din nou, însă Mike a făcut un pas înapoi și și-a ascuns în schimb mâna în buzunar.

— Sunt foarte atras de tine. Adică, evident, sunt atras de tine, dar…

— Te rog, nu o face!

— Trebuie să spun asta, a adăugat el, pentru că sentimentele lui erau cel mai important lucru acum. Nu sunt genul ăla de tip. Știi tu, care agață femeile în baruri și le duce în parcare și…

— Nu aveam de gând să…, a spus Andy, dar era o minciună, pentru că avusese de gând. Nu am…

— Ai putea…

Andy a așteptat.

Mike nu și-a încheiat propoziția. Doar a ridicat din umeri și a spus:

— Ar trebui să plec.

Aștepta mai mult de atât, pentru că era o proastă și jumătate.

— Oricum…

Mike și-a scos cheile din buzunar și și-a strecurat inelul acestora în jurul degetelor. Apoi a râs.

Te rog să nu faci o glumă despre faptul că ți-am frecat brelocul!

— Aș putea, adică ar trebui să te duc până la…, a dat el să spună.

Andy a plecat. Își simțea fața în flăcări în timp ce traversa strada. Mike o privea din nou plecând, la fel cum o privise când plecaseră de la spital.

— Idioată, idioată, idioată! a șoptit Andy, apoi: Ce dracu'? Ce *dracu'*!

Se simțea dezgustată de sine în timp ce urca scările spre motel. Camioneta lui Mike ieșea pe drum. Bărbatul o privea în timp ce traversa balconul. Andy își dorea o bazooka cu care să-l spulbere. Sau o armă cu care să se sinucidă. Nu se legase niciodată de un străin. Nici măcar la facultate. Ce dracu' era în neregulă cu ea? De ce lua asemenea decizii stupide? Era o criminală fugară. Nu putea avea încredere în nimeni. Și ce dacă Mike avea un permis de conducere din Alabama? Laura avea unul din Ontario, la dracu'! Avea o mașină falsă. Și Mike putea avea o camionetă falsă. Semnul cu greierul era magnetic, nu lipit permanent. Barmanul ar fi putut să fie

prietenos cu Mike pentru că barmanii sunt întotdeauna prietenoși cu clienții lor.

Andy a învârtit cheia în broască și a deschis ușa camerei. Era atât de supărată, încât abia a remarcat că valiza și sacul de dormit erau acolo unde le lăsase.

S-a așezat pe pat, cu capul în mâini, și a încercat să nu izbucnească în lacrimi.

O jucase Mike pe degete? Cu ce scop? Era cumva vreun ciudat care devenise interesat de Andy pentru că o văzuse în înregistrarea de la restaurant? Cu siguranță petrecuse mult timp încercând să descopere ce se întâmplase între Laura și Jonah Helsinger. Cel puțin ce credea el că se întâmplase. Probabil că avea un blog despre teorii ale conspirației.

Probabil că ascultase emisiunile alea demente de la radio. Dar îi spusese că e frumoasă. Și avea dreptate când spusese că e excitat. Asta dacă nu cumva între deschiderea ușii din față a barului și camionetă își vârâse o cutie de Coca-Cola în pantaloni.

— Iisuse!

Brelocul ăla stupid.

Andy s-a ridicat. Trebuia să umble de colo-colo. Trebuia să treacă prin fiecare tâmpenie pe care o făcuse. Îl sărutase prea îndrăzneț? Prea multă salivă? Își folosise prea puțin limba? Poate că sânii ei erau prea mici. Sau, Doamne, nu…

Și-a mirosit sutienul, care purta parfumul dezgustător de săpun de hotel.

Oare băieților le pasă de genul ăsta de lucruri?

Andy și-a acoperit ochii cu mâinile. S-a cufundat înapoi în pat.

Amintirea degetelor ei mângâind prostia aia de breloc din buzunarul lui i-a făcut obrajii să se înfierbânte. Probabil că tipul se simțise insultat. Sau poate că nu dorise să profite de cineva care era atât de dureros de tută. Ce idioată era în stare să

creadă că un breloc cu un picior de iepure era penisul unui bărbat?

Dar ce fel de bărbat matur, în toată puterea cuvântului, avea un picior de iepure uriaș în buzunar?

Tipul ăla.

Ce naiba însemna până la urmă… „tipul ăla”?

Andy și-a luat mâinile de pe față.

A simțit că rămâne cu gura larg deschisă.

Camioneta.

Nu camioneta cu greier a lui Mike sau camioneta mortului, ci vechiul Chevy pe care îl văzuse parcat pe aleea familiei Hazelton, devreme, în această dimineață.

În această dimineață…

După ce Andy ucisese un om. După ce fugise pe plajă în căutarea Fordului mortului, pentru că așa îi spusese Laura.

Fuseseră două camionete parcate pe aleea familiei Hazelton, nu una.

Geamurile fuseseră lăsate în jos. Andy se uitase înăuntru. Se gândise să fure bătrânul Chevy în loc să ia Fordul. Ar fi fost mai ușor, deoarece cheia era în contact. O văzuse clar în lumina dinaintea zorilor. Era atașată la un breloc cu picior de iepure, la fel ca acela pe care Mike Knepper îl scosese din buzunar și îl învârtise în jurul degetelor.

31 iulie 1986

LA CINCI ZILE DUPĂ ATACUL DE LA OSLO

9.

Jane Queller să trezit acoperită de o sudoare rece. Plânsese din nou în somn. Nasul îi era înfundat. O durea corpul. A început să tremure necontrolat. Panica i-a făcut inima să-i fâlfâie în piept. În semiîntuneric, credea că se întorsese la Berlin, apoi în camera de hotel din Oslo, dar curând și-a dat seama că se afla în dormitorul copilăriei sale din interiorul casei din Presidio Heights. Tapet roz. Cuvertură și perne din satin roz. Și mai mult roz pe covor, pe canapea, pe scaunul de birou. Postere, animale de pluș și păpuși.

Mama ei decorase camera pentru că Jane nu avusese timp să o facă de una singură. De la vârsta de șase ani, aproape fiecare moment de veghe al vieții lui Jane fusese petrecut în fața pianului. Muncind. Exersând. Cântând. Învățând. Interpretând. În turneu. Judecând. Eșuând. Revenindu-și. Convingându-se. Reușind. Stăpânind.

În primele zile, Martin stătea în spatele lui Jane în timp ce aceasta cânta, urmărind notele cu ochii și ținându-și mâinile pe umerii ei, apăsând-o ușor când greșea. Pechenikov îi ceruse lui Martin să-și abandoneze obiceiul, drept condiție pentru a o prelua pe Jane ca elevă, dar tensiunea prezenței lui Martin îi umbrise totuși cariera tinerei artiste. Viața. Triumfurile. Eșecurile. Fie că era la Tokio, Sydney sau New York, ori chiar în timpul celor trei

luni de izolare la Berlin, Jane simțise întotdeauna un Martin invizibil plutind undeva, în spatele ei.

Jane s-a cutremurat din nou. A aruncat o privire în spate, de parcă Martin ar fi putut să se afle acolo. S-a așezat în fund și și-a lipit spinarea de tăblie. A tras cearșafurile în jurul ei.

Ce făcuseră?

Nick ar fi zis că nu făcuseră nimic. Laura Juneau era cea care apăsase pe trăgaci. Femeia era în mod vizibil împăcată cu decizia pe care o luase. Ar fi putut scăpa oricând. Că îl ucisese pe Martin și că apoi își luase zilele fusese un act de curaj și, de asemenea, ceva ce comisese de una singură.

Dar, pentru prima dată în cei șase ani de când îl știa pe Nicholas Harp, Jane s-a trezit incapabilă să-l creadă.

Ei toți o puseseră pe Laura pe scena aceea cu Martin: Jane, Andrew, Nick, celelalte celule din celelalte orașe. După o schemă gândită de Nick, fiecare dintre ei era o rotiță dințată dintr-un mecanism descentralizat. O persoană misterioasă din interior ajutase celula Chicago să se infiltreze în firma care producea pachetele de vopsea roșie ce ar fi trebuit să se afle în interiorul pungii de hârtie maro. New York-ul lucrase cu falsificatorul de documente din Toronto. San Francisco plătise biletele de avion, camerele de hotel, plimbările cu taxiul și mesele. La fel ca umbra lui Martin din spatele lui Jane, toți stătuseră invizibili în spatele Laurei Juneau în timp ce aceasta scosese revolverul din poșetă și apăsase de două ori pe trăgaci.

Fusese nebunie?

Erau cu toții nebuni?

În fiecare dimineață din ultimele optsprezece luni, Jane se trezise măcinată de îndoieli. Emoțiile i se agitau în interior precum limba unui clopot care dăngănește. O clipă, a crezut că se comportau ca niște nebuni care fac exerciții, își imaginează evadări și învață cum să folosească armele. Nu era

de-a dreptul ridicolă toată chestia asta? De ce trebuia Jane să învețe să lupte corp la corp? De ce trebuia să memoreze locul unde se aflau case conspirative și să înțeleagă diagrame ale unor paneluri false și compartimente secrete? Erau doar o mână de oameni, toți sub treizeci de ani, convinși că au mijloacele și puterea de a săvârși extraordinare acte de împotrivire.

Nu aceasta era chiar definiția delirului?

Dar, în clipa următoare, Nick începea să vorbească, iar Jane era convinsă dincolo de orice umbră de îndoială că tot ceea ce făceau avea sens.

Jane și-a cuprins capul cu mâinile.

Ajutase o femeie să-i ucidă propriul tată. Planificase moartea părintelui său. Știuse că avea să se întâmple și nu spusese nimic.

Episodul Oslo îndepărtase tot ridicolul situației. Scepticismul.

De acum, totul era real. Totul se pusese în mișcare.

Jane își pierdea mințile.

— Ah, iată-te!

Nick a intrat în cameră cu o cană într-o mână și un ziar în cealaltă. Purta pantaloni scurți și nimic altceva.

— Bea astea!

Jane a luat cana. Ceai fierbinte și whisky. Ultima dată când băuse ceva fusese cu Laura Juneau, la bar. Inima lui Jane bătea atunci la fel de tare ca acum. Laura îi spusese că e un cameleon. Și avea dreptate. Femeia habar nu avea că Jane face parte din grup. Vorbiseră ca niște persoane care nu se cunosc, apoi ajunseseră la intimități și apoi Laura plecase.

„Ești o ființă minunată!” îi spusese ea lui Jane înainte de a pleca.

„Ești minunată pentru că ești unică”.

— Tocmai au mai apărut niște agenți.

Nick era la fereastră și se uita la parcul de mașini.

— Cred că sunt de la FBI, după mașina de rahat.

I-a aruncat lui Jane un zâmbet strâmb, de parcă prezența mai multor agenți federali, pe lângă cei de la CIA, NSA[24], Interpol, Fisc și serviciile secrete cu care vorbiseră deja, era o nimica toată.

— Tu ești Bonnie, iar eu voi fi Clyde.

Jane a sorbit ceaiul. Abia a gustat lichidul fierbinte, care parcă îi ardea stomacul. Martin fusese ucis cu cinci zile în urmă. Înmormântarea lui avea să fie mâine. Nick părea să își ia puterea din stres, dovedindu-se a fi aproape euforic în timpul interviurilor, care semănau din ce în ce mai mult cu niște interogatorii. Jane voia să-i strige că ce se întâmplase era real, că omorâseră pe cineva, că ceea ce plănuiau să facă avea să-i arunce pe toți în închisoare pentru tot restul vieții lor… sau mai rău.

În schimb, ea i-a șoptit:

— Mi-e frică, Nicky!

— Draga mea!

El era pe pat, ținând-o în brațe, înainte ca Jane să i-o fi cerut. Buzele lui i s-au apropiat de ureche.

— O să te descurci! Ai încredere în mine! Am trecut printr-un iad mult mai nenorocit decât asta. Experiența pe care ai trăit-o te face mai puternică. Îți amintește de ce facem ceea ce facem.

Jane a închis ochii în timp ce încerca să-i absoarbă cuvintele. NU mai știa care e rostul pentru care făceau asta. De ce își jelea tatăl?

De atâția ani, era convinsă că orice fărâmă de dragoste ar fi simțit pentru Martin se mistuise. Așadar, de ce era Jane așa de copleșită de vinovăție? De ce o durea de fiecare dată când își amintea că Martin murise?

— Oprește-te!

Nick izbutea întotdeauna să își dea seama când e tulburată.

— Gândește-te la altceva. La ceva bun! i-a spus el.

Jane a clătinat din cap. Nu avea talentul lui Nick de a aranja lucrurile în sertare. Nici nu putea să închidă ochii fără să vadă cum explodează capul lui Martin. Fusese împușcat în tâmplă. Creierul, țesutul și osul îl stropiseră pe Friedrich Richter ca noroiul care zboară de pe roata mașinii. Apoi Laura apăsase trăgaciul din nou, iar creștetul capului ei se împrăștiase pe tavan.

„Îmi pare rău", îi spusese Jane femeii cu câteva secunde înainte.

Oare Laura avusese habar de ce își cerea scuze Jane?

— Haide! i-a spus Nick, strângând-o ușor de umăr ca s-o readucă în prezent. Îți amintești cum ne-am întâlnit prima dată?

Jane a clătinat din nou din cap, dar numai pentru a încerca să scape de imaginile din mintea ei. Pistolul. Exploziile. Sângele împroșcat.

— Haide, Jinx! a insistat Nick. Ai uitat cum ne-am întâlnit prima dată? Se vor împlini șase ani în decembrie. Știi asta?

Jane și-a șters nasul. Bineînțeles că știa. Momentul în care îl văzuse pentru prima dată pe Nick era gravat în fiecare fibră a ființei ei: Andrew și Nick veniseră acasă de la facultate, împingându-se ca niște școlari în holul din față. Jane ieșise ca o furtună din salon să se plângă de racheta de tenis. Nick îi zâmbise, iar ea își simțise inima ca un balon cu aer cald care amenința să-și ia zborul din pieptul ei.

— Jinx?

Jane știa bine că băiatul nu va renunța dacă nu îi cânta în strună, așa că a făcut-o, spunând:

— Nici nu m-ai băgat în seamă.

— Nici nu erai majoră.

— Aveam șaptesprezece ani.

Ura când o trata de parcă era un copil. La fel ca Andrew, Nick era cu doar trei ani mai în vârstă.

— Și m-ai ignorat tot weekendul pentru că tu și Andy alergați după fetele alea ușuratice din North

Beach.

Asta l-a făcut să râdă.

— Nu mi-ai fi dat niciodată o șansă dacă aș fi picat ca toți ceilalți proști.

Nu existau ceilalți proști. Nimeni nu se îndrăgostise vreodată de Jane. Bărbații o priviseră fie cu uimire, fie cu plictiseală, de parcă ar fi fost o păpușă din interiorul unei casete din sticlă. Nick era primul dintre prietenii lui Andrew care o văzuse ca pe o femeie.

Nick îi mângâia părul. Gura lui s-a îndreptat spre urechea ei. Întotdeauna îi șoptea când îi spunea lucrurile importante.

— Nu te-am ignorat *tot* weekendul.

Jane nu și-a putut opri inima să i-o ia din nou la goană. Chiar și acum, în acest moment oribil, încă își amintea fiorii care o cuprinseseră când Nick o surprinsese în bucătărie. Citea o revistă când intrase el. Jane îl repezise ca să-l facă să plece, dar el o sărutase, fără cuvinte, înainte de a ieși din încăpere și de a închide ușa în urma lui.

— Practic eram orfan când te-am cunoscut, a spus Nick. Nu aveam pe nimeni. Eram complet singur. Și apoi te-am avut pe tine.

Mâna lui se odihnea pe ceafa ei. Apoi Nick a devenit brusc serios.

— Spune-mi că încă ești cu mine! Trebuie să știu.

— Desigur!

Făcuse asta la Oslo, apoi din nou în avionul spre acasă, dar și în prima lor noapte înapoi în San Francisco. Părea înspăimântat că cele trei luni pe care le petrecuseră departe unul de celălalt îi slăbiseră cumva hotărârea.

— Sunt alături de tine, Nick! Mereu voi fi!

El a căutat în ochii ei un semn, un indiciu oarecare că îl minte, așa cum o făcuseră toți ceilalți din viața lui.

— Sunt a ta, i-a repetat ea cu hotărâre. Fiecare parte din mine este a ta.

— Ce fată bună!

Zâmbetul lui era ezitant. Fusese rănit de atât de mulți oameni înainte!

Jane voia să-l țină în brațe, dar el detesta când devenea așa de lipicioasă. În schimb, și-a înclinat fața, astfel încât el să o sărute. Nick i-a făcut pe plac și, pentru prima dată după câteva zile, Jane a putut respira din nou.

— Draga mea! i-a șoptit el la ureche.

Mâinile i s-au strecurat pe sub neglijeu. Gura i s-a îndreptat spre sânii ei. Jane putea în sfârșit să își înfășoare brațele în jurul lui. Nu voia sex, dar știa că, dacă-l refuza din nou, avea să îi rănească sentimentele. De fapt, ea tânjea după ce se întâmpla după. Când o ținea în brațe. Când îi spunea că o iubește. Când o făcea să simtă că totul va fi bine.

Acesta ar fi fost momentul să-i spună.

În timp ce Nick o lăsa ușor pe spate pe pat, Jane a simțit toate cuvintele pe care le repetase în tăcere în ultima lună dând năvală pe buzele ei: „Îmi pare rău, sunt speriată, extaziată, bucuroasă, neliniștită, panicată, încântată, așa de speriat că mă vei părăsi pentru că…”

„Sunt însărcinată”.

— Alo?

Amândoi au țâșnit în capul oaselor. Jane a apucat cearșafurile și le-a tras până la gât.

— V-ați trezit?

Andrew a bătut la ușă înainte să își vâre nasul în cameră.

— E toată lumea îmbrăcată?

— Niciodată, a răspuns Nick, care, pe sub așternuturi încă avea mâna pe unul dintre sânii ei.

Jane a încercat să se îndepărteze, dar Nick și-a furișat un braț în jurul taliei ei, astfel încât să nu poată fugi. O mângâia pe șale în timp ce avea ochii ațintiți asupra lui Andrew.

— Încă doi agenți au parcat în față, a spus Nick.

— Am văzut.

Andrew și-a șters nasul cu mâneca. Încă se lupta cu frigul din Norvegia. I-a spus lui Nick ceea ce Jane nu îndrăznea:

— Nu fi agresiv cu ei, Nicky! Te rog!

Se priveau cu toții unul pe celălalt. Mâna lui Nick mângâia mai departe spatele lui Jane, care a simțit cum un val de căldură îi tot urcă spre gât și spre față. Ura când Nick făcea astfel de lucruri în fața lui Andrew.

— Cred că ar trebui să ne atingem lateralul nasului ca în *The Sting*[25], a zis Nick.

— Asta e viața reală.

Tonul lui Andrew era strident. Toți erau înspăimântați că locuința e plină de microfoane. În ultimele zile merseseră ca pe ace.

— Tatăl nostru a fost ucis. O femeie a fost răpită. Trebuie să iei asta serios.

— O voi lua calm și ușor.

Nick a mușcat-o pe Jane de umăr înainte să meargă la baie.

Jane și-a tras cearșafurile și mai strâns în jurul gâtului. Se holba la ușa închisă a băii. Voia să meargă după el, să-l implore să-l asculte pe Andrew, dar îi lipsise întotdeauna abilitatea de a-i spune lui Nick că se înșală în orice privință.

— Jane…, i-a zis Andrew.

Ea i-a făcut semn să se întoarcă pentru a se putea îmbrăca.

El s-a conformat, în timp ce o anunța:

— Mama vrea să vorbească cu tine.

Jane și-a tras pe ea o pereche de dresuri. Își simțea talia strânsă când stătea în picioare.

— Cu Ellis-Anne vorbeai la telefon în dimineața asta?

Andrew nu a răspuns. Fosta sa iubită era, cumva, un subiect tabu în ultima vreme.

Totuși, ea a încercat:

— Ați fost împreună timp de doi ani. Ea…

— Jane, a repetat Andrew cu glas scăzut.

Încercase să stea de vorbă cu ea despre Martin de când ajunseseră acasă, dar Jane se temea că o astfel de discuție ar deschide în interiorul ei ceva care nu va mai putea fi închis vreodată.

— Ar trebui să mergi la doctor, i-a spus ea.

Degetele îi bâjbâiau după micii nasturi cu perle de pe bluză. Apoi a smuls o pereche de pantaloni de pe umeraș.

— Simt…

Capul lui se mișca încet dintr-o parte în alta.

— Mă simt de parcă lipsește ceva din mine. Ca și cum mi-a fost luat un organ. Nu-i ciudat?

Jane a încercat să-și tragă fermoarul dintr-o parte a pantalonilor. Degetele îi erau însă stângace. A trebuit să-și șteargă sudoarea de pe mâini. Pantalonii erau strâmți. Totul era strâmt, pentru că era însărcinată și își omorâseră tatăl, și probabil că aveau să omoare și mai mulți oameni până se termina toată chestia asta.

— Andy, nu pot…, a început ea, dar cuvintele i-au fost întrerupte de un suspin.

Nu pot vorbi cu tine. Nu te pot asculta. Nu pot fi în preajma ta, pentru că vei spune ceea ce am gândit și eu, iar asta va sfârși prin a ne distruge.

Cum o făcuse Laura Juneau?

Nu actul fizic – Jane fusese acolo, asistase la fiecare detaliu al crimei și al sinuciderii –, ci cum declanșase Laura în interiorul ei acel ceva care o transformase într-un ucigaș cu sânge rece? Cum putea femeia amabilă și interesantă cu care Jane fumase în barul centrului de conferințe să fie aceeași care scosese o armă din poșetă și omorâse un bărbat, apoi își luase zilele?

Jane continua să revină la expresia liniștii absolute de pe chipul Laurei Juneau. Zâmbetul abia schițat de pe buzele femeii o dăduse de gol. În mod clar, Laura fusese în totalitate împăcată cu acțiunile ei. Nu existase nicio ezitare. Niciun moment de îndoială. Când mâna Laurei ajunsese în

poșetă pentru a găsi revolverul, ar fi putut la fel de bine să fi căutat un pachet de gumă de mestecat.

— Jinx?

Andrew se întorsese. În ochii lui erau lacrimi, ceea ce a făcut-o pe Jane să plângă și mai tare.

— Lasă-mă să te ajut cu asta!

L-a privit ridicându-i fermoarul de la pantaloni.

Respirația lui avea un miros bolnăvicios. Pielea lui părea lipicioasă.

— Ai slăbit! i-a spus ea.

— Uite unde s-a dus! a zis el, ciupind-o jucăuș de noul colăcel de grăsime din jurul taliei. Nick a spus că vom trece peste asta, nu? Și Nick are dreptate întotdeauna, nu-i așa?

Au zâmbit, dar niciunul dintre ei nu a râs tare, pentru că nu știau dacă Nick asculta sau nu de cealaltă parte a ușii.

— Ar trebui să încercăm să ne adunăm!

Jane a găsit niște șervețele. I-a întins câteva lui Andrew, apoi a luat și pentru ea. Și-au suflat amândoi nasul. Andrew a tușit. Zgomotul care se auzea din pieptul lui amintea de niște bile de marmură care se lovesc una de cealaltă.

Jane și-a dus mâna la fruntea lui.

— Trebuie să mergi la doctor!

Andy a ridicat din umeri și a întrebat:

— Când?

Ușa băii s-a deschis. Nick a ieșit gol, uscându-și părul cu un prosop.

— Ce-am ratat?

— Mă duc jos înainte să vină Jasper să ne caute! a răspuns Andrew.

— Du-te și tu! a îndemnat-o Nick pe Jane. Și poartă cizmele! Sunt mult mai intimidante.

Jane a găsit o pereche de șosete negre în sertar. Și le-a tras peste dresuri. A ridicat câteva perechi de cizme până când Nick a dat din cap, semn că le găsise pe cele potrivite. Se aplecase ca să închidă cataramele când l-a simțit pe Nick împingându-se

în spatele ei. Vorbea cu Andrew în timp ce mâinile lui îi atingeau insistent șoldurile.

— Jane are dreptate. Ar trebui să-ți faci timp să mergi la medic. Nu poți să fii bolnav la… înmormântare.

Jane a simțit că bila îi alunecă pe gât în timp ce termina să-și închidă cizmele de călărie. Nu știa dacă erau grețurile de dimineață sau frica. Încă de la început, Nick jucase aceste jocuri verbale inutile. Jane știa că băiatul simte un fior aparte atunci când își imagina un agent FBI așezat într-o dubă de supraveghere parcată undeva, pe stradă, și care se agăța de fiecare cuvânt al său.

Și-a apropiat din nou gura de urechea ei.

— Fă-i praf, draga mea!

Ea a dat din cap, spunându-i lui Andrew:

— Gata!

Nick a plesnit-o peste fund când a ieșit din cameră. Jane simțea din nou jena profundă de mai devreme. Era inutil să-l roage să se oprească pentru că imploratul avea darul de a înrăutăți lucrurile.

Andrew a lăsat-o pe Jane să i-o ia înainte pe scările din față. Ea încerca să își domolească fierbințeala care îi cuprinsese fața. Știa că Nick crescuse lipsit de dragoste, că pentru el era important ca oamenii să înțeleagă că are un sentiment al apartenenței, dar ea ura teribil când o trata ca pe un trofeu de vânătoare.

— Totul bine? a întrebat-o Andrew.

Jane și-a dat seama că își dusese mâna la burtă. Nu îi spusese lui Andrew sau oricui altcuiva despre copil. La început, se convinsese că era pentru că voia ca Nick să fie primul care să afle, dar, pe măsură ce treceau săptămânile, pricepuse că era de-a dreptul terorizată de gândul că băiatul ar putea să nu vrea copilul, iar ea ar trebui să le explice tuturor de ce nu mai e gravidă.

„Data viitoare”, îi spusese ultima dată. „Îl vom păstra data viitoare”.

— Domnișoară Queller? i s-a adresat un bărbat care îi aștepta în holul din față.

Avea portofelul deschis la un scut auriu.

— Sunt agentul Barlow, de la FBI. Acesta este agentul Danberry.

Agentul Danberry stătea în salon, cu mâinile încleștate la spate. Arăta ca o versiune la scară redusă a lui Barlow: mai puțin păr, mai puțină încredere, mai puțini dinți chiar, pentru că părea să îi lipsească un canin superior. Vorbise cu Jasper, care era îmbrăcat în uniforma sa de rezervist a forțelor aeriene. Medalii și barete colorate era prinse la pieptul fratelui ei. Jasper era cu doisprezece ani mai în vârstă decât Jane, fiind fratele supraprotector care fusese dintotdeauna ancora ei. Participase la concerte, pusese întrebări legate de teme și o dusese la bal atunci când nimeni altcineva nu voise să facă asta. Jane îl văzuse întotdeauna ca pe un adult în miniatură, un personaj eroic care își făcea de lucru cu soldații săi de jucărie și citea cărți de istorie militară, dar în care se putea încrede că avea să îl sperie de moarte pe oricare băiat care ar îndrăzni să-i rănească sentimentele sau care avea să-i dea bani pentru a-și cumpăra ruj.

— Domnișoară Queller? a repetat agentul Barlow.

— Îmi pare rău! și-a cerut scuze Jane, luând un șervețel din cutia de pe măsuța de cafea.

Barlow părea pedepsit.

— Condoleanțele mele pentru pierderea suferită!

Jane și-a șters ochii în timp ce se uita în oglinda din spatele canapelei. Își simțea pielea iritată. Ochii îi erau umflați. Nasul îi era de un roșu-aprins. Plângea de aproape cinci zile în șir.

— Nu vă grăbiți! a zis Barlow, care însă părea nerăbdător să înceapă.

Jane și-a suflat nasul cât a putut de discret.

Nick îi silise să își exerseze declarațiile ore întregi, dar nimic nu o putea pregăti pe Jane pentru stresul de a fi interogată. Prima dată, plânsese necontrolat, speriată că ar putea spune un lucru greșit. La interogatoriile ulterioare, Jane își dăduse seama că lacrimile sunt un dar, pentru că asta se aștepta de la ea, să plângă. Și Andrew părea să fi găsit o strategie. Când i se adresa o întrebare dificilă, își trăgea nasul, își ștergea ochii și întorcea capul în timp ce se gândea la răspunsul lui.

Nick era cel care îi făcea să fie neliniștiți – nu doar pe Jane și Andrew, ci pe oricine se întâmpla să se afle în cameră. Băiatul părea să simtă o plăcere perversă când își bătea joc de agenți, mergând pe linia stabilită, dar inventând apoi o explicație inocentă, care îi făcea pe aceștia să simtă cum le fuge pământul de sub picioare.

Cu o zi în urmă, privindu-l cum discuta cu agenții serviciilor secrete, Jane se întrebase dacă nu era cumva sinucigaș.

— Jinx? a făcut-o atentă Jasper.

Toți o așteptau să se așeze. S-a sprijinit, așadar, de marginea canapelei. Andrew stătea lângă ea. Barlow era pe canapeaua din fața lor, cu mâinile pe genunchi. Doar Jasper și Danberry au rămas în picioare, unul, umblând de colo-colo, iar celălalt, din câte se părea, inspectând camera. În loc să adreseze o întrebare, Danberry a deschis o cutie de onix de pe unul dintre rafturi și s-a uitat în interior.

În fața ei, Barlow și-a scos un carnețel din buzunarul de la piept și a început să îl frunzărească. Ochii lui se mișcau înainte și înapoi, în timp ce citea în tăcere notițele.

Jane s-a uitat la Andrew, apoi la Jasper, care a ridicat din umeri. Chestia asta era nouă. Ceilalți agenți începuseră cu discuții de complezență, punând întrebări despre casă sau decorațiuni. De obicei, Andrew era cel care le făcea rezumatul. Salonul, ca și restul casei, era un amestec gotic-arte frumoase, cu mobilier suplu și tapet din

catifea între lambriurile întunecate de mahon. Candelabrele gemene le aparținuseră unor strămoși Queller care lucraseră la proiectare cu însuși domnul Tiffany. Măsuța de cafea era dintr-un sequoia doborât de familia din partea mamei. Un om în picioare putea sta confortabil în interiorul șemineului. Se zvonea că acel covor fusese luat de la o familie japoneză care fusese trimisă într-o tabără de concentrare în timpul războiului.

Andrew s-a mutat pe canapea. Jasper și-a reluat plimbarea de colo-colo. Barlow a dat pagina în caietul său. În toată tăcerea aceea, zgomotul părea ca scos de un șmirghel. Danberry își înclinase capul pentru a putea citi titlurile de pe cotoarele cărților.

Jane trebuia să își găsească ceva de făcut cu mâinile. A găsit un pachet de țigări pe măsuța de cafea. Andrew i-a aprins un chibrit. Acesta stătea doar parțial liniștit lângă ea și bătea din picior. Jane se întreba cum ar arăta dacă s-ar întinde să-i oprească piciorul din mișcat. Sau dacă l-ar ruga pe Barlow să înceapă. Sau dacă ar țipa cât o țineau puterile până pleca toată lumea, iar ea se întorcea la etaj să-l găsească pe Nick.

Asta era o tactică de manipulare, evident. Barlow și Danberry se jucau cu nervii tuturor, astfel încât să facă greșeli stupide.

În tăcere, Jane a trecut prin întrebările pe care i le adresaseră toți ceilalți agenți.

„Ați cunoscut-o vreodată pe adevărata Alexandra Maplecroft? Ce v-a spus Laura Juneau la conferință? De ce nu ați știut că e o impostoare? Unde credeți că se află adevărata dr. Alexandra Maplecroft?”

Răpită.

Răspunsul la ultima întrebare era știut de toată lumea. Biletul de răscumpărare fusese tipărit pe prima pagină a ediției de ieri a cotidianului *San Francisco Chronicle*: *O avem pe dr. Alexandra Maplecroft*, *o unealtă a regimului fascist.*

— Domnișoară Queller?

Barlow și-a ridicat în sfârșit privirea din carnet.

— Voi rezuma ceea ce știm deja din celelalte discuții purtate.

Jane abia a reușit să încuviințeze cu o mișcare din cap. Corpul îi devenise rigid din pricina tensiunii. Ceva era diferit la acești doi bărbați. Cu costumele șifonate, cravatele pătate, dinții lipsă și tunsorile proaste, păreau niște parodii de la televizor ale agenților, dar care nu s-ar fi aflat aici dacă ar fi făcut parte din eșalonul al doilea sau al treilea.

— Să începem, așadar! a propus Barlow. Nu ați întâlnit-o niciodată pe Laura Juneau înainte de conferință. Este posibil să-i fi recunoscut numele dinainte, când soțul ei și-a ucis copiii, căci povestea a fost publicată în ziare. Ați fost la Berlin ca să înlocuiți un prieten la un studio timp de două luni. Ați…

— Trei, l-a corectat Jasper.

— Exact, trei luni. Mulțumesc, domnule maior Queller! Barlow a continuat să se concentreze la Jane în timp ce mergea mai departe cu prezentarea datelor: Nu ați întâlnit-o niciodată pe dr. Alexandra Maplecroft și i-ați auzit numele doar legat de tatăl dumneavoastră, pentru că era o rivală care…

— Nu! a intervenit Jasper. Pentru a fi rivali, trebuiau să fie egali. Maplecroft era o pacoste.

— Mulțumesc din nou, domnule maior! Era clar că Barlow dorea ca Jasper să tacă naibii, în schimb, acesta a continuat: Domnișoară Queller, mai întâi, aș dori să vorbim despre discuția purtată de dumneavoastră cu doamna Juneau la bar.

Jane a clipit; încă vedea privirea încântată a Laurei când recunoscuse că Jane bătea ritmul melodiei „Love Me Two Times” pe blatul barului.

— Dumneavoastră ați abordat-o pe doamna Juneau sau ea v-a abordat pe dumneavoastră?

Jane își simțea gâtul atât de uscat, încât a trebuit să tușească înainte de a putea vorbi.

— Eu am abordat-o. Eram la pian, cântam, când a intrat. Am presupus că era americancă din cauza…

— Felului în care era îmbrăcată, a terminat Barlow fraza pentru ea. Voiați să stați de vorbă cu un american după ce petrecuserăți atât de mult timp în Germania.

Jane s-a simțit cuprinsă de un fel de amețeală bolnavă. De ce terminase fraza în locul ei? Încerca să demonstreze că vorbise cu ceilalți agenți, că își comparaseră cu toții notițele, sau tipul încerca să o facă să treacă mai departe?

Ori, cel mai terifiant dintre toate, îi făcuse oare Nick să exerseze prea mult? Erau alegerile lor privind cuvintele, gesturile, comentariile, atât de repetate, încât reușiseră să ridice semne de întrebare?

Jane a deschis gura și a încercat să tragă aer în plămâni.

— Despre ce ați vorbit cu doamna Juneau? a întrebat Barlow.

Jane simțea o greutate apăsătoare pe piept. Aerul din cameră a devenit brusc înăbușitor. A pus țigara în scrumieră, căznindu-se să o așeze perfect în adâncitură. Mâna începuse iar să-i tremure. Nu știa ce să facă, așa că le-a spus adevărul:

— Mă văzuse cântând cu câțiva ani în urmă. Am vorbit despre spectacol. Și despre muzică, în general.

— Deci, Bach, Beethoven, Mozart?

Barlow părea să scoată nume din burtă.

— Chopin? Chacopsky?

„Ceaikovski” aproape că l-a corectat Jane, dar s-a oprit în ultimul moment pentru că… dacă era un truc? Dacă îi spusese altceva altui agent?

Andrew a tușit din nou. A luat țigara pe care Jane o lăsase mocnind în scrumieră.

— Domnișoară Queller? a insistat Barlow.

Jane a găsit șervețelele și și-a suflat nasul. Voia să își înăbușe panica.

„Rămâneți la adevăr!” îi dăscălise Nick. „Asigurați-vă însă că nu este tot adevărul!”

— Ei bine…

Jane a încercat să nu-și grăbească cuvintele.

— Am vorbit despre Edvard Grieg, pentru că este norvegian. A-ha, grupul de muzică pop de asemenea norvegian. Martha Argerich, din Argentina. Nu sunt sigură de ce s-a ivit în discuție numele ei, dar așa s-a întâmplat.

— Ați văzut-o pe Juneau intrând la toaletă?

Barlow o cerceta cu luare aminte pe Jane în timp ce aceasta clătina din cap.

— Ați fost la toaletă înainte de atac?

— A fost o conferință lungă. Sunt sigură că am fost.

Jane era conștientă că îi tremură vocea. Era un lucru bun? Îi făcea povestea să sune mai credibil? S-a uitat la Danberry. Acesta dădea roată camerei de parcă era un rechin. De ce nu punea și el întrebări?

— Sunt urme de bandă adezivă în spatele unuia dintre bazinele de toaletă, a spus Barlow. Credem că arma a fost ascunsă acolo.

— Minunat! a intervenit Jasper. Înseamnă că aveți amprente. Caz închis.

— Purta mănuși. Barlow a întrebat-o apoi pe Jane: Deci, din ce ni s-a spus, înainte de crimă, auziserăți despre Laura și Robert Juneau. Dar despre Maplecroft?

— Juneau și Maplecroft în salonul din față! a zbierat Nick, alegând exact acest moment pentru a-și face apariția. Doamne, Dumnezeule, zici că oamenii ăștia sunt personaje din versiunea canadiană a filmului *Indiciul*[26]. Care dintre ele avea sfeșnicul?

Toată lumea se întorsese să-l privească pe Nick stând în ușă. Cumva, reușise să scoată tot aerul din cameră. Jane îl văzuse făcând asta de nenumărate ori. Putea ridica sau coborî tonul mai ceva ca un DJ care rotea butoanele la platane.

— Domnule Harp! l-a salutat Barlow. Mă bucur că v-ați alăturat grupului!

— Plăcerea e de partea mea!

Nick a intrat în cameră cu un rânjet satisfăcut pe față. Jane s-a uitat la Barlow, care analiza trăsăturile fine ale lui Nick. Expresia agentului era neutră, dar ea îi putea simți dezgustul. Aspectul fizic plăcut, precum și farmecul fie lucrau în favoarea, fie împotriva lui. Nu exista niciodată cale de mijloc.

— Iar acum, domnilor…

Nick și-a strecurat un braț de stăpân în spatele lui Jane, apoi și-a făcut loc între ea și Andrew pe canapea.

— Presupun că vi s-a spus deja că niciunul dintre noi nu o știa nici pe Maplecroft, nici pe Juneau înainte ca Martin să fie ucis?

Degetele lui mângâiau părului lui Jane.

— Biata fată! E distrusă! Habar n-am cum ar putea avea cineva atâtea lacrimi!

Barlow și-a ațintit privirea asupra ui Nick doar o clipă înainte de a se îndrepta spre Andrew, întrebându-l:

— De ce nu ați fost și dumneavoastră, și domnul Harp în același avion de la San Francisco?

— Nick a plecat cu o zi înaintea mea.

Andrew și-a scos batista și și-a șters nasul.

— Avea o treabă la New York, cred.

— Ce treabă?

Andrew părea nedumerit, pentru că Barlow nu-l întreba pe Nick aceste lucruri.

— Domnule maior Queller!

Barlow și-a întors capul spre Jasper, ca pentru a puncta ceva.

— Cum l-a cunoscut familia dumneavoastră pe domnul Harp?

— Îl cunoaștem pe Nick de o grămadă de ani.

Tonul lui Jasper era surprinzător de uniform, în condițiile în care nu îi păsase niciodată de Nick.

— L-am luat cu noi în vacanțe, ne-am petrecut vacanțele împreună. Genul ăsta de lucruri.

— Familia lui locuiește pe Coasta de Est, a adăugat Andrew. Nick era cam… orfan pe aici. Mama și tata l-au primit ca pe un membru al familiei.

— A fost trimis aici la vârsta de cincisprezece ani, nu-i așa? a întrebat Barlow.

Agentul a așteptat o vreme, dar nimeni nu a scos o vorbă.

— A avut probleme cu poliția acasă? Mama l-a expediat în cealaltă parte a țării ca să locuiască alături de bunica lui?

— Nick ne-a povestit totul despre acest episod.

Andrew i-a aruncat o privire neliniștită lui Nick.

— A fost un drum greu, dar a reușit totuși să intre la Stanford.

— Corect!

Barlow și-a vârât din nou nasul în carnețelul lui. Ceilalți au rămas tăcuți, la fel ca mai devreme.

Nick mima indiferența. Și-a îndepărtat o scamă imaginară de pe pantaloni și i-a făcut lui Jane cu ochiul. Doar ea îi putea simți tensiunea din interiorul corpului. Brațul pe care îl aruncase după umerii ei era încordat. Îi simțea degetele săpându-i în piele.

Era supărat pe ea? *Ar trebui să-l apere*? *Ar trebui să le spună agenților că Nick e un om bun, că reușise să se smulgă din cloacă, că nu aveau dreptul să-l trateze așa pentru că*…

Pierdea.

Nick nu o vedea, dar pierduse jocul din clipa în care intrase în cameră. Își bătea joc de agenții guvernamentali de zile întregi, făcând haz de prostia lor și lăudându-se cu propria istețime. Nu-și dăduse seama că și ei erau la fel de capabili ca el să facă spectacol.

Jane s-a căznit să inspire. Începuse să plângă din nou. Nimic nu era mai terifiant decât să-l privească încercând cu disperare să iasă de la ananghie.

— Domnule Queller! a zis Barlow, ridicând ochii spre Andrew. V-a menționat cumva domnul Harp faptul că a participat la una dintre prelegerile dr. Maplecroft?

Andrew i-a aruncat lui Jane o privire înspăimântată, care nu făcea decât să-i oglindească propriile gânduri: *Ce ar trebui să spună*? *Ce voia Nick*?

— Pot să răspund eu, a intervenit Nick. Dacă doriți!

— De ce nu?

Barlow s-a așezat comod pe canapea.

În spatele lui, Danberry a deschis și a închis o altă cutie.

Nick i-a făcut să aștepte.

A întins mâna după țigara din scrumieră. A inspirat zgomotos, apoi a suflat un nor de fum. A scuturat scrumul. A așezat țigara în adâncitura scrumierei de marmură. S-a lăsat pe spate pe canapea. Brațul lui a ajuns în spatele lui Jane.

În cele din urmă, și-a ridicat privirea, prefăcându-se surprins că îl așteptau.

— Oh, vreți răspunsul meu acum?

Danberry și-a încrucișat brațele la piept.

Jane a înghițit bila care amenința să îi urce pe gât.

— Există cumva o evidență a prezenței mele la această prelegere? l-a întrebat Nick pe Barlow.

— Potrivit asistentei sale, dr. Maplecroft nu credea în obiceiul de a face prezența.

— Ce păcat!

— Vom sta de vorbă cu alți studenți săptămâna aceasta.

— Cu siguranță va fi o întreprindere complicată, a spus Nick. Câți puști sunt acum la Berkeley? Treizeci, patruzeci de mii?

Barlow a oftat din toți rărunchii. Și-a deschis din nou carnețelul, apoi a reluat jocul, adresându-se lui Andrew:

— La conferință, când s-a apropiat de Laura Juneau, care la acel moment se dădea drept dr. Maplecroft, domnul Harp a menționat că participase la una dintre prelegerile ținute de aceasta. Polițistul și fata care lucra la masa de înregistrare l-au auzit amândoi spunând asta.

— Nu am fost prezent la acea parte a discuției, a spus Andrew, dar sunt sigur că Nick poate…

— Știți că domnul Harp are o condamnare legată de droguri?

— Știți că domnul Queller știe? a izbucnit Nick.

— Hristoase! a mormăit Jasper.

— Doar mă asigur că au faptele exacte, a spus Nick. Este un delict să minți un agent FBI. Corect, domnule Danberry?

Agentul a tăcut, dar Jane și-a dat seama că e nervos pentru că Nick nu fusese aici când se prezentaseră agenții. Jane i-ar fi putut spune că, probabil, Nick asculta din capătul scărilor. Învățase pe pielea ei că Nick asculta pe ascuns.

Andrew s-a oferit să răspundă:

— Acum doi ani, am fost condamnat pentru posesie de cocaină. Am făcut muncă în folosul comunității pentru ca fapta mea să fie ștearsă din dosar.

— Genul ăsta de lucruri nu rămâne secret în vremurile pe care le trăim, nu-i așa? a adăugat Nick.

— Nu rămâne, a glumit Barlow.

Jane a încercat să nu se tresară în timp ce Nick își trecea degetele prin părul ei.

— Am întâlnit-o pe Laura Juneau în Salonul KLM de pe aeroportul Schiphol, i-a răspuns Nick lui Barlow. Amândoi eram în drum spre Oslo. Ea m-a abordat. A întrebat dacă scaunul de lângă mine e ocupat. I-am spus că nu. S-a prezentat ca fiind dr. Alexandra Maplecroft. A spus că mă recunoaște de la una dintre prelegerile ei, ceea ce ar fi putut fi adevărat, dar sincer, domnilor, am fost atât de

drogat la majoritatea cursurilor, încât cu greu pot fi considerat un martor de încredere.

— Cu greu, a repetat Barlow.

Danberry tot nu spunea nimic. Ajunsese la pianul Bösendorfer Imperial Concert Grand[327], aflat în cealaltă parte a camerei. Jane a încercat să nu se zvârcolească când agentul și-a lăsat degetele să alunece silențios pe clapele adiționale.

— Așadar, domnule Harp, a reluat Barlow, din câte vă amintiți, ați întâlnit-o pe dr. Maplecroft pentru prima dată pe aeroportul din Amsterdam și apoi, pentru a doua oară, la Oslo?

— Așa este, a fost de acord Nick.

Lui Jane i-a venit să plângă de ușurare când Nick s-a întors la scenariu.

— Pentru a fi politicos, m-am prefăcut că o recunosc pe femeia despre care credeam că este dr. Maplecroft. Apoi am revăzut-o la conferință și, din nou, m-am prefăcut pentru a fi politicos.

Nick a ridicat din umeri.

— Cred că termenul cu care lucrăm aici este „a se preface”, domnilor. Ea s-a prefăcut că mă cunoaște. Eu m-am prefăcut că o cunosc. Numai unul dintre noi avea intenții necurate.

Barlow a făcut o însemnare în carnețelul său.

Andrew și-a intrat în rol:

— La conferință, Nick m-a prezentat femeii aceleia, Juneau, spunându-i dr. Maplecroft. Am recunoscut numele, însă nu și fața. Nu există multe fotografii cu Maplecroft în circulație, după cum sunt sigur că v-ați dat seama acum, că ați început să o căutați. Cred că i-am spus ceva falsei doamne Maplecroft despre prezența ei în panelul tatii. Nu avea ecuson, așa că am întrebat dacă nu cumva era vreo problemă la înregistrare.

Andrew a ridicat din umeri, exact la fel cum ridicase și Nick.

— La asta s-a rezumat interacțiunea mea cu femeia asta. Data următoare când am văzut-o, îl omora pe tata.

Jane a tresărit. Pur și simplu, nu s-a putut abține.

— O explicație foarte elegantă! a remarcat Barlow.

— Majoritatea explicațiilor sunt așa, a intervenit Nick. Cele complicate sunt cele care mi-ar da de gândit, a adăugat, netezindu-și un crac al pantalonilor. Dar, știți, domnilor, mi se pare că le-am spus deja asta colegilor dumneavoastră. Cu toții am făcut-o, la nesfârșit. Deci, cred că îmi voi face ieșirea din scenă.

Niciun agent nu s-a mișcat ca să-l oprească.

Nick a ezitat doar puțin înainte să o sărute pe Jane pe buze, apoi a traversat camera cu pași lungi. Jane a simțit cum îi stă inima în loc când băiatul a luat-o la stânga, în loc de dreapta. Nu mergea sus să o aștepte.

Pleca.

Ușa din față s-a deschis și s-a închis. Sunetul a lovit-o ca un cuțit în inimă. A trebuit să-și deschidă din nou buzele, încercând să respire. Era sfâșiată între ușurarea de a-l vedea plecat și teama că nu-l va mai vedea niciodată.

— Îmi pare rău că Nick se comportă ca un idiot! i-a spus Jasper lui Barlow. Dar are dreptate. Nu putem continua să facem asta la nesfârșit. Răspunsurile nu o să se schimbe.

— Aceasta este o anchetă în desfășurare, a zis agentul. Oamenii care au pus la cale asasinatul de la Oslo încă o au pe dr. Maplecroft.

— Ceea ce este o tragedie, a replicat Jasper. Cu toate acestea, familia mea nu poate face nimic în privința asta.

— În biletul de răscumpărare pentru dr. Maplecroft, nu s-a lăsat Barlow, se cere o recunoaștere a vinovăției din partea firmei tatălui dumneavoastră. Oamenii ăștia dau vina pe el pentru măcelul săvârșit de Robert Juneau.

— Este compania familiei.

Jasper era foarte sensibil la asta de când preluase afacerea, anul trecut.

— Răpitorii au cerut și ei un milion de dolari, ceea ce este absurd. Nu ne putem asuma responsabilitatea pentru acțiunile unui nebun. Știți câte aziluri Queller Healthcare funcționează? Doar în zona golfului?

— Cincisprezece, a răspuns Andrew, dar numai Jane l-a auzit.

— Răpitorii își spun Armata Schimbării Lumii, a zis Barlow. Nu ați auzit niciodată de ei?

Atât Jane, cât și Andrew au clătinat din cap.

În partea cealaltă a camerei, Danberry a închis capacul de deasupra clapelor.

Jane a simțit o strângere de inimă. Fildeșul s-ar îngălbeni fără lumina soarelui.

Jasper i-a simțit suferința și a întrebat-o:

— Nu ar trebui să fie ridicat?

Ea a clătinat din cap. Nick îi spunea să lase clapele să se îngălbenească. Să sară peste repetiții. Să nu se mai forțeze atât de tare. Martin nu o putea pedepsi din mormânt.

— Domnule maior Queller?

Barlow aștepta.

— Ați auzit de Armata…

— Desigur că nu.

Jasper era la un pas să-și piardă calmul, dar și-a revenit rapid.

— Nu trebuie să vă spun cât de dăunătoare pentru companie este propagarea acestor minciuni. Trebuia ca, în această săptămână, compania să fie listată la bursă. Avem câțiva investitori foarte puternici care sunt foarte supărați din pricina acestei mizerii. Acuzele răpitorilor sunt ridicole. Nu torturăm persoanele bolnave, pentru numele lui Dumnezeu! Nu suntem în Rusia sovietică…

— Domnule maior Queller…, a încercat să intervină Danberry.

— Tatăl meu a fost un om bun, a insistat Jasper. A făcut câteva declarații controversate, recunosc, dar a avut întotdeauna în minte binele familiei și al

țării. A fost un patriot. Misiunea sa în viață a fost să-i slujească pe ceilalți, iar asta l-a omorât.

— Nimeni de aici nu vă contrazice în această privință.

— Uitați care e treaba, a zis Jasper și a încercat să-și modereze tonul. Laura Juneau era în mod clar sărită de pe fix. S-ar putea să nu știm niciodată de ce…

— De ce este destul de clar.

Andrew a vorbit pe un ton liniștit, dar toți ascultau.

— Robert Juneau a fost dat afară din vreo șase dintre azilurile grupului Queller. Ar fi trebuit să fie internat în spital, dar nu s-a găsit niciunul la care să meargă. Se poate spune că sistemul l-a trădat, dar noi suntem sistemul, Jasper. Queller este sistemul. *Ergo*…

— *Ergo*, taci dracului, Andy!

Jasper l-a privit pe Andrew cu flăcări în priviri.

— Compania ar putea fi distrusă din cauza acestei idioțenii. Investitorii s-ar putea retrage complet. Pricepi asta?

— Am nevoie de aer!

Jane s-a ridicat. Andrew și Barlow au făcut și ei întocmai. Jane se simțea ametită. Își simțea stomacul cuprins de spasme. A fost silită să se uite în jos, la podea, pe când se îndepărta. Cizmele ei puteau la fel de bine să meargă pe o roată care se tot învârtea. Voia să meargă la baie și să vomite sau să plângă, ori doar să stea acolo, singură, încercând să își dea seama ce se întâmplă.

Unde plecase Nick?

Era supărat pe ea? Făcuse o greșeală? Tăcuse când Nick ar fi vrut să-l apere? Avea să fie supărat? Avea să o respingă din nou?

Jane nu mai putea fi respinsă. Nu mai suporta asta. Nu acum!

Nu când îi purta copilul.

În loc să intre în baie sau să se oprească în bucătărie și să lase un mesaj disperat pe robotul

telefonic al lui Nick, ea s-a îndreptat spre fundul casei și a ieșit afară.

Stătea pe terasă cu ochii închiși și încerca să respire. Aerul proaspăt a făcut-o să simtă că apăsarea din piept îi slăbește. A ridicat privirea spre cerul înnorat. Zărea o mică fâșie de soare în spatele podului Golden Gate. Ceața dimineții încă înconjura peninsula Marin Headlands. Era frig, dar Jane nu voia să se întoarcă înăuntru după pulover.

Pe masa din fier forjat a văzut semne că mama ei fusese aici: ceașca de ceai mânjită de rujul lui Annette, o scrumieră plină, ziarul ținut de un prespapier de sticlă.

Ochii lui Jane au cercetat prima pagină a ziarului, deși știa pe de rost scrisoarea de răscumpărare. Nick se lăudase cu istețimea ei, chiar dacă Jane se temea că îi face să pară ticăloșii ticăloșilor dintr-un desen animat…

> *Aceasta este o comunicare directă din partea Armatei Schimbării Lumii. Am răpit-o pe dr. Alexandra Maplecroft, o unealtă a regimului fascist, un pion în joc periculos jucat de Martin Queller și așa-numita companie medicală. Solicităm scuze pentru rolul jucat de Martin Queller în masacrarea familiei Juneau și a altor familii din zona Californiei. Queller Healthcare trebuie oprită. În mod sistematic, în instituțiile lor, pacienții au fost exploatați, torturați și bătuți. Se vor pierde și mai multe vieți dacă…*

— Frumoasă casă!

Jane a tresărit.

— Îmi pare rău!

Agentul Danberry stătea în prag. Avea o țigară neaprinsă în gură. Admira priveliștea.

— Din apartamentul meu văd aleea pe care o împart cu vecinul. Dacă deschid fereastra, simt mirosul de vomă de la drogații care dorm acolo.

Jane nu știa ce să spună. Inima îi bătea așa de tare, încât era sigură că agentul i-o putea vedea mișcându-se pe sub bluză.

— Au închis-o acum câțiva ani, a spus el. Podul. Rafalele…

Agentul a scos țigara din gură.

— Pianul acela din salon… Probabil mi-ar putea plăti mașina, nu?

Probabil că Bösendorfer îi putea cumpăra cincizeci de mașini noi, dar tipul nu se afla aici pentru a vorbi despre piane.

— Pentru ce sunt clapele adiționale?

El a așteptat.

Și a așteptat.

Jane și-a șters ochii. Nu putea să stea aici și să plângă. Trebuia să spună ceva, orice, despre pod, despre ceață, despre priveliște, dar mintea ei era atât de plină de panică, încât chiar și celei mai inofensive observații îi era imposibil să își croiască drum spre gura ei.

Danberry a dat din cap, de parcă era ceva de așteptat. Și-a aprins țigara. S-a uitat lung la copacii de lângă pod. Sunetul îndepărtat al sirenelor de ceață plutea dinspre stânci.

Și-a ridicat și Jane privirea spre pod. S-a gândit la prima dată când stătuse cu Nick în curtea din spate și se uitaseră la vălătucii de ceață. Abia acum însă Jane și-a dat seama că luase priveliștea aceasta ca pe un drept garantat. Numai Nick înțelesese cât de norocoși erau.

— V-am văzut cântând o dată, i-a spus Danberry.

Jane știa ce făcea agentul: încerca să o îndrume spre ceva familiar, pentru a o face să se simtă în largul ei.

— Soția mea m-a târât într-un club din Vallejo. Keystone Korner. Asta se întâmpla cu mult timp în

urmă. Localul s-a mutat acum peste golf, din câte am auzit.

Agentul a tras un scaun pentru Jane. Aceasta nu avea de ales decât să rămână pe loc.

— Știu că vă e greu, a zis el.

Jane și-a șters ochii cu degetele. Avea senzația că lacrimile îi arseseră pielea.

Detectivul a luat loc fără să fie întrebat.

— Ce făceați în Germania?

Jane știa răspunsul la întrebare, cel puțin pe cel pe care trebuia să-l dea.

— Domnișoară Queller?

Jane s-a căznit să scoată cuvântul:

— Lucram.

Vocea ei părea o șoaptă. Trebuia să se adune. Doar exersaseră acest lucru! Era la fel ca o reprezentație. Avea toate notele în minte. Trebuia doar să le convingă să iasă cu ajutorul degetelor.

Și-a masat gâtul pentru a relaxa mușchii.

— Era o slujbă temporară, ca pianist colaborator. Îi țineam locul unui prieten din Berlin.

— Berlinul de Vest, sper.

Agentul a zâmbit, așa că a zâmbit și Jane.

— Știu la ce vă gândiți, i-a spus el. Știm ce ați făcut acolo. Știm unde ați locuit. Știm unde ați lucrat, unde ați luat prânzul, că uneori v-ați dus în Est. Știm, de asemenea, că zborul dumneavoastră către Oslo a plecat din Berlinul de Est, ceea ce nu este ceva neobișnuit, nu? Tarifele sunt mai mici.

Agentul s-a uitat înapoi la casă.

— Nu că ar fi necesar să economisiți bani, dar cine poate rezista unui chilipir?

Jane simțea cum panica începe să se întoarcă. Agentul cunoștea cu adevărat totul sau juca la cacealma?

— Cum vi s-a părut Germania de Est? a întrebat el.

Jane s-a străduit să vadă dincolo de întrebarea lui.

Oare credeau că este comunistă? Sau spion?

— Am înțeles că toată lumea vă urmărește, a zis agentul. Ce faceți, cu cine vorbiți, ce spuneți…

Danberry și-a scuturat țigara în scrumiera prea plină.

— Cam ca mine acum, nu?

Bărbatul a zâmbit din nou, așa că a zâmbit și Jane.

— Îi lasă să asculte muzică pe acolo?

Jane își mesteca buza. Auzea în urechi vocea lui Nick: „Dacă încearcă să te facă să te simți confortabil, lasă-i să creadă că te fac să te simți confortabil”.

— Un pic de Springsteen, poate ceva Michael Jackson? a insistat Danberry.

Jane a scos cuvintele îndelung repetate:

— Muzica pop este privită cu dezaprobare, dar nu este strict interzisă.

— Muzica înseamnă libertate, nu?

Jane a clătinat din cap. Nu exista niciun scenariu pentru direcția în care o luase discuția…

— E ca și cum…

Agentul a întins mâinile, cu degetele răsfirate.

— Muzica mișcă oamenii. Îi inspiră. Îi face să dorească să danseze sau să ia o fată și să se distreze cât mai bine. Are putere.

Jane a simțit că încuviințează din cap, pentru că exact așa simțise când se uitase la concertele improvizate pe care le susțineau studenții în parcul Treptow. Ar fi vrut cu disperare să-i povestească lui Nick despre asta, dar trebuia să fie atentă la subiectul Germania pentru că nu dorea ca el să se simtă lăsat deoparte.

— Aveți o orientare politică? a întrebat-o Danberry.

Ea a clătinat din cap. Trebuia să intre în joc.

„Vor ști că nici măcar nu ai votat vreodată”.

— Nici măcar nu am votat vreodată, i-a răspuns ea agentului.

— Totuși, faceți mult voluntariat. Cantine sociale. Adăposturi pentru cei fără acoperiș

deasupra capului. Chiar și acea secție SIDA înființată la UCSF[28]. Nu vă e teamă că veți lua boala?

Jane îl privea cum își fumează țigara.

— Rock Hudson m-a șocat ca dracu'. Nu aș fi crezut că este unul dintre ei. Apoi agentul și-a ațintit privirea la Golden Gate și a întrebat: Tatăl dumneavoastră o făcea pe pețitorul?

„Nu răspundeți la întrebare dacă nu o înțelegeți!"

— Ați plecat în Germania pentru trei luni. Iubitul dumneavoastră a rămas aici, pierzând vremea cu fratele dumneavoastră.

El i-a aruncat o privire, apoi s-a uitat înapoi la pod.

— Ellis-Anne MacMillan a declarat că despărțirea de Andrew a fost neașteptată. Dar, de obicei, așa sunt despărțirile.

„Nu-i lăsați să vă surprindă când reacționați!"

— Deci, bătrânul îl duce pe domnul Harp în Norvegia pentru ce? Cu ce scop? Pentru a vă împăca?

„Oferiți-le faptele! Nu explicați excesiv!"

— Eu și Nick nu am fost niciodată despărțiți, a răspuns Jane. Eram la Berlin cu un angajament profesional. El a trebuit să rămână aici pentru muncă.

Jane știa că ar trebui să înceteze să mai vorbească, dar nu putea.

— Tata i-a oferit slujba de la Queller. Probabil că a dorit ca Nick să fie la Oslo pentru că avea nevoie de el. Panelul cu Maplecroft era o chestiune foarte importantă. Nick este fermecător, așa că e foarte ușor să fii în preajma lui. Oamenii l-au plăcut dintotdeauna. Sunt atrași de el. Tata nu făcea excepție. A vrut să-l ajute pe Nick să urce pe scara ierarhică.

— Băieții de genul cedează întotdeauna.

Jane își mesteca vârful limbii. A trebuit să privească în altă parte că el să nu-i surprindă furia

din privire. Nu suportase niciodată ca Nick să fie călcat în picioare. El, sărmanul, suferise atât de mult de copil! Oameni ca Danberry nu aveau cum să înțeleagă în veci asta.

— Are carismă, nu?

Danberry a stins țigara cu talpa pantofului și a aruncat mucul în scrumieră.

— Chip frumușel. Îi merge mintea. Haine la modă. Dar e mai mult decât asta, nu? Are acel ceva pe care îl au unii tipi. Te face să vrei să-l asculți. Să-l urmezi.

Vântul s-a stârnit din senin, făcând să foșnească paginile ziarului *Chronicle.* Jane l-a împăturit. Atunci a văzut titlul acela odios: RĂSCUMPĂRARE DE 1 000 000 DE DOLARI SAU PROFA MOARE!

Un titlu ridicol pentru un manifest ridicol. Nick îi făcuse pe toți să pară niște dezaxați.

— „Moarte insectei fasciste care atentează la viața oamenilor”, a zis Danberry.

Jane nu a recunoscut replica din biletul de răscumpărare. S-a prefăcut, așadar, că cercetează ziarul.

— Nu este acolo! a lămurit-o Danberry. Vorbeam despre răpirea lui Patty Hearst[29]. Așa își semna Armata de Eliberare Simbioneză[30] toate balivernele: „Moarte insectei fasciste care atentează la viața oamenilor!”

Agentul i-a privit chipul cu atenție.

— Familia dumneavoastră mai are o casă lângă reședința familiei Hearst, nu-i așa? Sus, în Hillsborough?

— Eram un copil când s-a întâmplat.

Râsul lui îi spunea că încă o crede copil.

— Carter nu a putut să-i elibereze pe ostatici, dar a scos-o pe Patty Hearst din detenție.

— V-am spus că nu urmăresc ce se întâmplă în viața politică.

— Nici măcar în facultate n-ați făcut-o? Bătrânul meu zicea că toți sunt socialiști până când

încep să plătească impozite, a zis agentul.

Jane i-a răspuns din nou la zâmbet.

— Știți de unde vine cuvântul „simbionez”?

Jane a așteptat.

— De la liderul SLA, Donald DeFreeze[31]… Ticălosul nu știa cuvântul „simbiotic”, așa că l-a inventat pe „simbionez”.

Danberry s-a lăsat pe spate pe scaun și s-a așezat picior peste picior.

— Ziarele i-au numit teroriști, și chiar au comis acte teroriste, dar toate celulele teroriste sunt, practic, culte, și toate cultele au, de obicei, în centru un tip care conduce autobuzul. Un Manson[32] sau Jim Jones[33] ori reverendul Moon[34].

„Cu cât se apropie mai mult de subiect, cu atât vor părea mai nonșalanți”.

— DeFreeze a fost un tip de culoare, un pușcăriaș evadat care făcea pârnaie pentru că aruncase o prostituată din mașină și, ca mulți condamnați, avea mult farmec, iar puștii îl urmau – toți albi, clasa de mijloc, majoritatea la facultate –, adică nu erau proști. Erau mai rău. Credeau în el cu adevărat. Le-a fost milă de el pentru că era bietul negru din închisoare, iar ei erau niște odrasle albe, răsfățate cu de toate, și chiar credeau în toate rahaturile care îi ieșeau pe gură despre insectele fasciste și toți cei care trăiesc împreună în Kumbaya. Așa cum am spus, avea chestia asta. Carismă.

„Acordați atenție cuvintelor pe care le repetă pentru că acesta este scopul poveștii!”

— A convins pe toată lumea din cercul său că era mai inteligent decât era, de fapt, a continuat Danberry. Mai deștept decât era. În realitate, era doar un alt escroc care conducea un cult, ca să se poată culca nestingherit cu fete drăguțe și juca de-a Dumnezeu cu băieții. Știa când oamenii se îndepărtau. Știa cum să-i aducă înapoi.

Danberry s-a uitat la pod. Umerii îi erau relaxați.

— Cei care îl urmau erau ca niște yo-yo pe care îi putea face să sară înapoi cu o simplă mișcare de încheietură.

„Stabiliți contact vizual! Nu păreți neliniștiți!”

— Oricum, a zis Danberry strângându-și mâinile și aducându-le să se odihnească pe burtă, majoritatea copiilor care îl urmau au ajuns fie împușcați în cap, fie au murit arși. Și trebuie să vă spun că nu este ceva neobișnuit. Membrii acestor grupări anarhiste cred că fac ce trebuie, până când ajung la închisoare sau culcați pe spate, la morgă.

Jane și-a șters ochii. Își dădea seama ce face agentul, dar se simțea incapabilă să-l oprească.

Ce ar face Nick? *Cum i-ar arunca totul înapoi în față lui Danberry*?

— Domnișoară Queller, a spus Danberry. Jinx!

Agentul s-a aplecat un pic înainte, genunchii lui aproape atingându-i piciorul.

„Vă vor invada spațiul personal pentru a încerca să vă intimideze”.

— Uite, sunt de partea ta. Dar iubitul tău…

— Ai văzut vreodată pe cineva împușcat în cap?

Uimirea de pe fața lui i-a spus lui Jane că găsise replica perfectă. Asemenea lui Nick, și-a îngăduit să-și tragă puterea din greșeala lui.

— Ai fost așa de superficial când ai spus că puștii aceia au sfârșit împușcați în cap! Mă întreb dacă știi cum arată treaba asta.

— Eu nu…, a dat-o el la întors. Ce am vrut să spun…

— E o gaură, o gaură neagră nu mai mare decât un ban, chiar aici – Jane a arătat spre propria tâmplă locul unde fusese împușcat Martin Queller – și pe partea opusă, pe unde iese glonțul, vezi carne însângerată și îți dai seama că tot ce alcătuiește acea persoană, tot ceea ce o face să fie cine este, de fapt, e împrăștiat pe podea. Ceva ce un om de serviciu ar șterge cu mopul și l-ar arunca la scurgere. Plecat. Pentru totdeauna.

— Eu…

Gura lui s-a deschis și s-a închis.

— Îmi pare rău, domnișoară Queller! N-am vrut…

Jane s-a ridicat. S-a întors în casă și a trântit ușa în spatele ei. Și-a folosit mâna pentru a-și șterge nasul în timp ce mergea pe hol. Nu putea să păstreze prea mult această fațadă. Trebuia să plece de aici. Să-l găsească pe Nick. Să-i spună ce se întâmplase.

Geanta ei era pe bufet. Jane a scotocit după chei, apoi și-a dat seama că Nick le luase.

Unde se dusese?

— Jinx?

Jasper era încă în salon. Stătea pe canapea lângă Andrew. Amândoi aveau băuturi în mâini. Chiar și agentul Barlow, care stătea lângă șemineu, avea un pahar de whisky.

— Ce s-a întâmplat?

Jasper s-a ridicat în picioare când Jane a intrat în cameră.

— Te simți bine?

Și Andrew a sărit în picioare. Amândoi păreau alarmați, aproape supărați. Niciunul dintre ei nu tolerase vreodată să o vadă supărată.

— Mă simt bine, a spus ea, bătând ușurel cu mâinile aerul pentru a-i liniști. Vă rog, îmi poate da vreunul dintre voi cheile?

— Ia-le pe ale mele!

Jasper i-a dat lui Andrew cheile.

— Andy, mergi tu cu ea. Nu e în stare…

— Nu sunt…, a încercat ea.

— Unde vrei să mergi?

Andrew se îndrepta deja spre dulapul cu jachetele lor.

Jasper avea mâna în buzunar.

— Ai nevoie de bani?

— Nu!

Jane nu avea puterea să se lupte cu amândoi frații.

— Trebuie să găsesc…

Știa că Barlow e ochi și urechi.

— Aer. Am nevoie de aer.

— Nu e suficient în curtea din spate? a întrebat Barlow.

Jane i-a întors spatele. Nu l-a așteptat pe Andrew. Și-a luat poșeta. A ieșit pe ușa din față, pe scările din față. Porsche-ul lui Jasper era parcat lângă garaj.

— Am înțeles!

Andrew alergase ca să o ajungă din urmă. Acesta a întins mâna pentru a deschide portiera.

— Andy…

Jane l-a apucat de braț. Simțea că i se înmuiaseră genunchii. Abia mai putea sta în picioare.

— E în regulă, a spus el, încercând să o ajute să intre în mașină. Doar ține-te tare pe poziții!

— Nu! a spus ea. Nu înțelegi! Ei știu!

10.

Le era prea frică să vorbească deschis în mașină. Jasper nu făcea parte din asta, dar numai ei știau. FBI sau CIA ori NSA, sau oricine ar fi putut să planteze microfoane în oricare dintre crăpăturile din interiorul mașinii Porsche. Chiar și telefonul mașinii putea fi ascultat.

Înainte de Oslo, înainte ca fiecare ramură a forțelor de ordine să cerceteze în amănunțime casa din Presidio Heights, înainte ca agentul Danberry să o încolțească pe Jane în curtea din spate, li se păruse o paranoia ridicolă când Nick le spusese să presupună că fiecare loc familiar era monitorizat, că mereu asculta cineva. Pentru a vorbi deschis, trebuiau să găsească un parc sau o cafenea oarecare. Trebuiau să se strecoare pe alei, să meargă prin clădiri și să spună parole, să cunoască tehnicile de interogare și autoapărare și să repete

din nou și din nou, astfel încât poveștile lor să fie corecte.

Ei bine, *poveștile fuseseră prea corecte.*

Acum Jane își dea seama de asta. În timp ce relua în minte toate discuțiile cu toți agenții din ultimele cinci zile, înțelegea cum cei care îi interogaseră înregistraseră anumite fraze, anumite gesturi, în carnețelele lor, pentru a le compara mai târziu.

„M-am prefăcut că o recunosc pe femeia despre care credeam că este dr. Maplecroft".

„Numai unul dintre noi avea intenții necurate".

„Voiam să vorbesc cu un american după ce petrecusem atâta timp în Germania".

— Trage pe dreapta! i-a cerut Jane lui Andrew, teama umplându-i stomacul de noduri.

A deschis portiera înainte ca fratele ei să apuce să oprească complet mașina. Cizmele ei au sărit peste trotuar. Se aflau în orașul propriu-zis. Nu era pic de iarbă, doar beton. Jane nu a avut de ales decât să vomite pe asfalt.

„Am întâlnit-o pe Laura Juneau în Salonul KLM de pe Aeroportul Schiphol".

„Am presupus că era americancă din cauza felului în care era îmbrăcată".

Jane a horcăit atât de tare, încât a picat în genunchi. Stomacul ei a dat afară bilă întunecată. De la comiterea crimei, nu reușise să mănânce decât pâine prăjită și ouă. Ceaiul pe care i-l dăduse Nick de dimineață avea gust de scoarță de copac pe măsură ce își croia drum pe gât, arzând-o.

Nick. Trebuia să-l găsească pe Nick, *astfel încât acesta să îi poată explica faptul că aveau să fie cu toții bine.*

— Jinx!

Mâna lui Andrew era pe umărul ei. Băiatul a îngenuncheat lângă ea.

Jane s-a proptit din nou pe tocuri. S-a șters la gură. Degetele nu i se mai opreau din tremurat. Era ca și cum oasele îi vibrau sub piele.

Eiștiueiștiueiștiu…

— Te simți bine? a întrebat-o Andrew.

Râsul ei avea ceva necontrolat.

— Jane…

— Niciunul dintre noi nu se simte bine.

Faptul că rostise aceste cuvinte a adus o urmă de normalitate în toată această nebunie.

— Totul se închide în jurul nostru. Au vorbit cu Ellis-Ann.

— Am ținut-o departe de asta. Nu știe nimic.

— *Ei* știu totul.

Cum putea Andrew să nu vadă asta?

— Doamne, Andy! Oamenii ăștia cred că facem parte dintr-un cult.

El a izbucnit în râs.

— Ca Templul Poporului? Familia Manson?

Jane nu râdea.

— Ce-o să facem?

— Ne ținem de plan, a răspuns el, cu vocea scăzută. De-asta e făcut. Când ai dubii, lasă planul să-ți arate calea!

— Planul, a repetat Jane, dar fără să aibă în glas respectul fratelui ei.

Afurisitul ăsta de plan tâmpit! Atât de atent pus la cale, atât de discutat și atât de gândit și de regizat!

Atât de greșit!

— Haide! a spus Andrew. Găsim o cafenea și…

— Nu!

Jane trebuia să-l găsească pe Nick. El putea rezolva totul în favoarea lor. Sau poate că o făcuse deja. Doar gândul că Nick ar prelua controlul i-a putea liniști întrucâtva nervii zdruncinați. Poate că ceea ce se întâmplase cu Danberry și Barlow făcea parte dintr-un plan secret mai mare. Nick proceda așa uneori: îi făcea pe toți să creadă că sunt pe cale să meargă cu un tren care se apropie, și, în ultimul moment, le dezvăluia că, de fapt, era conductorul viclean care frâna în ultimul moment posibil pentru a-i feri de o catastrofă. Îi testa așa tot

timpul. Chiar și la Berlin, Nick o rugase pe Jane să facă diferite lucruri, să se pună în pericol, doar pentru a se asigura că va asculta.

Avea atât de puțină încredere în oameni! Toți din familia lui îi întorseseră spatele. Fusese silit să trăiască pe străzi. Reușise să se ridice din mocirlă de unul singur. De nenumărate ori, avusese încredere în oamenii care, în cele din urmă, îl răniseră. Nu era de mirare că Jane trebuia să-i demonstreze în mod repetat loialitatea ei.

„Cei care îl urmau erau ca niște yo-yo pe care îi putea face să sară înapoi cu o simplă mișcare din încheietură”.

— Jane! a spus Andrew.

Jane auzea cuvintele lui Danberry răsunându-i în urechi. Era și ea un yo-yo? Era Nick un escroc? Un lider de cult? Cât de diferit era de Jim Jones? Templul Poporului începuse prin a face lucruri minunate. Hrănindu-i pe cei fără adăpost. Având grijă de persoanele în vârstă. Militând pentru eradicarea rasismului. Și apoi, un deceniu mai târziu, peste nouă sute de oameni, mulți dintre ei copii, fuseseră uciși cu Kool-Aid[35] cu cianură.

De ce?

— Haide, Jane! a spus Andrew. Copoii nu știu nimic. Nu au nicio certitudine.

Jane a clătinat din cap, încercând să alunge gândurile întunecate. Nick spusese că poliția va încerca să-i dezbine, că le va pune la încercare psihicul, în speranța că, în cele din urmă, se vor întoarce unul împotriva celuilalt.

„Dacă nu vorbește nimeni, nu va ști nimeni!”

Oare Nick chiar credea în balivernele care îi ieșeau pe gură sau așa o atrăgea pe Jane în mrejele lui? Aceasta își petrecuse șase ani din viață urmându-l, făcându-i pe plac, iubindu-l, luptându-se cu el, despărțindu-se de el. Dar întotdeauna se întorcea la el. Indiferent ce se întâmpla, găsea întotdeauna drumul înapoi.

Poc!

— Hai! Să plecăm de aici!

Jane l-a lăsat pe Andrew să o ajute să se ridice.

— Du-mă la apartamentul lui Nick!

— Nu va fi acolo.

— Îl vom aștepta.

Jane s-a întors în mașină. A căutat în poșetă niște șervețele. I se părea că gura îi putrezește din interior. Poate că așa și era. Poate că totul putrezea, chiar și copilul pe care îl concepuseră.

Anticipa reacția ironică a lui Nick: „problemă rezolvată”.

— Totul va fi bine! a spus, Andrew, întorcând cheia în contact.

Porsche-ul s-a redresat în timp ce se îndepărta de bordură.

— Trebuie doar să ne plimbăm cu mașina un pic. Poate că ne vom apropia de casa lui Nick?

Jane a rămas confuză când i-a auzit tonul amabil, apoi și-a dat seama că Andrew vorbea pentru microfonul care putea fi plantat în mașină.

— Danberry l-a comparat pe Nick cu Donald DeFreeze, i-a spus ea.

— Mareșalul Cinque?

Andrew a privit-o cu luare aminte. Și-a dat seama imediat de sensul observației lui Danberry.

— Asta te transformă în Patricia Hearst?

— Agenții cred că facem parte dintr-un cult.

— Oare sectanții conduc mașini Porsche?

Andrew nu și-a dat seama că ea voia un răspuns adevărat. Încă vorbea pentru ascultătorul-fantomă.

— Haide, Jinx! Asta-i nebunie curată! Copoii nu îl plac pe Nick, ceea ce e de înțeles. Iar el este tâmpit fără motiv. Odată ce o să-și dea seama că îi joacă pe degete, o să treacă la anchetarea băieților răi.

Jane se întreba dacă Andrew nimerise din greșeală adevărul. De ce trebuia Nick să joace constant jocuri? Se presupunea că luau lucrul ăsta în serios, iar de la episodul Oslo, totul devenise cumplit de serios. Ce urmau să facă în San

Francisco, Chicago și New York avea să asmută toată puterea guvernului federal asupra lor. Nick nu putea continua să zboare atât de aproape de soare. Cu toții aveau să sfârșească în celulele pușcăriilor.

— Nu e nimic serios, a zis Andrew. Nu suntem un cult, Jinx. Nick este cel mai bun prieten al meu de șapte ani. E iubitul tău de șase. Agenții se concentrează asupra lui pentru că trebuie să se concentreze asupra cuiva. Trebuie să existe întotdeauna un baubau. Chiar și David Berkowitz[36] a dat vina pe câinele vecinului.

Jane nu a simțit nicio ușurare la auzul cuvintelor sale superficiale.

— Și dacă nu o să treacă mai departe?

— Vor fi siliți să o facă. Tata a fost ucis sub ochii noștri.

Jane a tresărit.

— FBI-ul nu ne va dezamăgi. Jasper nu va permite așa ceva. Îl vor prinde pe cel care a făcut asta.

Jane a clătinat din cap. Lacrimile îi șiroiau pe obraji.

Tocmai de asta era îngrijorată.

Mașina a intrat într-o curbă periculoasă.

Jane și-a dus mâna la gât. Starea de rău amenința să se întoarcă. S-a uitat pe fereastră la casele care dispăreau în zare. S-a gândit la Nick, pentru că doar asta o împiedica să cedeze. Jane trebuia să nu se mai îndoiască de el, chiar dacă o făcea numai în mintea ei. Singurul lucru pe care Nick nu-l putea tolera era lipsa de loialitate. Acesta fusese motivul testelor la care o supusese pe Jane când o trimisese la Berlin: de ce o trimisese într-un bar pentru motocicliști de lângă punctul de control Bornholmer, de ce îi expediase prin poșta aeriană o pungulița de cocaină pentru a o vinde unui student, de ce o trimisese la secția de poliție pentru a raporta o bicicletă furată care nu existase niciodată.

Nick îi spusese la vremea aceea că o ajuta să exerseze, să își perfecționeze capacitatea de a se adapta la situații periculoase. Faptul că ar fi putut să fie violată în acel bar, arestată pentru posesie de cocaină sau acuzată că depusese o falsă plângere la poliție nu îi trecuse niciodată prin minte.

Sau poate că da.

Jane a inspirat adânc pe când Andrew intra într-o altă curbă. Se ținea de centura de siguranță. Îl privea cum intră și iese din trafic abia aruncând o privire peste umăr.

Manevre nesigure.

Merseseră de multe ori cu mașina până la San Luis Obispo și înapoi, grupuri de trei sau patru mașini, îmbunătățindu-și abilitățile de șofat. În mod previzibil, Nick fusese cel mai bun dintre toți, dar Andrew îi sufla în ceafă. Amândoi erau competitivi din fire. Amândoi împărtășeau un dispreț primejdios față de viață, care le permitea să accelereze și să vireze brusc, fără să își facă procese de conștiință.

Andrew a tușit în îndoitura cotului, ca să nu trebuiască să-și ia mâinile de pe volan. Se îndreptau spre inima orașului. Ochii îi erau antrenați pe drumul acesta. În lumina soarelui, Jane vedea de-a lungul gâtului fratelui ei linia aproape ștearsă a unei cicatrice, de când încercase să se spânzure. Se întâmplase cu trei ani în urmă, după ce luase prea multe pastile, dar înainte să tragă suficientă heroină pentru a i se opri inima. Jasper îl găsise atârnat în subsol. Frânghia fusese subțire, una pentru rufe, având, într-adevăr, un fir metalic care săpase în pielea lui Andrew.

Jane era copleșită de un amestec de durere și regret de fiecare dată când vedea cicatricea. Adevărul era că, la momentul acela, își ura fratele. Nu pentru că Andrew era mai în vârstă sau pentru că o tachina din pricina genunchilor ei ciolănoși ori a stângăciei de care dădea dovadă când ieșea în lume, ci pentru că, în cea mai mare parte a vieții

sale, Andrew fusese dependent de droguri și nu se dădea în lături de la nimic pentru a-și satisface viciul. O jefuise pe Annette. Se luptase cu Jasper. Furase de la Martin. O respinsese neîncetat pe Jane.

Cocaină. Benzodiazepină. Heroină. Amfetamină.

Jane avea doisprezece ani când își dăduse seama că Andrew era dependent și, la fel ca majoritatea copiilor de doisprezece ani, îi vedea doar suferința prin propriul obiectiv al privării. Pe măsură ce crescuse, Jane fusese obligată să accepte faptul că viața sa avea să graviteze întotdeauna în jurul fratelui ei. Să înțeleagă că întreaga familie avea să fie veșnic ostatică a ceea ce Martin numea „slăbiciunea lui Andrew". Arestările, instituțiile de reabilitare, înfățișările la tribunal, toate favorurile cerute, banii dați pe sub masă, donațiile politice, toate acestea puneau stăpânire pe întreaga atenție a părinților. Jane nu avusese niciodată o viață normală, însă Andrew confiscase orice fărâmă de speranță că va putea duce o existență liniștită și, poate, uneori monotonă.

Până să împlinească șaisprezece ani, Jane pierduse numărul consiliilor de familie despre problema lui Andrew, al țipetelor, al învinuirilor, al acuzațiilor, al bătăilor, al cicălelilor și – asta era cel mai grav – își pierduse și speranța. Poate de data asta va renunța. Poate de ziua lui de naștere sau de Ziua Recunoștinței ori de Crăciun, Andrew va fi treaz.

Și poate, doar poate, acest concert sau spectacol care era atât de important pentru Jane – primul în care i se îngăduise să-și aleagă piesele interpretate –, cel special, căruia îi dedicase mii de ore de studiu, nu avea să fie umbrit de o altă supradoză, de o altă tentativă de sinucidere, de o altă spitalizare, de un alt consiliu de familie la care Martin critica, Jasper strălucea, iar Jane plângea cu suspine în timp ce Andrew implora să mai

primească o șansă, iar Annette trăgea la măsea până ajungea într-un soi de letargie greu de blamat.

Apoi, dintr-odată, Nick îl vindecase pe Andrew.

Arestarea pentru posesie de cocaină în urmă cu doi ani le deschisese ochii amândurora, dar nu în modul îndelung așteptat. Fuseseră arestați de adjunctul șerifului din comitatul Alameda, altfel Martin ar fi făcut, ca de obicei, acuzația dispărută. La viața lui, adjunctul din Alameda avusese de-a face cu mult prea mulți puști bogați și răsfățați, așadar, era hotărât să vadă cazul ajuns în justiție. Ba chiar amenințase că va merge cu povestea la ziare dacă nu se luau oarece măsuri.

Și așa ajunseseră Andrew și Nick să locuiască la Queller Bayside Home, ultimul azil de unde fusese dat afară Robert Juneau.

Acolo îl găsise Laura pe Nick, care i-o prezentase lui Andrew. Apoi Nick pusese la cale un plan, iar acel plan îi oferise lui Andrew un motiv suficient să-și vină urgent în fire.

Mașina s-a oprit cu un scârțâit de frâne. Se aflau în fața complexului de apartamente în care locuia Nick, o clădire cam îngrămădită și joasă, cu o balustradă de metal destul de nesigură în jurul balconului superior. Nick nu trăia în cea mai bună zonă, dar nici în cea mai rea. Locul era curat. Persoanele fără adăpost erau ținute la distanță. Totuși, Jane ura faptul că Nick nu putea locui cu ei în casa din Presidio Heights.

Doar că acum ar putea.

Corect?

— Mă duc să verific, i-a spus Andrew. Tu rămâi aici!

Jane a deschis portiera înainte ca Andrew să o poată opri. Graba pusese stăpânire pe ea. Toate îndoielile pe care le avusese în ultima jumătate de oră urmau să fie alungate și lămurite în brațele lui Nick. Cu cât ajungea mai repede alături de el, cu atât avea să se simtă mai bine.

— Jinx! a strigat Andrew, care se ținea după ea. Jinx, așteaptă!

Jane a început să alerge, împiedicându-se de trotuar, în timp ce se îndrepta spre scările metalice ruginite. Cizmele ei erau rigide și îi răneau picioarele, dar lui Jane nu-i păsa. Simțea că Nick se află în apartamentul lui. Că așteaptă. Că se întreabă, probabil, de ce le luase atât de mult, că poate că nu le mai păsa de el, că își pierduseră încrederea în el.

Jane *își pierduse* încrederea. *Se îndoise* de el.

Nu era o proastă. Era un monstru.

Jane a alergat și mai repede. Simțea că fiecare pas o duce încă și mai departe. Andrew fugea în spatele ei, strigând-o, spunându-i să încetinească, să se oprească, dar Jane nu putea.

Îl lăsase pe agentul Danberry să îi pătrundă în minte. Nick nu era vreun escroc sau liderul unui cult. Era un supraviețuitor. Prima lui amintire era cu mama lui făcând sex cu un agent de poliție, încă în uniformă, care o plătise în heroină. Nu-și cunoscuse niciodată tatăl. O serie de proxeneți îl bătuseră și îl abuzaseră. Mersese la zeci de școli, până când ajunsese să facă autostopul prin toată țara pentru a-și găsi bunica. Îl urâse la început, trezindu-l în puterea nopții, lovindu-l și țipând la el. Fusese silit să trăiască pe străzi, apoi locuise într-un adăpost pentru vagabonzi, în timp ce își termina școala. Faptul că Nick reușise să intre la Stanford în ciuda tuturor acestor greutăți dovedea că era mai inteligent și mai isteț decât îl crezuse cineva vreodată.

Mai ales agentul Danberry, cu dintele lui lipsă și costumul ieftin.

— Jinx! a strigat-o Andrew din celălalt capăt al balconului.

Băiatul mergea încet pentru că nu mai putea alerga. Jane îl auzea tușind de la vreo zece metri distanță.

Jane a vârât mâna în poșetă, căutând cheia – nu pe cea pe care o păstra pe lanț, ci pe cea pentru urgențe pe care o ținea în buzunarul cu fermoar. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât a scăpat-o. S-a aplecat să o ridice. Palmele îi erau acoperite de sudoare.

— Jinx!

Andrew era aplecat, cu mâinile pe genunchi, șuierând.

Jane a deschis ușa.

A simțit că lumea ei o ia razna.

Nick nu era acolo.

Mai rău, nici lucrurile lui nu erau acolo! Apartamentul era aproape gol.

Toate lucrurile pe care Nick le prețuia – canapeaua de piele la care se gândise ore întregi, noptierele din sticlă, lampa suspendată, covorul ciocolatiu plușat –, totul dispăruse. Rămăsese doar un fotoliu mare, orientat către peretele din spate. Frumosul set de masă din sticlă și alamă din bucătărie dispăruse. Televizorul cel mare. Sistemul audio cu difuzoarele sale gigantice. Colecția de discuri. Pereții erau goi; mult iubita lui colecție de artă dispăruse, ba chiar și desenele pe care Andrew le făcuse pentru el.

Jane aproape că a căzut în genunchi. Mâna i-a țâșnit la piept, în care și-a simțit inima sfâșiată în două.

Îi abandonase Nick?

O abandonase?

Și-a dus mâna la gură, astfel încât să nu înceapă să țipe. Cu picioarele tremurânde, s-a îndreptat spre mijlocul camerei. Niciuna dintre reviste sau cărți, niciuna dintre perechile de pantofi pe care Nick le lăsa la ușa balconului. Fiecare obiect lipsă era ca o săgeată care îi străpungea inima. Jane era atât de îngrozită, încât aproape că se simțea amorțită. Cele mai rele gânduri i se învârteau prin minte…

O părăsise. Știa că Jane se îndoiește de el. Știa că încetase să creadă în el, doar pentru o clipă. Dispăruse. Luase o supradoză. Găsise pe altcineva.

Încercase să se sinucidă.

Genunchii lui Jane au cedat în timp ce încerca să meargă pe hol. Nick amenințase că se va sinucide de mai multe ori, iar gândul de a-l pierde era atât de dureros pentru Jane, încât de fiecare dată plânsese ca un copil, implorându-l să rămână cu ea.

„Nu pot trăi fără tine! Am nevoie de tine! Tu ești respirația mea! Te rog să nu mă părăsești niciodată!”

— Jane?

Andrew ajunsese la ușă.

— Jane, unde ești?

Ușa dormitorului lui Nick era închisă. A trebuit să se sprijine de perete în timp ce umbla pe hol. A trecut de baie – nu periuță de dinți, nu pastă de dinți, nu colonie, nu set de bărbierit, nu perie și pieptene.

Și mai multe săgeți înfigându-i-se în inimă.

Jane s-a oprit în fața dormitorului. Mâna ei abia putea apuca clanța ușii. Nu avea suficient aer pentru a-și umple plămânii. Inima își oprise bătăile constante.

Jane a împins ușa.

Din gât i s-a auzit un sunet sugrumat.

Niciun pat cu plapumă pufoasă. Nicio noptieră cu veioze asortate. Nicio comodă veche pe care Nick o recondiționase cu drag.

Doar un sac de dormit era desfășurat pe podeaua goală.

Ușa dulapului era deschisă.

Jane a început iar să plângă, aproape suspinând de ușurare, când a văzut că hainele lui erau încă atârnate pe umerașe. Nick își iubea hainele. Nu ar fi plecat niciodată fără ele.

— Jinx?

Andrew era lângă ea, susținând-o.

— Am crezut…

Genunchii i s-au prăbușit pe podea. I s-a făcut rău din nou.

— Am crezut că…

— Ieși de aici!

Andrew a ridicat-o în picioare și, practic, a dus-o afară din cameră.

Jane s-a sprijinit el în timp ce mergeau pe hol, târându-și picioarele pe podeaua goală. Andrew a dus-o în living, unde a apăsat întrerupătorul. Jane și-a ferit privirea din pricina luminii orbitoare. Chiar și corpurile de iluminat lipseau. Becuri goale atârnau de fasunguri. Cu excepția fotoliului masiv care părea mai potrivit pe stradă, toate lucrurile de care îi păsase lui Nick vreodată dispăruseră.

Totuși, hainele lui erau încă în dulap. Nu avea să-și abandoneze hainele.

Sau poate că da?

— El…

Nu putea rosti cuvintele.

— Andrew, unde…

Andrew și-a dus degetul la buze, indicând că cineva ar putea asculta.

Jane a clătinat din cap. Nu mai putea continua cu acest joc.

Avea nevoie de cuvinte, de garanții.

— E în regulă!

Andrew i-a aruncat din nou privirea aceea atentă, ca și cum Jane rata ceva important.

Aceasta s-a uitat prin cameră, disperată să priceapă. Dar ce ar putea să rateze în acest spațiu gol?

Spațiul gol.

Nick scăpase de lucrurile sale. Fie le vânduse, fie le dăduse de pomană. Fusese oare suficient de inteligent, încât să zădărnicească eforturile polițiștilor, împiedicându-i să-și planteze dispozitivele de ascultare?

Jane nu mai suporta. Stătea pe podea, cu lacrimi de ușurare șiroindu-i pe obraji. Acesta trebuia să

fie răspunsul. Nick nu îi părăsise. Își bătea joc de copoi. Apartamentul aproape gol era doar un alt joc al lui Nick.

— Jinx?

Andrew era clar îngrijorat.

— Mă simt bine!

Jane și-a șters lacrimile. Se simțea o nătângă pentru că făcuse o astfel de scenă.

— Te rog, nu-i spune lui Nick că am fost atât de supărată! Te rog!

Andrew a deschis gura pentru a răspunde, dar în schimb a ieșit o horcăială. Jane a tresărit la auzul sunetului care aducea cu o tuse productivă, grea. Andrew a tușit din nou și din nou, și, în cele din urmă, a intrat în bucătărie, unde a găsit un pahar care se zvânta lângă chiuvetă.

Jane și-a șters nasul cu dosul mâinii. S-a uitat din nou prin cameră, observând o cutie mică de carton alături de fotoliul hidos. Inima i-a luat-o la goană la vederea fotografiei înrămate care se odihnea pe capac.

Nick renunțase aproape la tot, în afară de asta…

Jane și Nick de Crăciunul trecut, la casa din Hillsborough. Zâmbind pentru aparatul foto, dar nu unul pentru celălalt, în ciuda brațului de proprietar cu care Nick îi înconjura umerii. Jane fusese în turneu în ultimele trei săptămâni. Se întorsese și îl găsise nervos și cu gândul în altă parte. Acesta însă insistase că nu era nimic în neregulă. Jane îl rugase insistent să îi spună ce se întâmplă. Continuaseră așa ore întregi, de la apus la răsărit, până când, în sfârșit, Nick îi povestise lui Jane despre întâlnirea cu Laura Juneau.

Băiatul fuma o țigară în fața porților din față ale Queller Bayside Home. Asta se întâmpla după pățania cu cocaina din comitatul Alameda. Atât el, cât și Andrew își ispășeau pedeapsa dispusă de instanță. Faptul că Nick o cunoscuse pe Laura era, pur și simplu, o întâmplare. De luni întregi, femeia căuta o cale de acces în azilul Queller. Abordase

nenumărați pacienți și angajați în căutarea cuiva, a oricui, care putea să o ajute să găsească dovada că soțul ei fusese tras pe sfoară de sistem.

Laura găsise în Nick un ascultător cu adevărat plin de compasiune. În cea mai mare parte a vieții sale, băiatului i se spusese de cei cu autoritate că el nu are importanță, că nu e suficient de inteligent sau din familia potrivită ori că locul lui nu e acolo. Să îl atragă pe Andrew fusese încă și mai ușor. Fratele ei își petrecuse bună parte din viață concentrându-se asupra propriilor dorințe și nevoi. Să îndrepte această atenție către tragedia unei alte persoane fusese modul lui de a ieși din întuneric.

„M-am simțit atât de egoist când i-am auzit povestea", îi spusese Andrew lui Jane. „Credeam că sufăr, dar habar n-aveam ce înseamnă suferința adevărată".

Jane nu era sigură în ce moment adusese Nick și alți oameni. La asta se pricepea el cel mai bine – să adune hoinari, oameni din afară, oameni ca el, care simțeau că vocile lor nu sunt auzite. Până la acea noapte de Crăciun petrecută la casa din Hillsborough, când Nick îi dezvăluise lui Jane planul, erau zeci de persoane din alte orașe gata să schimbe lumea.

Oare Laura fusese prima care venise cu ideea? Nu doar pentru Oslo, ci și pentru San Francisco, Chicago și New York?

Queller Healthcare era o singură companie dintr-un singur stat care le făcea lucruri rele oamenilor buni, dar publicitatea avea să-i aducă suficienți bani pentru a-și duce programul de nepăsare la nivel național. În mod clar, concurența lucra după un plan similar. Nick îi povestise lui Jane o mulțime de lucruri despre centrele de tratament din Georgia și Alabama care alungau pacienții pe străzi. O instituție din Maryland fusese prinsă lăsând pacienți cu dizabilități psihice în stațiile de autobuz în cel mai aspru frig al iernii.

Illinois avea o listă de așteptare care, efectiv, se întindea pe ani la rând.

După cum îi explicase Nick, Martin avea să fie prima țintă, dar o schimbare semnificativă presupunea acte semnificative de rezistență. Ei trebuiau să arate restului țării, restului lumii, ce li se întâmpla oamenilor săraci și abandonați. Trebuiau să se ia la trântă cu ACT UP, Weather Underground, United Freedom Front și să zguduie aceste instituții corupte din temelii.

Ceea ce era fantastic.

Nu-i așa?

Adevărul era că Nick era întotdeauna fie indignat, fie entuziasmat de ceva. El le scrisese politicienilor, cerând acțiuni concrete. Le trimisese scrisori pline de furie editorilor de la *San Francisco Gate.* Se oferise voluntar, alături de Jane, la adăposturile celor fără casă și la clinicile unde erau tratați suferinzii de SIDA. Venea în mod constant cu idei pentru invenții incredibile sau mâzgălea note despre noi afaceri. Jane îl încuraja mereu pentru că Nick ținându-se de aceste idei era o cu totul altă chestiune. Ori credea că oamenii care ar putea să-l ajute erau prea proști sau prea intransigenți, ori se plictisea și trecea la altceva.

Jane presupusese că Laura Juneau era unul dintre lucrurile la care Nick avea să renunțe curând. Când își dăduse seama că, de această dată, era diferit, că și Andrew era implicat, că erau amândoi extrem de serioși cu privire la planurile lor fantasmagorice, Jane nu putuse să dea înapoi. Se temea prea mult că Nick va continua fără ea. Că va fi lăsată în urmă. O voce supărătoare din mintea lui Jane îi amintea constant că avea nevoie de Nick mult mai mult decât avea Nick nevoie de ea.

— Jinx!

Andrew aștepta să fie atentă la el. Ținea fotografia de Crăciun în mâini. A deschis partea din spate a ramei. O cheie micuță era lipită pe carton.

Jane s-a prins înainte să-l poată întreba ce face. A aruncat o privire neliniștită prin cameră. Nick le spusese că ar putea fi ascunse microfoane în lămpi, în ghivecele cu plante sau în spatele climatizorului de la aparatele de aer condiționat.

Jane și-a dat seama acum că Nick le îndepărtase pe toate. Nu mai rămăsese nimic în afară de gurile deschise ale conductelor care fuseseră tăiate în ziduri.

„Este doar paranoia dacă te înșeli”.

Andrew i-a întins lui Jane cheia, iar aceasta a strecurat-o în buzunarul de la spate. Băiatul a așezat apoi fotografia la locul ei de pe cutia de carton.

Cât mai liniștit posibil, a împins fotoliul greu și umflat pe o parte.

— Ce…

Cuvântul i-a scăpat lui Jane înainte ca aceasta să îl poată reține.

Jane își privea fratele plină de curiozitate.

Ce naiba se întâmpla?

Singurul răspuns al lui Andrew a fost să-și ducă din nou degetul la buze.

I-a scăpat un geamăt când s-a așezat în genunchi și a îndepărtat materialul de pe fundul fotoliului. Jane a respins întrebările care voiau să vină. În schimb, și-a privit fratele desfăcând fotoliul și trăgând de o parte din arcurile metalice. Curând a ajuns adânc în spumă, de unde a scos o cutie metalică dreptunghiulară cu o grosime de aproximativ zece centimetri și dimensiunile unei coli de hârtie.

Jane își simțea mușchii încordați în timp ce se gândea la toate lucrurile care se puteau afla în interiorul cutiei: arme, explozibili, mai multe fotografii, tot felul de lucruri pe care Jane nu voia să le vadă pentru că Nick nu ascunsese ceva decât dacă nu voia ca acesta să fie găsit.

Andrew a pus cutia pe podea și s-a așezat din nou în genunchi. Încerca să-și recapete răsuflarea,

deși nu făcuse decât să răstoarne un fotoliu. Luminile nemiloase nu făceau nicio favoare tenului său. Acum părea încă și mai bolnav. Cearcănele întunecate erau mărginite de vase de sânge sparte. Șuieratul respirației nu i se potolise.

— Andy?

Băiatul și-a vârât cutia sub braț.

— Să mergem!

— Și dacă Nick…

— Acum!

Băiatul a împins din nou fotoliul pe picioare. A așteptat-o pe Jane să meargă în fața lui și să încuie ușa.

Jane și-a ținut gura închisă cât a traversat balconul. Le auzea pașii grei pe beton, țăcănitul ascuțit al cizmelor ei, tropăitul mocasinilor lui Andrew. Șuieratul lui era tot mai pronunțat. Jane a încercat să mențină un ritm lent. Se aflau pe primul palier către scări când Andrew a întins mâna să o oprească.

Jane a ridicat ochii spre fratele ei. Vântul îi foșnea prin păr. Lumina soarelui îi desena o dungă pe frunte. Jane s-a întrebat cum de fratele ei reușea să rămână în poziție verticală. Fața acestuia căpătase o paloare cadaverică.

Totuși, Jane s-a simțit în siguranță să întrebe:

— Ce facem, Andrew? Nu înțeleg de ce a trebuit să plecăm. Nu ar trebui să-l așteptăm pe Nick?

— Când eram acasă, l-ai auzit pe Jasper spunându-le agenților ce om bun era tata? a întrebat-o el.

Jane nu putea glumi acum despre Jasper. Era îngrozită de faptul că, într-un fel, acesta fusese atras în chestia asta pe care niciunul dintre ei nu o putea controla.

— Andrew, te rog, îmi spui ce se întâmplă?

— Jasper l-a apărat pe tata, pentru că este la fel ca el.

Jane a vrut să-și dea ochii peste cap. Nu-i venea să creadă că Andrew făcea asta acum.

— Nu fi atât de crud! Jasper te iubește. Te-a iubit mereu.

— Pe tine te iubește. Și e bine că este așa. E bine că are grijă de tine.

— Nu sunt un copil care are nevoie de îngrijitor.

Jane nu și-a putut ascunde irascibilitatea din ton.

Se certaseră în legătură cu Jasper de când erau mici. Andrew vedea întotdeauna răul din el. Jane îl vedea ca pe un salvator.

— Știi de câte ori m-a luat Jasper la cină când tata era într-una dintre stările lui sau m-a ajutat să aleg ceva de îmbrăcat când mama era prea beată sau a încercat să-mi vorbească despre muzică sau m-a ascultat plângând după băieți…

— Înțeleg! E un sfânt. Iar tu ești surioara lui perfectă.

Andrew s-a așezat în fund pe scări.

— Așază-te și tu!

Jane s-a așezat cu obidă pe treapta de sub el. Erau o mulțime de lucruri pe care le putea spune despre Jasper și care nu ar fi făcut decât să-l rănească pe Andrew, ca, de exemplu, cum, de fiecare dată când Andrew lua o supradoză sau dispărea sau ajungea în spital, Jasper era cel care se asigura că Jane e în regulă.

— Dă-mi cheia! i-a cerut Andrew.

Jane a scos-o din buzunar și i-a dat-o. Apoi i-a cercetat chipul în timp ce introducea cheia în broască. Andrew încă respira greu și transpira abundent în ciuda brizei răcoroase.

— Așa!

Într-un final, Andrew a reușit să deschidă capacul cutiei metalice. Jane a văzut că e plină de dosare. A recunoscut sigla Queller Healthcare tipărită în partea de jos.

— Uită-te la astea!

Andrew i-a întins un teanc de dosare.

— Știi că tata i-a oferit lui Nick un loc de muncă la companie.

Jane și-a mușcat limba ca să nu-l repeadă pentru că, desigur, știa că iubitul ei lucrează pentru compania tatălui ei. A cercetat formularele din dosare, încercând să înțeleagă de ce erau atât de importante, încât să le ascundă Nick. A recunoscut cu ușurință acte cu coduri de facturare și formularele de internare pentru pacienți. De obicei, Martin le aducea acasă în servietă, apoi Jasper începuse să facă același lucru când se alăturase afacerii.

— Nick și-a băgat nasul! a lămurit-o Andrew.

Desigur, asta nu era vreo noutate. Nick era omul lor din interior, cum îi plăcea lui să spună. Jane a răsfoit formularele. Numele unor pacienți, numere de asigurări sociale, adrese, coduri de facturare, corespondență cu statul, cu specialiștii din domeniul medical, cu oamenii de la contabilitate. Queller Bayside Home. Queller Hilltop House. Queller Youth Facility.

— Am mai văzut astea, i-a spus ea lui Andrew. Fac parte din plan. Nick le trimite la ziare.

Andrew a frunzărit prin dosare până a găsit ce căuta.

— Citește asta!

Jane a deschis dosarul. A recunoscut imediat numele de pe formularul de internare.

ROBERT DAVID JUNEAU.

A ridicat din umeri. Știau că Robert Juneau fusese la Bayside. Toată lumea știa asta. Era locul unde începuse totul.

— Uită-te la datele de internare! i-a spus Andrew.

Ea a citit cu voce tare:

— 1-22 aprilie 1984; 6-28 mai 1984; 21 iunie-14 iulie 1984.

S-a uitat înapoi la Andrew, derutată, pentru că, de asemenea, știau toate astea. Queller fentase sistemul. Pacienți care stăteau în clinici mai mult de douăzeci și trei de zile erau considerați pacienți

pe termen lung, ceea ce însemna că statul plătea o indemnizație zilnică mai mică pentru îngrijirea lor.

Abordarea lui Martin în ceea ce privea indemnizația redusă era de a-i da afară pe pacienți înainte de împlinirea celor douăzeci și trei de zile și de a-i reprimi câteva zile mai târziu.

— Treaba asta va fi dată în vileag după Chicago și New York. Nick are plicurile pregătite pentru a fi trimise la ziare și la birourile FBI.

Andrew a izbucnit în râs.

— Îl poți vedea cu adevărat pe Nick stând și umplând aproape o sută de plicuri? Lingând timbre și scriind adrese? Uită-te la pagina următoare! a zis el și a făcut semn către dosarul din mâinile surorii lui.

Jane era prea stresată și epuizată pentru astfel de jocuri, dar a întors totuși formularul. A văzut mai multe date și le-a rezumat pentru Andrew:

— Douăzeci și două de zile în august, din nou în septembrie, apoi în… Oh!

Jane se holba la numere. Repulsia pe care o simțise pentru tatăl ei a crescut considerabil.

Robert Juneau își ucisese copiii, apoi își luase zilele la 9 septembrie 1984. Conform informațiilor din dosarul său, continuase să fie internat și reinternat în diverse unități în următoarele șase luni.

Aziluri Queller.

Tatăl ei nu doar că exploatase rănile lui Robert Juneau pentru a scoate profit, dar și continuase să obțină bani chiar și după ce bărbatul ucisese mai multe suflete, apoi își luase zilele.

Jane a trebuit să înghită înainte să poată întreba:

— Laura știa că tata făcuse asta? Adică, știa înainte de Oslo?

Jane a ridicat ochii spre Andrew.

— Laura a văzut asta?

Andrew a încuviințat din cap.

Mâinile îi tremurau îngrozitor când s-a uitat înapoi în jos.

— Mă simt ca o proastă, a spus ea. Am fost vinovată – m-am simțit vinovată – în această dimineață. Ieri. Mi-am tot amintit de momente stupide, când tata nu era un monstru, dar a fost…

— Era un monstru, a încuviințat Andrew. A exploatat nefericirea a mii de oameni, iar când compania avea să fie listată la bursă, ar fi exploatat sute de mii de alți amărâți, totul pentru propriul câștig financiar. A trebuit să-l oprim.

Nimic din ce îi spusese Nick în ultimele cinci zile nu o făcuse pe Jane să se simtă mai împăcată cu ceea ce făcuseră.

A dat pagina până la finalul dosarului lui Robert Juneau. Queller făcuse sute de mii de dolari din moartea lui Robert Juneau. A găsit facturi plătite, coduri de facturare și dovezi că guvernul continuase să plătească pentru tratamentul unui pacient care nu avea să mai aibă vreodată nevoie de un pat curat sau de medicamente ori de mese.

— Întoarce-te la…, a dat să o îndemne Andrew.

Jane căuta însă deja Raportul de intervenție. Un director trebuia să semneze toate multiplele reinternări, astfel încât un consiliu consultativ să se poată întruni pentru a discuta despre cele mai potrivite metode de a obține pentru pacient ajutorul de care avea nevoie. Cel puțin asta era ceea ce trebuia să se întâmple deoarece se presupunea că de asta se ocupa Queller Healthcare: de ajutarea oamenilor.

Jane a citit printre rânduri până la numele directorului. Inima i-a căzut în stomac. Știa semnătura la fel de bine cum și-o știa pe a ei. Apăruse pe formularele școlare și pe cecurile cu care mersese la mall pentru a cumpăra haine sau când mersese la tuns ori când avea nevoie de bani pentru benzină.

Jasper Queller!

Ochii i s-au umplut de lacrimi. A ridicat formularul la lumină.

— Trebuie să fie falsificată sau…

— Știi bine că nu e așa! Este semnătura lui, Jinx. Probabil a semnat cu nenorocitul ăla de Montblanc special pe care i l-a luat tata când a părăsit Forțele Aeriene.

Jane simțea cum începe să îi tremure capul. Vedea bine încotro se îndreptau toate astea.

— Te rog, Andrew! Este fratele nostru!

— Trebuie să accepți faptele. Știu, crezi că Jasper este îngerul tău păzitor, dar a făcut parte din asta tot timpul. Tot ce făcea tata făcea și el.

Capul lui Jane continua să tremure, deși avea dovada chiar în fața ei. Jasper știuse că Robert Juneau era mort. Vorbise cu Jane despre poveștile din ziare. Fusese și el la fel de îngrozit ca Jane că familia Queller trădase un pacient.

Și apoi ajutase compania să facă bani din asta.

Jane a înșfăcat și celelalte acte, verificând semnăturile, pentru că era sigură că fusese un fel de greșeală. Însă cu cât cerceta mai mult, cu atât o cuprindea disperarea mai tare.

Semnătura lui Jasper figura pe absolut toate.

Jane s-a căznit să își înăbușe chinul.

— Toți pacienții ăștia sunt morți?

— Cei mai mulți dintre ei. Unii s-au mutat din stat. Dar datele lor sunt încă utilizate pentru taxarea tratamentului. Jasper și tata erau disperați să crească cifra. Investitorii se temeau că oferta publică nu va fi prea mare, i-a explicat Andrew.

Investitorii! Martin recursese la ei cu câțiva ani în urmă, ca să poată cumpăra concurența. Jasper era obsedat de grupul investitorilor, de parcă ar fi fost un fel de monolit omnipotent care i-ar fi putut distruge dintr-un moft.

— Jasper trebuie oprit, i-a spus Andrew. Dacă va fi listată la bursă compania, va sta pe milioane de dolari, bani mânjiți cu sânge. Nu putem permite să se întâmple asta!

Jane a simțit un fior de panică. Exact așa începuse și cu Martin. O dezvăluire nefericită,

urmată de o altă revelație nefericită și apoi, brusc, Laura Juneau îl împușca în cap.

— Știu că vrei să-l aperi, i-a spus Andrew, dar așa ceva este de neapărat.

— Nu putem…

Jane trebuia să se oprească. Era prea mult! Toate astea erau prea mult!

— Nu-i voi face rău, Andy! Nu ca tatii. Nu-mi pasă ce spui!

— Jasper nu-și merită glonțul, dar trebuie să plătească pentru asta.

— Cine suntem noi să ne jucăm…

S-a oprit din nou, pentru că se jucaseră de-a Dumnezeu la Oslo și niciunul dintre ei nu clipise până nu se terminase.

— Ce ai de gând să faci?

— Să dau drumul informațiilor în ziare.

Jane l-a apucat de braț.

— Andy, te rog! Te implor! Știu, Jasper nu a fost fratele perfect pentru tine, dar te iubește. Ne iubește pe amândoi.

— Și tata ar fi spus același lucru.

Cuvintele lui erau ca o palmă.

— Știi că e diferit.

Maxilarul lui Andrew era încleștat.

— În sistem există o sumă bine determinată de bani pentru a avea grijă de acești oameni, Jinx. Jasper a furat acele resurse pentru a-i menține pe investitori fericiți. Oare câți Robert Juneau există din cauza a ceea ce a făcut fratele nostru?

Știa că are dreptate, dar era vorba de Jasper.

— Nu putem…

— Nu are rost să ne certăm pe tema asta, Jinx. Nick a pus deja planul în mișcare. D-asta mi-a spus să vin aici mai întâi.

— Mai întâi? a repetat ea, alarmată. Mai întâi înainte de ce?

În loc să răspundă, Andrew și-a frecat fața cu mâinile, singurul semn că toate acestea îl deranjau.

— Te rog!

Jane nu se putea opri din a rosti aceste cuvinte! Lacrimile îi șiroiau nestăvilit pe obraji.

Gândește-te cum mă va afecta pe mine distrugerea lui Jasper, voia ea să spună. *Nu mai pot răni pe nimeni altcineva. Nu pot apăsa un buton și să nu mă mai simt responsabilă.*

— Jinx, trebuie să știi că această decizie nu depinde de noi, i-a spus Andrew.

Jane înțelegea ce îi spunea el. Nick își dorea răzbunare – nu doar pentru lucrurile îngrozitoare pe care le făcuse Jasper, ci și pentru că îl ignorase la cină, pentru că se uitase cu dispreț la Nick, punându-i întrebări bine țintite despre trecutul său și dându-i clar de înțeles că nu e *unul dintre ei.*

Andrew și-a vârât din nou mâna în cutia de metal. Jane s-a înfiorat când a scos un pachet de fotografii Polaroid. Andrew a îndepărtat banda de cauciuc și și-a prins-o în jurul încheieturii.

— Nu o face! i-a șoptit ea.

El a ignorat-o, studiind cu atenție fiecare fotografie, un catalog al bătăilor pe care le îndurase Jane.

— Nu-l voi ierta niciodată pe tata pentru că ți-a făcut asta!

Andrew i-a arătat un prim-plan al abdomenul ei plin de lovituri.

Prima dată, nu ultima oară, când Jane rămăsese însărcinată.

— Unde era Jasper când se întâmpla asta, Jane?

Mânia lui Andrew se aprinsese. Nu mai putea fi calmat.

— Am și eu partea mea de vină. Eram drogat. Nu îmi păsa nici de mine, darămite de altcineva. Dar Jasper?

Jane se uita în parcare. Lacrimile continuau să îi șiroiască pe obraji.

— Jasper era acasă când s-a întâmplat asta, nu-i așa? Închis camera lui? Ignorând țipetele?

Toți ignorau țipetele când se întâmpla altcuiva.

— Iisuse!

Andrew a cercetat următoarea fotografie, cea care arăta tăietura adâncă de pe piciorului ei.

— În ultimele luni, de fiecare dată când îmi cedau nervii, Nick le scotea pentru a ne reaminti amândurora ce îți făcuse tata, a zis el, apoi i-a arătat lui Jane prim-planul ochiului ei umflat. De câte ori te-a lovit tata? Câți ochi umflați am ignorat la micul dejun? De câte ori a râs mama sau Jasper te-a luat peste picior pentru că ești atât de amețită?

Jane a încercat să desconsidere ce se întâmplase, spunând porecla pe care i-o dăduse familia ei:

— Jinx cea împiedicată.

— Nu voi mai lăsa pe nimeni să te rănească! Niciodată! Niciodată! i-a promis Andrew.

Jane era extrem de obosită de plâns, însă părea incapabilă să se oprească. Plânsese pentru familia distrusă a Laurei Juneau. Plânsese pentru Nick. Plânsese, inexplicabil, pentru Martin, iar acum plângea de rușine.

Andrew a inspirat cu putere. A pus la loc banda de cauciuc în jurul fotografiilor Polaroid și le-a dat drumul în cutie.

— Nu am de gând să te întreb dacă știai despre armă.

Jane a strâns iar din buze și a rămas cu privirea ațintită asupra parcării.

— Nici eu nu o să te întreb.

Andrew a respirat șuierat și chinuit.

— Deci, Nick…

— Te rog, nu o spune!

Mâna lui Jane s-a lipit din nou de abdomen. Tânjea după seninătatea Laurei Juneau, după dreptatea cauzei sale.

— Laura a avut de ales, a continuat Andrew. Ar fi putut pleca atunci când a găsit arma în geantă.

Aceleași cuvinte, rostite de Nick, nu-i aduseseră lui Jane niciun fel de mângâiere.

Știa că Laura n-ar fi dat niciodată înapoi. Femeia era hotărâtă, împăcată pe deplin cu

alegerea ei. Poate chiar bucuroasă. Era ceva să fii stăpân pe propria ta soartă. Sau, așa cum spusese Nick, să scoți ticălosul din tine.

— Părea drăguță! a zis Jane.

Andrew își făcea de lucru cu capacul cutiei, verificându-i încuietoarea.

— Pur și simplu, părea foarte drăguță, a repetat Jane.

Andrew și-a dres glasul de mai multe ori.

— A fost o persoană minunată!

Tonul lui vorbea de angoasa cu care se lupta. Nick îl pusese pe Andrew să se ocupe de manipularea Laurei. El era singurul ei punct de contact cu grupul. Andrew fusese cel care îi explicase Laurei detaliile, îi dăduse banii, îi transmisese informații despre zboruri, unde să îl întâlnească pe falsificatorul din Toronto, cum să se prezinte, ce cuvinte secrete aveau să deschidă o ușă și să închidă o alta.

— De ce ai stat de vorbă cu ea? La Oslo? a întrebat-o el.

Jane a clătinat din cap. Nu putea răspunde la întrebare. Nick îi avertizase că anonimatul era singura lor modalitate de protecție dacă lucrurile mergeau prost. Jane, mereu dornică să-i urmeze ordinele, se ascunsese în bar când Laura Juneau intrase. Se întâmpla cu mai puțin de o oră înainte de panel. Era prea devreme pentru a bea, iar Jane știa că, oricum, nu ar trebui să o facă. Pianul o ajutase întotdeauna să-și aline nervii, dar, dintr-un motiv inexplicabil, fusese atrasă de Laura, care stătea singură la bar.

— Ar trebui să plecăm! a spus Andrew.

Jane nu l-a contrazis. L-a urmat în tăcere pe trepte și către mașină.

Ținea cutia metalică în poală când el a pornit motorul și a pornit spre inima orașului.

Jane se străduia să nu se gândească la Jasper. Nu putea să-l întrebe pe Andrew unde merg. Și nu era doar posibilitatea existenței unor dispozitive de

ascultare cea care făcea ca fratele ei să rămână tăcut. Instinctul îi spunea lui Jane că se întâmpla ceva. Timpul pe care îl petrecuse la Berlin reușise cumva să o îndepărteze din cerc. O observase la Oslo și devenise și mai evident acum, că se întorseseră cu toții acasă. Nick și Andrew făceau plimbări lungi, pândind pe la colțuri, iar vocile li se stingeau repede când apărea Jane.

La început, crezuse că îi gestionau sentimentul de vinovăție, dar acum se întreba dacă nu cumva mai erau și alte lucruri pe care nu voiau ca ea să le afle.

Mai existau și alte cutii ascunse?

Pe cine mai plănuia Nick să vâneze?

Mașina urca un deal. Jane a închis ochii, încercând să și-i ferească de strălucirea neașteptată a luminii soarelui. Și-a lăsat mintea să se întoarcă la Laura Juneau.

Jane voia să-și dea seama ce o motivase să o abordeze pe acea femeie la bar. Fusese o greșeală să facă asta. Nick o avertizase în repetate rânduri pe Jane să stea departe de Laura, că interacțiunea cu ea i-ar face pe copoi să o supravegheze mai atent.

Avusese dreptate.

Știa că Nick avea dreptate când o făcea. Poate că Jane se răzvrătise împotriva lui Nick. Sau poate fusese atrasă de claritatea scopului Laurei. Scrisorile codificate ale lui Andrew erau pline de respect pentru această femeie. Îi spusese lui Jane că, dintre toți, Laura era cea care nu părea să se clatine niciodată.

De ce?

— Caută un loc! i-a spus Andrew.

Ajunseseră deja în cartierul Mission. Jane era familiarizată cu zona. Ca elevă, se strecura aici pentru a asculta trupe punk la vechea stație de pompieri. După colț se afla un adăpost pentru vagabonzi și o cantină unde făcea adesea voluntariat. Zona fusese un punct central pentru

activități dubioase încă de pe vremea când călugării franciscani construiseră aici prima misiune la sfârșitul anilor 1700. Luptele de urși, duelurile și cursele de cai fuseseră înlocuite de studenți săraci, oameni fără adăpost și dependenți de droguri. O energie violentă emana parcă din depozitele abandonate și locuințele dărăpănate ale imigranților. Graffitiuri ale anarhiștilor erau peste tot. Gunoiul umplea străzile. Prostituate stăteau pe la colțuri. Era mijlocul dimineții, dar totul avea o nuanță întunecată și murdară de apus.

— Nu poți parca Porsche-ul lui Jasper aici. O să-l fure careva! a spus Jane.

— Nu l-au atins niciodată până acum.

Niciodată până acum, s-a gândit Jane. *Te referi la toate acele dăți când fratele pe care pretinzi că îl urăști conducea până aici în puterea nopții ca să te salveze*?

Andrew s-a strecurat într-un spațiu dintre o motocicletă și un hârb ars. Dădea să iasă din mașină, dar Jane și-a pus mâna peste a lui. Pielea îi era aspră. Avea un petic de piele uscată pe încheietura mâinii, chiar sub ceas. A dat să spună ceva despre asta, dar nu voia că vorbele ei să distrugă acest moment.

Nu mai fuseseră singuri împreună de dinainte să plece de acasă. De dinainte ca Laura Juneau să-și tragă ultimul glonț în craniu. De când *politi* se repeziseră să îi scoată pe Jane și pe Nick din sală.

Polițiștii îl confundaseră pe Nick cu Andrew și, până să își dea seama de ce Jane țipa după fratele ei, Andrew bătea deja cu pumnii în ușă.

Acesta păruse aproape răvășit. Sângele îi pătase partea din față a cămășii, îi picura din mâini, îi înmuiase pantalonii. Sângele lui Martin. În timp ce toată lumea fugea de pe scenă, Andrew alergase spre el. Îi împinsese pe cei care se ocupau cu paza. Căzuse în genunchi. A doua zi, Jane avea să vadă o fotografie a acestui moment într-un ziar: Andrew ținând în poală ce mai rămăsese din capul tatălui

lor și având ochii ridicați spre tavan, în timp ce urla.

— E amuzant, i-a spus acum Andrew. Nu mi-am amintit că îl iubesc până când n-am văzut-o îndreptând arma spre capul lui.

Jane a încuviințat în tăcere, pentru că și ea simțise-o durere a inimii, o îndoială rece și care o făcuse să transpire.

Când Jane era copilă, stătea pe genunchiul lui Martin în timp ce acesta îi citea. El o așezase pe Jane în fața primului ei pian. Îl căutase pe Pechenikov pentru ca fata să își îmbunătățească tehnica. Participase la recitaluri, concerte și spectacole. Ținea în buzunarul de la piept al jachetei un caiet în care îi nota greșelile. O lovise cu pumnul în spate când stătuse gheboșată asupra claviaturii. Îi pocnise picioarele cu o riglă metalică când nu repeta suficient. O ținuse trează nopți în șir, țipând la ea, spunându-i că nu are valoare, că își risipește talentul, că face totul pe dos.

— Erau atâtea lucruri pe care voiam să i le spun! a zis Andrew.

Jane s-a trezit din nou incapabilă să-și oprească lacrimile.

— Am vrut să fie mândru de mine. Nu acum, știam că nu poate acum, dar într-o zi…

Andrew s-a întors cu fața spre ea. Fusese slab dintotdeauna, dar acum, îndurerat cum era, obrajii îi erau atât de scobiți, încât îi putea vedea forma oaselor de dedesubt.

— Crezi s-ar fi întâmplat vreodată așa ceva? Că tata ar fi fost mândru de mine, în cele din urmă?

Jane știa adevărul, dar tot a răspuns „Da”.

Andrew s-a uitat din nou în stradă.

— Uite-o pe Paula!

Jane și-a simțit firele de păr de pe brațe și gât ridicându-se. Paula Evans, echipată cu obișnuiții săi bocanci și mănuși fără degete, se încadra perfect în peisaj. Părul ei creț era de-a dreptul sălbatic. Buzele îi erau de un roșu-aprins. Din

motive necunoscute, își înnegrea pleoapa inferioară cu dermatograful.

Aceasta a văzut Porsche-ul și i-a salutat cu ambele mâini. În loc să se îndrepte spre mașină, femeia a pășit spre depozit.

— Mă sperie! Ceva nu e în regulă cu ea, i-a spus Jane lui Andrew.

— Nick are încredere în ea. Paula ar face orice i-ar cere el.

— Tocmai asta mă sperie.

Jane s-a înfiorat în timp ce o privea pe Paula dispărând în interiorul depozitului. Dacă Nick juca ruleta rusească cu viitorul lor, Paula era singurul glonț din pistol.

Jane a coborât din mașină. În aer plutea o duhoare de grăsime care îi amintea de Berlinul de Est. A lăsat cutia metalică pe scaun ca să își poată pune jacheta. Și-a găsit mănușile de piele și eșarfa în poșetă.

Andrew a îndesat cutia sub braț în timp ce încuia mașina.

— Rămâi pe aproape! i-a spus el lui Jane.

Au intrat în depozit, dar numai pentru a trece prin partea din spate. Jane nu mai fusese aici de trei luni, dar cunoștea traseul pe de rost. Toți îl cunoșteau, pentru că Nick îi pusese să studieze diagramele, să alerge pe alei, să sară prin curțile din spate ale oamenilor și chiar să se strecoare prin canalizări.

Ceea ce, până acum, păruse o țăcăneală.

Jane s-a simțit cuprinsă de paranoia în timp ce umbla pe drumul deja cunoscut. O alee îi scotea în strada următoare. În ciuda hainelor lor scumpe, se pierdeau în peisaj. Magazine second-hand și apartamente dărăpănate erau pline toate de studenți de la San Francisco State University, aflată în apropiere. În ferestrele sparte erau îndesate ziare mototolite. Coșurile de gunoi dădeau pe dinafară. Jane simțea mirosul grețos de dulce a mii de țigări

cu canabis care se aprindeau pentru a întâmpina noua dimineață.

Refugiul se afla la întretăierea străzilor 17 și Valencia, la o stradă distanță de Misiune. La un moment dat, fusese o locuință victoriană pentru o singură familie, dar acum era împărțit în cinci apartamente cu un singur dormitor și părea a fi locuit de un traficant de droguri, un grup de stripteuze și un tânăr cuplu cu SIDA care pierduse totul, mai puțin unul pe altul. La fel ca în cazul multor clădiri din această zonă, casa fusese pusă pe lista neagră. La fel ca în cazul multor clădiri din zonă, locuitorilor nu le păsa.

Amândoi au urcat treptele șubrede din față până la ușa principală. Pentru a suta oară, Andrew a aruncat o privire peste umăr înainte de a intra. Holul din față era așa de îngust, încât a trebuit să se întoarcă în lateral cu umerii pentru a intra pe ușa deschisă a bucătăriei. În curtea din spate se afla o construcție veche asemănătoare unui șopron, care fusese transformată în spațiu de locuit. Un cablu prelungitor portocaliu tras de la casă la magazie servea drept sursă de curent electric. Nu existau instalații sanitare. Partea superioară abia se ținea pe ceea ce, inițial, ar fi trebuit să fie o zonă de depozitare. În ciuda geamurilor închise, muzica bubuia. Zgomotoasa „Bring the Boys Back Home” a celor de la Pink Floyd.

Andrew a ridicat ochii spre al doilea etaj, apoi s-a uitat încă o dată înapoi peste umăr. A bătut de două ori la ușă. S-a oprit. A bătut încă o dată, apoi ușa s-a deschis.

— Idioților!

Paula l-a apucat pe Andrew de cămașă și l-a tras în interior.

— Ce dracului a fost în mintea ta? Cu toții am spus pachete de vopsea. Cine a pus nenorocita aia de armă în geantă?

Andrew și-a îndreptat cămașa. Cutia de metal căzuse pe podea.

— Paula, noi…, a dat el să zică.

Aerul s-a răcit.

— Cum mi-ai spus? l-a repezit Paula.

Pentru o clipă, Andrew nu a răspuns. În tăcerea care se lăsase, tot ce auzea Jane era discul care cânta la etaj. A dat drumul poșetei pe podea în cazul în care trebuia să-și ajute fratele. Pumnii Paulei erau încleștați. Nick le spusese să-și folosească doar numele de cod, și, la fel ca în cazul tuturor lucrurilor care îi ieșeau pe gură, Paula îi luase ordinul drept literă de lege.

— Îmi pare rău! a spus Andrew. Am vrut să zic Penny. La fel ca în „Penny, putem să vorbim despre asta mai târziu?”

Paula nu a dat înapoi.

— Acum tu ești șeful?

— Penny! a spus Jane. Oprește-te!

Paula s-a răsucit spre ea.

— Să nu cumva…

Quarter și-a dres glasul.

Zgomotul neașteptat a făcut-o pe Jane să tresară. Nu-l văzuse când intraseră. Stătea la masă, cu un măr roșu în mână. A ridicat bărbia spre Jane, apoi spre Andrew, în semn de solidaritate.

— Ce-i făcut e bun făcut! a zis el.

— Glumești? a spus Paula cu mâinile în șolduri. Asta e crimă, idioților. Știați? Facem parte cu toții dintr-o conspirație pentru a comite o crimă.

— În Norvegia, a spus Quarter, chiar dacă reușesc să ne extrădeze, vom primi șapte ani, maximum.

Paula a pufnit dezgustată.

— Crezi că guvernul Statelor Unite ne va lăsa să fim judecați într-o țară străină? Tu ai fost, nu-i așa? a continuat Paula, îndreptându-și degetul spre Jane. Tu ai pus pistolul în geantă, curvă proastă!

Jane refuza să fie hărțuită de o tâmpită enervantă.

— Ești enervată pentru că Nick nu ți-a spus despre pistol sau pentru că Nick se culcă cu mine,

nu cu tine?

Quarter a chicotit, iar Andrew a oftat în timp ce se apleca să ridice cutia metalică.

Apoi a încremenit.

Toți au încremenit.

Era cineva afară. Jane a auzit tropăit de picioare. Și-a ținut respirația în timp ce aștepta ciocănitul secret – de două ori, apoi o pauză, apoi încă o dată.

Nick?

Jane își simțea inima tresăltând la acest gând, însă a rămas copleșită de neliniște până când a deschis ușa și a văzut zâmbetul de pe chipul lui.

— Salutare, gașcă!

Nick i-a dat lui Jane un sărut pe obraz. Gura îi era lipită de urechea ei.

— Elveția, i-a șoptit el.

Jane s-a simțit copleșită de dragostea pentru el.

Elveția!

Micul lor apartament din Basel la care visau, înconjurați de studenți, într-o țară care nu avea un acord formal de extrădare cu Statele Unite. Nick îi vorbise despre Elveția în aceeași noapte de Crăciun în care îi dezvăluise planul. Jane fusese șocată de faptul că Nick izbutise să se concentreze cu atâta precizie nu doar pe haosul pe care l-ar provoca, ci și pe modul în care aveau să se ferească de urmări.

„Draga mea”, îi șoptise el la ureche. „Nu știi că m-am gândit la toate?”

— Acum, a spus Nick și a bătut din palme, toate bune, trupă? Ce mai facem? s-a adresat el grupului.

Quarter a arătat spre Paula.

— Asta s-a speriat.

— Ba nu, a insistat Paula. Nick, ce s-a întâmplat în Norvegia a fost…

— Excepțional!

El a apucat-o de brațe, emoția strecurându-se prin cameră ca o rază de lumină.

— A fost extraordinar! Cu adevărat cel mai important lucru care i s-a întâmplat unui american în acest secol!

Paula a clipit, iar Jane putea să vadă cum modul de gândire al fetei se mula instantaneu pe cel al lui Nick.

Acesta a remarcat și el schimbarea.

— Oh, Penny, dacă ai fi fost acolo pentru a asista la ce s-a întâmplat! a spus el. Toată lumea din încăpere era șocată. Laura a scos revolverul exact în timp ce Martin făcea considerații poetice cu privire la costurile pe care le presupune omul de serviciu. Apoi – băiatul a improvizat o armă din degetele de la o mână poc. Un foc de armă a făcut înconjurul lumii. Datorită nouă.

Nick i-a făcut cu ochiul lui Jane, apoi a deschis brațele pentru a include tot grupul.

— Doamne, trupă! Ce am făcut, ceea ce urmează să facem, este, pur și simplu, eroic!

— Are dreptate!

Ca de obicei, Andrew s-a repezit să-l sprijine.

— Laura a avut de ales. Cu toții am avut de ales. A hotărât să facă ce a făcut. Am hotărât să facem ceea ce facem. Corect?

— Corect! a spus Paula, dornică să fie prima de acord.

— Noi toți știam în ce ne băgăm.

Nick se uita la Jane, așteptând ca aceasta să încuviințeze cu o mișcare din cap.

Quarter a mârâit, dar loialitatea lui nu era niciodată pusă în discuție.

— Ce se întâmplă cu copoii? l-a întrebat el pe Nick.

— Agentul Danberry…, a început Jane.

— Nu sunt doar copoii, a întrerupt-o Nick. E fiecare agenție federală din țară. Și Interpolul.

Nick părea încântat de ultima parte.

— Este ceea ce ne-am dorit, gașcă. Ochii întregii lumii sunt ațintiți asupra noastră. Ce facem acum – în New York, la Chicago, la Stanford, ceea

ce s-a întâmplat deja la Oslo – ne va ajuta să schimbăm lumea.

— Așa este, a spus Paula, ca un membru al congregației care îi răspunde predicatorului.

— Știi cât de rar poți să faci schimbări?

Ochii lui Nick încă străluceau. Era molipsitor de-a dreptul. Toți se aplecau spre el, o manifestare fizică a faptului că se agățau de fiecare cuvânt pe care îl rostea.

— Știe cu adevărat vreunul dintre voi, a întrebat el, cât de incredibil de rar niște oameni simpli ca noi sunt capabili să schimbe ceva în viețile… ei bine, vor fi viețile a milioane, nu-i așa? Milioane de oameni care sunt bolnavi, alții care habar n-au că impozitul lor este folosit pentru a umple vistieriile corporațiilor fără suflet, în vreme ce oamenii normali, oamenii obișnuiți care au nevoie de ajutor, sunt lăsați de izbeliște.

S-a uitat roată prin încăpere și a stabilit contact vizual cu fiecare dintre ei. Din asta se hrănea Nick, știind că îi inspira pe toți să tânjească după măreție.

— Penny, munca ta la Chicago va șoca întreaga lume, a spus el. Școlarii vor învăța despre rolul pe care l-ai avut în acest demers. Vor ști că ai militat, că ai luat poziție pentru ceva. Și Quarter, ajutorul tău logistic… E de la sine înțeles că nu am fi aici fără tine. Planurile tale pentru Stanford sunt elementul esențial al întregii operațiuni. Și Andrew, dragul nostru Dime[37]. Doamne, cum te-ai descurcat cu Laura, cum ai pus toate piesele cap la cap. Jane…

Paula a pufnit din nou.

— Jane!

Nick și-a așezat mâinile pe umerii lui Jane. Și-a apăsat buzele de fruntea ei, iar ea s-a simțit inundată de iubire.

— Iar tu, draga mea, tu îmi dai putere. Mă ajuți să îmi conduc glorioasele trupe către măreție.

— Vom fi prinși, a spus Paula, care nu mai părea înfuriată la gândul acesta. Știți, nu-i așa?

— Și ce dacă?

Quarter își scosese cuțitul și acum își descojea mărul.

— Ți-e frică acum? Toată vorbăria ta de rahat și acum…

— Nu mi-e frică, a spus Paula. Sunt implicată în chestia asta. Am spus că sunt implicată în chestia asta, așa că sunt. Poți oricând să te bazezi pe mine, Nick!

— Ce fată bună!

Nick a mângâiat-o pe Jane pe spate. Ea aproape că s-a vârât în el ca un pisoi. Era atât de ușor pentru el! Tot ce trebuia să facă era să pună mâna pe locul potrivit, să spună cuvântul potrivit, și ea era înapoi lângă el.

Era Jane un yo-yo?

Sau credea cu adevărat, pentru că ceea ce spunea Nick stătea în picioare? Trebuiau să-i trezească pe oameni. Nu puteau sta cu brațele încrucișate când atâtea persoane sufereau. Lipsa de acțiune echivala cu inconștiența.

— Bine, trupă! a spus Nick. Știu că arma de la Oslo a fost o surpriză, dar nu vedeți cât de fantastice sunt lucrurile pentru noi acum? Laura ne-a făcut o favoare imensă apăsând pe trăgaci și sacrificându-și viața. Cuvintele ei rezonează mult mai mult acum decât dacă le-ar fi strigat din spatele gratiilor închisorii. Ea este o martiră – o martiră prețuită. Și ce vom face în continuare, pașii pe care îi vom urma, toate aceste îi vor determina pe oameni să-și dea seama că nu mai pot, pur și simplu, să alerge ca oile. Lucrurile vor trebui să se schimbe. Oamenii vor trebui să se schimbe. Guvernele vor trebui să se schimbe. Corporațiile vor trebui să se schimbe. Doar noi putem face acest lucru! Noi suntem cei care trebuie să-i trezească pe toți ceilalți.

Toți străluceau, acoliții lui gata de acțiune. Chiar și Andrew strălucea datorită laudelor lui Nick. Poate că devotamentul lor orb era cel care îi permitea anxietății lui Jane să se strecoare înapoi.

Lucrurile se schimbaseră cât fusese ea plecată la Berlin. Energia din încăpere era cinetică.

Aproape fatalistă.

Oare Paula își curățase și ea apartamentul?

Oare Quarter scăpase de toate bunurile sale cele mai de preț?

Andrew rupsese relația cu Ellis-Ann. Se simțea vizibil rău, totuși continua să refuze să meargă la doctor.

Oare devotamentul lor orb era o altă formă de boală?

Toți, în afară de Jane, se aflaseră într-o unitate psihiatrică sau alta. Nick sustrăsese dosare de la Queller sau, în cazul celorlalți membri ai celulelor, găsise pe cineva care le putea oferi acces. Cunoștea totul despre speranțele și temerile lor, despre căderile și tentativele de suicid, despre tulburările de alimentație și cazierele lor și, cel mai important, Nick știa cum să exploateze aceste informații pentru a obține ce dorea.

Niște yo-yo care urcau și coborau după pofta inimii lui Nick.

— S-o facem!

Quarter a vârât mâna în buzunar. A pus o monedă de douăzeci și cinci de cenți pe masă, lângă mărul descojit.

— Echipa Stanford este pregătită! a spus el.

„Depresie maniacală. Tendințe schizoide. Recidivă violentă”.

Paula s-a prăbușit pe un scaun în timp ce așeza un penny pe masă.

— Chicago e gata de o lună.

„Comportament antisocial. Cleptomanie. Anorexie nervoasă. Dezechilibru”.

Nick a aruncat un bănuț de cinci cenți în aer. L-a prins în palmă și l-a pus pe masă.

— New York este dornic să pornească.

„Sociopatie. Tulburare de control al impulsurilor. Dependență de cocaină”.

Andrew s-a uitat din nou la Jane înainte de a-și vâri mâna în buzunar. A pus o monedă de zece cenți lângă ceilalți bani și s-a așezat.

— Oslo s-a încheiat.

„Tulburare de anxietate. Depresie. Idei legate de suicid. Psihoză indusă de droguri”.

Toți s-au întors spre Jane. Aceasta a întins mâna spre buzunarul jachetei, dar Nick a oprit-o.

— Duci tu astea sus, draga mea? a zis el și i-a întins lui Jane mărul pe care Quarter îl descojise.

— Pot face eu asta! s-a oferit Paula.

— Poți să taci?

Nick nu-i spunea să tacă. Îi punea o întrebare.

Paula s-a așezat din nou.

Jane a luat mărul. Fructul a lăsat o pată umedă pe mănușa ei din piele. A căutat cu mâna panoul secret până a găsi butonul care-l acționa. Una dintre ideile inteligente ale lui Nick. Voiau să facă pe cât se poate de greu pentru oricine să găsească scările. Jane a tras înapoi panoul, apoi a folosit cârligul pentru a-l închide ferm în spatele ei. S-a auzit un clic puternic în timp ce mecanismul de eliberare a revenit la loc.

A urcat scările încet, încercând să distingă ce spuneau. Piesa trupei Pink Floyd care răsuna dintr-un mic difuzor își făcea treaba mult prea bine. Doar vocea ridicată a Paulei se auzea peste partea instrumentală de la „Confortably Numb”.

— Nemernici, repeta ea la nesfârșit, evident încercând să-l impresioneze pe Nick cu devotamentul ei plin de mânie. O să le arătăm noi lor, nenorociții naibii!

Jane simțea o emoție aproape animalică trecând prin panourile de la etaj până a ajuns în vârful scărilor. În interiorul camerei încuiate ardea tămâie. Simțea mirosul de lavandă. Paula adusese

probabil unul dintre talismanele ei voodoo pentru ca spiritele să își găsească pacea.

Laura Juneau păstrase lavandă în casa ei. Acesta fusese unul dintre numeroasele detalii aleatorii pe care Andrew reușise să le transmită în scrisorile sale codificate. Cum ar fi că Laurei îi plăcea ceramica. Că, la fel ca Andrew, era un pictor destul de bun. Că tocmai venise din grădina casei ei și era în genunchi în living, căutând o vază în dulap, când Robert Juneau își folosise cheia pentru a deschide ușa din față.

Un singur glonț în capul unui copil de cinci ani.

Două gloanțe în pieptul unui tânăr de șaisprezece ani.

Încă două gloanțe în corpul unei fete de paisprezece ani.

Unul dintre aceste gloanțe intrase în coloana vertebrală a Laurei Juneau.

Ultimul glonț, glonțul final, ajunsese în craniul lui Robert Juneau pe sub bărbie.

Thorazin. Valium. Xanax. Îngrijire non-stop. Medici. Asistente medicale. Contabili. Oameni de serviciu. Produse de curățenie.

„Știi cât costă să internezi un om full-time?" o întrebase Martin pe Jane. Stăteau la masa unde luau micul dejun. Ziarul era deschis în fața lor, cu titluri urâte care surprindeau oroarea unei crime în masă: UN BĂRBAT ÎȘI UCIDE FAMILIA, APOI SE SINUCIDE. Jane îl întrebase pe tatăl ei cum de se întâmplase asta, de ce fusese dat afară Robert Juneau din atâtea aziluri Queller.

„Aproape o sută de mii de dolari pe an". Martin amesteca în cafea cu o linguriță de argint Liberty & Company foarte veche, care îi fusese dăruită de o rudă îndepărtată Queller. „Știi câte călătorii în Europa reprezintă suma asta?" insistase el. „Câte mașini pentru frații tăi? Câte călătorii, excursii și lecții cu prețiosul tău Pechenikov?"

„De ce ai renunțat să cânți?"

„Pentru că nu mai puteam cânta cu sânge pe mâini”.

Jane a găsit cheia pe un cârlig și a împins-o în încuietoarea lacătului. De cealaltă parte a ușii, înregistrarea ajunsese la partea în care David Gilmour prelua refrenul…

Nu există durere, *te retragi*…[38]

Jane a intrat în cameră. Mirosul de lavandă o învăluia. Flori proaspete într-o vază. Tămâie arsă pe o tavă metalică. Jane și-a dat seama că acestea nu erau menite să țină la distanță spiritele rele, ci să acopere mirosul de rahat și de urină din găleata de lângă fereastră.

Când eram copil, *aveam febră*…[39]

În spațiul mic existau doar două ferestre, una orientată spre locuința în stil victorian din față, cealaltă spre casa care era pe strada din spatele lor. Jane le-a deschis pe amândouă, sperând că mirosul va fi atenuat de curentul iscat.

Stătea în mijlocul camerei, ținând mărul descojit. A lăsat melodia să cânte până a ajuns la soloul de chitară. Urmărea notele în minte. Își vizualiza degetele pe coarde. Cântase o vreme la chitară, apoi la vioară, violoncel, mandolină și, doar pentru bucuria ei, la o vioară cu coarde de oțel.

Atunci Martin îi spusese că trebuie să aleagă între a fi bună la multe lucruri sau perfectă la unul singur.

Jane a ridicat acul de pe disc.

I-a auzit jos. În primul rând, Andrew tușea, scoțând un zgomot îngrijorător. Nick lăsase nițel deoparte replicile penibile. Quarter le spunea să vorbească mai încet, dar Paula începuse din nou cu „copoii dracului vor plăti”, diatribă care i-a acoperit pe toți.

— Ei, haide acum! a rostit Nick pe un ton care suna a tachinare. Suntem atât de aproape! Știți cât de importanți vom fi când se va termina totul?

„Când se va termina totul…”

Jane și-a dus mâna la burtă în timp ce traversa camera.

Aveau să se termine vreodată toate astea?

Puteau ei merge mai departe după asta? Puteau ei să aducă un copil în lumea pe care încercau să o creeze? Îi aștepta cu adevărat un apartament în Elveția?

Jane și-a amintit din nou: Nick își vânduse mobilierul. Îndepărtase aparatele din apartamentul său. Dormea pe podea. Era acesta un om care credea că există un viitor?

Era acesta bărbatul care putea fi tatăl copilului lor?

Jane a îngenuncheat lângă pat.

Și-a coborât vocea câteva octave, avertizând:

— Nu spune un cuvânt!

A scos călușul din gura femeii.

Alexandra Maplecroft a început să țipe.

23 august 2018

11.

Andy a ridicat o cutie grea cu adidași vechi din spatele mașinii. Picături grase de ploaie loveau cartonul. Din asfalt ieșea abur. Cerul se despicase după zile în care căldura fusese ca o osândă, așa că acum, pe lângă osânda căldurii, era silită să îndure și osânda de a fi făcută ciuciulete. A fugit înainte și înapoi între portbagaj și depozitul deschis, ferindu-și capul de fiecare dată când un fulger se strecura printre norii după-amiezii.

Luase exemplu de la mama ei și închiriase două boxe diferite în două depozite diferite din două state diferite pentru a ascunde muntele de bancnote găsit în interiorul Reliantului. De fapt, Andy se descurcase mai bine decât Laura. În loc să îngrămădească banii pe podeaua boxei, ca și cum ar fi fost Skyler din serialul *Breaking Bad*, curățase camera din spate a unui magazin al Armatei Salvării din Little Rock, apoi ascunsese teancul de bani sub haine vechi, echipamente de camping și o grămadă de jucării sparte.

În acest fel, oricine se uita putea crede că Andy făcea ceea ce făceau majoritatea americanilor, adică plăteau pentru a depozita o grămadă de porcării pe care nu le mai voiau în loc să le doneze unor oameni care ar fi putut să le folosească.

Andy a fugit înapoi la Reliant și a înșfăcat o altă cutie. Ploaia pătrunde în adidașii ei noi. Curând, șosetele au căpătat consistența nisipurilor mișcătoare. Andy se oprise la alt Walmart după ce părăsise primul depozit din partea orașului Texarkana[40] din Arkansas. În cele din urmă purta haine care nu erau din anii 1980. Cumpărase o geantă tip poștaș și un laptop în valoare de 350 de dolari. Avea ochelari de soare, lenjerie intimă care

nu o lăsa în fundul gol și, în mod ciudat, sentimentul că are un scop.

„Vreau să-ți trăiești viața”, îi spusese Laura la restaurant. „Pe cât mi-aș dori să ușurez lucrurile pentru tine, știu că nu se va întâmpla niciodată dacă nu o faci pe cont propriu”. Cu siguranță Andy era acum pe cont propriu. Dar ce se schimbase? Nu reușea să spună, nici măcar în sinea ei, de ce se simțea atât de diferit. Știa doar că se săturase să plutească printre dezastre ca o amibă în interiorul unui vas Petri. Era oare faptul că își dăduse seama că mama era o mincinoasă senzațională? Era sentimentul de rușine pentru că era atât de credulă? Era faptul că un pistolar angajat o urmărise pe Andy până în Alabama și, în loc să-și asculte instinctul și să fugă încotro vedea cu ochii, încercase să se cupleze cu el?

Fața îi ardea de rușine când a scos o altă cutie din Reliant.

Andy rămăsese în Muscle Shoals suficient de mult timp pentru a vedea camioneta lui Mike Knepper trecând pe lângă motel de două ori în două ore. Așteptase de-a lungul celei de-a treia ore și apoi și a celei de-a patra, ca să se asigure că nu se mai întoarce, și atunci încărcase mașina și o pornise din nou la drum.

Tremurase de la bun început, dopată cu cofeină de la McDonald’s, prea speriată să oprească mașina și să meargă la toaletă, pentru că, la momentul acela, încă mai avea banii ascunși în interiorul automobilului. Drumul spre Little Rock, Arkansas, îi luase cinci ore, dar fiecare dintre ele își pusese amprenta asupra sufletului ei.

De ce o mințise Laura? De cine îi era atât de frică? De ce îi spusese lui Andy să meargă în Idaho?

Și, mai important de atât, de ce Andy încă urma orbește poruncile mamei?

Incapacitatea lui Andy de a răspunde la oricare dintre aceste întrebări nu era ajutată de lipsa

somnului. Se oprise în Little Rock, pentru că era un oraș despre care auzise, apoi se oprise la primul hotel cu parcare subterană, pentru că se gândise că ar trebui să ascundă mașina în caz că Mike era cumva pe urmele ei.

Andy parcase mașina într-un spațiu anume, astfel încât eventualilor hoți să le fie greu să ajungă la portbagaj. Apoi urcase înapoi în mașină și dăduse înainte, astfel încât să poată scoate sacul de dormit și geanta de plajă din portbagaj. Dăduse din nou înapoi, apoi se cazase la hotel, unde dormise aproape optsprezece ore în șir.

Ultima dată când dormise atât de mult, Gordon o dusese la doctor, speriat că s-ar putea să sufere de narcolepsie. Andy considera somnul din Arkansas ca fiind terapeutic. Nu se agăța de volan. Nu țipa sau plângea în mașina goală. Nu verifica telefonul mobil al Laurei la fiecare cinci minute. Nu se temea de toți banii pe care îi avea în Reliant. Nu-și făcea griji că Mike o urmase, pentru că se târâse pe sub mașină și verificase dacă nu cumva erau atașate dispozitive de urmărire prin GPS.

Mike.

Cu K-ul lui tâmpit din numele de familie și greierul tâmpit de pe camionetă, și săruturile lui tâmpite din parcare, și comportamentul de psihopat, pentru că era limpede că se afla acolo pentru a o urmări pe Andy sau a o tortura sau a-i face ceva oribil, și, în schimb, el o sedusese.

Mai rău de atât, ea îl lăsase.

Andy a apucat ultima cutie din spatele mașinii și a făcut ceea ce i se părea a fi un soi de mers cu coada între picioare la depozit. A scăpat cutia pe podea. S-a așezat pe un scaun de lemn cu al treilea picior șubred. Și-a frecat fața. Obrajii îi erau aprinși.

Idioato! s-a certat în tăcere. *Tipul te-a citit din prima*!

Adevărul dureros era că nu existau prea multe de spus despre viața sexuală a lui Andy.

Întotdeauna scotea la înaintare povestea cu profesorul ei de facultate ca o modalitate de a veni cu ceva sofisticat, dar lăsa deoparte partea în care făcuseră sex de doar trei ori și jumătate. Și că tipul era un drogat. Și aproape impotent. Și că, de obicei, ajungeau să stea pe canapeaua lui în timp ce el se droga, iar Andy urmărea reluările de la *The Golden Girls.*

Totuși, fusese mai bun decât iubitul ei din liceu. Se cunoscuseră la clubul de teatru, lucru care ar fi trebuit să fie un indiciu mare cât casa. Dar erau cei mai buni prieteni. Și amândoi hotărâseră că prima oară când o să facă sex avea să fie unul cu celălalt.

După aceea, Andy se simțise dezamăgită, dar mințise ca să-l facă pe el să se simtă mai bine. Și el fusese la fel de copleșit, dar nu reușise să dea dovadă de aceeași curtoazie.

„Te umezești prea mult", îi spusese el, tremurând teatral, și chiar dacă recunoscuse că probabil era gay în următoare propoziție, Andy purtase cu ea acea critică istovitoare pentru următorul deceniu și jumătate.

„Prea mult". Răsucea fraza în minte în timp ce se holba la ploaia care cădea în afara depozitului. Erau atât de multe lucruri pe care i le-ar spune nătărăului, dacă acesta ar accepta cererea ei de prietenie pe Facebook.

Ceea ce o aducea la iubitul ei din New York. Andy crezuse că e atât de blând și de amabil, și de atent, și apoi Andy se afla în baie în apartamentul unui prieten când îl auzise vorbind cu prietenii lui.

„Este ca balerina de pe o cutie de bijuterii", spusese el. „În momentul în care te apleci asupra ei, muzica se oprește".

Andy a clătinat din cap ca un câine. A fugit înapoi la mașină, a luat valiza Samsonite albastru-deschis și a tras-o în boxa depozitului.

Cu ușa închisă, s-a schimbat în haine uscate. Nu putea face nimic în privința adidașilor, dar cel puțin avea șosete care nu i se cojeau de pe

picioarele deja dureroase. Până când a împins ușa în sus, ploaia se mai domolise, iar ăsta era primul noroc de care avea parte în câteva zile.

Andy a folosit unul dintre lacătele Walmart de pe zăvor. În loc de cheie, alesese o încuietoare combinată care folosea litere mai degrabă decât numere. Codul din Texarkana era FUCKR deoarece se simțise deosebit de ostil când îl setase.

La Hook 'Em & Store, din afara orașului Austin, Texas, optase mai degrabă pentru KUNDE, ca în…

„Aș putea vorbi cu Paula Kunde".

„Am auzit că este în Seattle".

„Austin. Dar bună încercare!"

Andy hotărâse în Little Rock că nu avea să o pornească spre Idaho, ca o amibă, așa cum îi spusese Laura. Dacă nu putea primi răspunsuri de la mama ei, atunci poate că le putea obține de la profesoara Paula Kunde.

S-a întins pentru a închide portbagajul mașinii. Sacul de dormit și geanta de plajă erau încă încărcate cu numerar, dar s-a gândit că ar putea la fel de bine să le țină în mașină. Probabil trebuia să pună și micul răcitor și cutia Slim Jims în boxa de la depozit, dar Andy era dornică să o ia din loc.

Motorul bătrânului Reliant a scos un zgomot care i-a amintit de mașinuța din filmul *Chitty-Chitty-Bang-Bang* când a pornit-o. În loc să se îndrepte spre autostrada interstatală, a luat-o pe prima la dreapta către McDonald's. A trecut pe la *drive-thru* pentru a comanda o cafea mare și pentru a obține parola Wi-Fi.

Andy a ales un loc de parcare aproape de clădire. A aruncat cafeaua pe geam, pentru că era destul de sigură că inima avea să-i explodeze dacă ar mai bea cofeină. Și-a scos noul laptop din geantă și s-a conectat la rețea.

Se holba la cursorul care clipea pe bara de căutare.

Ca de obicei, a avut un moment de indecizie dacă să creeze sau nu un cont de Gmail fals și să îi trimită ceva lui Gordon. Andy concepuse tot felul de proiecte în minte, prefăcându-se că este coordonator Habitat for Humanity sau un coleg de la Phi Beta Sigma, inventând un fel de mesaj codat care să-i permită să-i spună tatălui ei că e teafără.

Să întrebe dacă văzuse oferta de cupoane 2-în-1 de la Subway?

Am văzut o poveste despre whiskyul Knob Creek și am crezut că s-ar putea să vă placă.

Ca de obicei, Andy a hotărât să renunțe. Nu avea prea multă încredere în mama ei acum, dar chiar și cea mai mică șansa de a-l pune în pericol pe Gordon era un risc pe care nu era dispusă să și-l asume.

A introdus adresa web pentru *Belle Isle Review.*

Fotografia Laurei și a lui Gordon de la petrecerea de Crăciun era încă pe prima pagină.

Andy a cercetat chipul mamei ei, întrebându-se cum de femeia pe care o cunoștea și care zâmbea la cameră ar putea fi aceeași cu cea care își înșela singura fiică de atâția ani. Apoi a mărit imaginea, pentru că Andy nu se mai gândise niciodată până acum la lovitura de pe nasul mamei. Fusese rupt la un moment dat și se vindecase strâmb?

Fotografiile Polaroid de la depozit i-au spus lui Andy că această explicație putea sta în picioare.

Avea să afle vreodată adevărul?

Andy a derulat pagina în jos. Articolul despre cadavrul care apăruse sub podul Yamacraw nu dispăruse nici el. Încă nu fusese descoperită identitatea bărbatului cu hanorac. Nu exista nicio informație despre vehiculul lui furat. Ceea ce însemna că Laura nu numai că reușise să țină un batalion de agenți de poliție departe de casa ei, dar cumva trăsese un bărbat de aproape nouăzeci de kilograme până la Honda ei și apoi îl aruncase în râu la vreo treizeci de kilometri depărtare.

Cu un braț legat la piept și niște picioare pe care abia era în stare să se țină.

Mama ei era o criminală.

Asta era singura explicație care avea sens. Andy se gândise că Laura era pasivă și reacționase împinsă de evenimente atunci când toate dovezile arătau că era logică și vicleană. Nu strânsese aproape un milion de dolari în numerar ajutând cu dicția pacienți care suferiseră un accident vascular cerebral. Existența actelor de identitate false era destul de înspăimântătoare, dar Andy a stat și a cugetat un pic și și-a dat seama că Laura nu numai că avea un act de identitate fals, ci și un contact, un falsificator, care îi putea furniza documentele dorite. De fiecare dată când Laura trecuse în Canada pentru a-și reînnoi permisul sau talonul auto, încălcase toate tipurile posibile de legi federale. Andy se îndoia că Fiscul știe despre grămada de bani, ceea ce încălca toate tipurile de legi federale. Laura nu se temea de poliție. Știa că poate refuza un interogatoriu. Avea o răceală nenaturală în preajma forțelor de ordine. Asta nu venea de la Gordon, ceea ce însemna că Laura o învățase singură.

Ceea ce însemna că Laura Oliver nu era un *om bun.*

Andy a închis laptopul și l-a pus în geantă. Nu avea suficientă memorie pentru a începe enumerarea tuturor lucrurilor pe care mama ei trebuia să le explice. În acest moment, cum scăpase Laura de cadavrul tipului cu glugă nici măcar nu figura în top trei.

Ploaia lovea parbrizul. Norii întunecați se risipiseră. Andy a dat cu spatele pentru a ieși din parcare și a urmat semnele spre UT-AUSTIN[41]. Campusul se întindea pe o suprafață de primă mână de aproximativ șaisprezece hectare. Existau o facultate de medicină și un spital, o facultate de drept, tot felul de programe dedicate științelor umaniste și, în ciuda faptului că universitatea nu

avea propria echipă de fotbal, nenumărate steaguri și autocolante cu Texas Longhorns.

Conform orarului de pe site-ul școlii, dr. Kunde predase de dimineață un curs numit „Perspective feministe asupra violenței domestice și a agresiunii sexuale", urmat de o oră rezervată pentru consilierea studenților. Andy a verificat ora, uitându-se pe radioul mașinii. Chiar și presupunând că sesiunile Paulei durau mult sau făcuse o pauză pentru prânz ori poate se întâlnise cu un coleg, acum probabil că era deja acasă.

Andy încercase să facă mai multe cercetări cu privire la trecutul femeii, dar nu găsise cine știe ce pe internet despre Paula Kunde. Site-ul UT-Austin enumera nenumărate lucrări academice și conferințe, dar nimic despre viața ei personală. ProfRatings.com îi acorda doar o jumătate de stea, dar când Andy verificase recenziile studenților, văzuse că, în cea mai mare parte, aceștia se plângeau din pricina notelor proaste pe care dr. Kunde refuza să le schimbe sau scriseseră pamflete răutăcioase, pline de adverbe, despre cum dr. Kunde era o scârbă afurisită, ceea ce era, în esență, semnul distinctiv al contribuției generației sale la dezvoltarea învățământului superior.

Singura parte ușoară a anchetei de pe Google a fost găsirea adresei profesoarei. Înregistrările fiscale ale lui Austin erau online. Tot ce a trebuit Andy să facă a fost să introducă numele Paulei Kunde și nu numai că a văzut că, în ultimii zece ani, impozitele pe proprietate se plătiseră în mod constant, dar a și reușit să dea clic pe Google Street View și să descopere locuința foarte joasă și cu un singur nivel dintr-o zonă a orașului numită Travis Heights.

Andy și-a verificat din nou harta când a ajuns pe strada Paulei. O cercetase pe laptop, de parcă ar fi fost un spărgător care ținea sub observație locul unde se pregătea să dea lovitura, dar fotografiile fuseseră făcute în toiul iernii, când toți arbuștii și

copacii erau desfrunziți – așadar, nimic din grădinile luxuriante și bogate pe lângă care trecea acum. Cartierul dădea impresia de spilcuit, cu automobile hibrid pe alei și ornamente de curte artistice. În ciuda ploii, oamenii ieșiseră la jogging. Casele erau pictate diferit, fără a se acorda atenție la alegerile vecinilor. Copaci bătrâni. Străzi largi. Panouri solare și o miniatură foarte ciudată a unei mori de vânt în fața unui bungalow dărăpănat.

Era atât de concentrată să se uite la case, încât, prima oară, a trecut pe lângă casa Paulei. A mers până la South Congress și s-a întors înapoi. De data aceasta, s-a uitat la numerele caselor de pe cutiile poștale.

Paula Kunde locuia într-o casă construită în stil artizanal oarecum trăsnit, care nu făcea notă discordantă cu restul cartierului. Un Prius alb, model mai vechi, era parcat în fața ușii închise a garajului. Andy a văzut lucarne în acoperișul garajului. S-a întrebat dacă și Paula Kunde avea în apartament o fiică de care nu putea scăpa. Ar fi fost o replică de deschidere grozavă, sau cel puțin o a doua sau chiar a treia, deoarece misiunea era să o convingă să o primească în casă.

Asta ar putea fi cheia.

Până să se întoarcă la Reliant, ar putea căpăta răspuns la toate întrebările pe care le avusese despre Laura.

Gândul i-a făcut genunchii să i se înmoaie când a ieșit din mașină. Datul din gură nu fusese niciodată punctul ei forte. Amibele nu au guri. Și-a aruncat noua geantă peste umăr. A verificat conținutul pentru a-i oferi creierului altceva la care să se concentreze în timp ce se îndrepta spre casă. Avea acolo bani, laptopul, trusa de machiaj a Laurei cu telefonul, loțiune pentru mâini, picături pentru ochi, luciu de buze – suficient pentru a se simți din nou ca o femeie.

Andy a cercetat ferestrele casei. Toate luminile erau stinse, cel puțin din ceea ce vedea. Poate că

Paula nu era acasă. Andy își dăduse cu presupusul după orarul online. Priusul îi putea aparține unui chiriaș. Sau poate că Mike își schimbase camioneta.

Gândul i-a trimis un fior rece pe șira spinării în timp ce se îndrepta către ușa din față. Petunii curgătoare se revărsau din jardinierele de lemn. Pete de iarbă uscată în curtea altfel îngrijită indicau locul unde soarele din Texas arsese pământul. Andy a aruncat o privire în spatele ei în timp ce urca scările verandei. Simțea că face ceva pe furiș, dar nu era sigură dacă sentimentul era sau nu justificat.

Nu vreau să te rănesc. Vreau doar să te bag în sperieți.

Poate de aceea Mike o sărutase pe Andy. Știa că amenințările nu funcționaseră în cazul Laurei, așa că se gândise să îi facă ceva îngrozitor lui Andy și să folosească asta drept pârghie.

— Cine dracului ești?

Andy fusese atât de prinsă de propriile gânduri, încât nu observase că ușa din față se deschisese.

Paula Kunde ținea în mâini o bâtă de baseball din aluminiu. Purta ochelari de soare negri. În jurul gâtului avea o eșarfă.

— Bună ziua!

Femeia aștepta în timp ce bâta se dădea în spate, ca pregătită pentru o lovitură.

— Ce vrei, fată? Vorbește!

Andy exersase în mașină, dar vederea bâtei de baseball îi șterse totul din minte. Tot ce putea scoate era un bâlbâit:

— Eu-eu-eu…

— Iisuse Hristoase!

Paula a coborât până la urmă bâta și a sprijinit-o de tocul ușii. Arăta ca în fotografia de pe site-ul facultății, dar mai în vârstă și mult mai furioasă.

— Ești una dintre elevele mele? E vorba despre vreo notă?

Tonul îi era mai țepos ca un cactus.

— Te avertizez, proasto, că nu-ți voi schimba nota, așa că poți să îți usuci lacrimile în drum spre școală!

— Eu…, a încercat din nou Andy. Nu sunt…

— Care-i problema ta?

Paula a tras de eșarfa din jurul gâtului. Era din mătase, prea groasă totuși, ținând seama de cum era vremea, și nu se potrivea defel cu pantalonii scurți și cămașa fără mâneci. S-a uitat de sus la Andy.

— Dacă n-ai de gând să vorbești, mișcă-ți curul…

— Nu!

Andy a intrat în panică când femeia a dat să închidă ușa.

— Trebuie să vorbesc cu tine!

— Despre ce?

Andy o privea fix. Își simțea gura încercând să formeze cuvinte.

Eșarfa. Ochelarii. Vocea țepoasă. Bâta de lângă ușă.

— Despre cum te sufoci. Cu o pungă. O pungă de plastic.

Buzele Paulei s-au transformat într-o linie subțire.

— Gâtul tău…

Andy și-a atins propriul gât.

— Porți eșarfa pentru a ascunde urmele zgârieturilor și probabil ochii tăi…

Paula și-a scos ochelarii de soare.

— Ce-i cu ei?

Andy a încercat să nu se holbeze. Unul dintre ochii femeii era de un alb lăptos. Celălalt era roșu, de parcă femeia ar fi plâns sau cineva ar fi încercat să o sufoce ori ambele.

— Ce cauți aici? Ce vrei? a întrebat-o Paula.

— Ca să vorbim… Mama mea. Adică, o cunoști? Pe mama mea?

— Cine este mama ta?

Bună întrebare!

Paula a văzut o mașină care trecea pe lângă casa ei.

— Ai de gând să spui ceva sau o să stai acolo ca un peștișor cu gura căscată?

Andy simțea că hotărârea începe să i se evapore. Trebuia să se gândească la ceva. Nu putea să renunțe acum. Deodată, și-a amintit un joc pe care îl făceau la orele de teatru, un exercițiu de improvizație numit „Da, și…” Trebuia să accepți afirmația celeilalte persoane și să construiești, pornind de la aceasta, pentru a menține discuția.

— Da, și sunt derutată pentru că, de curând, am descoperit câteva lucruri despre mama mea pe care nu le înțeleg.

— Nu voi face parte din bildungsromanul tău. Acum șterge-o sau sun la poliție!

— Da!

Andy aproape că țipa.

— Adică, da, sună la poliție. Și vor veni!

— Cam asta e ideea atunci când chemi poliția.

— Da! a repetat Andy.

Înțelegea acum de ce era nevoie de două persoane pentru jocul ăsta.

— Și vor pune multe întrebări. Întrebări la care nu vrei să răspunzi. Ca, de exemplu, cea legată de petești a ochiului tău.

Paula s-a uitat din nou peste umărul lui Andy.

— Mașina aia de pe alee, cea care arată ca o cutie de tampoane, e a ta?

— Da, și este un Reliant.

— Scoate-ți pantofii dacă ai de gând să intri. Și oprește-te cu tâmpenia asta de „Da, și”! Nu suntem la clubul de actorie aici.

Paula a lăsat-o la ușă.

Andy se simțea deopotrivă ciudat de îngrozită și de entuziasmată că reușise să ajungă până aici.

Asta era! *Avea să afle adevărul despre mama ei.*

Și-a lăsat geanta de poștaș pe podea. Și-a sprijinit o mână pe masa din hol. Un bol de sticlă cu mărunțiș a zornăit pe blatul de marmură. Și-a

scos adidașii și i-a lăsat în fața bâtei de baseball din aluminiu. Șosetele umede și le-a vârât în adidași. Era atât de tulburată, încât transpira. Și-a tras de partea din față a cămășii în timp ce cobora în livingul Paulei, aflat un pic mai jos.

Femeia avea un deosebit simț al designului. Nu era nimic artizanal în interiorul casei, cu excepția unor lambriuri de pe pereți. Totul fusese vopsit în alb. Mobilierul era alb. Covoarele erau albe. Ușile erau albe. Faianța era albă.

Andy a urmat sunetul unui cuțit de tocat prin holul din spate. A încercat ușa batantă, împingând-o suficient cât să-și vâre capul înăuntru. S-a trezit căutând în bucătărie, înconjurată cu încă și mai mult alb: blaturi, dulapuri, gresie, chiar și corpuri de iluminat.

Singura culoare venea de la Paula Kunde și de la televizorul de pe perete, cu volumul oprit.

— Intră odată!

Paula i-a făcut semn din mână cu un cuțit lung.

— Trebuie să-mi pregătesc legumele înainte să fiarbă apa.

Andy a deschis ușa până la capăt. A intrat în încăpere. Mirosea a ciorbă. Aburul se ridica dintr-o oală mare, aflată pe aragaz.

Paula a desfăcut niște broccoli în buchețele.

— Știi cine a făcut-o? Cine…

Andy și-a dat seama că se referă la tipul cu glugă. A clătinat din cap, ceea ce era doar pe jumătate o minciună. Tipul cu glugă fusese trimis de cineva. Cineva pe care Laura cu siguranță îl cunoștea.

Cineva pe care era posibil să îl cunoască și Paula Kunde.

— Avea niște ochi ciudați…

Paula a tăcut o clipă.

— Asta e tot ce le-am putut spune copoilor. Au vrut să mă pună în legătură cu tipul care face portrete-robot, dar ce rost are?

— Aș putea…

Orgoliul lui Andy și-a făcut intrarea în scenă. Fusese pe punctul de-a se oferi să îl deseneze pe tipul cu glugă, dar nu mai desenase nimic, nu mai făcuse nici măcar o schiță, din primul ei an la New York.

Paula a pufnit.

— Doamne, copilă! Dacă aș avea un dolar pentru fiecare dată când ai lăsat o propoziție neterminată, sunt sigur că nu aș mai trăi în Texas.

— Eu doar…

Andy a încercat să se gândească la o minciună, apoi s-a întrebat dacă tipul cu glugă nu cumva venise mai întâi aici. Poate că Andy înțelesese greșit chestia din biroul Laurei. Poate că Mike fusese trimis în Austin, iar tipul cu glugă, în Belle Isle.

— Dacă aveți niște hârtie, poate aș putea să fac o schiță?

— Acolo!

Femeia și-a folosit cotul pentru a indica o zonă de birou, undeva, la capătul blatului.

Andy a deschis sertarul. Se aștepta să găsească obișnuitele mărunțișuri – chei de rezervă, o lanternă, monede rătăcite, prea multe pixuri –, dar erau doar două articole, un creion ascuțit și un carnețel.

— Deci, cu asta te ocupi, cu arta? a întrebat-o Paula. Ai moștenit talentul de la cineva din familie?

— Eu…

Andy nu trebuia să vadă expresia Paulei ca să știe că se dăduse iar de gol.

În schimb, a deschis carnetul, care avea nenumărate pagini goale. Nu și-a dat timp să se sperie de ceea ce era pe cale să facă, să-și pună la îndoială talentele sau să se convingă că mai avea oarece abilități. În schimb, a luat creionul cu vârf ascuțit și a schițat ce își amintea din chipul tipului cu glugă.

— Da!

Paula dădea din cap a încuviințare încă dinainte de a termina.

— Așa arată nenorocitul. Mai ales ochii. Poți spune multe despre cineva doar uitându-te la ochii lui.

Andy s-a trezit uitându-se în ochiul stâng și gol al Paulei.

— De unde știi cum arată? a întrebat-o Paula.

Andy nu a răspuns la întrebare. A dat la o pagină nouă și a desenat un alt bărbat, cu un maxilar pătrățos și o șapcă de baseball cu Alabama.

— Dar tipul ăsta? L-ai văzut vreodată pe aici?

Paula a cercetat imaginea.

— Nu! Era cu celălalt tip?

— Poate! Nu sunt sigură.

Simțea cum îi tremură capul.

— Nu știu nimic! De fapt, despre nimic.

— Înțeleg!

Andy trebuia să tragă de timp ca să se gândească. A pus la loc carnețelul și creionul în sertar. Toată discuția mergea prost. Andy nu era atât de nătăfleață, încât să nu știe că este jucată pe degete. Venise aici pentru răspunsuri, nu pentru alte întrebări.

— Semeni cu ea! i-a spus Paula.

Andy a simțit cum un fulger o străbate din cap până-n picioare.

Semeni-cu-ea-semeni-cu-ea-semeni-cu-mama-ta.

Andy s-a întors încetișor.

— La ochi, mai ales.

Paula a folosit vârful unui cuțit mare pentru a-i indica ochii.

— La forma feței, ca o inimă.

Andy a simțit că îngheață pe loc. Continua să repete cuvintele Paulei în minte, pentru că inima îi bătea atât de tare, încât abia auzea.

„Ochii… Forma feței tale…”

Paula a continuat:

— Ea nu a fost niciodată așa de timidă ca tine. Probabil că moștenești asta de la tatăl tău?

Andy nu știa pentru că nu știa nimic altceva decât că trebuia să se sprijine de blat și să-și strângă genunchii ca să nu cadă din picioare.

Paula a început din nou să taie legumele.

— Ce știi despre ea?

— Că…

Andy avea din nou probleme să vorbească. Stomacul i se umpluse parcă de albine.

— Că a fost mama mea timp de treizeci și unu de ani.

Paula a dat din cap.

— Iată niște calcule interesante!

— De ce?

— De ce, într-adevăr.

Sunetul cuțitului care bătea pe tocător reverbera în capul lui Andy. Trebuia să nu mai reacționeze. Trebuia să-i pună întrebări. Își făcuse o listă întreagă în cele șapte ore cu mașina, și acum…

— Ai putea…

— Încă un dolar, puștoaico! Aș putea ce?

Andy se simțea amețită. Corpul i se confrunta cu ciudata amorțeală din urmă cu câteva zile. Brațele și picioarele ei voiau să plutească spre tavan, iar creierul i se deconectase de gură. Nu putea să apeleze iar la vechile tipare. Nu acum. Nu când era atât de aproape.

— Poate… Andy a încercat a treia oară: De unde o cunoști? Pe mama?

— Nu sunt vreo turnătoare.

Turnătoare?

Paula ridicase privirea de la legumele pe care le toca. Expresia ei era de necitit.

— Nu încerc să fiu o scârbă. Deși, desigur, a fi o scârbă e, cumva, specialitatea mea.

Femeia toca niște țelină și morcovi cubulețe, toate cu dimensiuni identice. Cuțitul se mișca atât de repede, încât părea neclintit.

— Am învățat să gătesc în bucătăria închisorii. Trebuia să fim rapide.

Închisoare?

— Am vrut mereu să învăț.

Paula a adunat legumele cu mâinile și s-a îndreptat spre aragaz. A vărsat totul într-o oală de tocană în timp ce ea îi spunea lui Andy:

— A durat peste un deceniu să câștig acest privilegiu. Lăsau doar femeile mai în vârstă să se ocupe de cuțite.

Peste un deceniu?

— Înțeleg că nu ai văzut asta când ai căutat pe Google despre mine, a spus Paula.

Andy și-a dat seama că limba îi e lipită de cerul gurii. Era prea uimită pentru a procesa toate aceste dezvăluiri.

„Turnătoare". „Închisoare". „Peste un deceniu".

Andy își spunea de zile întregi că Laura e o criminală, dar să audă confirmarea teoriei a avut efectul unui pumn în burtă.

— Plătesc pentru a menține acest lucru în afara căutărilor de top. Nu e deloc ieftin, dar…, a spus ea și a ridicat din umeri, cu ochii ațintiți asupra lui Andy. *Ai căutat* pe Google, nu? Mi-ai găsit adresa prin evidența impozitului pe proprietate. Mi-ai văzut orarul și mi-ai citit recenziile mizerabile pe care mi le-au făcut studenții?

Femeia zâmbea. Părea să-i placă efectul pe care îl avea.

— Apoi te-ai uitat la CV-ul meu și te-ai întrebat: UC-Berkeley, Stanford, West Connecticut. Care dintre ele nu se potrivea? Corect?

Andy nu putea decât să dea din cap.

Paula a început să toace un cartof.

— Există o închisoare federală pentru femei în apropiere de West Conn. Danbury – probabil o știi de la emisiunea TV. Pe vremuri, te lăsau să urmezi un program de educație superioară. Astăzi nu se mai practică așa ceva. Martha Stewart a fost

oaspete, dar asta a fost după ce mi-am ispășit cei douăzeci de ani.

Douăzeci de ani?

Paula a ridicat din nou privirea spre Andy.

— Cei de la școală știu. Nu este un secret. Dar nici mie nu-mi place să vorbesc despre asta. Zilele mele de revoluționară s-au terminat. La naiba, la vârsta mea, aproape toată viața mea s-a terminat!

Andy s-a uitat în jos, la propriile mâini. Degetele semănau cu niște mustăți de pisică! Ce lucru îngrozitor trebuia să facă o persoană pentru a fi condamnată la douăzeci de ani de detenție într-o închisoare federală? Ar fi trebui și Laura să fie în pușcărie pentru aceeași perioadă de timp, doar că ea furase o grămadă de bani, fugise, își crease o viață nouă, în timp ce Paula Kunde număra zilele până când împlinea vârsta care îi oferea posibilitatea de a lucra în bucătăria închisorii?

— Ar trebui…

Gâtul lui Andy era atât de uscat, încât abia putea să tragă aer. Trebuia să se gândească la asta, dar nu o putea face în această bucătărie sufocantă, sub ochiul atent al acestei femei.

— Să plec, adică! Ar trebui…

— Liniștește-te, Bambi! Nu m-am întâlnit cu mama ta în închisoare, dacă asta te sperie.

Femeia a început să toace alt cartof.

— Desigur, cine știe la ce te gândești, pentru că nu-mi pui nicio întrebare.

Andy și-a înghițit nodul din gât și a încercat să-și amintească întrebările.

— Cum… cum de o cunoști?

— Care este numele ei, poți să-mi spui din nou?

Andy nu înțelegea regulile acestui joc crud.

— Laura Oliver. Mitchell, vreau să spun. S-a căsătorit, și acum…

— Știu care e faza cu căsătoria.

Paula a tăiat în două un ardei gras. A folosit vârful ascuțit al lamei pentru a îndepărta semințele.

— Ai auzit vreodată de QuellCorp?

Andy a clătinat din cap și a răspuns ezitant:

— Compania farmaceutică?

— Cum e viața ta?

— Viața mea?

— Școli frumoase? Mașini sofisticate? O slujbă bună? Un iubit drăguț care o să facă un videoclip pe YouTube cu momentul în care te cere de nevastă?

Andy a înțeles, în sfârșit, tonul femeii.

Nu mai era sinceră. Zâmbetul de pe chipul ei era batjocoritor.

— Ăăă…

Andy a dat să se îndrepte spre ușă.

— Eu chiar ar trebui să…

— Este o mamă bună?

— Da!

Răspunsul venea ușor când Andy nu se gândea la asta.

— Te-a dus la seratele dansante de la școală, a devenit membru al Asociației de părinți, ți-a făcut fotografii la bal?

Andy a dat din cap la toate acestea, pentru că era adevărat.

— Am văzut-o la știri ucigând un puști.

Paula s-a întors cu spatele la Andy ca să se spele pe mâini la chiuvetă.

— Deși cică a fost exonerată. Încerca să-l salveze. Te rog, nu te mișca!

Andy stătea perfect nemișcată.

— Nu…

— Nu ție îți spun „Te rog, nu te mișca!”, fată! „Te rog” este un construct patriarhal conceput pentru a le face pe femei să-și ceară scuze pentru vaginul lor.

Profesoara și-a șters mâinile pe un prosop de bucătărie.

— Repet ce i-a spus mama ta băiatului înainte de a-l ucide. E peste tot la știri.

Andy a aruncat o privire la televizorul cu sonorul oprit de pe perete. Se difuza din nou

înregistrarea de la restaurant. Laura înălța mâinile în felul acela ciudat, cu patru degete ridicate la stânga și unul la dreapta ca să-i arate lui Jonah Helsinger câte gloanțe îi mai rămăseseră. Știrea se derula pe ecran, dar Andy era incapabilă să proceseze informația.

— Experții au ajuns la concluzia asta, a spus Paula. Cică știu ce i-a spus mama ta lui Helsinger: „Te rog, nu te mișca", ceva de genul „Te rog, nu te mișca, sau ce ai în interiorul gâtului va ajunge pe podea!"

Andy și-a dus mâna la propriul gât. Pulsul îi bătea cu furie sub degete. Ar fi trebuit să fie ușurată la auzul veștii că mama ei fusese absolvită de vină, dar fiecare os din trup îi spunea să plece de îndată din această casă. Nu știa nimeni că se află aici. Paula putea să o măcelărească de parcă ar fi fost un porc, și nimeni nu ar fi aflat.

— E comic, nu-i așa?

Paula și-a sprijinit coatele de blat, fixând-o pe Andy cu ochiul cel sănătos.

— Dulcea ta mămicuță ucide cu sânge rece un puști, dar scapă pentru că se crede că a spus „Te rog, nu te mișca" în loc de „*Hasta la vista*!" Ce noroc pe Laura Oliver!

Paula părea să fi rostogolit expresia pe limbă.

— I-ai văzut expresia când a făcut-o? Nu mi s-a părut că o deranja în vreun fel. Părea că știe exact ce face, nu-i așa? Și că era împăcată cu asta. La fel ca întotdeauna!

Andy a înghețat din nou, dar nu de frică. Voia să audă ce are de spus Paula.

— Ca și cum ar fi tăiat o găină. Nu plânge niciodată după sângele vărsat. Trece prin probleme ca gâsca prin apă. Așa spuneam despre ea. Adică, cei dintre noi care spuneau ceva. Tu o *cunoști* pe Laura Oliver și totuși nu. Doar superficial. Apele liniștite sunt cele mai adânci. Ai observat?

Andy a vrut să clatine din cap, dar era încremenită.

— Urăsc să-ți spun asta, fată, dar maică-ta e plină de cel mai nasol tip de vrăjeală. Scârba asta proastă a fost întotdeauna o actriță care joacă rolul vieții. Nu ai observat?

Andy a reușit, în sfârșit, să clatine din cap, dar se gândea…

Modul mamă. *Modul „Vindecătoarea dr. Oliver”*. *Modul soția lui Gordon.*

— Stai aici! i-a zis Paula înainte să părăsească încăperea.

Andy nu ar fi putut să o urmeze nici dacă ar fi vrut. Își simțea picioarele goale lipite de dalele podelei. Nimic din ce îi spunea această necunoscută înfricoșătoare despre Laura nu era o informație nouă, dar Paula o împachetase în așa fel încât Andy începea să înțeleagă că diferitele fațete ale mamei ei nu erau bucăți din întreg, ci camuflaj.

„Habar nu ai cine sunt cu adevărat. N-ai știut niciodată și nici n-o să știi”.

— Mai ești aici? a strigat-o Paula din cealaltă parte a casei.

Andy și-a frecat fața. Pentru moment, trebuia să uite ce-i spusese Paula și să plece dracului de aici. Femeia încă era periculoasă. Clar, avea un scop. Andy nu ar fi trebuit să vină niciodată aici.

A deschis sertarul biroului. A rupt din carnețel desenele care îi reprezentau pe tipul cu glugă și pe Mike și le-a îndesat în buzunarul de la spate, apoi a deschis ușa bucătăriei.

A dat nas în nas cu Paula Kunde, care avea o armă îndreptată spre pieptul ei.

— Iisuse Hristoase!

Andy s-a dat înapoi, lovindu-se de ușa batantă.

— Mâinile sus, proasto!

Andy a ridicat mâinile.

— Ești conectată?

— Poftim?

— Supravegheată? Ai microfon pe tine?

Paula a verificat mai întâi partea din față a tricoului lui Andy, apoi buzunarele, cracii

pantalonilor și apoi din nou partea superioară a trupului.

— Ea te-a trimis aici, ca să mă prinzi?

— Poftim?

— Haide!

Paula a apăsat țeava puștii de sternul lui Andy.

— Vorbește, maimuțică! Cine te-a trimis?

— N-n-nimeni!

— Nimeni…

Paula a pufnit.

— Spune-i mamei tale că reprezentația ta de căprioară proastă în bătaia farurilor aproape m-a prins. Dar dacă te mai văd vreodată pe aici, o să apăs pe trăgaci până când golesc arma. Și apoi o voi încărca din nou și o să merg după ea.

Andy aproape că-și pierduse controlul asupra vezicii urinare. Fiecare parte din trupul ei tremura. Cu mâinile ridicate și ochii la Paula, a mers înapoi pe hol. S-a împiedicat de scara livingului.

Paula și-a sprijinit pușca pe umăr. A urmărit-o pe Andy cu privirea alte câteva secunde, apoi s-a întors în bucătărie.

Andy s-a înecat cu bila în timp ce se întorcea să fugă. A țâșnit pe lângă canapea, urcând unica treaptă spre hol, și s-a împiedicat din nou pe pardoseala de gresie. Durerea i-a săgetat genunchiul, dar s-a prins de măsuța în consolă. Mărunțișul s-a vărsat din vasul de sticlă și a căzut pe podea. Fiecare nerv din corpul ei era prins ca într-o capcană pentru urși. Abia și-a putut vârî piciorul în adidași. Apoi și-a dat seama că nenorocitele de șosete erau îndesate în interior.

A verificat, privind peste umăr, în timp ce-și îndesa șosetele în geantă, și și-a vârât picioarele în adidași. Mâna îi era atât de transpirată, încât mai că nu putea răsuci clanța pentru a deschide ușa din față.

La dracu'!

Mike stătea pe veranda din față.

I-a zâmbit lui Andy în același mod în care îi zâmbise când se aflau în afara barului din Muscle Shoals.

— Ce coincidență ciudată! a spus el.

Andy a apucat bâta de baseball.

— O-ho-ho!

Mâinile lui Mike au țâșnit în aer în timp ce ea balansa bâta peste umăr.

— Haide, frumoaso! Hai să vorbim despre…

— Taci odată, psihopatul dracului!

Andy ținea bâta atât de strâns, încât simțea crampe în degete.

— Cum m-ai găsit?

— Ei bine, asta e o poveste amuzantă…

Andy a ridicat bâta și mai sus.

— Așteaptă! a răcnit el. Lovește-mă aici! a zis el, arătând în lateral, îmi poți fractura o coastă, ușor. Probabil că o să cad ca un sac de rahat. Sau în centrul pieptului. Nu există plexul solar, dar…

Andy a balansat bâta, dar nu prea tare, pentru că nu încerca să-l lovească.

Mike a prins cu ușurință capătul bâtei. Trebuia să facă un pas înapoi pentru a reuși. Picioarele lui erau depărtate; le despărțea o distanță aproximativ egală cu lungimea umerilor. Sau lățimea unui picior, lucru pe care Andy l-a aflat curând când l-a lovit cu piciorul în boașe cât a putut de tare.

Tipul a căzut la pământ grămadă.

— Oh…

Tipul a tușit, apoi a tușit din nou. Își strângea mâinile între picioare, rostogolindu-se pe veranda din față. Făcea spumă la gură, la fel ca tipul cu glugă, dar, de data aceasta, era diferit pentru că nu avea să moară, ci avea să sufere.

— Bună treabă!

Andy a sărit în lături.

Paula Kunde stătea în spatele ei. Pușca era nemișcată, sprijinindu-i-se de umărul.

— Ăsta-i tipul din al doilea desen, nu? a întrebat ea.

Frica lui Andy față de Paula nu era depășită decât de furia ei față de Mike. Era sătulă de oamenii care o tratau ca și cum ar fi fost un manechin de testare. Așadar, a pipăit buzunarele tipului. I-a găsit portofelul și tâmpenia de breloc cu picior de iepure. Bărbatul nu a opus absolut deloc rezistență. Era prea ocupat să-și strângă boașele.

— Stai! a spus Paula. Nu mama ta te-a trimis aici, așa-i?

Andy a vârât portofelul și cheile în geanta tip poștaș. A pășit peste trupul lui Mike, care continua să se zvârcolească.

— Am spus să stai!

Andy s-a oprit. S-a întors și i-a oferit Paulei cea mai urâtă privire de care era în stare.

— Vei avea nevoie de asta.

Paula a căutat pe fundul bolului cu mărunțiș, unde a găsit o bancnotă de un dolar împăturită. I-a întins-o lui Andy.

— Clara Bellamy. Illinois.

— Poftim?

Paula a trântit ușa atât de tare, încât toată casa s-a cutremurat.

Cine naiba era Clara Bellamy?

De ce asculta Andy de o țăcănită?

În timp ce cobora treptele, a vârât bancnota de un dolar în buzunar. Mike încă pufnea ca o țeavă de eșapament spartă.

Andy nu voia să se simtă vinovată pentru că îl rănise, și totuși o făcea. S-a simțit vinovată când a urcat în Reliant. S-a simțit vinovată în timp ce se îndepărta de casă. S-a simțit vinovată când a virat pe strada următoare. S-a simțit vinovată până când a văzut camioneta albă a lui Mike parcată după colț.

Nenorocitul!

Tipul schimbase reclama magnetică de pe portieră.

GEORGE ARE GRIJĂ DE GAZONUL TĂU

Andy a oprit brusc mașina în fața camionetei. A deschis portbagajul. A găsit cutia cu Slim Jims și a deschis-o cu o smucitură. Nimic în afară de Slim Jims. A deschis micul răcitor, ceva ce nu făcuse de când îl găsise în boxa Laurei de la depozit.

Ce idioată!

Pe partea inferioară a capacului răcitorului era lipit un dispozitiv de urmărire. Mic, negru, de dimensiunea unui iPod vechi. Lumina roșie clipea, trimițând coordonatele locului unde se afla către un satelit de undeva, din spațiu. Probabil că Mike îl pusese acolo în timp ce Andy zăcea leșinată în motelul din Muscle Shoals.

A aruncat capacul răcitorului dincolo de stradă ca pe un frisbee. A întins mâna și a scos sacul de dormit și geanta de plajă. Le-a aruncat pe amândouă în partea din față a camionetei lui Mike. Apoi a apucat două unelte de scos buruienile și un set de foarfece din spate și le-a azvârlit pe trotuar. Semnele magnetice s-au dezlipit cu ușurință de pe portiere. Le-a lipit cu palma pe capota Reliantului. Andy s-a gândit să-i lase cheia, dar la dracu' cu asta. Toți banii se aflau în unități de depozitare. Tipul putea conduce mașina-tampon pentru o vreme.

A urcat în camioneta lui Mike. A așezat geanta de poștaș pe scaunul de lângă ea. Volanul avea o protecție ciudată din piele falsă. O pereche de zaruri atârna de oglinda retrovizoare. Andy a vârât cheia în contact. Motorul s-a trezit la viață cu un hârâit. Dave Matthews ciripea din difuzoare.

Andy s-a desprins de bordură. Și-a impus să își imagineze harta în timp ce se îndrepta spre universitate. Se gândea că are de străbătut aproximativ 1 600 de kilometri, ceea ce însemna în jur de douăzeci ore de condus sau două zile întregi dacă împărțea corect drumul. Mai întâi, mergea în Dallas, apoi direct în Oklahoma, apoi în Missouri și Illinois, unde spera din tot sufletul să poată găsi o persoană sau o chestie pe nume Clara Bellamy.

31 iulie 1986

12.

Țipetele Alexandrei Maplecroft erau ca o sirenă care urla din ce în ce mai tare. Sirena unei mașini de poliție. A FBI-ului. A dubei închisorii.

Jane știa că ar trebui să facă ceva pentru a opri văicăreala, dar nu putea decât să stea acolo, ascultând-o pe femeia care cerea cu disperare ajutorul.

— Jane! a strigat-o Andrew de jos.

Sunetul vocii fratelui ei a scos-o pe Jane din transă. S-a căznit să-i pună din nou femeii călușul. Maplecroft a început să se zbată în pat, trăgând de legăturile din jurul încheieturilor mâinilor și al gleznelor. Capul i se bălăngănea înainte și înapoi. Banda cu care era legată la ochi a alunecat. Un ochi i se mișca disperat înainte să o găsească pe Jane. Dintr-odată, una dintre mâinile femeii s-a eliberat, apoi un picior. Jane s-a aplecat să o țină, dar nu a fost suficient de rapidă.

Maplecroft a lovit-o cu pumnul atât de tare în față, încât Jane a căzut grămadă pe podea, văzând literalmente stele verzi.

— Jane! a strigat-o Andrew.

Jane auzea pași tropăind în sus, pe scări.

Maplecroft a auzit și ea. A început să se lupte cu atâta înverșunare cu frânghiile, încât rama patului metalic s-a răsturnat pe podea. Se lupta cu furie să-și dezlege cealaltă mână în timp ce piciorul i se smucea înainte și înapoi pentru a îndepărta legăturile.

Jane a încercat să se ridice. Își simțea picioarele șubrede. Nu o ascultau. Sângele îi curgea pe față, înecând-o. Cumva, a găsit puterea de a se împinge în sus. Nu se putea gândi decât la asta: să se arunce

asupra lui Maplecroft, rugându-se să o poată ține imobilizată până sosea ajutorul.

Câteva secunde mai târziu, ajutorul a sosit, într-adevăr.

— Jane!

Ușa s-a deschis. Andrew a ajuns primul la ea. A tras-o pe Jane în sus și și-a înfășurat brațul în jurul ei.

Maplecroft stătea și ea în picioare. Se afla în mijlocul podelei, cu pumnii ridicați ca un boxer și cu o gleznă încă legată de pat. Hainele îi erau sfâșiate, ochii, sălbatici, părul, lipit de craniu și acoperit cu murdărie și sudoare. Striga ceva neinteligibil în timp ce se mișca înainte și înapoi.

Paula a pufnit în râs în timp ce bloca ușa.

— Renunță, scârbă ce ești!

— Lăsați-mă să plec! a țipat Maplecroft. Nu voi sufla o vorbă nimănui. Nu voi…

— Oprește-o! a spus Nick.

Jane nu a știut ce vrea să spună până nu l-a văzut pe Quarter ridicându-și cuțitul.

— Nu…, a țipat ea, dar totul s-a întâmplat prea repede.

Quarter a lovit. Lama a sclipit în lumina soarelui.

Jane stătea neajutorată, urmărind cuțitul spintecând aerul.

Apoi s-a oprit.

Maplecroft îl prinsese în mână.

Lama i-a străpuns centrul palmei.

Cele întâmplate i-au uimit pe toți, de parcă ar fi fost o grenadă paralizantă. Nu mai putea vorbi nimeni. Erau prea șocați.

Cu excepția lui Maplecroft.

Ea știa exact ce urma să facă. În timp ce toți stăteau încremeniți, și-a tras brațul pe lângă corp, pregătindu-se să îndrepte lama în direcția lui Jane.

Pumnul lui Nick s-a repezit înainte, lovind-o pe Maplecroft în plină figură.

Sângele i-a țâșnit pe nas. Femeia se învârtea în semicerc, împungând sălbatic aerul cu lama care îi străpungea mâna.

Nick a lovit-o din nou cu pumnul.

Jane a auzit pocnetul ascuțit al nasului rupându-se.

Maplecroft s-a împiedicat. Rama patului a tras-o înapoi cu tot cu picior.

— Nick…, a încercat Jane.

Acesta a lovit-o pe prizonieră a treia oară.

Capul lui Maplecroft s-a smucit înapoi. A început să cadă, dar piciorul încă prins a tras-o cumva în lateral. Femeia s-a lovit cu tâmpla de marginea metalică a cadrului patului, scoțând o pocnitură îngrețoșătoare, înainte de a ajunge pe podea. O baltă de sânge curgea de sub ea, prelingându-se peste lemn și infiltrându-se în crăpăturile dintre scânduri.

Ochii îi erau căscați. Buzele i se deschiseseră. Corpul îi era nemișcat.

Toți se holbau la ea. Nu a izbutit nimeni să scoată o vorbă până când…

— Iisuse! a șoptit Andrew.

— E moartă? a întrebat Paula.

Quarter a îngenuncheat să verifice, dar a sărit înapoi când Alexandra Maplecroft a clipit.

Jane a țipat o dată înainte de a-și putea acoperi gura cu amândouă mâinile.

— Hristoase, a șoptit Paula.

Între picioarele femeii se forma o baltă urină. Aproape că puteau auzi sunetul sufletului ei părăsindu-i trupul.

— Nick! a îngăimat Jane, care respira greu. Ce-ai făcut? Ce-ai făcut?

— Ea…

Nick părea speriat. El nu părea niciodată speriat.

— Nu am vrut să…, i-a spus el lui Jane.

— Ai ucis-o! a țipat Jane. Ai lovit-o cu pumnul, iar ea a căzut, și…

— Eu sunt de vină, a spus Quarter. Eu sunt cel care a înjunghiat-o.

— Pentru că Nick ți-a spus să faci asta.

— Nu am…, a dat să zică Nick. Am spus să o oprească, nu să…

— Ce-ai făcut?

Jane simțea că-i tremură capul de furie.

— Ce-am făcut aici? Ce-am făcut?

I se părea că nu putea pune această întrebare de suficient de multe ori. Trecuseră granița nebuniei. Erau psihotici. Toți.

— Cum ai putut? l-a întrebat ea pe Nick. Cum ai putut…

— Te apăra, curvă proastă! a zbierat Paula, incapabilă sau deloc dornică să-și ascundă tonul batjocoritor. E vina ta!

— Penny! a spus Andrew.

— Ai dat cu pumnul… Ai ucis…

Jane se simțea de parcă o strangula cineva.

Cu toții văzuseră cum se întâmplase. Nu trebuia să le facă un rezumat. Maplecroft se învârtise incapabilă să se controleze după prima lovitură. Nick ar fi putut să o apuce de braț, dar el o pocnise încă de două ori, iar acum sângele femeii se prelingea de-a lungul crăpăturilor din podea.

— Tu ești cea care a lăsat-o să se dezlege. Acum s-a ales praful de cererea noastră de răscumpărare.

Jane s-a îndreptat spre fereastra deschisă din spate. A încercat să tragă aer în piept. Nu putea să asiste la asta, nu putea fi aici. Nick întrecuse limita. Paula îi scuza. Andrew își ținea gura închisă. Quarter fusese dispus să ucidă pentru el. Toți își pierduseră mințile.

— Draga mea, a spus Nick.

Jane își ținea mâinile pe pervaz. Se uita la spatele casei de peste drum, pentru că nu suporta să se uite la Nick. O pereche de draperii roz fluturau melancolic în adierea dimineții târzii. Jane voia să se întoarcă acasă, în patul ei. Voia să ia înapoi ce se întâmplase la Oslo, să deruleze ultimii

doi ani și să-l părăsească pe Nick înainte să-i tragă pe toți în prăpastie.

— Jane! a spus Andrew.

Își folosea vocea răbdătoare.

Jane s-a întors, dar nu ca să se uite la fratele ei. Ochii ei au găsit-o automat pe femeia întinsă pe podea.

— Nu face asta! l-a implorat ea pe Andrew. Te rog, nu-mi spune să mă calmez…

Maplecroft a clipit din nou.

Jane nu a țipat ca prima dată, căci, cu atât se prelungeau clipele, cu atât i se părea mai normal. Așa îi convinsese Nick. Exercițiile, repetițiile și starea constantă de paranoia îi hipnotizaseră pe toți, determinându-i să creadă că ceea ce făceau nu e numai rezonabil, ci și necesar.

Paula a fost cea care a rupt tăcerea de data aceasta.

— Trebuie să terminăm cu asta!

Jane nu putea decât să se holbeze la ea.

— Pune-i perna pe față sau, pur și simplu, folosește-ți mâinile ca să-i acoperi gura sau acoperă-i nările! Asta dacă nu cumva vrei să încerci să o înjunghii în inimă? Sau să o îneci în găleata cu urină?

Jane simțea că îi urcă bila pe gât. S-a întors, dar nu suficient de repede. A vomitat pe podea. S-a sprijinit cu mâinile de perete. A deschis gura și a încercat să nu înceapă să plângă.

Cum ar putea aduce un copil în această lume îngrozitoare și violentă?

— Hristoase! a bombănit Paula. Te poți uita cum propriul tată este împușcat, dar o tipă se lovește cu capul și…

— Penny! a avertizat-o Andrew.

— Jinx, a spus Nick și a încercat să-și pună mâna pe spatele lui Jane, dar aceasta s-a scuturat. Nu am vrut. Eu doar… nu m-am gândit… Femeia asta te-a rănit. Încă încerca să te rănească.

— Asta e discutabil.

Quarter a apăsat două degete pe gâtul femeii.

— Nu are puls.

— Ei bine, la dracu'! a bombănit Paula. Ce surpriză!

— Nu contează, a spus Andrew. Ce-i făcut e bun făcut.

Și el se uita acum la Jane.

— E în regulă. Adică nu, normal că nu e în regulă, dar a fost un accident și trebuie să trecem peste asta pentru că sunt mai multe lucruri importante în joc.

— Are dreptate! i-a ținut isonul Quarter. Mai avem Stanford, Chicago, New York.

— Știți că puteți conta pe mine, a zis Paula. Nu sunt ca micuța prințesă aici, de față. Ar fi trebuit să te ții de voluntariatul tău, alături de celelalte doamne bogate. Știam că vei distruge totul în secunda în care lucrurile vor deveni dificile.

Jane și-a îngăduit, în sfârșit, să se uite la Nick. Răsufla greu. Încă avea pumnii încleștați. Pielea de pe nodurile degetelor era ruptă acolo unde o lovise pe Alexandra Maplecroft în plină figură.

Cine era acest om?

— Nu pot…, a început Jane, dar nu a putut duce cuvintele până la capăt.

— Ce nu poți?

Nick și-a șters dosul mâinii pe pantaloni. Sângele s-a împrăștiat ca și cum ar fi fost niște amprente murdare. Încă și mai mult sânge era pe mânecile cămășii. Jane s-a uitat în jos, la pantalonii ei. Tăieturi roșii îi marcau picioarele. Pete roșii îi punctau bluza.

— Nu pot…, a încercat ea din nou.

— Ce nu poți? a întrebat-o Nick. Jinx, vorbește cu mine! Ce nu poți face?

Să fac asta, să fiu o parte din asta, să rănesc și mai mulți oameni, să trăiesc cu secrete, cu vinovăția care mă macină, să îi dau viață fiicei tale, pentru că nu voi fi în stare în veci să îi explic că ești tatăl ei.

— Jinxie?

Nick își revenise din șoc. Îi oferea zâmbetul său bine cunoscut. Și-a înfășurat mâinile în jurul brațelor ei. Și-a lipit buzele de fruntea ei.

Jane voia să reziste. Și-a propus să reziste. Dar trupul ei s-a îndreptat spre al lui și apoi el o ținea, iar ea s-a lăsat alinată de căldura îmbrățișării lui.

Un yo-yo care se întoarce.

— Hai să coborâm scările și…, a spus Andrew

Dintr-odată, Quarter a scos un horcăit.

Tot corpul i se smucea, iar brațele i se agitau în aer. Din piept i-a a izbucnit un șuvoi de sânge.

O milisecundă mai târziu, Jane a auzit sunetul puternic al unui foc de armă și zgomotul scos de geamul care se spărgea.

Era deja întinsă pe podea când și-a dat seama ce se întâmplă.

Cineva trăgea asupra lor.

Jane vedea punctele roșii, nebunești, din lunetele armelor de foc de-a lungul pereților, ca și cum ar fi fost într-un film de acțiune. Îi găsise poliția. Urmăriseră mașina lui Jasper sau cineva din cartier îi raportase ori îi urmăriseră pe Andrew și Jane, dar nimic din toate astea nu mai conta acum pentru că deja Quarter era mort. Maplecroft era moartă. Toți aveau să moară în această încăpere oribilă, cu o găleată plină de rahat și urină și voma lui Jane pe podea.

Un alt glonț a spart restul geamului. Apoi, un altul a bubuit în cameră. Apoi altul. După care au fost brusc înghițiți cu toții de pocnetul ascuțit al armelor de foc.

— Mișcați-vă! a țipat Nick, ridicând salteaua pentru a bloca fereastra din față. Să mergem, trupă! Să mergem!

Se antrenaseră pentru asta. Păruse absurd la momentul acela, dar Nick îi obligase să facă exerciții pentru exact acest scenariu.

Andrew a alergat ghemuit spre ușa deschisă din capătul scărilor. Paula s-a târât pe brațe și pe

genunchi spre fereastra din spate. Jane a început să o urmărească, dar un glonț i-a trecut chiar pe deasupra capului. S-a întors la etaj. Vaza cu fiori a fost spulberată. Nenumărate găuri au străpuns pereții solizi, razele soarelui creând un efect disco.

— Aici!

Paula era deja la fereastră.

Jane a început să se târască din nou, dar s-a oprit, țipând când cadavrul lui Quarter a sărit în aer. Îl împușcau. A auzit sunetul grețos al gloanțelor lovindu-i carnea moartă. Capul lui Maplecroft s-a despicat. Sângele stropea peste tot.

Os. Creier. Țesut.

O altă explozie jos; ușa din față dându-se de perete.

— FBI! FBI!

Agenții țipau unul peste celălalt parcă în crescendo. Jane le-a auzit bocancii tropăind la etajul inferior și pumnii care loveau pereții, în căutarea scărilor.

— Nu mă aștepta!

Andrew închisese deja ușa.

Jane l-a privit ridicând stâlpul greu care intra fix în suporturile aflate de ambele părți ale tocului ușii.

— Jane, grăbește-te! i-a stricat Nick.

Acesta o ajuta pe Paula să așeze scara extensibilă pe fereastra din spate. Era prea grea pentru o singură persoană. Știau asta de la exercițiul de antrenament.

Doi oameni pe scară. O persoană care blochează ușa. Salteaua la geam.

„Capul la cutie și fugiți, mișcați-vă repede, nu vă opriți pentru nimic în lume.

Paula a ajuns prima pe fereastră. Scara șubredă s-a clătinat când fata s-a târât pe mâini și pe genunchi spre casa aflată pe cealaltă parte a aleii. Distanța dintre cele două ferestre era de vreo cinci jumătate. Sub ea se afla o grămadă de gunoaie putrezite, din care se ițeau ace și sticlă spartă. N-ar

fi intrat nimeni de bunăvoie în această văgăună. Poate doar dacă scara se rupea și cădea șase metri în jos.

— Hai! Hai! Hai! a țipat Nick.

Bufniturile de jos erau din ce în ce mai puternice. Agenții încă mai căutau scările. Lemnul a început să se împrăștie în timp ce își foloseau paturile puștilor ca să lovească pereții.

— La dracu'! a țipat un bărbat. Ia nenorocitul ăla de baros!

Jane a fost următoarea care a urcat pe scară. Mâinile îi erau umede de transpirație. Treptele reci de metal îi săpau în genunchi. În scară se simțea o vibrație de la barosul care lovea în pereții de dedesubt.

— Grăbește-te!

Paula continua să se uite în jos, la grămada de gunoi. Jane a aruncat o privire și a văzut trei agenți FBI în jachete albastre care se învârteau în jurul grămezii, încercând să găsească o cale de intrare.

S-a auzit un foc de armă – nu de la agenți, ci de la Nick. Acesta se apleca pe fereastră, acoperindu-l pe Andrew în timp ce își croia drum peste scară. Fratele ei mergea mai încet, căci ținea strâns cutia metalică sub braț. Nu își putea folosi decât o mână. Jane nici măcar nu-și mai amintea că fratele ei adusese cutia sus, pe scări.

— La dracu'! a bombănit Paula în timp ce își agita pumnul în direcția agenților de dedesubt.

Fata părea să își tragă entuziasmul din măcelul din jur.

— Nenorociți de porci fasciști!

Andrew a alunecat pe scară. Jane a icnit. L-a auzit blestemând. Aproape că scăpase cutia.

— Te rog! a șoptit ea, a implorat, a pledat.

Uită de cutie! *Uită de plan*! *Doar scoate-ne din asta*! *Ajută-ne să fim iar sănătoși.*

— Nickel! a țipat Paula. Aruncă-mi-o!

Se referea la armă. Nick a aruncat-o peste cei cinci metri. Paula a prins-o cu ambele mâini chiar

când Andrew ieșea de pe scară.

Jane l-a cuprins cu brațele înainte ca picioarele lui să atingă pământul.

— La dracu'!

Paula a început să tragă asupra agenților FBI. Ochii îi erau închiși. Gura îi era deschisă. Striga ca o nebună pentru că, desigur, era nebună. Toți erau țăcăniți și, dacă mureau acolo, pe loc, exact asta meritau.

— Prinde-te de mâna mea!

Andrew s-a întins spre Nick, trăgându-l cu putere peste ultimii metri. Amândoi au căzut din nou pe podea.

Jane stătea la fereastră. Se uita de-a lungul magaziei. Găsiseră scările. Lunetiștii nu mai trăgeau. Un agent, un bărbat mai în vârstă, care părea o combinație între Danberry și Barlow, stătea chiar vizavi de ea.

Acesta a ridicat arma și a îndreptat-o spre pieptul lui Jane.

— Idioato!

Paula a tras-o pe Jane, silind-o să se ghemuiască chiar în timp ce agentul trăgea cu arma. S-a întins cu ambele mâini pentru a împinge scara de la marginea pervazului ferestrei.

Au auzit zgomotul metalic al loviturilor care zguduiau casei, apoi un huruit în grămada de resturi.

— Pe aici!

Andrew a preluat conducerea, ghemuit, în timp ce alerga prin cameră. Erau pe scări, la etajul principal, când au auzit mașini care trăgeau pe stradă, afară, ceea ce era OK, pentru că plecarea pe ușa din față nu făcuse niciodată parte din plan.

Andrew a pipăit peretele cu degetele. A găsit alt buton secret, a accesat un alt panou secret și a scos la iveală trepte care duceau spre subsol.

Acesta era motivul pentru care, după luni de cercetare, Nick alesese magazia cu două etaje. Acesta îi spusese grupului că au nevoie de un loc

sigur în care să o țină pe Alexandra Maplecroft, dar și de o cale sigură de evadare. Existau foarte puține subsoluri în cartierul Mission, cel puțin din câte știa orașul. Pânza freatică era prea sus, nisipul, prea mlăștinos. Subsolul puțin adânc de sub casa în stil victorian era una dintre numeroasele rămășițe ale orașului din perioada Armory. Soldații se ascunseseră în temnițe când Misiunea era sub asediu. Nick știa despre pasajele acestea din zilele în care nu avea un acoperiș deasupra capului. Exista un tunel care lega casa de un depozit aflat pe strada învecinată.

Nick a închis panoul în urma lor. Jane a simțit cum se înfioară pe măsură ce temperatura scădea. În partea de jos a scărilor, Andrew încerca să împingă biblioteca mare care acoperea intrarea în tunel.

Nick a trebuit să-l ajute. Biblioteca a alunecat pe beton. Jane a observat zgârieturi peste podea și s-a rugat ca agenții FBI să nu le vadă decât atunci când era prea târziu.

Paula a înfipt o lanternă în mâna lui Jane și a împins-o în tunel. Nick l-a ajutat pe Andrew să acționeze frânghia, care a tras biblioteca din nou la locul ei. Quarter trebuia să tragă frânghia. El era tâmplarul grupului, cel care transformase toate schițele lui Nick în realitate.

Și acum era mort.

Jane a aprins lumina înainte ca biblioteca să îi trimită în beznă. Sarcina ei era să-i conducă prin tunel. Nick o pusese să fugă de zeci de ori, uneori cu o lanternă, alteori fără. Jane nu mai fusese aici de trei luni, dar și-a amintit totuși toate pietrele neregulate care s-ar putea prinde de pantof sau îi puteau provoca o căzătură în urma cărora să își rupă oasele.

La fel ca aceea pe care o suferise Alexandra Maplecroft.

— Nu te mai mocăi atât! a șuierat Paula, îmbrâncind-o pe Jane din spate. Mișcă!

Jane s-a împiedicat de o piatră despre care știa că se află acolo. Niciuna dintre alergările ei de antrenament nu conta. Adrenalina nu putea fi simulată. Cu cât înaintau mai adânc în subteran, cu atât senzația de claustrofobie devenea mai apăsătoare. Cupola de lumină era prea îngustă. Întunericul era copleșitor. Jane simțea un țipăt care îi clocotea în gât. Apa din Mission Creek se scurgea din fiecare crăpătură, stropindu-le pantofii. Tunelul avea o lungime de vreo șaisprezece metri. Jane a pus mâna pe zid pentru a se echilibra. Inima bătea să îi sară din piept. Simțea nevoia să vomite din nou, dar nu îndrăznea să se oprească. Acum, că nu mai simțea brațele lui Nick în jurul ei, că era departe de influența sa liniștitoare, o întrebare nu îi dădea pace: *Ce naiba făceau*?

— Mișcă-te!

Paula a împins-o din nou pe Jane.

— Dă-i zor!

Jane a grăbit pasul. A întins mâna în față, pentru că știa că trebuie să fie pe aproape. În cele din urmă, lanterna a luminat spatele de lemn al celei de-a doua biblioteci. Jane nu a cerut ajutor. Făcuse o deschidere suficient de largă pentru ei să se strecoare.

Au clipit cu toții în lumina ivită bruscă. Erau ferestre înalte în subsol. Jane vedea picioare trecând încolo și încoace. A alergat pe scări, făcând un soi de comutare pe pilotul automat. A luat-o la dreapta pentru că se antrenase să o ia la dreapta. Vreo treizeci de metri mai încolo, a luat-o la stânga pentru că se antrenase să o ia la stânga. A deschis o ușă și s-a cățărat printr-o gaură în perete, și a găsit duba parcată într-un golf cavernos care mirosea a piper negru din pricina fostei utilizări a clădirii drept depozit de condimente.

Paula a fugit în fața lui Jane, pentru că prima persoană care ajungea la dubă era cea care conducea. Jane a ajuns a doua, așadar, a tras de

portiera laterală. Nick se îndrepta deja spre portiera principală. Era o încuietoare cu cifru.

8-4-19.

Știau cu toții combinația.

Andrew a aruncat cutia metalică în dubă. A încercat să intre, dar a început să cadă înapoi. Jane l-a apucat de braț, disperată să-l împingă înăuntru. Nick a tras portiera. Apoi s-a repezit înapoi la dubă. Jane a închis portiera glisantă în urma lui.

Paula ieșea deja din depozit. Își prinsese părul și își pusese o pălărie maro. O jachetă maro asortată îi acoperea partea superioară a rochiei cu umeri căzuți. Lumina soarelui năvălea parcă prin parbriz. Jane a mijit ochii. Lacrimile îi șiroiau pe o parte a feței. Stătea pe spate, între Nick și Andrew. Erau pe o saltea, dar fiecare denivelare și groapă de pe drum îi reverbera în oase.

Jane și-a întins gâtul, încercând să vadă pe fereastră. Lăsaseră cartierul Mission în urmă în câteva secunde, iar acum se avântau tot mai adânc în oraș, când au auzit sirenele țiuind în timp ce mașinile treceau în goană pe lângă ei.

— Ține-te bine! i-a șoptit Nick.

O ținea de mână pe Jane, care îl ținea de mână pe Andrew. Nu-și mai amintea când se mai întâmplase asta, dar era atât de recunoscătoare că se află în siguranță între ei, că e în viață, încât nu se mai putea opri din plâns.

Paula le-a spus că ajunseseră la 101.

— Chicago e la treizeci de ore distanță.

Paula a fost nevoită să strige ca să fie auzită peste zgomotul pe care îl făcea drumul și care răsuna în interiorul dubei mai ceva ca freza stomatologului.

— Ne vom opri în Idaho Falls pentru a anunța că suntem în drum spre casa conspirativă.

„Casa conspirativă”.

O fermă chiar în afara orașului Chicago, cu un hambar roșu și vaci și cai, dar ce conta, pentru că nu mai aveau să fie niciodată în siguranță?

— Vom schimba șoferul în Sacramento după ce îl lăsăm pe Nick la aeroport, a anunțat Paula. Vom respecta limita de viteză. Vom respecta toate legile rutiere. Ne vom asigura că nu atragem atenția asupra noastră.

Imita instrucțiunile lui Nick. Toți imitau instrucțiunile lui Nick pentru că acesta pretindea că știe întotdeauna ce face, chiar și atunci când totul scăpa de sub control.

Era o nebunie! *Era nebunie curată*!

— Hristoase, a fost cât pe ce!

Nick s-a ridicat, întinzându-și brațele în aer. I-a oferit lui Jane unul dintre zâmbetele sale de mare crai. Și el avea acel comutator intern, cel pe care îl avusese Laura Juneau când îl ucisese pe Martin, apoi își luase zilele. Jane o vedea atât de clar acum! Nick lăsase în urmă tot ce se întâmplase în magazie.

Jane nu se putea uita la el. L-a privit în schimb pe Andrew, încă întins lângă ea. Fața lui era cenușie. Șiroaie de sânge îi brăzdau obrajii. Jane nu putea să se gândească la sursă. Când își amintea ce se întâmplase la magazie, nu vedea decât moartea și măcelul, și gloanțele care zburau în toate părțile ca niște țânțari.

Andrew tușea în îndoitura cotului. Jane a întins mâna să-i atingă fața. Pielea lui avea o textură ca de vată de zahăr.

— Bucuroși că ați exersat, nu-i așa, trupă?

La fel ca în cazul lui Andrew, fața îi era stropită de sânge. Părul îi căzuse în ochiul stâng. Avea privirea aceea atât de cunoscută, care trăda exaltare, ca și cum totul era perfect.

— Imaginați-vă cum ar fi fost să treceți peste scara aia pentru prima dată, fără să fiți pregătiți să…

Jane s-a ridicat. Ar fi trebuit să meargă la Nick, dar și-a sprijinit spatele de cocoașa de peste anvelopă. Oare putea să îl sune pe Jasper? Putea să găsească un telefon, să-l roage să-i ajute și să

aștepte ca frate mai mare să intervină și să-i salveze pe toți? Cum avea să îi spună că ajutase la uciderea tatălui lor? Cum putea să-l privească în ochi și să spună că tot ceea ce făcuseră până în acest moment nu era rezultatul unei forme de tulburare colectivă?

„Un cult”.

— Jinx? a strigat-o Nick.

A clătinat din cap, dar nu la Nick. Nici Jasper nu o mai putea salva acum. Și cum l-ar putea recompensa dacă ar încerca, făcând parte dintr-un complot pentru a-l trimite la închisoare pentru fraudă în domeniul sănătății?

Nick s-a târât în genunchi până la cutia încuiată pe care Quarter o fixase de podea. A format cifrul de pe lacăt: 12-12-32.

Știau cu toții combinația.

Jane l-a privit împingând capacul în sus. A scos o pătură și un termos cu apă. Toate făceau parte din planul de evadare. Se aflau acolo Slim Jims, un răcitor mic, diverse provizii în caz de urgență și, ascunse sub un fund fals, 250 000 dolari în numerar.

Nick a turnat puțină apă în ceașca termosului. Și-a găsit batista în buzunarul din spate și și-a curățat fața, apoi s-a aplecat și a șters și obrajii lui Andrew, care au devenit rumeni.

Jane și-a privit iubitul curățând sângele de pe chipul fratelui ei.

Al lui Maplecroft? Al lui Quarter?

— Nici măcar nu îi știm numele.

Amândoi s-au uitat la ea.

— Al lui Quarter, le-a explicat ea. Nu-i știm numele, unde locuiește, cine sunt părinții lui, iar el este mort. L-am văzut cum moare și nici măcar nu știm cui să spunem.

— Se numea Leonard Brandt, a zis Nick. Fără copii. Nu a fost căsătorit. Locuia singur pe strada Van Duff, la numărul 1239. Lucra ca tâmplar în Marin. Bineînțeles că știu cine este, Jinx. Îi cunosc

pe toți cei implicați în asta, pentru că eu sunt responsabil pentru viețile lor. Pentru că voi face tot ce este nevoie pentru a încerca să vă protejez pe voi toți.

Jane nu-și dădea seama dacă mințea sau nu. Trăsăturile lui erau încețoșate de lacrimile care îi șiroiau din ochi.

Nick a pus ceașca la loc pe termos și i-a spus lui Andrew:

— Nu arăți prea bine, amice!

Andrew a încercat să-și înăbușe tușea.

— Nu mă simt prea bine.

Nick l-a apucat pe Andrew de umeri. Andrew l-a apucat pe Nick de brațe. Cine îi vedea, ar fi putut zice că e o încleștare de la fotbal.

— Ascultă! a spus Nick. Am trecut prin momente dificile, dar suntem în grafic. Tu și Jane vă veți odihni la casa conspirativă. Mă întorc de la New York cât de repede pot și vom privi împreună cum se prăbușește lumea. Bine?

Andrew a încuviințat cu o mișcare din cap.

— Da!

Iisuse!

Nick l-a mângâiat pe Andrew pe obraz. A alunecat prin dubă spre Jane, pentru că venise rândul ei să asculte discursul de încurajare care să o aducă înapoi de partea lui.

— Draga mea!

Brațul lui i-a înconjurat talia. Buzele aproape că îi mângâiau urechea.

— E în regulă, iubirea mea! Totul o să fie bine.

Lacrimile lui Jane au venit mai repede.

— Am fi putut muri. Toți am fi putut… Mielușica mea!

Nick și-a lipit buzele de capul ei.

— Nu crezi când îți spun că o să fim bine cu toții?

Jane a deschis gura. A încercat să tragă aer în plămâni. Voia cu disperare să-l creadă. Și-a spus că singurul lucru care conta în acest moment era

faptul că Nick e în siguranță. Că Andrew e în siguranță. Bebelușul e în siguranță. Scara îi salvase. Tunelul îi salvase. Duba îi salvase.

Nick îi salvase.

O silise pe Jane să-și continue pregătirea chiar și în timp ce se afla la Berlin. Atât de departe de toate, Jane crezuse că e o prostie să repete mișcările în fiecare dimineață, mâinile trecând una pe lângă cealaltă, boxând, de parcă s-ar fi așteptat să meargă la război. Principalul motiv pentru care revenise la San Francisco era plăcerea de-a o bate măr pe Paula de fiecare dată când se luptau. Cu Paula departe și, de fapt, și cu Nick departe, Jane se trezise alunecând, îndepărtându-se de hotărârea ei, îndepărtându-se de plan, îndepărtându-se de Nick.

„Ce-ai mai făcut, draga mea?" o întreba el de la capătul liniei telefonice internaționale care se auzea prost.

„Nimic", mințea ea. „Mi-e prea dor de tine, ca să fac și altceva în afară de a sta îmbufnată și a tăia zilele din calendar".

Lui Jane îi fusese într-adevăr dor de Nick, însă doar de o anumită parte din el. De partea care era plină de farmec. De partea care era plină de iubire. De partea care era mulțumită de ea. Asta însă nu a împins totul în mod intenționat, aproape hedonistic, în punctul critic.

Ceea ce Jane nu-și dăduse seama până când nu fusese în siguranță la Berlin era că, de când se știa, avusese întotdeauna înăuntrul ei un ghem de spaimă. Ani la rând, își spusese că a fi nevrotic este blestemul unui artist solo de succes, dar, în realitate, lucrul care o făcuse să pășească mereu cu grijă, în vârful picioarelor, cenzurându-și cuvintele și înăbușindu-și emoțiile, era prezența copleșitoare a celor doi bărbați din viața ei. Uneori, Martin îi trezea frica. Alteori, Nick. Cu cuvintele lor. Cu amenințările lor. Cu mâinile lor. Și, uneori, ocazional, cu pumnii lor.

La Berlin, pentru prima dată de când își amintea, Jane experimentase ce înseamnă să trăiești o viață fără teamă.

Mersese în cluburi. Dansase cu nemți slăbănogi și drogați, cu tatuaje pe brațe. Participase la concerte, vernisaje și întâlniri politice underground. Stătuse în cafenele, discutând în contradictoriu despre Camus, fumând Gauloises și dându-și cu părerea despre tragedia condiției umane. De la distanță, Jane arunca uneori câte o privire asupra felului cum ar fi trebuit să fie viața ei. Era o interpretă de talie mondială. Muncise timp de douăzeci de ani pentru a ajunge aici, pentru a obține această poziție privilegiată, și totuși…

Nu fusese niciodată copil. Nu fusese niciodată adolescentă. Nu fusese niciodată o tânără de douăzeci de ani. Nu fusese niciodată singură. Îi aparținuse tatălui ei, apoi lui Pechenikov și apoi lui Nick.

La Berlin, nu aparținuse nimănui.

— Hei! a zis Nick, pocnind din degete în fața ei. Revino printre noi, draga mea!

Jane și-a dat seama că purtaseră cu toții o discuție la care nu fusese atentă.

— Vorbeam despre momentul când să dăm publicității dosarele lui Jasper, i-a explicat Nick. Să fie după Chicago? După New York?

Jane a clătinat din cap.

— Nu putem face asta, i-a spus ea lui Nick. Te rog! Au avut de suferit destui oameni.

— Jane! a intervenit Andrew. Nu facem asta dintr-un moft. Mulți oameni au avut de suferit și au murit din cauza asta. Nu putem să ne retragem pentru că ne lasă nervii. Nu când au încasat glonțul în locul nostru.

— Literalmente, a completat Nick, de parcă lui Jane ar fi trebuit să i se amintească. Doi oameni. Două gloanțe. Laura și Quarter chiar credeau în ce-au făcut. Cum am putea să îi dezamăgim acum?

— Nu pot, le-a spus Jane amândurora.

Nu mai era nimic de adăugat. Pur și simplu, nu mai putea.

— Ești epuizată, iubirea mea!

Nick și-a petrecut brațul în jurul taliei lui Jane, dar nu i-a spus ce voia ea să audă: că aveau să se oprească acum, că dosarele lui Jasper aveau să fie distruse, că își vor croi drum spre Elveția și vor încerca să se căiască pentru nenorocirile pe care le făcuseră.

— Ar trebui să dormim pe rând, a spus el, apoi a ridicat vocea, astfel încât Paula să îl poată auzi. Voi pleca de la Chicago la New York. E prea cald pentru mine să stau în Sacramento. Paula, tu vei rămâne cu echipa ta și te vei asigura că totul este pregătit pentru Chicago. Vom coordona totul când vom ajungem la casa conspirativă.

Jane se aștepta ca Paula să intervină în discuție, dar aceasta era neobișnuit de tăcută.

— Jinx? a întrebat-o Andrew. Te simți bine?

Ea a încuviințat cu o mișcare din cap, dar el își dădea seama că e o minciună.

— Mă simt bine, a repetat ea, incapabilă să-și împiedice vocea să tremure.

— Du-te și stai cu Penny! i-a cerut Nick lui Andrew. Ține-o trează! Eu și Jane vom dormi, apoi vă vom schimba!

Jane voia să-i spună nu, că Andrew trebuia să doarmă mai întâi, dar nu avea energie și, în plus, fratele ei se căznea deja să se ridice în genunchi.

Și-a privit fratele târându-se în partea din față a dubei. Acesta s-a așezat lângă Paula. Jane a auzit un geamăt ieșind din gura lui când s-a întins spre radio. Postul de știri era la nivel minim. Ar fi trebuit să asculte, dar Andrew a răsucit de buton până când a găsit un post cu șlagăre nemuritoare.

Jane s-a întors spre Nick.

— Are nevoie de un doctor.

— Avem probleme mai mari de atât.

Jane a știut instantaneu la ce problemă se referă – nu că lucrurile mergeau prost, ci că Nick știa că Jane se îndoiește de el.

— Ți-am spus, ce s-a întâmplat cu Maplecroft a fost un accident, a zis el.

Vocea lui era atât de joasă, încât numai Jane îl putea auzi.

— Am înnebunit când am văzut ce i-a făcut frumosului tău chip.

Jane și-a atins nasul. Durerea a fost instantanee. Se întâmplaseră atât de multe de la acel moment îngrozitor, încât uitase că Maplecroft o lovise.

— Știu că ar fi trebuit să o apuc sau… să procedez altfel, a continuat Nick. Nu știu ce am pățit, draga mea. M-am simțit așa de furios! Dar nu îmi pierdusem controlul. Nu în totalitate. Ți-am promis că nu o să mai las niciodată să ți se întâmple asta.

„Nu o să mai las”.

Jane a încercat să nu se gândească la copilul care creștea în interiorul ei.

— Scumpa mea, a insistat Nick. Spune-mi că e în regulă! Că suntem bine. Spune-mi, te rog!

Jane a dat din cap fără tragere de inimă. Îi lipsea energia pentru a discuta în alți termeni.

— Iubirea mea!

A sărutat-o pe buze cu o pasiune surprinzătoare. Ea s-a trezit incapabilă să simtă vreo dorință în timp ce limbile lor se atingeau. Totuși, și-a înfășurat brațele în jurul lui pentru că trebuia cu disperare să se simtă normal. Nu făcuseră dragoste la Oslo, chiar și după cele trei luni în care fuseseră despărțiți. Amândoi fuseseră prea neliniștiți, apoi avusese loc atacul și fuseseră înspăimântați să nu care cumva să spună sau să facă ceva greșit, apoi se întorseseră la San Francisco și o lăsase singură până azi-dimineață.

Nici Jane nu-l dorise atunci, dar și-a amintit cu claritate că tânjea după momentele de *după.* Să fie ținută în brațe. Să-și lipească urechea de pieptul lui

și să asculte ritmul constant și liniștitor al inimii sale. Să-i spună despre copil. Să vadă fericirea pe chipul lui.

Nu fusese fericit prima dată.

— Haide, iubire! a zis Nick și i-a dat un sărut cast pe frunte. Să dormim puțin!

Jane l-a lăsat să o tragă în jos, pe salteaua de futon. Gura lui s-a apropiat din nou de urechea ei, dar numai ca să-și atingă buzele de pielea ei. El și-a înfășurat trupul în jurul ei. Picioare împletite, brațe ținând-o aproape. A făcut o pernă pentru ea din îndoitura cotului său. În loc să încerce obișnuitul sentiment de pace, Jane se simțea ca fiind prinsă în loc de o caracatiță.

S-a uitat în sus, la tavanul dubei. Mintea îi era golită de gânduri. Era prea epuizată. Corpul ei se simțea amorțit, dar într-un mod diferit de momentele de înainte. Nu era împușcată și nici nu își făcea griji în privința interogatoriului lui Danberry sau să țină doliu după Martin, nici nu era înspăimântată că vor fi prinși. Se gândea la viitor și își dădea seama că nu avea să iasă niciodată din asta. Chiar dacă fiecare etapă a planului lui Nick funcționa, chiar dacă reușeau să fugă în Elveția, Jane avea să trăiască întotdeauna în interiorul unei roți de hamster.

Respirația lui Nick a început să încetinească. Îi simțea corpul relaxându-se. Jane s-a gândit să se strecoare din strânsoarea lui, dar nu avea putere. Pleoapele au început să-i fluture. Aproape că-și putea gusta fiecare bătaie a inimii. Și-a îngăduit să cedeze, adormind pentru ceea ce credea că este doar un moment, dar amândoi s-au trezit când Paula s-a oprit la o benzinărie chiar la granița cu Nevada.

Erau singurii clienți. Angajatul din interior abia a ridicat ochii din televizor când au ieșit cu toții din dubă.

— Gustări? a întrebat Paula.

Nu a răspuns nimeni, așa că fata s-a îndreptat spre magazin cu mâinile îndesate în buzunarele jachetei maro.

Andrew a mers la pompa de benzină. A închis ochii și s-a aplecat asupra camionetei în timp ce rezervorul începea să se umple.

Nick nu vorbea cu nimeni. Nu bătea din palme și încerca să adune trupele. S-a îndepărtat câțiva metri de ei. Mâinile îi erau în buzunarele din spate. Se holba la drum. Jane l-a privit uitându-se la cer, apoi la peisajul vast și maroniu.

Toată lumea era cumva supusă. Jane nu-și dădea seama dacă era din pricina șocului sau a oboselii. Aveau cu toții sentimentul aproape tangibil că ajunseseră într-un punct din care nu se mai puteau întoarce. Amețeala înnebunitoare pe care o trăiseră prostește când vorbiseră despre faptul că fugeau de justiție, ca și cum ar fi fost gangsteri într-un film cu James Cagney, fusese sfâșiată de crunta realitate.

Nick era singurul care îi putea opri în siguranță din căderea liberă. Jane mai văzuse întâmplându-se asta de nenumărate ori. Nick putea intra într-o cameră și totul se îmbunătățea aproape instantaneu. Fusese martoră la așa ceva chiar în dimineața cu pricina la magazie. Andrew și Jane se certau cu Paula, care era pe punctul de a-i omorî pe toți, apoi Nick îi transformase cumva din nou într-un singur grup, care funcționa. Toată lumea îl privea cu respect pentru puterea lui, pentru siguranța scopului asumat.

Pentru carisma lui.

Nick s-a întors de la drum. Ochii lui au trecut peste Jane în timp ce se îndrepta spre toaletele de pe partea laterală a clădirii. Umerii îi erau căzuți. Picioarele abia i se târau pe asfalt. Inima i s-a frânt la vederea lui. Jane îl mai văzuse în starea asta doar de câteva ori, atât de blocat într-un moment de depresie, încât abia își putea înălța capul.

Era vina ei.

Se îndoise de el, singura trădare pe care Nick nu o putea îndura. Până la urmă, era doar un om, nu un zeu atotvăzător. Da, ce se întâmplase în magazie fusese îngrozitor, dar erau încă în viață. Nick reușise asta. El inventase exerciții și făcuse schițe pentru a pune la cale evadarea. El insistase ca toți să repete până când mâinile și picioarele le tremurau din pricina efortului. Pentru a-i ține în siguranță. Pentru a-i menține pe drumul cel bun. Optimiști, cu mintea concentrată și inimile motivate. Nimeni altcineva nu avea capacitatea de a face toate aceste lucruri.

Și nimeni, mai ales Jane, nu se gândise cât de greu îl apăsau aceste responsabilități.

Fără să stea pe gânduri, l-a urmat pe Nick către toaleta bărbaților. Nu s-a gândit ce avea să găsească acolo când a împins ușa, dar s-a simțit rău când l-a văzut.

Mâinile îi erau agățate de chiuvetă. Avea capul plecat. Când a ridicat ochii spre Jane, lacrimile îi curgeau pe obraz.

— Voi ieși într-un minut!

Nick s-a întors, apucând un mănunchi de prosoape de hârtie.

— Poate ai putea să o ajuți pe Penny cu…

Jane l-a îmbrățișat. Și-a apăsat fața de spatele lui.

Nick a râs, dar numai de el însuși.

— Se pare că mă destram.

Jane l-a strâns cât de tare îndrăznea.

Pieptul lui Nick s-a ridicat când a tras o gură de aer și s-a cutremurat. Brațele lui le-au acoperit pe ale ei. El și-a mutat greutatea pe ea, iar Jane l-a ținut pentru că la asta se pricepea ea cel mai bine.

— Te iubesc! i-a spus ea, sărutându-i ceafa.

El i-a înțeles greșit intențiile.

— Mi-e teamă că nu sunt într-o dispoziție de petrecere, Jinx, dar înseamnă enorm pentru mine că vrei să îmi oferi asta!

Îl iubea și mai mult pentru că încerca să pară plin de încredere, așa cum era odinioară. L-a făcut să se întoarcă. Și-a lăsat mâinile pe umerii lui, așa cum făcea el mereu cu ceilalți.

Și-a apropiat gura de urechea lui, așa cum făcea el cu ea, și i-a spus cuvintele care contau cel mai mult pentru el, nu „te iubesc", ci…

— Sunt cu tine!

Nick a clipit, apoi a râs, jenat de faptul că în mod evident se lăsase copleșit de emoție.

— Adevărat?

— Adevărat!

Jane l-a sărutat pe buze și, inexplicabil, totul părea bine. Brațele lui în jurul ei. Inima lui bătând alături de inima ei. Chiar și așa, cum stăteau în toaleta bărbaților, și tot era bine.

— Iubirea mea! a spus ea din nou și din nou. Singura mea iubire!

Andrew a adormit repede pe scaunul pasagerului când au ajuns înapoi la dubă. Paula era prea agitată ca să facă altceva decât să conducă. Nick a ajutat-o pe Jane să suie în spate. A făcut același lucru ca și mai înainte, înfășurându-și brațele și picioarele în jurul ei în timp ce se întindeau pe saltea. De data aceasta, Jane s-a ghemuit lângă el. În loc să închidă ochii și să doarmă, fata a început să pălăvrăgească – despre aiureli obișnuite, la început, cum ar fi bucuria pe care a simțit-o la primul spectacol reușit sau entuziasmul când a primit ovații în picioare. Nu se lăuda. Îi oferea lui Nick un context pentru că nimic nu se compara cu exaltarea absolută care o cuprinsese când Nick o sărutase prima dată, când făcuseră dragoste prima dată, când își dăduse seama prima dată că el îi aparține.

Pentru că Nick îi aparținea, așa cum și Jane îi aparținea lui.

I-a povestit cum inima aproape că îi sărise din piept când îl văzuse prima dată hârjonindu-se cu Andrew în holul din față. Cum se tulburase când

Nick intrase în bucătărie, o sărutase și apoi fugise ca un hoț. Apoi i-a spus cât de mult suferise din pricina lui la Berlin. Cum îi lipsise gustul buzelor lui. Cum nimic din ce făcea nu îi putea stingea dorul de atingerea lui.

Apoi au ajuns în Wyoming, apoi în Nebraska, apoi în Utah, apoi, în sfârșit, în Illinois.

Pe parcursul celor douăzeci și opt de ore rămase până să ajungă la periferia orașului Chicago, Jane a petrecut aproape fiecare moment de veghe spunându-i lui Nick cât de mult îl iubește.

Era un yo-yo. Era Patricia Hearst. Băuse Kool-Aid. Primea ordine de la câinele vecinului ei.

Lui Jane nu-i păsa dacă făcea parte dintr-un cult sau dacă Nick era Donald DeFreeze. De fapt, nu-i mai păsa de plan. Partea ei, oricum, se terminase. Ceilalți membri ai celulei erau în prima linie acum. Desigur, se simțea încă revoltată de atrocitățile comise de tatăl și de fratele ei mai mare. I-a jelit pe Laura și pe Robert Juneau. Se simțea rău pentru ceea ce se întâmplase cu Quarter și cu Alexandra Maplecroft în magazie. Dar Jane nu trebuia să creadă cu adevărat în ceea ce făceau sau în motivele lor.

Tot ce trebuia să facă era să creadă în Nick.

— Virează aici la stânga! a spus Paula, care îngenunchease în spatele scaunului șoferului.

Și-a pus mâna pe umărul lui Jane, ceea ce era un lucru alarmant, pentru că Paula nu atingea niciodată decât pentru a răni.

— Caută o alee pe dreapta! Este oarecum ascunsă între copaci!

Jane a văzut aleea câteva metri mai târziu. A semnalizat, chiar dacă duba era singurul vehicul pe stradă de kilometri întregi.

Paula a lovit-o pe Jane peste brațe.

— Curvă proastă!

Jane o auzit-o dispărând în spatele camionetei. Starea de spirit a Paulei era mai bună pentru că starea de spirit a lui Nick era mai bună. La fel se

întâmplase și cu Andrew. Efectul era magic. În momentul în care văzuseră zâmbetul abia schițat al lui Nick, orice sentiment de îngrijorare sau îndoială dispăruse ca prin minune.

Jane era responsabilă pentru asta.

— Jinx?

Andrew s-a chinuit să ajungă pe scaunul pasagerului în timp ce anvelopele intrau pe aleea de pietriș.

— Am ajuns.

Jane a scos un oftat lent de ușurare când s-au îndepărtat de grupul de copaci. Ferma era exact așa cum și-o imaginase din scrisorile codate ale lui Andrew. Vacile pășteau pe pășune. Un imens hambar roșu se înălța amenințător lângă o casă cu un singur nivel, pictată într-o culoare care se potrivea cu ce era în jur. În curte erau plantate margarete. Exista și un mic petic de iarbă și un gard alb. Era genul de loc fericit unde puteai crește un copil.

Jane și-a sprijinit mâna pe burtă.

— Te simți bine? a întrebat-o Andrew.

S-a uitat la fratele ei. Somnul nu-i făcuse bine. Ciudat, dar arăta mai rău decât înainte!

— Ar trebui să îmi fac griji?

— În niciun caz!

Zâmbetul lui nu era convingător.

— Vom putea să ne odihnim aici, i-a spus el. Vom fi în siguranță.

— Știu, i-a răspuns Jane, dar știa că nu avea să se simtă în siguranță până când Nick nu se întorcea de la New York.

Anvelopa din față a lovit drumul cu pietriș. Jane a tresărit când crengile copacilor au lovit partea laterală a dubei. Aproape că a înălțat o rugăciune de mulțumire când a parcat, în sfârșit, lângă cele două mașini din fața hambarului.

— Bună, Chicago! a strigat Nick în timp ce deschidea ușa laterală.

Băiatul a sărit jos. A întins brațele și și-a arcuit spatele, cu fața în sus, spre cer.

— Doamne, ce bine e să ieși din cutia asta de tablă!

— Nu, pe bune! a gemut Paula în timp ce încerca să se întindă.

Fata era cu numai câțiva ani mai în vârstă decât Nick, dar furia o făcuse să se gheboșeze.

Jane a oftat din nou în timp ce picioarele îi atingeau pământul. Aerul era rece, căci temperatura era considerabil mai scăzută decât cea din California, de unde plecaseră. Jane și-a frecat brațele ca să se încălzească în timp ce scruta orizontul. Soarele atârna greu peste vârfurile copacilor. Era cam patru după-amiaza, așa credea. Nu știa ce zi e, unde se află cu exactitate sau ce urma să se întâmple, dar era atât de ușurată să coboare din dubă, încât ar fi putut să plângă.

— Rămâi aici!

Paula a pornit-o spre casă. Bocancii ei ridicau un norișor de praf. Își scosese mănușile fără degete și își șterse dermatograful negru de sub ochi. Părul din spate îi era adunat într-un coc neglijent. Tivul rochiei era murdar. Asemeni celorlalți, avea sânge pe haine.

Jane a privit dincolo de Paula, spre fermă. Nu voia să se mai gândească la sânge. Ori era cu Nick, ori ba.

Totul sau nimic; calea Queller.

Ușa din față s-a deschis. O femeie mărunțică stătea în prag cu un șal înfășurat în jurul umerilor înguști. Lângă ea, un bărbat înalt, cu părul lung și o mustață mare și răsucită, ținea o pușcă în mâini. Omul a văzut-o pe Paula, dar nu a coborât arma până când nu a pus un bănuț în palma femeii.

Aceasta fusese ideea lui Nick. Penny, cinci cenți, douăzeci și cinci de cenți, zece cenți – fiecare reprezentând o celulă, fiecare celulă folosind monedele ca mod de a le indica tuturor celorlalți că e sigur să vorbească. Nick era încântat

de numele lor, Armata Schimbării Lumii. Îi pusese pe toți să se îmbrace în negru, chiar și când venea vorba de lenjeria intimă, și să stea în picioare înșiruiți, ca soldații, în timp ce le așeza câte o monedă în palmă, pentru a le indica numele de cod.

„Ticălosul nu știa cuvântul «simbiotic», așa că l-a inventat pe «simbionez»".

Jane a strâns din dinți în timp ce încerca să își alunge cuvintele lui Danberry din minte.

Făcuse o alegere.

— Nu știu voi, trupă, dar eu, unul, mor de foame! a zis Nick și și-a trecut brațul în jurul umerilor lui Andrew. Andy, tu ce zici? Este mâncarea o răceală, iar înfometarea o febră, sau invers?

— Cred că ar trebui să le oferi whisky și posibilitatea de a dormi într-un pat adevărat.

Andrew s-a îndreptat spre casă, cu Nick alături. Erau amândoi vizibil epuizați, dar energia lui Nick îi purta mai departe, la fel ca întotdeauna.

Jane nu i-a urmat spre casă. Voia să-și întindă picioarele și să arunce o privire la fermă. Gândul de a petrece un moment singură, în tăcere, o atrăgea. Crescuse la oraș. Casa din Hillsborough era prea aproape de aeroport ca să poată să fie numită „casa de la țară". În timp ce alte fete de vârsta lui Jane învățau să călărească sau participau la acțiuni ale cercetașelor, aceasta stătea în față pianului câte cinci, șase ore la rând, încercând să-și perfecționeze motricitatea degetelor.

Mâna ei, ca întotdeauna, a găsit drumul spre burtică.

Avea fiica ei să cânte la pian?

Jane se întreba cum de era atât de sigură că pruncul e fetiță. Voia să-i pună un nume minunat, nu banalul Jane sau caraghiosul Jinx ori Janey, desprins parcă din desenele animate, pe care îl folosea uneori Nick. Voia să-i ofere copilei toate punctele ei forte și niciuna dintre slăbiciuni. Să se

asigure că nu îi transmite dragului său bebeluș mingea aceea adormită de teamă.

S-a oprit la gardul de lemn. Doi cai albi pășteau pe câmp. A zâmbit în timp ce animalele se gudurau unul pe lângă altul.

Poate că Andrew și Jane aveau să rămână aici cel puțin o săptămână, poate mai mult. Când Nick avea să se întoarcă de la New York, aveau să se mai ascundă încă o săptămână înainte de a trece în Canada. Elveția era visul lor, dar cum ar fi să-și crească fata la o fermă ca aceasta? Să o conducă până la capătul drumului și să aștepte autobuzul școlar? Să ascundă ouă de Paști în baloturi de fân? Să scoată caii pe câmp și să facă un picnic – Jane, copilul ei și Nick.

„Data viitoare”, îi spusese Nick ultima dată. „Vom păstra sarcina data viitoare!”

— Bună! a salutat-o femeia slabă, cu șal, pe Jane, în timp ce se îndrepta spre hambar. Îmi pare rău că te deranjez! Întreabă de tine! Tucker poate muta duba în hambar. Spinner[42] și Wyman[43] sunt deja înăuntru.

Jane a dat din cap cu solemnitate. Locotenenților din fiecare celulă li se atribuise nume de cod după foști secretari ai Trezoreriei Statelor Unite. Când Nick îi povestise prima dată lui Jane despre ideea asta, fata se străduise să nu râdă. Acum, își dădea seama că tot acest mister nu fusese în zadar. Identitățile celulei Stanford pieriseră odată cu Quarter.

— Oh!

Femeia se oprise din drum, cu gura rotunjită de surprindere.

Jane a fost la fel de șocată când a văzut fața familiară. Nu se mai întâlniseră niciodată, dar o cunoștea pe Clara Bellamy din reviste, din ziare și de pe afișele lipite în fața Teatrului de Stat de la Lincoln Center. Era prim-balerină, una dintre ultimele stele ale lui Balanchine, până când un

accident la genunchi o silise să se retragă din activitate.

— Ca să vezi!

Clara a continuat să se apropie de Jane cu un zâmbet pe față.

— Tu trebuie să fii Dollar Bill[{44}].

O altă parte necesară a jocului de-a spionii.

— Am stabilit să îmi spuneți „DB”, i-a spus Jane Clarei. E mai ușor decât Dollar Bill. Iar în ceea ce o privește pe Penny, aceasta crede că vine de la „Dumb Bitch”[{45}].

— Asta e Penny!

Clara pricepuse iute înțepăturile Paulei.

— Mă bucur să te cunosc, DB! Eu sunt Selden.

Jane a strâns mâna femeii, apoi a râs, ca să îi dea de înțeles că întâlnirea lor la o fermă izolată din afara orașului Chicago era nebunie curată.

— E o lume amuzantă, nu?

Clara a luat-o pe Jane de braț în timp ce se îndreptau încet spre fermă. Femeia șchiopăta ușor.

— Te-am văzut la Carnegie acum trei ani. Am plâns de emoție. Concertul lui Mozart numărul 24 în do minor, cred.

Jane și-a simțit buzele curbându-se într-un zâmbet. Era încântată când oamenii iubeau cu adevărat muzica.

— Rochia verde a fost uimitoare.

— Credeam că pantofii mă vor omorî.

A zâmbit plină de compătimire.

— Îmi amintesc că a fost imediat după concertul lui Horowitz[{46}] în Japonia. Să vezi un om atât de împlinit că eșuează atât de spectaculos – trebuie să te fi simțit că pe ace când ai intrat pe scenă.

— Nu, deloc!

Jane a fost surprinsă de propria onestitate, dar cineva precum Clara Bellamy putea înțelege.

— Fiecare notă pe care am cântat-o parcă a venit cu un sentiment de déjà-vu, de parcă aș fi interpretat-o deja perfect.

— Un *fait accompli*[47], a zis Clara, dând din cap în semn că pricepe. Am trăit pentru momente de felul ăsta. Nu se petreceau prea des. O situație de genul ăsta te face să îi înțelegi pe dependenții de droguri, nu-i așa?

Clara se oprise din mers.

— Acela a fost ultimul tău spectacol clasic, nu-i așa? De ce ai renunțat?

Jane era prea rușinată pentru a răspunde. Clara Bellamy încetase să mai danseze pentru că nu avusese de ales. Imposibil să înțeleagă decizia de a renunța, pur și simplu.

— Pechenikov a dat de înțeles că îți lipsea ambiția, a zis Clara, oferindu-i o ieșire din impas. Întotdeauna spun asta despre femei, dar nu poate fi adevărat. Ți-am văzut chipul când ai interpretat. Nu doar cântai. Tu *erai* muzica.

Jane s-a uitat peste umărul Clarei spre casă. Își dorise să-și păstreze optimismul pentru Nick, dar să își amintească de viața ei artistică pierdută i-a adus lacrimi în ochi. Îi plăcuse să interpreteze muzică clasică, apoi îi plăcuse energia jazzului, apoi fusese nevoită să găsească o modalitate de a iubi să fie singură într-un studio, fără feedback în afară de cel din partea bărbatului care fuma țigară de la țigară de cealaltă parte a sticlei care asigura izolarea fonică.

— Jane?

Ea a clătinat din cap, respingându-și durerea ca pe un lux caraghios. Ca de obicei, a ales să spună o versiune a adevărului în care ascultătorul se putea regăsi.

— Credeam că tatăl meu era mândru de mine când cântam. Apoi, într-o zi, mi-am dat seama că tot ce făcusem, fiecare premiu, concert, articol de ziar sau revistă erau pentru el. Despre asta a înțeles el că era vorba. Nu simțea admirație pentru mine, ci admirație pentru propria persoană.

Clara a încuviințat cu o mișcare din cap, înțelegând.

— Mama a fost așa. Dar nu o renunți pentru prea multă vreme. Apoi, fără niciun avertisment, Clara și-a apăsat palma pe burtica rotunjoară a lui Jane și a zis: Vei vrea să cânți pentru ea.

Jane a simțit cum i se usucă gâtul.

— Cum de…

— Fața ta, i-a explicat Clara în timp ce o mângâia pe obraz. Este mult mai plină decât în fotografii. Și mai ai și această umflătură a abdomenului. E sus, motiv pentru care am presupus că e fată. Nick trebuie să fie…

— Să nu-i spui!

Jane și-a dus mâna la gură, de parcă și-ar fi putut retrage disperarea din ton.

— El nu știe încă. Trebuie să găsesc momentul potrivit.

Clara a părut surprinsă, dar a dat din cap.

— Înțeleg! Nu este ușor prin ce treceți. Vrei niște spațiu înainte de a-i spune.

Jane s-a căznit să schimbe subiectul.

— Cum ai ajuns să faci parte din grup?

— Edwin…, a râs Clara, apoi s-a corectat. Tucker, vreau să spun. A întâlnit-o pe Paula când erau amândoi la Stanford. El studia la facultatea de drept. Ea, la științe politice. Au avut un fel de idilă, cred. Dar acum e al meu.

Jane a încercat să-și ascundă surpriza. Nu o putea vedea pe Paula studentă, darămite să mai aibă și o idilă.

— El se ocupă de problemele juridice care apar?

— Exact! Nick este norocos să-l aibă alături. Tucker mi-a rezolvat niște probleme contractuale urâte când mi-a cedat genunchiul. Atunci ne-am cam cuplat. Întotdeauna m-am topit după bărbații cu păr facial interesant. În fine, Paula i l-a prezentat pe Tucker lui Nick – adică Nickel. Tucker mi l-a prezentat pe Nickel și, ei bine, știi cum e când îl cunoști pe Nick. Crezi fiecare cuvânt care-i iese pe gură. E un lucru bun că nu a încercat să-mi vândă o mașină uzată.

Jane a râs pentru că și Clara a râs.

— Nu cred cu adevărat, a lămurit-o Clara. Adică, da, înțeleg ce faceți și bineînțeles că e important, dar eu sunt o mare lașă când vine vorba să ajung în prima linie. Mai degrabă scriu niște cecuri și ofer adăpost.

— Nu desconsider ceea ce faci. Contribuția ta e totuși importantă.

Jane simțea că îl imită pe Nick, dar toți trebuiau să-și facă partea.

— Mult mai important, de fapt, pentru că tu ne ajuți să fim în siguranță.

— Doamne, vorbești exact ca el!

— Da?

Jane știa că da. Acesta fusese costul faptului că i se oferise lui Nick. Începea să devină el.

— Vreau mulți copii, a continuat Clara. Nu am putut când dansam, dar acum, a zis, arătând ferma, am cumpărat asta. Pot să-mi cresc copiii aici. Să îi las să crească fericiți și în siguranță. Edwin învață să aibă grijă de vaci. Eu învăț să gătesc. De aceea îl ajut pe Nick. Vreau să ajut la crearea unui loc mai bun pentru copiii mei. Pentru copiii noștri.

Jane a studiat chipul femeii în căutarea unui zâmbet care să îi spună că sunt baliverne.

— Chiar cred asta, Jane. Nu e vrăjeală. E interesant să faci parte din plan, chiar și la periferie. Desigur, nu îmi asum un risc mare, dar există totuși un risc. Unul sau poate toți ați putea ajunge într-o sală de interogatoriu. Imaginați-vă de ce atenție ați avea parte dacă m-ați da în gât!

Clara a izbucnit într-un râs uimit.

— Știi, sunt un pic geloasă, pentru că ești mai faimoasă decât mine, așa că te urăsc deja pentru că ai acaparat toată atenția.

Jane nu a râs, deoarece fusese suficient timp în centrul atenției pentru a ști că femeia nu glumea.

— Edwin crede că vom fi în regulă. După părerea lui, acord prea mare importanță…

— Ai…

Jane s-a oprit, căci era pe cale să spună ceva greșit.

Ai aflat că a fost împușcat Quarter? *Că a fost ucisă Maplecroft*? *Ai aflat ce se întâmplă dacă nu sunt cu adevărat goale clădirile*? *Ce se întâmplă dacă omorâm un paznic sau un polițist*? *Ce se întâmplă dacă ceea ce facem este greșit*?

— Ce să am? a întrebat Clara.

— Un medicament pentru tuse, a spus Jane primul lucru care i-a venit în minte. Ai cumva? Fratele meu…

— Bietul Andy! Chiar a luat-o în jos, nu-i așa? a spus Clara, încruntându-se în semn de compasiune. A fost un adevărat șoc. Dar amândouă am văzut-o întâmplându-se de atâtea ori, nu-i așa? Nu poți trăi în lumea artistică și să nu cunoști zeci de bărbați extraordinari care sunt infectați.

Infectați?

— Jinx?

Nick stătea în pragul ușii din față.

— Vii? Trebuie să vezi asta. Amândouă!

Clara a grăbit pasul.

Jane abia își găsea puterea de a-și ridica picioarele. Gura i se uscase. Inima îi tremura în piept. Se căznea să-și păstreze entuziasmul. Aleea din față. Scările către verandă. Ușa din față. În casă.

Infectați?

Înăuntru, Jane a trebuit să se sprijine de perete, pentru a-și stabiliza genunchii, astfel încât să nu se prăbușească. Amorțeala i-a revenit. Mușchii parcă îi deveniseră lichizi.

„Amândouă am văzut-o întâmplându-se de atâtea ori”.

Jane cunoscuse atâția bărbați tineri, viguroși, care tușeau la fel ca Andrew. Care păreau bolnavi la fel ca Andrew. Care aveau aceeași paloare. Aceleași pleoape grele. Un saxofonist de jazz, un violoncelist, un tenor, un cântăreț de operă, un dansator, un alt dansator și altul…

Toți morți.

— Haide, draga mea! a spus Nick și i-a făcut semn lui Jane să intre în cameră.

Toți erau adunați în jurul televizorului. Paula era pe canapeaua de lângă bărbatul care probabil era Tucker. Ceilalți doi, Spinner și Wyman, o femeie și respectiv un bărbat, stăteau pe scaune pliante. Clara ședea pe podea pentru că dansatorii întotdeauna stau pe podea.

— Andrew doarme.

Nick stătea în genunchi, reglând sonorul televizorului.

— E uimitor, Jinx! Din câte se pare, au beneficiat de reportaje speciale în ultimele două zile.

Jane și-a văzut gura mișcându-se, dar parcă sunetul călătorea prin apă.

Nick s-a proptit pe călcâie, încântat de notorietatea pe care o căpătaseră.

Jane a privit la televizor pentru că toți ceilalți o făceau.

Dan Rather relata despre evenimentele din San Francisco. Camera a trecut la un reporter aflat în fața locuinței în stil victorian care se afla în fața magaziei.

— Potrivit unor surse din FBI, a spus bărbatul, cu ajutorul dispozitivelor de ascultare, agenții au stabilit că Alexandra Maplecroft fusese deja ucisă de conspiratori. Probabil că vinovatul este liderul lor, Nicholas Harp. Lui Andrew Queller i s-a alăturat o a doua femeie, care i-a ajutat să scape printr-o clădire învecinată.

Jane a tresărit când a văzut prima dată fața lui Nick, apoi pe a lui Andrew. Paula era reprezentată printr-o siluetă întunecată cu un semn de întrebare în centru. Jane a închis ochii. A chemat cu puterea minții fotografia lui Andrew pe care tocmai o văzuse. Făcută acum cel puțin un an. Avea obrajii îmbujorați. O eșarfă plină de stil în jurul gâtului. O

petrecere aniversară sau un fel de sărbătoare? Părea fericit, plin de viață, voios.

A deschis ochii.

— Întrebarea e dacă Jinx Queller este o altă ostatică luată de grup sau este complice de bunăvoie, a spus reporterul TV. Și acum, legătura înapoi la tine, la New York, Dan.

Dan Rather și-a adunat hârtiile în partea de sus a pupitrului.

— William Argenis Johnson, un alt conspirator, a fost împușcat de lunetiști în timp ce încerca să scape. Căsătorit și tatăl a doi copii, a absolvit la Stanford Uni…

Nick a oprit volumul. Nu s-a uitat la Jane.

— William Johnson, a șoptit Jane cuvintele cu voce tare, pentru că nu înțelegea.

„Se numea Leonard Brandt. Nu avea copii. Nu fusese căsătorit niciodată. Locuia singur pe strada Van Duff, la numărul 1239. Lucra ca tâmplar în Marin".

— Un nenorocit de semn de întrebare? a bombănit Paula. Asta e tot ce merit, un nenorocit de semn de întrebare?

Paula s-a ridicat și a început să umble de colo-colo.

— Între timp, sărmana Jinx Queller scapă dracului. Cum ar fi să le trimit o nenorocită de scrisoare și le spun că e al dracului de implicată de bunăvoie, capabilă și gata de acțiune? Asta te-ar face fericită, Curvă Proastă?

— Penny! a întrerupt-o Nick. Nu avem timp pentru asta. Trupă, ascultați la mine! Trebuie să mutăm totul mai sus. Ce se întâmplă este mai amplu decât am sperat chiar și eu. Cum stăm cu Chicago?

— Bombele sunt pregătite, a răspuns Spinner, de parcă le-ar fi spus că tocmai pusese mâncarea pe masă. Tot ce trebuie să facem este să le plasăm în garajul subteran, apoi să ne aflăm la

aproximativ cincisprezece metri de clădire când apăsăm butonul de pe telecomandă!

— Fantastic! a exclamat Nick în timp ce bătea din palme.

Țopăia în vârful picioarelor, mobilizându-i iar pe toți.

— Ar trebui să fie la fel și cu explozibilul de la New York. O să mă odihnesc aici câteva ore, apoi o să pornesc la drum cu mașina. Chiar și fără fotografia mea la știri, FBI-ul va înăspri măsurile de securitate în aeroporturi. Nu sunt sigur dacă actul meu de identitate va trece de acest tip de examinare.

— Falsificatorul din Toronto…, a intervenit Wyman.

— Este scump! Ne-am epuizat banii cu actele lui Maplecroft pentru că nimic din toate acestea nu ar fi contat dacă Laura nu ar fi intrat la acea conferință.

Nick își freca mâinile. Jane aproape că îl putea vedea punându-și mintea la contribuție. Aceasta era partea pe care el o iubise dintotdeauna, nu planificarea, cât să-i țină pe toți în priză.

— Nebecker[48] și Huston[49] mă așteaptă la casa conspirativă din Brooklyn. Ne vom deplasa cu duba în oraș după ora de vârf, vom instala dispozitivele, apoi ne vom întoarce în dimineața următoare și le vom detona.

— Când vrei să se pregătească echipa mea?

— Mâine-dimineață.

Nick le privea fețele în timp ce își dădea seama de ceva.

— Fără pregătire, *acționați*, pur și simplu. Instalați explozibilul la prima oră a dimineții înainte să se prezinte cineva la muncă, îndepărtați-vă cât de mult puteți, apoi aruncați nenorocirea în aer!

— La dracu', da!

Paula și-a ridicat pumnii în aer. Ceilalți i s-au alăturat.

— Facem asta, trupă! a strigat Nick, ca să fie auzit peste larmă. Îi vom face să se ridice și să fie atenți! Trebuie să dărâmăm sistemul înainte să îl putem îmbunătăți.

— Al naibii de adevărat! a strigat Wyman.

— La naiba, da! a zis și Paula, care încă se mai plimba de colo-colo; era ca un animal gata să evadeze din cușcă. O să le arătăm noi acestor porci nenorociți!

Jane s-a uitat prin cameră. Toți aveau același elan, băteau din palme, tropăiau și țipau de parcă ar fi urmărit un meci de fotbal.

— Hei! a spus Tucker. Ascultați! Doar ascultați!

Se ridicase, cu mâinile sus pentru a cere atenție. Acesta era Edwin, iubitul Clarei. Cu mustața răsucită și părul ondulat, semăna mai degrabă cu Friedrich Nietzsche decât cu un avocat, dar Nick avea încredere în el, așa că toți aveau încredere în el.

— Amintiți-vă, a spus el, aveți dreptul legal să refuzați să răspundeți la orice întrebări venite din partea forțelor de ordine! Întrebați-i pe copoi: „Sunt arestat?” Dacă spun nu, atunci plecați! Dacă spun da, închideți gura – nu doar în fața copoilor, ci a tuturor, mai ales la telefon. Asigurați-vă că ați memorat numărul meu de telefon! Aveți dreptul legal să vă chemați avocatul. Eu și Clara vom fi în oraș, pe poziții, în caz că trebuie să merg la închisoare.

— Tuck, om bun, dar nu se va ajunge la asta! Și ducă-se pe pustii odihna! Plec chiar acum!

Altă rundă de hohote și aplauze.

Nick rânjea ca un nebun.

— Du-te și trezește-l pe Dime! i-a cerut el Clarei. Voi avea nevoie de cineva care să mă schimbe la volan. Sunt doar douăsprezece ore, dar cred că…

— Nu! s-a împotrivit Jane, dar nu spusese asta.

O strigase.

Tăcerea care a urmat s-a simțit ca un ac care zgârie un disc. Jane stricase jocul. Nimeni nu mai zâmbea.

— Hristoase! a izbucnit Paula. O să începi să te văicărești din nou.

Jane a ignorat-o.

Nick era tot ce conta. Părea confuz, probabil pentru că nu o auzise niciodată pe Jane spunând „nu”.

— Nu! a repetat ea. Andrew nu poate. Nu-i poți cere să mai facă nimic. S-a achitat de partea lui. Oslo a fost partea noastră și s-a terminat, și…

Plângea din nou, dar, de data asta, era diferit de plânsul din ultima săptămână. Nu jelea pentru ceva ce se întâmplase deja. Jelea pentru ceva avea să se întâmple foarte curând.

Jane o vedea extrem de limpede acum – fiecare semn pe care îl ratase în lunile, zilele din urmă. Frisoanele bruște ale lui Andrew. Epuizarea. Slăbiciunea. Rănile din gură pe care le menționase în treacăt. Durerile de stomac. Erupția ciudată de pe încheietura mâinii.

Infecție.

— Jinx?

Nick aștepta. Toți așteptau.

Jane a pornit-o pe coridor. Nu mai fusese niciodată în casa aceasta, așa că a trebuit să deschidă și să închidă mai multe uși înainte să găsească în sfârșit dormitorul în care dormea Andrew.

Fratele ei zăcea pe pat cu fața în jos, complet îmbrăcat. Nu se deranjase să se dezbrace, să se vâre sub pătură sau măcar să își dea jos pantofii. Jane l-a atins pe spate. O vreme i-a urmărit respirația, înainte să-și îngăduie să respire ea însăși.

I-a scos ușor pantofii. L-a rostogolit cu grijă pe spate.

Andrew a gemut, dar nu s-a trezit. Respirația lui era aspră printre buzele crăpate. Pielea lui avea

culoarea hârtiei. Jane îi putea vedea albastrul și roșul venelor și al arterelor la fel de ușor ca și cum s-ar fi uitat la o diagramă. I-a descheiat cămașa un pic și a văzut leziunile de un violet intens. Sarcomul Kaposi. Probabil că existau mai multe leziuni în plămâni, pe gât, poate chiar și pe creier.

Jane s-a așezat pe pat.

Nu rezistase mai mult de șase luni ca voluntar la Secția SIDA a UCSF. Să privească atât de mulți oameni intrând pe ușile acelea și știind că nu vor mai ieși niciodată se dovedise a fi prea copleșitor. Jane crezuse că sunetul din piepturile lor în timp ce respirau pentru ultima dată era cel mai îngrozitor sunet pe care îl auzise vreodată.

Până acum, când auzea aceleași sunete venind din pieptul propriului frate.

Jane i-a încheiat cu atenție nasturii cămășii.

Pe spătarul unui balansoar era o pătură albastră. Și-a acoperit fratele cu ea. L-a sărutat pe frunte. Andrew era așa de rece! Mâinile lui. Picioarele lui. L-a învelit bine. I-a mângâiat fața palidă.

Jane avea șaptesprezece ani când găsise o veche cutie de trabucuri în torpedoul mașinii lui Andrew. Crezuse că fura din trabucurile lui Martin, dar, când a deschis capacul, nu și-a putut înăbuși un icnet puternic. O brichetă din plastic. O linguriță de argint îndoită, șterpelită din unul dintre neprețuitele servicii ale mamei. Cocoloașe de bumbac pătat. Fundul unei cutii de Coca-Cola. O mână de bețișoare pentru urechi. Un tub de cremă de îngrijire a pielii stors undeva, pe la mijloc. Un tub de cauciuc pentru garou. Seringi de insulină cu puncte negre de sânge care pătau vârfurile acelor ascuțite. Resturi pe care le-a recunoscut din anii petrecuți în culise ca fiind heroină pură.

Andrew renunțase la asta în urmă cu optsprezece luni. După întâlnirea cu Laura. După ce Nick venise cu un plan.

Dar era prea târziu.

— Jinx?

Nick stătea în prag. I-a făcut semn din cap să vină pe coridor.

Jane a trecut pe lângă Nick și a intrat în baie. Și-a cuprins talia cu brațele, tremurând. Încăperea era mare și rece. Sub o fereastră neetanșă se afla o cadă din fontă. Toaleta era de tip vechi, cu rezervorul montat sus, deasupra vasului.

La fel ca la Oslo.

— În regulă! a zis Nick și a închis ușa în urma lui.

— Ce te supără așa de tare, domnișoară Queller?

Jane și-a privit reflexia din oglindă. Și-a văzut fața, dar nu era fața ei. Puntea nasului era aproape neagră. Sânge uscat îi acoperea nările. Ce simțea? Îi era imposibil să mai spună.

Era nefiresc de amorțită.

— Jinx?

S-a întors cu spatele la oglindă. S-a uitat la Nick. La fața lui, dar nu era fața lui. S-a gândit la legătura pe care o aveau, dar nu era chiar o legătură. Mințise că știe numele lui Quarter. Mințise în privința viitorului lor. Mințise de fiecare dată când pretinsese că fratele ei nu murea. Și acum avea îndrăzneala să se uite la ceas.

— Ce este, Jinx? Nu avem mult timp.

— Timp?

Jane trebuia să repete cuvântul pentru a-i înțelege cu adevărat cruzimea.

— Ești îngrijorat din pricina timpului?

— Jane…

— M-ai jefuit.

Își simțea gâtul atât de uscat, încât abia putea să vorbească.

— Mi-ai furat…

— Iubire, despre ce…

— Aș fi putut fi aici cu fratele meu, dar tu m-ai trimis departe. La mii de kilometri distanță.

Jane și-a încleștat mâinile. Știa ce simte acum: furie.

— Ești un mincinos! Tot ce-ți iese pe gură este o minciună.

— Andy a fost…

Jane l-a pălmuit cu putere peste față.

— E bolnav! a strigat ea cuvintele atât de tare, încât o durea gâtul. Fratele meu are SIDA și tu mă trimiți la dracu-n praznic, în Germania!

Nick și-a atins obrazul cu degetele. S-a uitat în jos la palma lui deschisă.

Mai fusese pălmuit. De-a lungul anilor, îi povestise lui Jane de abuzurile pe care le îndurase în copilărie. Mama prostituată. Tatăl absent. Bunica violentă. Anul în care nu avusese un acoperiș deasupra capului. Lucrurile dezgustătoare pe care oamenii îl obligaseră să le facă. Deznădejdea, ura și teama că tot se va întâmpla indiferent cât încerca să fugă.

Jane înțelegea prea bine acele emoții. De la vârsta de opt ani, știa cum e să-ți dorești cu disperare să fugi. De mâna lui Martin acoperindu-i gura în puterea nopții. De toate momentele în care o apucase de ceafă și îi apăsase fața în pernă.

Lucruri despre care Nick știa.

Motiv pentru care poveștile sale fuseseră atât de eficiente. Jane văzuse chestia asta întâmplându-se iar și iar, cu fiecare persoană pe care o întâlnea. Nick îți oglindea cea mai întunecată frică a ta cu propriile povești.

Așa te prindea Nick: își făcea loc în lucruri pe care le știai, găsea un numitor comun.

Acum, Nick a întrebat-o pur și simplu:

— Ce vrei să spun, Jinx? Da, Andy are SIDA. Da, știam despre asta când ai plecat la Berlin.

— Ellis-Anne e…

Vocea lui Jane s-a poticnit. Fata asta era iubita lui Andrew de doi ani. Atât de dulce și de devotată! De când cu povestea de la Oslo, sunase în fiecare zi.

— Și ea e pozitivă?

— Ea e bine. A făcut testul ELISA luna trecută.

Tonul lui Nick era autoritar și rațional, la fel cum fusese când mințise în legătură cu numele real al lui Quarter.

— Ascultă! i-a spus Nick lui Jane. Ai dreptate în legătură cu toate astea. Și e oribil. Știu că Andrew se apropie de final. Știu că, avându-l aici, probabil îi grăbește sfârșitul. Și eu am fost atât de îngrijorat din pricina lui, dar tot grupul depinde de mine, se așteaptă să îl conduc și… nu îmi pot îngădui să mă gândesc la asta. Trebuie să privesc înainte, altfel m-aș transforma într-un inutil ghem de durere. Nu pot face asta și nici tu nu poți pentru că am nevoie de tine, draga mea. Toată lumea crede că sunt atât de puternic, dar sunt puternic doar când ești alături de mine!

Lui Jane nu-i venea să creadă că îi oferă unul dintre discursurile lui motivaționale.

— Știi cum mor oamenii în situația lui, Nick. Ai auzit povești despre asta. Ben Mitchell – îți amintești de el?

Vocea lui Jane coborâse, de parcă ar fi spus o rugăciune.

— Am avut grijă de el pe secție, apoi părinții lui au spus, în sfârșit, că poate să vină acasă să moară. L-au dus la spital și niciuna dintre asistente nu voia să îl atingă pentru că se temeau să nu se infecteze. Îți amintești că ți-am spus despre asta? Nici măcar nu îi dădeau morfină. Îți amintești?

Chipul lui Nick era impasibil.

— Îmi amintesc!

— S-a sufocat cu lichidul din plămâni. A murit după o agonie de opt minute și a fost conștient în fiecare secundă.

Jane a așteptat, dar Nick nu a spus nimic.

— Era îngrozit. Tot încerca să țipe, cu mâinile încleștate de gât, implorând oamenii să-l ajute. Nimeni nu l-a ajutat. Propria sa mamă a trebuit să părăsească încăperea. Îți amintești povestea asta, Nick? Îți amintești?

El a spus doar:

— Îmi amintesc.

— Asta vrei pentru Andrew?

Jane a așteptat, dar, din nou, Nick nu a spus nimic.

— Tușește la fel ca Ben. La fel ca Charlie Bray. Același lucru i s-a întâmplat și lui. Charlie a plecat acasă, în Florida, și…

— Nu trebuie să-mi povestești fază cu fază, Jinx. Ți-am spus: îmi amintesc poveștile. Da, modul în care au murit a fost oribil! Toată chestia asta e oribilă, dar nu avem de ales.

Lui Jane îi venea să-l scuture tare.

— Bineînțeles că avem de ales.

— A fost ideea lui Andy să te trimită la Berlin.

Jane știa că spune adevărul, la fel cum știa și că Nick era mai ceva ca un chirurg atunci când venea vorba să își transplanteze ideile pe buzele altor persoane.

— S-a gândit că, dacă știi că e bolnav, tu… Nu știu, Jinx. Că ai face o prostie. Că ne-ai face să ne oprim. Că ai opri totul. El crede în ceea ce facem. Vrea să ducem planul la bun sfârșit. De aceea îl duc în Brooklyn. Poți să vii și tu! Să ai grijă de el. Să îl ții în viață până…

— Oprește-te!

Nu putea să-i mai asculte rahaturile.

— Nu o să-mi las fratele să moară sufocat în partea din spate a dubei ăleia jegoase!

— Acum nu mai este vorba despre viața lui, a insistat Nick. Este vorba despre moștenirea lui. Așa vrea Andy să iasă din scenă. În condițiile impuse de el, ca un bărbat adevărat. Asta și-a dorit întotdeauna. Supradozele, pastilele și acele, faptul că mergea în locuri în care nu ar fi trebuit să meargă, că își pierdea vremea cu oamenii nepotriviți. Știi ce iad a fost viața lui. A renunțat la droguri pentru chestia asta pe care facem, pe care o facem cu toții. Asta i-a dat puterea să nu se mai drogheze, Jane! Nu-i lua asta!

Jane și-a încleștat pumnii de frustrare.

— O face pentru tine, Nick. Nu e nevoie decât de un cuvânt din partea ta, și ar merge la spital, unde poate muri în pace.

— Îl cunoști mai bine decât mine?

— Te cunosc *pe tine* mai bine. Andy vrea să te mulțumească. Toți își doresc să te mulțumească. Dar acum vorbim de un lucru diferit. Este crud. Se va sufoca…

— Da, Jane, înțeleg. Se va sufoca, în cele din urmă, cu fluidele din plămâni. Va trăi opt minute de teroare agonizantă și asta e – ei bine, agonizant –, dar trebuie să mă asculți cu atenție, draga mea, pentru că această parte este foarte importantă, a spus Nick. Trebuie să alegi între mine și el.

Poftim?

— Dacă Andy nu poate face călătoria asta cu mine, atunci trebuie să vii tu în locul lui.

Poftim?

— Nu mai pot avea încredere în tine.

Nick a ridicat din umeri.

— Știu cum funcționează mintea ta. În momentul în care voi pleca, îl vei duce pe Andy la spital. Vei rămâne cu el, pentru că asta faci tu, Jinx. Rămâi cu oamenii. Întotdeauna ai fost loială, ai stat cu vagabonzii la adăpost, ai servit supă la misiune, ai șters scuipatul de la gurile muribunzilor la secția de boli infecțioase. Nu voi spune că ești ca un cățeluș, pentru că este crud. Dar loialitatea ta față de Andrew ne va duce pe toți la închisoare, pentru că în momentul în care vei pune piciorul în spital, poliția te va aresta și toți vor ști că suntem în Chicago, iar eu nu pot lăsa să se întâmple acest lucru.

Jane a simțit că rămâne cu gura căscată.

— Îți voi oferi această unică șansă. Trebuie să alegi aici și acum: el sau eu!

Jane simțea cum se învârte camera cu ea. Nu, nu se întâmpla asta!

Nick o privea cu răceală, de parcă ar fi fost un exemplar pe care îl studia la microscop.

— Trebuie să fi știut că se va ajunge la asta, Jane. Ești naivă, dar nu ești proastă.

Nick a așteptat o clipă.

— Alege!

Jane a trebuit să-și sprijine mâna pe chiuvetă, ca să nu alunece pe podea.

— E cel mai bun prieten al tău.

Vocea ei devenise aproape o șoaptă.

— E fratele meu.

— Am nevoie de decizia ta.

Jane auzea un sunet puternic în urechi, ca și cum craniul îi fusese lovit de un diapazon. Nu știa ce se întâmplă. Panica îi umplea cuvintele de frică.

— Mă părăsești? Te desparți de mine?

— Am spus: eu sau el. Este alegerea ta, nu a mea.

— Nick, nu pot…

Nu știa cum să termine fraza.

Era un test? Făcea ce făcea întotdeauna: încerca să îi măsoare loialitatea?

— Te iubesc!

— Atunci alege-mă pe mine!

— Eu… Știi că ești totul pentru mine. Am renunțat la…

Jane și-a întins brațele, arătând în jur, pentru că nu mai rămăsese nimic pe care să nu-l fi abandonat pentru el. Tatăl ei. Jasper. Viața ei. Muzica ei.

— Te rog, nu mă pune să aleg! Andy este pe moarte.

Nick o privea fix, cu ochi de gheață.

Jane a simțit un geamăt ieșindu-i din gură. Știa cum arăta Nick atunci când termina cu o persoană. Șase ani din viața ei, inima ei, dragostea ei se evaporau chiar în fața ochilor. Cum putea el arunca atât de ușor totul la gunoi?

— Nicky, te rog…

— Moartea iminentă a lui Andrew ar trebui să îți ușureze alegerea. Câteva ore cu un muribund sau restul vieții tale cu mine!

Nick aștepta.

— Alege!

— Nick…

Un alt suspin a întrerupt-o. Simțea că moare. Nick nu putea s-o părăsească. Nu acum.

— Nu e vorba doar de câteva ore. Sunt ore de teroare sau…

Jane nici nu se putea gândi prin ce avea să treacă Andrew dacă era abandonat.

— Nu poți să spui asta. Știu că doar mă testezi. Te iubesc! Bineînțeles că te iubesc. Ți-am spus că sunt cu tine.

Nick a întins mâna spre ușă.

— Te rog!

Jane l-a apucat de pieptul cămășii. Nick și-a întors capul când a încercat să-l sărute. Jane și-a lipit fața de pieptul lui. Plângea atât de tare, încât abia mai putea vorbi.

— Te rog, Nicky! Te rog, nu mă face să aleg! Știi că nu pot trăi fără tine. Sunt nimic fără tine. Te rog!

— Atunci vei merge cu mine?

Jane și-a ridicat ochii spre el. Plânsese atât de tare, atât de mult, încât pleoapele îi păreau din sârmă ghimpată.

— Am nevoie să o spui, Jane! Trebuie să aud alegerea ta!

— Nu pot…, s-a bâlbâit ea. Nick, nu pot…

— Nu poți alege?

— Nu!

Când și-a dat seama de asta, inima aproape că i s-a oprit în loc.

— Nu pot să îl părăsesc!

Chipul lui Nick nu trăda nicio reacție.

— Eu…

Jane abia putea înghiți. Gura i se uscase. Era îngrozită, dar știa că face ceea ce era corect.

— Nu-mi voi lăsa fratele să moară singur.

— În regulă!

Nick a întins din nou mâna spre ușă, apoi ceva l-a făcut să se răzgândească.

Pentru o clipă, Jane s-a gândit că el avea să-i spună că totul e OK.

Dar nu a făcut-o.

Mâinile i-au țâșnit înainte. A împins-o pe Jane prin încăpere. Capul ei s-a bălăngănit pe spate, spărgând fereastra.

Era uluită. Și-a pipăit ceafa, așteptându-se să dea de sânge.

— De ce…

Nick a lovit-o cu pumnul în stomac.

Jane s-a prăbușit în genunchi. Bila i-a ajuns în gură. Simțea gust de sânge. Stomacul i-a zvâcnit atât de tare, încât s-a îndoit cu totul, atingând podeaua cu fruntea.

Nick a apucat-o de păr și i-a dat capul pe spate. Îngenunchease în fața ei.

— Ce credeai că se va întâmpla după ce facem toate astea, Janey, că vom fugi într-un mic apartament din Elveția și o să ne creștem copilul?

Copilul…

— Uită-te la mine!

Degetele lui i se înfășuraseră în jurul gâtului. O zgâlțâia ca pe o păpușă.

— Ai fost atât de proastă, încât să crezi că o să te las să îl păstrezi? Că o să mă transform într-un moș gras care citește ziarul de duminică în timp ce tu speli vasele și vorbim despre proiectul de la școală al juniorului?

Jane nu mai putea să respire. Unghiile i se înfigeau în încheieturile lui. O sugruma.

— Nu înțelegi că știu totul despre tine, Jinx? Nu am fost niciodată întregi de unii singuri. Avem sens doar atunci când suntem împreună.

Nick și-a întețit strânsoarea cu ambele mâini.

— Nimic nu poate interveni între noi. Nici măcar un bebeluș care plânge. Nici măcar un frate muribund. Nimic. Mă auzi?

L-a zgâriat, disperată după aer. El a lovit-o cu capul de perete.

— Mai degrabă te omor înainte să te las să mă părăsești!

A privit-o în ochi, iar Jane știa că, de data asta, Nick spunea adevărul.

— Îmi aparții, Jinx Queller. Dacă o să încerci vreodată să mă părăsești, o să pârjolesc pământul ca să te găsesc. Înțelegi?

A zgâlțâit-o din nou.

— Înțelegi?

Încleștarea lui era cumplită. Jane simțea că i se întunecă privirea Plămânii i se cutremurau. Limba nu îi mai stătea în gură.

— Uită-te la mine!

Fața lui Nick strălucea de sudoare. Ochii îi ardeau. Zâmbea. Obișnuitul rânjet autosuficient.

— Cum e să te sufoci, draga mea? E cum ți-ai imaginat? Pleoapele au început să-i fluture. Pentru prima dată în zile, Jane vedea limpede. Nu mai avea lacrimi.

Nick i le luase, așa cum îi luase totul.

26 august 2018

13.

Andy stătea într-un separeu din spatele unui McDonald's, la periferia orașului Big Rock, Illinois. Fusese atât de fericită că ieșise din camioneta lui Mike după două zile și jumătate de condus pline de monotonie, încât se răsfățase cu un milkshake. Să se îngrijoreze din pricina colesterolului și a lipsei exercițiilor fizice era o problemă pentru viitoarea Andy.

Andy cea din prezent avea deja suficiente probleme. Nu mai era o amibă, dar existau unele tendințe obsesive pe care trebuia să le accepte ca fiind parte din ADN-ul ei. Își petrecuse prima zi a călătoriei făcându-și griji pentru toate greșelile pe care le comisese și probabil că încă le comitea: că nu verificase niciodată răcitorul din Reliant în căutarea unui dispozitiv de localizare cu GPS, că lăsase un revolver neînregistrat în torpedou, la îndemâna lui Mike, că probabil îi distrusese testiculele și îi furase portofelul, și săvârșea o infracțiune trecând mai multe granițe statale la volanul unui vehicul furat.

Ce era însă cu adevărat important: oare Mike o auzise pe Paula spunându-i lui Andy să o caute pe Clara Bellamy în Illinois sau fusese mai îngrijorat de faptul că boașele lui făceau implozie?

Viitoarea Andy avea să descopere în cele din urmă.

Andy mesteca paiul milkshake-ului. Urmărea screen-saverul mișcându-se pe ecranul laptopului. Avea să își păstreze nevroza legată de Mike pentru când încerca să adoarmă și avea nevoie de ceva pentru a se chinui. Deocamdată, trebuia să-și dea seama de ce naiba ajunsese Paula Kunde în

închisoare pentru douăzeci de ani și de ce avea în mod atât de evident un dinte împotriva Laurei.

Până acum, Andy se poticnise în căutările ei pe computer. Trei nopți petrecute în trei moteluri diferite cu laptopul deschis sprijinit pe burtă nu avuseseră ca rezultat decât un vizibil dreptunghi roșu pe abdomen.

Cea mai ușoară cale de a găsi rahat despre oameni era întotdeauna Facebookul. În noaptea în care Andy părăsise orașul Austin, își crease un cont fals pe numele Stefan Salvatore și folosise logoul Texas Longhorns ca fotografie de profil. În mod surprinzător, Paula Kunde nu era pe site-ul de socializare. ProfRatings.com îi permisese lui Andy să își folosească datele de conectare la Facebook pentru a se loga ca utilizator. Intrase pe pagina de recenzii a Paulei cu ratingul cumulativ de jumătate de stea. Le trimisese zeci de mesaje private celor mai vocali critici ai Paulei, toate textele spunând același lucru:

OMULE!!! *Kunde în PENITENCIARUL FED 20 de ani*?!?!?! *TREBUIE AMĂNUNTE*!!! *Curva nu-mi va schimba nota*!!!

Andy nu primise decât reacții de genul *La dracu' cu curva sper să o omori*, dar știa că, până la urmă, cineva avea să se plictisească și să facă genul de cercetare profundă care-i fusese necesară pentru aflarea numărului de pe cardul de credit al părinților.

Un copil mic a țipat de cealaltă parte a McDonald's.

Andy a privit-o pe mama lui ducându-l spre baie. S-a întrebat dacă fusese vreodată la McDonald's cu mama ei. Doar Laura nu scosese din burtă Chicago, Illinois, drept locul nașterii și al morții lui Jerry Randall.

Corect?

Andy a sorbit ultima înghițitură de milkshake. Nu era momentul să se cufunde în șirul prostesc al minciunilor pe care i le înșirase mama ei. A

cercetat bucata de hârtie aflată lângă cotul ei. În secunda în care ajunsese în siguranță în afara orașului Austin, se oprise la marginea drumului și mâzgălise tot ce-și amintea din conversația ei cu Paula Kunde.

• Douăzeci de ani în Danbury?

• QuellCorp?

• Îl știa pe tipul cu glugă, dar nu și pe Mike?

• 31 de ani – iată niște calcule interesante?

• Laura – plină de cel mai nasol tip de vrăjeală?

• Pistol? Ce o făcuse să se răzgândească – Clara Bellamy???

Andy începuse cu cele mai ușoare căutări. Dosarele de la Penitenciarul Federal Danbury erau accesibile prin intermediul BOP, care îi depista pe deținuții federali, dar Paula Kunde nu apărea pe site. Nu figura nici pe paginile cu absolvenți de la UC-Berkeley, Stanford sau West Connecticut University. Explicația evidentă era că Paula se căsătorise la un moment dat și, lăsând deoparte constructul patriarhal, își schimbase numele de familie.

„Știu care e faza cu căsătoria".

Andy verificase deja dosarele de căsătorie și divorț din Austin, apoi pe cele din ținuturile învecinate, și făcuse același lucru și la Western Connecticut, comitatul Berkeley și Palo Alto, apoi hotărâse că își pierde timpul deoarece Paula ar fi putut să zboare în Vegas să se mărite și, de fapt, de ce credea Andy că o nebună înarmată cu pușcă îi spusese adevărul despre șederea ei la pușcărie?

Turnători și *pedepse de douăzeci de ani* existau, practic, în orice închisoare. Nu era nevoie decât să rostească aceste cuvinte cu atitudine, ceea ce Paula Kunde avea din plin.

În orice caz, căutarea BOP nu a dus nicăieri.

Andy bătea darabana cu degetele pe masă în timp ce studia lista. Încerca să se gândească la discuția din bucătăria Paulei. În mod clar, existase un moment „înainte „și unul „după". „Înainte",

adică atunci când Paula vorbea cu ea, și „după”, adică atunci când se dusese să-și ia pușca și îi spusese lui Andy să iasă dracului.

Andy nu își dădea seama ce spusese greșit. Vorbeau despre Laura și despre cum era plină de vrăjeală – cel mai rău tip de vrăjeală…

Și apoi Paula îi spusese lui Andy să aștepte și o amenințase că o s-o împuște.

Andy nu putea decât să clatine din cap, pentru că tot nu avea vreun sens ce se întâmplase.

Chiar și mai năucitor fusese momentul de după „după”, pentru că Paula nu rostise numele Clarei Bellamy decât după ce Andy îl lovise pe Mike și-l lăsase lat. Andy putea să o ia ca atare și să-și asume că Paula fusese impresionată de actul violent, dar ceva îi spunea că se află pe un drum greșit. Paula era al naibii de inteligentă. Adică, nu te duceai la Stanford dacă erai vreo idioată. O jucase pe Andy pe degete din momentul în care deschisese ușa din față. Foarte probabil să o joace chiar și acum, dar să-și dea seama de jocul final al unei maniace depășea cu mult abilitățile deductive ale lui Andy.

S-a uitat înapoi la notițele sale, concentrându-se asupra chestiunii care încă o sâcâia cel mai mult:

• 31 de ani – iată niște calcule interesante?

Oare Paula mersese la închisoare acum treizeci și unu de ani în timp ce o Laura însărcinată fugise cu aproape un milion de dolari și un act de identitate fals ca să-și trăiască fabuloasa viață pe plajă timp de treizeci și unu de ani până când, dintr-odată, înregistrarea de la restaurant apăruse la știrile naționale, indicându-le băieților răi locul unde se afla?

Tipul cu glugă le strangulase atât pe Laura, cât și pe Paula, deci era limpede că ambele femei aveau informații pe care le dorea altcineva.

Misterioșii *ei* care ar putea urmări e-mailurile și apelurile telefonice ale lui Andy?

S-a întors la laptop și a încercat din nou QuellCorp.com, pentru că tot ce putea face acum era să se întoarcă și să vadă dacă nu cumva ratase ceva în ultimele douăzeci de ocazii în care se uitase la site-ul web.

Pagina de prezentare i-a oferit o fotografie à la Ken Burns[50] care scotea în evidență un grup tânăr și multicultural de oameni de știință în halate de laborator privind cu atenție un pahar plin cu un lichid strălucitor. Viorile cântau în fundal de parcă Leonardo da Vinci tocmai descoperise leacul pentru herpes.

Andy a oprit sunetul.

Era familiarizată cu numele companiei farmaceutice, așa cum toată lumea era familiarizată cu leucoplastul. QuellCorp făcea de toate, de la șervețele pentru copii până la pastile pentru disfuncția erectilă. Singura informație pe care Andy a găsit-o în ISTORIE a fost că un tip pe nume Douglas Paul Queller fondase compania în anii 1920, apoi descendenții săi o vânduseră în anii 1980, apoi, la începutul anilor 2000, QuellCorp practic înghițise lumea, pentru că asta fac corporațiile malefice.

Cu siguranță, *ei* puteau fi o corporație malefică. Acesta era complotul din aproape toate filmele SF pe care le văzuse Andy, de la *Avatar* până la toate cele din seria *Terminator*.

A închis pagina QuellCorp și a deschis Wikipedia pentru a o căuta pe Clara Bellamy.

Dacă era ciudat faptul că Laura o cunoștea pe Paula Kunde, era de-a dreptul șocant că Paula Kunde cunoștea o femeie precum Clara Bellamy.

Fusese prim-balerină, ceea ce, potrivit unei alte pagini wiki, era o onoare acordată doar unui grup foarte mic de femei. Clara dansase pentru George Balanchine, un coregraf al cărui nume până și Andy îl recunoștea. Făcuse turnee în jurul lumii. Dansase pe cele mai apreciate scene. Fusese în

vârful ierarhiei, apoi un accident îngrozitor la genunchi o forțase să se retragă.

Pentru că Andy nu avea nimic mai bun de făcut după ce condusese toată ziua, a văzut aproape toate videoclipurile cu Clara Bellamy pe care le oferea YouTube. Au fost nenumărate spectacole și interviuri cu tot felul de oameni celebri, dar preferatul lui Andy era din ceea ce credea că ar fi primul Festival Ceaikovski pus în scenă vreodată de New York City Ballet.

Întrucât Andy era o tocilară când venea vorba de teatru, cel mai important lucru pe care l-a observat la videoclip a fost că decorul era spectaculos, cu ciudate tuburi translucide în fundal care făceau ca totul să arate de parcă ar fi fost învelit în gheață. Presupusese că va fi plictisitor să privească femei minuscule care se învârteau pe vârfuri pe muzica unor bătrâni, dar era ceva ciudat la Clara Bellamy, ceva care făcea imposibil să privești în altă parte. Pentru o femeie de care Andy nu auzise niciodată, Clara fusese extraordinar de cunoscută. *Newsweek* și *Time* o avuseseră pe copertă. Apăruse constant în *New York Times Magazine* sau la rubrica „Unde să mergi în oraș” din *New Yorker.*

Apoi căutările lui Andy se loviseră de un zid. Sau, mai bine zis, de un zid de bani. Îi era permis un număr limitat de articole de pe o mulțime de site-uri web, așa că trebuia să fie atentă pe ce dădea clic. Nu era ca și cum putea să scoată un card de credit și să cumpere mai mult acces.

Din câte își dădea seama, Clara dispăruse din viața publică undeva în jurul anului 1983. Ultima fotografie din *Times* înfățișa o femeie cu capul plecat și o batistă la nas, în timp ce pleca de la înmormântarea lui George Balanchine.

Andy presupunea că, la fel ca în cazul Paulei, Clara Bellamy se căsătorise la un moment dat și își schimbase numele, deși de ce ar fi muncit cineva atât de mult pentru a crea un nume celebru, pentru ca mai apoi să și-l schimbe?! Clara nu avea pagină

de Facebook, dar exista un grup de fani privat și unul public, care era grețos de obsedat de greutatea ei.

Andy nu reușise să găsească documente care să ateste vreo căsătorie sau vreun divorț pentru Clara Bellamy la New York, comitatul Cook, Chicago sau în zonele învecinate, dar descoperise un articol interesant în *Chicago Sun Times* despre un proces care avusese loc după ce Clara se accidentase la genunchi.

Prim-balerina dăduse în judecată o firmă numită EliteDream BodyWear pentru plata unui contract de publicitate. Avocatul care o reprezentase nu era numit în articol, dar fotografia care îl însoțea o arăta pe Clara plecând de la tribunal alături de un bărbat slab, cu mustață, care îi părea lui Andy întruchiparea desăvârșită a unui avocat hippie sau a unui hipster milenial care încearcă să arate ca un hippie. Mai important decât orice, atunci când fotograful declanșase blițul pentru a face fotografia, avocatul hippie se uitase direct la cameră.

Andy urmase mai multe cursuri de fotografie la SCAD. Știa cât de complicat e să faci o fotografie când cineva clipea sau își mișca buzele într-un mod ciudat. Avocatul hippie sfidase toate statisticile. Amândoi ochii îi erau căscați. Buzele erau ușor deschise. Mustața răsucită în mod ridicol era în centru. Părul mătăsos și lung îi ajungea până la umeri. Imaginea era atât de clară, încât Andy chiar îi putea vedea vârfurile urechilor ieșind din păr ca niște bobițe de fistic.

Andy presupunea că avocatul hippie nu se schimbase atât de mult de-a lungul anilor. Un tip care, la treizeci de ani, primea ponturi în materie de îngrijire a pilozității faciale de la WyattEarp nu se trezea brusc la șaizeci de ani și își dădea seama că făcuse o greșeală.

Așadar, Andy a inițiat nouă căutare: *Chicago + Avocat + Mustață + Păr.*

În câteva secunde, se uita la un grup numit Funkadelic Fiduciaries, o „trupă de părоși”, după cum se autodescria. Cântau în fiecare miercuri seara la un bar numit EZ Inn. Toți membrii aveau pilozitate facială ciudată, indiferent că inspirația era fie diavolescul Van Dyck[51], fie favoriții lui Elvis, și erau și suficiente cocuri bărbătești pentru a pune bazele unei colonii emo. Andy a mărit fiecare față din grupul de opt persoane și, astfel, a reușit să vadă bucla familiară a unei mustăți răsucite. Tobosarul.

Andy s-a uitat la numele lui.

Edwin Van Wees.

S-a frecat la ochi. Era obosită după ce condusese toată ziua, iar noaptea stătuse în fața computerului. Nu putea fi atât de ușor.

A căutat vechea fotografie din ziar pentru a face o comparație. Tobosarul era un pic mai plinuț, mult mai puțin păros și nu la fel de chipeș, dar clar era tipul de care avea nevoie.

Andy s-a uitat pe fereastră, îngăduindu-și un scurt moment în care să se bucure de norocul ei. Fusese oare găsirea lui Edwin, care putea să știe cum să dea de Clara Bellamy, un pas chiar atât de ușor?

A deschis o altă fereastră de browser.

La fel ca în cazul Clarei, Edwin Van Wees nu avea propria pagină Facebook, dar a reușit să găsească un site care nu avea un aspect profesional și care îl prezenta ca fiind parțial pensionat, dar încă disponibil pentru conferințe și solouri de tobe. A dat clic pe categoria *Despre.* Edwin era un fost avocat ACLU[52] format la Stanford, care se bucurase de o carieră de succes în ceea ce privește apărarea artiștilor, a anarhiștilor și a agitatorilor, dar și a revoluționarilor, care postaseră cu bucurie fotografii cu ei rânjind lângă cel care îi ținuse departe de închisoare. Până și unii dintre cei care ajunseseră la pârnaie tot aveau lucruri minunate de spus despre el. Chiar avea sens ca un tip ca Edwin

să cunoască o scârbă țăcănită precum Paula Kunde.

„Zilele mele de revoluționară s-au încheiat”.

Andy credea din toată inima că Edwin Van Wees știa cum să ia legătura cu Clara Bellamy. Era vorba despre felul familiar în care ea îi atingea brațul în fotografia de la tribunal. De asemenea, și despre privirea urâtă pe care Edwin i-o arunca omului din spatele obiectivului. Poate că Andy făcea prea multe supoziții, dar, dacă profesorul de la cursul de Emoții și lumină în fotografia alb-negru i-ar fi trasat sarcina să găsească o fotografie reprezentând o femeie fragilă care se agață de puternicul ei protector, aceasta era imaginea pe care ar fi ales-o.

Copilul a început să țipe din nou.

Mama l-a ridicat și l-a dus iar la toaletă.

Andy a închis laptopul și l-a vârât în geantă. Și-a aruncat gunoiul și s-a întors la camioneta lui Mike. Piesa „Interstate Love Song” a celor de la Stone Temple Pilots încă se mai auzea din boxe. Andy s-a întins pentru a o opri, dar nu a putut. Detesta faptul că îi plăcea muzica lui Mike. Toate compilațiile sale erau minunate, de la Dashboard Confessional la Blink 182 și cantitatea surprinzătoare de piese ale lui J-Lo.

Andy a verificat ora pe semnul McDonald’s în timp ce pornea la drum. 14:12. Nu era cel mai nepotrivit moment pentru a apărea undeva pe nepusă masă. Pe site-ul său, Edwin Van Wees își trecuse adresa la o fermă situată la aproximativ o oră și jumătate de mers cu mașina distanță de Chicago. Andy presupunea că asta nu înseamnă decât un lucru: tipul muncea de acasă, ceea ce-i făcea foarte probabilă prezența acolo atunci când avea ea să își facă apariția. A urmărit, așadar, indicațiile de pe Google Earth, mărind și micșorând terenurile agricole rodnice, identificând marele hambar roșu al lui Edwin și casa asortată, care avea un acoperiș metalic strălucitor.

De la McDonald’s, n-a avut nevoie decât de zece minute ca să găsească ferma. Aproape că a ratat aleea, deoarece era ascunsă după un pâlc mare de copaci. Andy a oprit aproape de virajul drumului. Era pustiu. Podeaua a vibrat când motorul a ajuns la ralanti.

Nu simțea aceeași neliniște pe care o avusese când se apropiase de casa Paulei. Andy pricepea acum că nu există nicio garanție: dacă găseai o persoană nu însemna automat și că aceasta îți va spune adevărul. Sau că persoana respectivă nu te va împunge cu o pușcă în piept. Poate că Edwin Van Wees avea să procedeze la fel. Avea sens ca Paula Kunde să o fi trimis pe Andy la cineva care să nu fie fericit să o vadă. Drumul din Austin îi oferise Paulei destul timp să o sune și să o avertizeze pe Clara Bellamy că fata Laurei Oliver ar putea să o caute. Dacă Edwin Van Wees era încă apropiat de Clara, atunci Clara ar fi putut să-l sune pe Edwin și…

Andy și-a frecat fața cu mâinile. Își putea petrece restul zilei cu dansul acesta caraghios al supozițiilor sau putea merge să vadă cum stau cu adevărat lucrurile. A tras de volan și a intrat pe alee.

Pâlcul de copaci nu s-a rărit încă aproximativ un kilometru, dar curând Andy a zărit vârful hambarului roșu, apoi o pășune mare cu vaci, apoi mica fermă cu pridvor larg și floarea-soarelui plantată în curtea din față.

Andy a parcat în fața hambarului. Nu existau alte mașini la vedere, ceea ce era un semn rău. Ușa din față a casei nu s-a deschis. Nu se auzea niciun fâlfâit de perdele și nici nu se aruncau priviri pe furiș din spatele ferestrelor. Totuși, nu era atât de tâmpită, încât să plece fără să bată la ușă.

A dat să coboare din mașină, dar și-a amintit de telefonul pe care trebuia să o sune Laura când avea cale liberă. La drept vorbind, își pierduse speranța că acesta va mai suna vreodată cam pe când

ajunsese în Tulsa. *Belle Isle Review* îi furnizase elementele esențiale: cadavrul tipului cu glugă rămăsese neidentificat. După analizarea înregistrării de la restaurant, poliția ajunsese la aceeași concluzie ca Mike. Laura încercase să-l oprească pe Jonah Helsinger să se sinucidă. Laura nu avea să fie acuzată de uciderea lui. Familia puștiului încă făcea tărăboi, dar fie el parte a elitei polițienești ori nu, compasiunea publică se cam stinsese, iar procurorul local era un mercenar politic de genul cel mai josnic. Pe scurt, orice pericol ascuns care o ținea pe Andy departe de casă nu avea nicio legătură cu asta sau era, pur și simplu, o altă parte din colosala pânză de minciuni a Laurei.

Andy a desfăcut trusa de machiaj și a verificat telefonul, asigurându-se că bateria e plină înainte de a-l strecura în buzunarul de la spate. A văzut permisul de conducere canadian și cardul de sănătate al Laurei. A cercetat fotografia mamei, încercând să ignore dorul pe care nu voia să îl simtă. În schimb, s-a uitat la propriul chip în oglindă. Poate că de vină era dieta de doi bani a lui Andy sau lipsa somnului ori faptul că începuse să-și poarte părul lăsat, dar, cu fiecare zi ce trecea, începea să semene tot mai mult cu mama ei. Ultimii trei recepționeri de la hotelurile unde se cazase abia ridicaseră ochii când Andy folosise permisul de conducere pentru check-in.

L-a îndesat înapoi în geantă, lângă un portofel negru de piele.

Portofelul lui Mike!

În ultimele două zile și jumătate, Andy evitase cu îndârjire să deschidă portofelul și să se uite la fața frumoasă a lui Mike, mai ales când stătea întinsă pe pat noaptea și încerca să nu se gândească la el pentru că tipul era un psihopat, iar ea, penibilă.

Și-a ridicat privirea spre fermă, apoi a verificat aleea și a deschis portofelul.

— Oh, la dracu'! a mormăit ea.

Tipul avea patru permise de conducere diferite, fiecare dintre ele un fals al naibii de bun: Michael Knepper din Alabama; Michael Davey din Arkansas; Michael George din Texas; Michael Falcone din Georgia. Portofelul avea la interior un buzunar gros de piele. Andy l-a deschis.

La naiba!

O insignă falsă de șerif al Statelor Unite. Andy văzuse insigna adevărată, o stea de aur în interiorul unui cerc. Era o replică bună, la fel de convingătoare ca actele de identitate false. Indiferent cine era falsificatorul, făcuse o treabă al naibii de bună!

Andy a auzit o bătaie în geam.

— La dracu'!

Andy a lăsat portofelul în timp ce ridica mâinile.

Apoi a rămas cu gura căscată, pentru că persoana care îi bătuse la geam semăna foarte mult cu Clara Bellamy.

— Tu! i s-a adresat femeia, cu un zâmbet strălucitor pe buze. Ce cauți aici, cu mașina asta murdară?

Andy se întreba dacă privirea îi juca vreo festă sau dacă nu cumva se uitase la atât de multe videoclipuri de pe YouTube, încât o vedea pe Clara Bellamy peste tot. Femeia era mai în vârstă, cu fața ridată, părul lung, cărunt, dar fără îndoială că Andy se uita la persoana cu pricina în carne și oase.

— Haide, nătăfleațo! i-a spus Clara. E frig aici. Hai să intrăm!

De ce vorbea cu Andy de parcă o cunoștea?

Clara a deschis portiera. A întins mâna ca să o ajute pe Andy să coboare.

— Doamne! a exclamat Clara. Pari obosită. Iar te-a ținut Andrea trează? Ai lăsat-o la hotel?

Andy a deschis gura, dar nu avea cum să răspundă.

S-a uitat în ochii Clarei, întrebându-se pe cine vedea femeia holbându-se la ea.

— Ce este? a întrebat-o Clara. Ai nevoie de Edwin?

— Oh…! s-a străduit Andy să răspundă. Este… este aici?

S-a uitat la peticul de pământ din fața hambarului.

— Mașina lui nu-i.

Andy a așteptat.

— Tocmai am pus-o pe Andrea să tragă un pui de somn, a spus ea, de parcă femeia nu o întrebase acum două secunde dacă Andrea era la hotel.

Se referea la Andrea ca la Andy sau la altcineva?

— Vrei să bem un ceai? a întrebat-o Clara, dar nu a așteptat un răspuns.

Femeia a prins-o de braț pe Andy și a condus-o spre fermă.

— Habar n-am de ce, dar chiar în dimineața asta mă gândeam la Andrew. La ce s-a întâmplat cu el.

Clara și-a dus o mână la baza gâtului. Începuse să plângă.

— Jane, îmi pare foarte rău!

— Ăăă…

Andy habar nu avea despre ce vorbea femeia, dar simțea și ea o ciudată dorință de a plânge.

Andrew? *Andrea*?

— Hai să nu vorbim astăzi despre lucruri deprimante! a propus Clara. Ai destule belele pe cap acum, a adăugat și a împins ușa din față cu piciorul. Spune-mi ce mai faci! Te simți bine? Încă mai ai probleme cu somnul?

— Ăăă, a spus Andy, pentru că, din câte se părea, doar atât era în stare să îngaime. Am fost…

A încercat să se gândească la ce ar putea spune ca să o facă pe această femeie să continue să vorbească…

— Dar tu ce mai faci? Ce ai mai făcut între timp?

— Oh, atât de multe! Am tăiat fotografii din reviste cu idei pentru camera copilului și am lucrat la câteva albume cu poze din zilele mele de glorie. Cel mai rău tip de preamărire de sine, dar știi, este un lucru atât de ciudat – am uitat majoritatea spectacolelor în care am dansat. Dar tu?

— Oh…

Andy încă nu știa despre ce naiba vorbea femeia.

Clara a râs.

— Pun pariu că ți-l amintești pe fiecare în parte. Ai avut întotdeauna mintea atât de ascuțită! a zis ea și a deschis o ușă batantă cu piciorul. Ia loc! O să pregătesc niște ceai.

Andy și-a dat seama că se afla într-o altă bucătărie cu o altă necunoscută care ar putea sau nu să știe totul despre mama ei.

— Cred că am niște fursecuri.

Clara a început să deschidă dulapurile.

Andy s-a uitat mai cu atenție prin bucătărie. Încăperea era mică, separată de restul casei și, probabil, nu se schimbase prea mult de când fusese construită. Dulapurile metalice erau vopsite în nuanțe strălucitoare de turcoaz. Blaturile erau, de fapt, mese de măcelărie. Aparatele păreau că vin direct de pe platoul serialului *The Partridge Family*[53].

Pe perete, lângă frigider, se afla o tablă mare și albă. Cineva scrisese:

Clara: *e duminică. Edwin va fi în oraș între orele 13-16. Prânzul este în frigider. Nu folosi aragazul.*

Clara a dat drumul la aragaz. Starterul a făcut clic de mai multe ori înainte să se aprindă flacăra.

— Mușețel?

— Ăăă, sigur!

Andy s-a așezat la masă. A încercat să se gândească la niște întrebări pe care să i le adreseze Clarei, cum ar fi în ce an erau sau cine era președintele în funcție, dar nimic din toate acestea

nu era necesar, pentru că nu scrii pe o tablă lucruri de genul ăsta decât dacă o persoană are probleme cu memoria.

Andy a simțit o tristețe aproape copleșitoare, urmată rapid de o doză mare de vinovăție, pentru că, dacă femeia asta suferea de un început de Alzheimer, atunci ceea ce i se întâmplase săptămâna trecută îi era șters din minte, dar ceea ce i se întâmplase cu treizeci și unu de ani în urmă era probabil destul de viu.

— La ce culori te gândeai pentru camera copilului?

— Fără roz, a răspuns Clara. Poate niște nuanțe de verde și galben?

— Drăguț!

Andy a încercat să o facă să vorbească în continuare.

— Ca floarea-soarelui de afară.

— Da, exact!

Clara părea mulțumită.

— Edwin spune că vom încerca imediat ce se termină, dar nu știu. Mie mi se pare că ar trebui să începem acum. De întinerit, nu întineresc.

Femeia și-a dus mâna la burtă în timp ce râdea. Era ceva atât de frumos la acest sunet, că Andy l-a simțit până în adâncul inimii.

Clara Bellamy emana bunătate. Să încerce să o păcălească o făcea să se simtă murdară.

— Cum te simți totuși? a întrebat-o Clara. Încă te simți epuizată?

— Sunt mai bine.

Andy a privit-o pe Clara punând apă rece în două cești. Nu încălzise ibricul. Flama clipea pe aragaz. Andy s-a ridicat pentru a-l închide și a întrebat:

— Îți amintești cum ne-am cunoscut? Am încercat să-mi amintesc detaliile zilele trecute.

— Oh, atât de oribil! a spus Clara, iar degetele i s-au dus iar la gât. Săracul Andrew!

Andrew din nou!

Andy s-a așezat iar la masă. Nu era pregătită pentru un astfel de subterfugiu. O persoană mai inteligentă ar ști cum să obțină informații de la această femeie clar tulburată. Paula Kunde probabil ar fi făcut-o să ciripească mai ceva ca o pasăre.

Ceea ce i-a dat lui Andy o idee.

— Am văzut-o pe Paula acum câteva zile, a spus ea.

Clara și-a dat ochii peste cap.

— Sper că nu i-ai spus așa.

— Cum altfel i-aș mai putea spune? Curvă? a încercat Andy.

Clara a râs în timp ce se așeza la masă. Pusese pliculețe de ceai în apa rece.

— Nu i-aș spune asta în față. Penny probabil ar avea grijă să dăm cu toții colțul chiar în secunda următoare.

Penny?

Andy a început să rumege acest cuvânt. Apoi și-a amintit de bancnota de un dolar pe care Paula Kunde i-o îndesase în mână. Andy purta blugii din ziua aceea. A cotrobăit în buzunar și a găsit bancnota mototolită într-un soi de minge. A netezit-o pe masă, apoi a împins-o spre Clara.

— Ah!

Colțurile buzelor Clarei s-au ridicat într-un zâmbet răutăcios.

— Curvă Proastă la datorie!

Un alt succes răsunător!

Andy trebuia să o lase baltă cu subtilitățile.

— Îți amintești numele de familie al Paulei? a întrebat ea.

Clara a ridicat o sprânceană.

— Ce e ăsta? Un fel de test? Crezi că nu-mi amintesc?

Andy a încercat să descifreze tonul brusc ascuțit al Clarei. Era iritată? Oare Andy stricase totul?

Clara a izbucnit în râs, risipind tensiunea.

— Desigur că îmi amintesc. Ce te-a apucat, Jane? Te porți atât de ciudat!

Jane?

Clara a rostit din nou numele.

— Jane?

Andy se juca distrată cu sfoara pliculețului de ceai. Apa devenise portocalie.

— Am uitat, asta este problema. Folosește un alt nume acum.

— Penny?

Penny?

— Doar…

Andy nu mai putea să continue cu aceste jocuri.

— Doar spune-mi, Clara! Care este numele ei de familie?

Clara s-a întors când a auzit cererea. Lacrimi îi curgeau pe obraji.

Andy se simțea ca o tâmpită.

— Îmi pare rău! Nu ar fi trebuit să te reped!

Clara s-a ridicat. S-a îndreptat spre frigider și l-a deschis.

Însă în loc să scoată ceva, a rămas acolo.

— Clara, sunt atât de…

— Este Evans. Paula Louise Evans.

Exaltarea lui Andy a fost temperată considerabil de rușinea care o cuprinsese.

— Nu sunt complet dusă.

Spatele Clarei era țeapăn.

— Îmi amintesc lucrurile importante. Întotdeauna am făcut-o.

— Știu asta! Îmi pare atât de rău!

Clara și-a păstrat gândurile pentru ea în timp ce se uita la frigiderul deschis.

Andy voia să alunece pe podea și să se târască, implorând iertare. De asemenea, voia să fugă afară și să-și ia laptopul, dar avea nevoie de acces la internet pentru a o căuta pe Paula Louise Evans. A ezitat, însă doar puțin, înainte de a o întreba pe Clara:

— Știi…

S-a oprit, pentru că probabil Clara nu avea habar ce este Wi-Fi, darămite să mai știe și parola.

— Există vreun birou în casă? a întrebat Andy.

— Desigur!

Clara a închis frigiderul și s-a întors cu fața; zâmbetul cald îi reapăruse pe buze.

— Trebuie să dai un telefon?

— Da! a răspuns Andy, pentru că a fi de acord era cea mai rapidă cale de a acționa. Te deranjează?

— E interurban?

— Nu!

— Asta e bine! În ultima vreme, Edwin m-a boscorodit din pricina facturii la telefon.

Zâmbetul a început să dispară de pe chipul Clarei. Se pierduse iar în discuție.

— Când termin cu telefonul pe care-l dau din birou, mai putem sta de vorbă despre Andrew.

— Desigur!

Zâmbetul Clarei s-a luminat.

— E pe aici, dar nu sunt sigură pe unde umblă Edwin. A lucrat atât de mult în ultima vreme! Și, în mod evident, știrile l-au supărat foarte tare!

Andy nu a întrebat despre ce știri era vorba pentru că nu putea să riște să o tulbure din nou pe biata femeie.

A urmat-o pe Clara prin casă. Chiar și cu genunchiul accidentat, mersul balerinei era uluitor de grațios. Picioarele ei abia atingeau podeaua. Andy nu o putea admira pe deplin mișcându-se deoarece o mulțime de întrebări se încăpățânau să nu îi dea pace. Cine era Jane? Cine era Andrew? De ce plângea Clara de fiecare dată când rostea numele bărbatului?

Și de ce simțea Andy dorința de a o proteja pe această femeie fragilă, pe care nu o mai întâlnise până acum?

— Aici!

Clara se afla la capătul holului. A deschis ușa a ceea ce probabil fusese un dormitor la un moment

dat, dar acum se transformase într-un birou ordonat, cu un perete de dulapuri închise, un birou și un MacBook Pro pe brațul unei canapele din piele.

Clara i-a zâmbit lui Andy.

— De ce ai nevoie?

Andy a ezitat din nou. Trebuia să se întoarcă la McDonald's și să utilizeze rețeaua Wi-Fi de acolo. Nu exista niciun motiv pentru a face acest lucru aici. Cu excepția dorinței de a căpăta răspunsuri. Dacă Paula Louise Evans nu era online? Și atunci Andy trebuia să conducă înapoi, iar Edwin Van Wees avea probabil să se întoarcă acasă și, mai mult ca sigur, nu voia să stea Clara de vorbă cu Andy.

— Pot să te ajut cu ceva? a întrebat-o Clara.

— Calculatorul?

— Asta e ușor. Nu este așa de înfricoșător pe cât crezi.

Clara s-a așezat pe podea. A deschis MacBook-ul. A apărut solicitarea de parolă. Andy se aștepta să se lupte cu codul, dar Clara și-a apăsat degetul pe Touch ID, iar desktopul s-a deblocat.

— Va trebui să stai aici, altfel lumina care vine pe fereastră înnegrește ecranul, i-a spus lui Andy.

Se referea la fereastra uriașă din spatele canapelei. Andy vedea camioneta lui Mike parcată în fața hambarului roșu. Încă putea să își ia tălpășița. Edwin avea să se întoarcă acasă în mai puțin de o oră. Acum era momentul să plece.

— Vino, Jane! i-a spus Clara. Îți pot arăta cum să îl utilizezi. Nu e foarte complicat.

Andy s-a așezat pe podea lângă Clara.

Aceasta a pus laptopul deschis pe canapea, astfel încât să îl poată vedea amândouă.

— M-am uitat la videoclipuri cu mine. Oare asta mă face teribil de vanitoasă?

Andy s-a uitat la această străină așezată atât de aproape lângă ea și care îi vorbea de parcă ar fi fost prietene de mult timp și a spus:

— Și eu m-am uitat la videoclipurile tale. La aproape toate. Ai fost – ești – o balerină atât de frumoasă, Clara! Nu m-am gândit niciodată că o să-mi placă baletul, dar văzându-te pe tine, mi-am dat seama că este minunat.

Clara și-a atins degetele de piciorul lui Andy.

— O, draga mea, ești atât de dulce! Știi că și eu simt același lucru pentru tine.

Andy habar nu avea ce să spună. A întins mâna spre laptop. A găsit browserul. Degetele îi bâjbâiau pe tastatură. Era transpirată și tremura fără niciun motiv. Și-a încleștat mâinile, încercând disperată să le controleze mișcarea involuntară. Și-a așezat degetele pe tastatură. A tastat încet.

PAULA LOUISE EVANS.

Degetul mic al lui Andy se afla pe tasta ENTER, dar nu a apăsat. Acum e acum! Avea să găsească ceva – cel puțin un lucru – despre femeia oribilă care o știa pe mama ei de acum treizeci și unu de ani.

Andy a apăsat ENTER.

La naiba!

Paula Louise Evans avea propria pagină Wikipedia.

Andy a dat clic pe link.

Avertismentul din partea de sus a paginii indica faptul că informațiile nu erau lipsite de controverse. Ceea ce avea sens, pentru că Paula îi păruse lui Andy o femeie care iubea controversele.

Curând s-a simțit cuprinsă de o energie nervoasă în timp ce derula cuprinsul, parcurgând o biografie extinsă care enumera totul, de la spitalul în care se născuse Paula, la numărul ei de deținută la Penitenciarul Federal pentru Femei Danberry.

Crescută în Corte Madera, *California*… *Berkeley*… *Stanford*… *crimă.*

Stomacul lui Andy a luat-o razna.

Paula Evans ucisese o femeie.

Andy și-a ridicat o clipă privirea spre tavan. Se gândea la Paula ațintind pușca spre pieptul ei.

— Există atât de multe informații despre ea! E oribil că sunt un pic geloasă? a întrebat Clara.

Andy a derulat în jos, până la următoarea secțiune:

IMPLICAREA ÎN ARMATA SCHIMBĂRII LUMII.

Exista o fotografie neclară a Paulei. Data de dedesubt era „Iulie 1986”.

Acum treizeci și doi de ani.

Andy își amintea că făcuse calculele în Carrollton, la computerul bibliotecii. Căutase evenimente care avuseseră loc în perioada în care fusese concepută.

Bombardamente, deturnări de avioane, atacuri armate la bănci.

Andy a studiat fotografia Paulei Evans.

Purta o rochie ciudată, care semăna cu un sac de bumbac.

Liniile groase și negre de dermatograf îi mărgineau ochii. Purta mănuși fără degete. Bocanci. O beretă. O țigară îi atârna din gură. Avea un revolver într-o mână și un cuțit de vânătoare în cealaltă. Ar fi fost amuzant, cu excepția faptului că Paula omorâse pe cineva.

Și, din câte se părea, fusese implicată într-o conspirație care viza distrugerea lumii.

— Jane?

Clara își trăsese o pătură albastră în jurul umerilor.

— Vrei să bem niște ceai?

— Într-o clipă! a răspuns Andy, căutând cuvântul „JANE” pe pagina Wikipedia a Paulei.

Nimic!

„ANDREW”.

Nimic!

A făcut clic pe linkul care a dus-o la pagina wiki pentru ARMATA SCHIMBĂRII LUMII.

Începând cu asasinarea lui Martin Queller la Oslo…

— QuellCorp, a spus Andy.

Clara a scos un șuierat.

— Nu sunt groaznici?

Andy a derulat pagina în jos. A văzut o fotografie cu liderul lor, un tip care semăna cu Zac Efron, dar cu ochii lui Charles Manson. Crimele armatei începuseră înainte de asasinarea lui Martin Queller. Tipii ăștia răpiseră și uciseseră o profesoară de la Berkeley. Fuseseră implicați într-un schimb de focuri, o vânătoare de oameni la nivel național. Liderul lor nebun scrisese un manifest, o notă de răscumpărare care apăruse pe prima pagină din *San Francisco Chronicle.*

Andy a dat clic pe notă.

A citit prima parte despre regimul fascist, apoi ochii i-au trecut mai departe.

Era ca și cum Calvin și Hobbes ar fi inventat ceva împreună în timpul unei întâlniri a G.R.O.S.S.[54] pentru a se răzbuna pe Susie Derkins[55].

Andy s-a întors la pagina Armatei și a găsit o secțiune numită membri. Cele mai multe nume erau în hyperlinkuri albastre în mijlocul unui text mare și negru. Zeci de oameni. Cum de nu văzuse Andy niciodată vreun film despre acest cult nebunesc?

William Johnson. Decedat.

Franklin Powell. Decedat.

Metta Larsen. Decedată.

Andrew Queller…

Inima lui Andy a luat-o la goană, dar numele lui Andrew era cu negru, ceea ce însemna că nu are o pagină. Dar, la urma urmelor, nu trebuia să fii Scooby-Doo ca să faci legătura cu QuellCorp și cu omul care purta același nume de familie și fusese asasinat.

A derulat înapoi la Martin Queller și a făcut clic pe numele lui. Din câte se părea, existau mult mai mulți Queller faimoși de care Andy nu avea habar. Soția lui Martin, Annette Queller, născută Logan, avea un arbore genealogic a cărui explorare dura

ore întregi. Cel mai mare fiu al lor, Jasper Queller, avea hyperlink, dar Andy știa deja că e un miliardar tâmpit care tot încerca și nu izbutea să candideze la funcția de președinte.

Cursorul a trecut peste următorul nume: fiica, Jane „Jinx" Queller.

— Jane? a întrebat Clara, pentru că avea Alzheimer, iar mintea ei era captivă undeva, cu treizeci de ani în urmă, când cunoștea o femeie pe nume Jane, care arăta exact ca Andy.

Așa cum Andy arăta ca fotografia Danielei B. Cooper din permisul de conducere fals din Canada.

Mama ei.

Andy a început să plângă. Nu doar plângea, hohotea. Din gură i-a ieșit un vaier. Lacrimi și muci i se rostogoleau pe față. S-a aplecat cu fruntea pe canapea.

— O, draga mea!

Clara era în genunchi, cu brațele înfășurate în jurul umerilor lui Andy.

Aceasta se cutremura de durere. Numele real al Laurei era Jane Queller? De ce conta această minciună mult mai mult decât celelalte?

— Hai, lasă-mă pe mine!

Clara a tras ușor laptopul și a început să tasteze.

— E în regulă, draga mea. Și eu plâng când mă uit uneori la ale mele, dar privește la asta. E perfectă!

Clara a tras laptopul înapoi în centru.

Andy a încercat să-și șteargă ochii. Clara i-a pus un șervețel în mână.

Andy și-a suflat nasul și a încercat să-i stăpânească lacrimile. A privit apoi la ecranul laptopului.

Clara deschisese un videoclip pe YouTube.

!!!RAR!!! JINX QUELLER 1983 CARNEGIE HALL!!!

Poftim?

— Rochia verde!

Ochii Clarei străluceau de entuziasm. Balerina a dat clic pe pictograma pentru ecran complet.

— Perfecțiunea întruchipată!

Andy nu știa ce să facă în afară de a se uita la videoclipul redat automat. Înregistrarea era neclară și colorată ciudat, ca orice altceva din anii 1980. Orchestra era deja pe scenă. Un pian masiv, negru, cu coadă, era în față și în centru.

— Oh!

Clara a activat sunetul.

Andy a auzit un murmur blând din mulțime.

— Asta era partea mea preferată, a spus Clara. Mă uitam mereu ca să le simt starea de spirit.

Dintr-un motiv oarecare, Andy și-a ținut respirația.

Publicul tăcuse.

O femeie foarte subțire, într-o rochie de seară verde-închis, a ieșit din culise.

— Atât de elegantă! a murmurat Clara, dar Andy abia a înregistrat comentariul.

Femeia care traversa scena era tânără, avea probabil optsprezece ani, și se simțea deloc confortabil încălțată cu pantofi atât de eleganți. Părul îi era vopsit aproape alb, făcut permanent. Camera a măturat publicul. Spectatorii aplaudau deja în picioare înainte ca tânăra să se întoarcă să îi privească.

Camera a făcut zoom pe chipul femeii.

Andy a simțit cum i se strânge stomacul.

Laura!

În videoclip, mama ei a făcut o ușoară plecăciune. Arăta atât de grozav în timp ce se uita la fețele a mii de oameni. Andy mai văzuse acea privire pe chipurile altor interpreți. Certitudine absolută. Îi plăcuse mereu să urmărească transformarea unui artist pornind din culise și fusese fascinată de faptul că acesta putea păși în fața unor străini plini de prejudecăți, prefăcându-se în mod credibil a fi altcineva.

Așa cum, toată viața lui Andy, mama ei se prefăcuse a fi altcineva.

„Cel mai nasol tip de vrăjeală”.

Uralele au început să se stingă atunci când Jinx Queller s-a așezat în fața pianului.

Aceasta a făcut un semn din cap în direcția dirijorului.

Dirijorul a ridicat mâinile.

Publicul a tăcut pe dată.

Clara a dat volumul la maximum.

Viorile au început să cânte. Vibrația scăzută îi gâdila timpanele.

Apoi tempoul a devenit mai vioi, s-a calmat, apoi a devenit din nou vioi.

Andy nu știa muzică, mai ales clasică. Laura nu asculta niciodată acasă. Red Hot Chili Peppers. Heart. Nirvana. Acestea erau trupele pe care Laura le asculta la radio când conducea prin oraș sau făcea diferite treburi prin casă ori lucra la fișele pacienților. Învățase versurile de la „Mr. Brightside „înaintea tuturor. Descărcase „Lemonade” în noaptea în care se lansase. Gusturile ei eclectice o făceau să fie mama mișto, mama cu care toată lumea putea să stea de vorbă pentru că nu avea să te judece.

Pentru că apăruse pe scenă la Carnegie Hall și știa despre ce dracului vorbea.

În videoclip, Jinx Queller aștepta încă la pian, cu mâinile odihnindu-i-se în poală, cu ochii drept în față. Alte instrumente se alăturaseră viorilor. Andy nu le recunoștea pentru că mama nu o învățase niciodată muzică. O descurajase pe Andy să intre în trupa școlii și strâmbase din nas de fiecare dată când Andy se apropiase de tobe.

Flautele. Andy îi vedea pe băieții din față strângând din buze.

Arcușurile s-au mișcat. Oboaiele. Violoncelele. Cornul.

Jinx Queller încă își aștepta răbdătoare rândul la pian.

Andy și-a lipit palma de burtă, ca și când ar fi vrut să o calmeze. I se făcuse rău din pricina emoțiilor pe care le avea pentru femeia din videoclip.

Mama ei.

Această străină.

Oare la ce se gândea Jinx Queller în timp ce aștepta? Se întreba oare ce se va alege de viața ei? Știa că într-o bună zi va avea o fiică? Știa că îi mai rămăseseră doar patru ani până la venirea pe lume a lui Andy, care, cumva, o dusese departe de această viață uimitoare?

La minutul 2:22, mama și-a ridicat în sfârșit mâinile.

A urmat o tensiune aproape palpabilă înainte ca degetele să atingă clapele.

Mai domol la început, doar câteva note, o evoluție lentă și lenevă.

Viorile au revenit, apoi mâinile ei s-au mișcat mai repede, plutind pe deasupra claviaturii și scoțând în evidență cele mai frumoase sunete pe care Andy le auzise vreodată.

Curgătoare. Strălucitoare. Bogate. Exuberante.

Nu existau suficiente adjective pe lume pentru a descrie ce reușea Jinx Queller să scoată din pianul ei.

Un soi de umflătură, asta a simțit Andy. O umflătură în inimă.

Mândrie. Bucurie. Confuzie. Euforie.

Emoțiile lui Andy se potriveau cu expresia de pe chipul mamei când muzica a trecut de la solemn la dramatic și emoționat, și înapoi. Fiecare notă părea să se reflecte în expresia lui Jane, care își ridica sprâncenele, închidea ochii, își înălța ușor colțul buzelor, cuprinsă de plăcere. Era absolut fascinată. Încrederea în sine răzbătea din filmarea slabă ca niște raze de la soare. Pe buzele mamei ei se creiona un zâmbet, dar era un zâmbet secret, pe care Andy nu-l mai văzuse până atunci. Jinx Queller, încă atât de imposibil de tânără, avea

aspectul unei femei care știa exact unde trebuie să fie.

Nu în Belle Isle. Nu la o ședință cu părinții sau pe canapeaua din biroul ei, lucrând cu un pacient, ci pe scenă, ținând lumea în palmă.

Andy și-a șters ochii. Nu se putea opri din plâns. Nu înțelegea cum de mama ei nu plângea în fiecare zi pentru tot restul vieții.

Cum putea cineva să se îndepărteze de ceva atât de plin de magie?

Andy a rămas ca în transă pe toată durata videoclipului. Nu-și putea lua ochii de la ecran. Uneori, mâinile mamei fluturau pe toată lungimea claviaturii, alteori păreau să se suprapună, cu degetele alergând independent peste clapele albe și negre într-un fel care îi amintea lui Andy de felul în care Laura frământa aluatul în bucătărie.

Zâmbetul nu i-a părăsit nicio clipă chipul până la ultima notă exuberantă.

Apoi s-a terminat.

Mâinile i-au plutit în poală.

Publicul era în delir. Oamenii se ridicaseră în picioare. Curând, aplauzele s-au transformat parcă într-un zid de sunete, asemănător mai degrabă cu șoapta statornică a unei ploi de vară.

Jinx Queller a rămas așezată, cu mâinile în poală, privind în jos, la clape. Respira greu din pricina efortului fizic. Umerii i se lăsaseră. Apoi a început să dea din cap. Părea să fure o clipă singură cu pianul, cu ea însăși, pentru a se încărca pe deplin cu senzația de perfecțiune absolută.

Apoi a dat din nou din cap. S-a ridicat. A dat mâna cu dirijorul. A făcut semn cu mâna către orchestră. Instrumentiștii erau deja în picioare, salutând-o cu arcușurile lor și aplaudând-o frenetic.

S-a întors spre public, iar aplauzele au sporit. A făcut o plecăciune către stânga scenei, apoi către dreapta, apoi în centru. A zâmbit – un altfel de

zâmbet, nu atât de sigur, nu atât de vesel – și a ieșit de pe scenă.

Asta a fost tot.

Andy a închis laptopul înainte să înceapă redarea următorului videoclip.

A privit pe fereastra din spatele canapelei. Soarele strălucea pe cerul albastru. Lacrimile i se prelingeau, intrând prin gulerul cămășii. A încercat să se gândească la un cuvânt pentru a descrie cum se simțea:

Uimită? *Nedumerită*? *Depășită*? *înmărmurită*?

Laura fusese singurul lucru aproape de care Andy își dorise toată viața să se afle.

O vedetă.

Și-a cercetat propriile mâini. Avea degete normale, nu prea lungi sau subțiri. Când Laura fusese bolnavă și nu putuse să aibă grijă de ea, Andy îi spălase mâinile, i le dăduse cu loțiune, le frecase, le ținuse. Dar cum arătau cu adevărat? Trebuiau să fie delicate, fermecate, impregnate parcă de o grație venită de pe altă lume. Andy ar fi trebuit să simtă scântei când le masase sau un soi de vrajă sau… *ceva.*

Totuși, erau aceleași mâini normale care îi făcuseră semn lui Andy să se grăbească sau va întârzia la școală. Care săpaseră în grădină când era timpul să planteze flori de primăvară. Care se agățaseră de gâtul lui Gordon când dansau. Care se ațintiseră furioase spre Andy când aceasta făcuse ceva greșit.

De ce?

Andy a clipit, încercând să scape de lacrimile în care îi înotau ochii. Clara dispăruse. Poate că nu reușise să suporte durerea lui Andy sau durerea pe care ar fi simțit-o Jane Queller când se privise cântând la pian. Cu siguranță, cele două femei discutaseră despre acel spectacol.

Rochia verde!

Andy a întins mâna în buzunarul din spate după telefonul mobil.

A format numărul mamei sale.

A ascultat sunetul telefonului care suna.

A închis ochii, ferindu-i de lumina soarelui, imaginându-și-o pe Laura în bucătărie. Îndreptându-se spre telefonul ei care se încărca pe blat. Văzând numărul necunoscut pe ecran. Încercând să se hotărască dacă să răspundă sau nu. Era un mesaj înregistrat? Un client nou?

— Alo? a spus Laura.

Sunetul vocii ei a făcut-o pe Andy să se cutremure. Tânjise timp de aproape o săptămână după apelul mamei ei, să o audă spunând că e în siguranță să se întoarcă acasă, dar acum, că o avea la telefon, Andy nu izbutea să facă nimic altceva decât să plângă.

— Alo? a repetat Laura. Apoi, pentru că mai primise astfel de apeluri, a spus: Andrea?

Andy și-a pierdut și ultima urmă de stăpânire de sine. S-a aplecat peste genunchi, cu capul în mâini, încercând să nu se vaite din nou.

— Andrea, de ce mă suni?

Tonul Laurei era pierdut.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

Andy a deschis gura, dar numai ca să respire.

— Andrea, te rog! a spus Laura. Trebuie să știu dacă mă auzi. A așteptat o vreme, apoi a insistat: Andy…

— Cine ești?

Laura nu a scos niciun sunet. Secundele treceau, apoi ceea ce lui Andy i s-a părut a fi un minut.

Andy s-a uitat la ecran, întrebându-se dacă nu cumva se întrerupsese.

A apăsat telefonul la ureche. Într-un final, a auzit valurile blânde care se rostogoleau pe plajă. Laura ieșise pe afară. Era pe veranda din spate.

— M-ai mințit! a spus Andy.

Nimic.

— Ziua mea de naștere. Unde m-am născut. Unde am trăit. Poza falsă a falșilor mei bunici. Măcar știi cine este tatăl meu?

Laura încă tăcea.

— Erai cineva, mamă. Am văzut online. Ai cântat pe scena de la-la-la Carnegie Hall. Oamenii te venerau. Probabil că a durat ani în șir să ajungi atât de bună. Toată viața ta. Ai fost cineva și apoi te-ai îndepărtat de toate.

— Te înșeli, a răspuns, în sfârșit, Laura.

Nu era pic de emoție în tonul ei, doar răceală.

— Sunt nimeni și exact asta vreau să fiu.

Andy și-a apăsat degetele pe ochi. Nu mai suporta nenorocitele astea de ghicitori. Avea să-i explodeze capul.

— Unde ești? a întrebat-o Laura.

— Nu sunt nicăieri.

Andy voia să închidă telefonul, să o trimită pe Laura la dracu' pe tăcute, dar era prea disperată pentru a face gesturi goale.

— Chiar ești mama mea adevărată? a întrebat-o pe Laura.

— Bineînțeles că sunt. Am fost în travaliu timp de șaisprezece ore. Doctorii credeau că ne vor pierde pe amândouă. Dar nu au făcut-o. Nu am făcut-o. Am supraviețuit.

Andy a auzit o mașină care intra pe alee.

La dracu'!

— An-Andrea, s-a străduit Laura să-i rostească numele. Unde ești? Trebuie să știu că ești în siguranță.

Andy a îngenuncheat pe canapea și s-a uitat pe fereastră. Edwin Van Wees, cu mustața lui răsucită, stupidă! Bărbatul a văzut camioneta lui Mike și aproape că a căzut din mașină în timp ce se repezea spre ușa din față.

— Clara! a strigat el. Clara, unde…

Clara a răspuns, dar Andy nu reușea să distingă cuvintele. Probabil că Laura auzise și ea ceva.

— Unde ești? a întrebat.

Andy asculta cizmele grele care tropăiau pe hol.

— Andrea, a spus Laura înspăimântată. Chestia asta e foarte gravă. Trebuie să-mi spui…

— Cine dracu' ești? a întrebat Edwin.

Andy s-a întors.

— Rahat! a mormăit Edwin. Andrea!

— Este cumva…, a spus Laura, dar Andy și-a apăsat telefonul de piept.

— De unde mă cunoști? l-a întrebat Andy pe bărbat.

— Îndepărtează-te de fereastră! i-a spus Edwin și i-a făcut semn să iasă din birou. Nu poți să rămâi aici. Trebuie să pleci. Acum!

Andy nu s-a mișcat.

— Spune-mi cum de mă cunoști!

Edwin a văzut telefonul în mâna ei.

— Cu cine vorbești?

Când Andy nu a răspuns, i-a smuls telefonul din mână și l-a dus la ureche.

— Cine este… La dracu'! Edwin i-a întors spatele lui Andy, spunându-i Laurei: Nu, habar n-am ce i-a spus Clara. Știi că nu s-a simțit bine.

Bărbatul a început să dea din cap, ascultând.

— Nu i-am spus, nu… Clara nu știe despre asta. Sunt informații confidențiale. Niciodată n-aș… Edwin s-a oprit din nou, apoi a reluat: Laura, trebuie să te calmezi! Nimeni nu știe unde este, cu excepția mea.

Se cunoșteau. Se certau în felul în care se ceartă prietenii vechi.

Edwin știuse cine e Andy doar privind-o. Clara crezuse că e Jane, care era, de fapt, *Laura…*

Dinții lui Andy începuseră să clănțăne. Îi putea auzi în interiorul capului. Și-a frecat brațele cu mâinile. Se simțea rece, aproape înghețată.

— Laura, eu…

Edwin și-a plecat capul și a privit afară, pe fereastră.

— Ascultă, trebuie doar să ai încredere în mine! Știi că eu niciodată…

Bărbatul s-a întors și a rămas cu ochii la Andy. Ea i-a văzut furia domolindu-se și transformându-se în altceva. El i-a zâmbit în același mod în care o

făcea și Gordon când ea mai călca pe bec, dar el voia să-i transmită că, în ciuda a toate, o iubește. De ce exista un bărbat pe care nu-l întâlnise niciodată și care o privea așa cum o făcea tatăl ei?

— Desigur, Laura. Promit că voi…, a spus Edwin.

Apoi s-a auzit o pocnitură puternică.

Apoi alta.

Și alta.

Andy era pe podea, la fel ca ultima dată când auzise pe neașteptate o împușcătură.

Era exact la fel.

Sticla s-a spart. Au început să zboare hârtii. Aerul s-a umplut de resturi. Edwin a încasat grosul gloanțelor, cu brațele smucindu-i-se în aer, cu craniul aproape vaporizându-se, os și păr împroșcând canapeaua, pereții, tavanul.

Andy era pe burtă, acoperindu-și capul cu mâinile, când a auzit bufnetul grețos al corpului său lovind podeaua.

S-a uitat la fața lui. Nimic altceva decât o gaură întunecată, cu cioburi albe de craniu, o privea înapoi. Mustața îi era încă răsucită la capete, ținute laolaltă de un strat gros de ceară.

Andy simțea gust de sânge în gură. Inima îi bubuia atât de tare, încât o auzea în timpane. La început, a crezut că își pierduse auzul, dar nu era nimic de auzit.

Cel care trăgea se oprise.

Andy a cercetat camera în căutarea telefonului cu cartelă. L-a văzut cam la vreo patru metri distanță, pe hol. Habar nu avea dacă mai merge, dar a auzit vocea mamei ei la fel de clar ca și cum ar fi fost în cameră.

„Trebuie să fugi, draga mea! Nu poate reîncărca suficient de repede ca să te rănească”.

Andy a încercat să se ridice. Abia a putut să se ridice în genunchi înainte de a voma din pricina durerii. Milkshake-ul de la McDonald’s devenise

roz din pricina sângelui. De fiecare dată când se ridica, simțea partea stângă a corpului arzând-o.

Pași. Afară. Apropiindu-se.

Andy s-a silit să se ridice în patru labe. S-a târât spre ușă, cu palmele afundându-se în sticla spartă și genunchii alunecându-i pe podea. A ajuns până în hol înainte ca durerea crâncenă să o facă să se oprească. A căzut pe șold. S-a căznit să se așeze în fund. Și-a sprijinit spatele de perete. Un scâncet puternic îi răsuna în craniu. Cioburi de sticlă îi săgetau brațele goale.

Andy a ascultat.

A auzit un sunet ciudat din cealaltă parte a casei.

Clic-clic-clic-clic.

Butoiașul unui revolver?

S-a uitat la telefonul cu cartelă. Ecranul fusese spart.

Nu avea încotro să meargă. Tot ce putea face era să aștepte.

Andy a întins mâna, pipăindu-se într-o parte a trunchiului. Cămașa îi era îmbibată sânge. Degetele ei au găsit o mică gaură în material.

Apoi, vârful degetului a descoperit o altă gaură, în piele.

Fusese împușcată.

2 august 1986

14.

Jane simțea clapele de fildeș ale marelui pian de concert Steinway topindu-i-se sub vârfurile degetelor. Reflectoarele îi încălzeau partea dreaptă a corpului. Și-a îngăduit să arunce pe furiș o privire către spectatori și a ales câteva dintre chipurile scăldate de lumină.

Extaz.

Carnegie vânduse toate biletele în prima zi de la punerea lor în vânzare. Peste două mii de locuri. Jane era cea mai tânără solistă care apăruse vreodată pe această scenă. Acustica sălii era remarcabilă. Ecoul i se revărsa în urechi de parcă ar fi fost miere, unduind și lungind fiecare notă. Pianul Steinway îi oferea lui Jane mai mult decât îndrăznise să spere; era esențial să se relaxeze suficient pentru a aduce o nuanță delicată, care să scalde sala într-un val de sunete aproape eterice. Se simțea ca un vrăjitor care săvârșește cea mai minunată dintre vrăji. Fiecare atingere a clapelor era perfectă. Orchestra era perfectă. Publicul era perfect. Și-a coborât privirea pe lângă reflectoare, la primul rând.

Jasper, Annette, Andrew, Martin…

Nick.

Bătea din palme. Zâmbea plin de mândrie.

Jane a ratat o notă, apoi alta, apoi cânta urmărind staccatoul palmelor lui Nick, așa cum nu mai făcuse de când Martin o așezase pe bancă și îi spusese să cânte. Zgomotul se accentua pe măsură ce aplauzele lui Nick se amplificau în întreaga sală. Jane a trebuit să-și acopere urechile. Muzica s-a oprit. Rânjetul lui Nick a devenit batjocoritor. Băiatul continua să aplaude. Lui Jane a început să-i curgă sânge din mâini, în jos, pe brațe și în poală.

El aplauda tot mai tare. Mai zgomotos. Sângele a împroșcat cămașa lui albă, pe Andrew, pe tatăl ei, scena.

Jane a deschis ochii.

Camera era cufundată în întuneric. Confuzia și frica se amestecau, iar Jane simțea că inima îi ajunsese în gât. Încet, încet, și-a venit în fire. Zăcea în pat. A tras într-o parte pătura care-i acoperea trupul.

A recunoscut culoarea albastră.

Ferma.

S-a ridicat atât de repede în capul oaselor, încât a simțit cum năvălește peste ea un val de amețeală. A bâjbâit să aprindă lampa.

O seringă și un flacon erau pe masă.

Morfină.

Seringa încă avea capac, dar sticla era aproape goală.

Speriată, Jane și-a verificat brațele, picioarele, labele picioarelor pentru a găsi urme de ac.

Nimic, dar de ce se temea? Că Nick o drogase? Că o infectase cumva cu sângele contaminat al lui Andrew?

Și-a dus mâna la gât. Nick o strangulase. Își amintea acele ultime clipe din baie, când gâfâia disperată după aer. Gâtul i-a pulsat sub degete. Pielea îi era sensibilă la atingere. Jane și-a mișcat mâna mai jos. Mica umflătură a abdomenului îi umplea palma. Încet, a coborât încă un pic și a verificat între picioare după pete de sânge care să îi dea de înțeles ce se întâmplase. Când și-a tras mâna înapoi, era curată. Aproape că nu mai putea respira de ușurare.

Nick nu o mai snopise în bătaie ca să dea încă un copil afară.

De data aceasta, cel puțin pentru moment, erau în siguranță.

Jane și-a găsit șosetele pe podea, îndesate în cizme. S-a îndreptat spre fereastra mare de vizavi de pat și a tras perdelele. Întuneric. Ochii ei au

ghicit conturul dubei parcate în fața hambarului, dar celelalte două mașini dispăruseră.

A ascultat zgomotele casei.

Erau voci joase, cel puțin două persoane vorbind, undeva, departe, în partea laterală a casei. Sunete făcute de cineva care toca. Troncănit de oale și tigăi.

S-a aplecat să-și încalțe cizmele. Și-a amintit că făcuse același lucru cu zile în urmă. Înainte să meargă jos pentru a vorbi cu agenții Barlow și Danberry. Înainte să plece în Porsche-ul lui Jasper, fără să-și dea seama că nu se vor mai întoarce niciodată. Înainte ca Nick să o silească să aleagă între el sau fratele ei.

„Membrii acestor grupări anarhiste cred că fac ceea ce trebuie, până când ajung la închisoare sau culcați pe spate, la morgă”.

S-a deschis ușa.

Jane nu știa pe cine se aștepta să vadă. Cu siguranță nu pe Paula, care a lătrat la ea:

— Așteaptă în living!

— Unde e Andrew?

— A plecat să alerge. Unde dracu’ crezi?

Paula s-a îndepărtat, iar pașii i-au răsunat ca două ciocane lovind podeaua.

Jane știa că ar trebui să-l caute pe Andrew, dar era obligatoriu să se adune înainte de a vorbi cu fratele ei. Ultimele ore sau zile din viața lui nu trebuiau să fie pline de învinuiri.

A trecut prin hol, spre baie. A folosit toaleta, rugându-se să nu simtă durerea ascuțită, să nu vadă petele de sânge.

Jane s-a uitat în vasul de toaletă.

Nimic.

I-a atras atenția cada. Nu se îmbăiase pe de-a-ntregul de aproape patru zile. Își simțea pielea ca de ceară, dar gândul de a se dezbrăca și a găsi săpunul, apoi de a căuta prosoapele, era prea mult.

A tras apa la toaletă. Ochii ei au evitat oglinda cât s-a spălat pe mâini și pe față cu apă caldă. A

căutat o cârpă și s-a șters la subraț și între picioare. A simțit un alt val de ușurare când a văzut că tot nu era sânge.

„Ai fost atât de proastă, încât să crezi că o să te las să îl păstrezi?”

Jane a intrat în living. A căutat un telefon, dar nu exista niciunul. Oricum, să sune la Jasper era inutil. Toate liniile telefonice ale familiei erau urmărite. Chiar dacă Jasper ar fi dorit să o ajute, era legat de mâini și de picioare. Jane era pe cont propriu acum.

Alesese.

După cum se auzea, cineva dusese televizorul în bucătărie. Jane a clipit și parcă s-a întors în timp. Nick era în genunchi în fața televizorului, reglând volumul și insistând ca toți să își privească crimele drept acțiuni pentru binele națiunii. Grupul se adunase în jurul lui de parcă ar fi fost palele unui ventilator. Clara era pe podea, absorbind energia frenetică. Edwin, solemn și vigilent. Paula privindu-l pe Nick de parcă ar fi fost a doua venire a lui Hristos pe pământ. Jane stătea acolo, uimită de vestea pe care i-o dăduse Clara.

Chiar și atunci, Jane rămăsese în cameră mai degrabă decât să îl caute pe Andrew pentru că nu voia să-l dezamăgească pe Nick. Niciunul dintre ei nu voia. Aceasta era cea mai mare teamă a lor, nu că aveau să fie prinși sau să moară ori să fie azvârliți în închisoare pentru tot restul vieții, ci că ar putea să îl dezamăgească pe Nick.

Știa că i se va cere socoteală pentru sfidarea ei. Doar Nick n-o lăsase aici de pomană.

Jane și-a sprijinit mâna de ușa batantă a bucătăriei și a ascultat.

A auzit o lamă de cuțit lovind tocătorul. Murmurul unui program de televiziune. Propria respirație.

A împins ușa. Bucătăria era mică și îngustă, iar masa fusese încastrată în capătul blatului laminat. Totuși, încăperea nu era lipsită de farmec.

Dulapurile metalice erau vopsite într-un galben vesel. Aparatele erau toate noi.

Andrew stătea la masă.

Jane a simțit cum inima i-o ia razna la vederea lui. Era aici. Încă era în viață, deși zâmbetul pe care i l-a oferit era pierit parcă.

I-a făcut semn lui Jane să închidă televizorul. Ea a răsucit butonul. Ochii i s-au ațintit asupra lui.

Știa ce îi făcuse Nick în baie?

— Ți-am spus să aștepți acolo! a repezit-o Paula, în timp ce arunca niște condimente într-o oală de pe aragaz. Hei, Curvă Proastă, am spus…

Jane i-a arătat degetul mijlociu în timp ce se așeza cu spatele la Paula.

Andrew a chicotit. Cutia metalică era deschisă în fața lui. Dosarele erau întinse pe masă. Cheia minusculă se afla lângă cotul lui. Un plic mare era adresat redacției ziarului *Los Angeles Times.*

Se achita de partea sa pentru Nick. Chiar și în pragul morții, încă era un soldat loial.

Jane se străduia să-și ascundă tristețea din expresie. Imposibil însă, căci Andrew era și mai palid. Ochii lui păreau mărginiți de creion roșu. Buzele începeau să-i devină albastre. Fiecare respirație era ca un fierăstrău care tăia înainte și înapoi o bucată de lemn umed. Trebuia să se odihnească într-un pat confortabil dintr-un spital, nu să se căznească să stea drept pe un scaun tare din lemn.

— Mori, i-a spus ea.

— Dar tu nu, i-a răspuns Andrew. Nick a făcut testul ELISA luna trecută. E curat. Știi că e îngrozit de ace. În plus… știi că nu i-a plăcut niciodată asta.

Jane a simțit cum o trece o sudoare rece. Gândul nici măcar nu îi trecuse prin minte, dar acum, că în sfârșit conștientizase, i s-a făcut rău, căci, chiar dacă Nick ar fi fost infectat, probabil nu i-ar fi spus niciodată. Ar fi continuat să facă dragoste, iar Jane ar fi continuat să ducă sarcina și nu ar fi aflat

adevărul până când nu ar fi venit din gura unui doctor.

Sau a unui medic legist.

— Vei fi bine, i-a spus Andrew. Îți promit!

Nu era momentul să-i spună fratelui ei că e un mincinos.

— Dar Ellis-Anne?

— E curată, a răspuns Andrew. I-am spus să se testeze cât mai curând…

Vocea lui Andrew tremura.

— A vrut să rămână cu mine. Îți vine să crezi? Nu am putut s-o las să facă asta. Nu e corect! Și porniseră și toate astea, așa că…

Vocea i-a tremurat din nou și a scos un oftat lung.

— Barlow, agentul FBI. Mi-a spus că au vorbit cu ea. Mai mult ca sigur i-a fost teamă, îmi dau seama de asta. Regret… ei bine, regret o mulțime de lucruri!

Jane nu voia să zăbovească asupra regretelor. A întins mâna după mâinile lui. Păreau grele, încărcate cumva de ceea ce trebuia să vină. Gulerul cămășii lui Andrew era deschis. Jane îi vedea leziunile violete de pe piept.

Nu putea sta aici, în această casă, unde era prea cald, cu mai puțin de o jumătate de degetar de morfină. Jane nu avea să permită asta.

— Ce este? a întrebat el.

— Te iubesc!

Andrew nu era genul care să-i întoarcă replica, dar i-a strâns mâinile și a zâmbit din nou, astfel încât să știe că și el simțea același lucru.

— Hristoase! a mormăit Paula.

Jane s-a întors să o privească. Paula începuse să taie o roșie. Cuțitul era bont. Coaja se sfâșia de parcă ar fi fost din hârtie.

— Acuma sunteți și incestuoși? a întrebat ea.

Jane i-a întors spatele.

— O să mă odihnesc o vreme. Bine? a spus Andrew.

Ea a încuviințat cu o mișcare din cap. Ar fi avut șanse mai mari de a pleca dacă Andrew nu ar fi fost implicat în negocieri.

— Ia o eșarfă! a spus Paula. Ține-ți gâtul la căldură! Te ajută cu tusea!

Andrew a ridicat sceptic o sprânceană spre Jane în timp ce încerca să se ridice. I-a respins oferta de a-l ajuta.

— Nu sunt chiar atât de distrus!

L-a privit clătinându-se spre ușa batantă. Cămașa îi era îmbibată de sudoare. Părul de la ceafă îi era umed. Jane și-a întors privirea de la ușă numai când aceasta s-a oprit complet.

S-a mutat pe locul unde stătuse Andrew, paralel cu Paula, pentru că nu voia să fie cu spatele la femeia asta. S-a uitat la dosarele de pe masă. Erau acolo cele două lucruri pe care Nick le prețuise cel mai mult: semnătura lui Jasper, care-i atesta rolul jucat în fraudă, și fotografiile Polaroid, prinse laolaltă cu bandă de cauciuc roșie.

— Știu la ce te gândești și nu pleci nicăieri! i-a trântit-o Paula.

Jane crezuse că e incapabilă să mai simtă emoții, dar nu o urâse niciodată pe Paula așa cum o ura în acel moment.

— Vreau doar să-l duc la spital.

— Și să le spui curcanilor unde suntem?

Paula a pufnit în râs.

— Mai bine ți-ai da jos cizmele alea fanteziste, pentru că nu pleci nicăieri!

Jane s-a întors de la ea, încleștându-și mâinile pe marginea mesei.

— Hei, Curvă Proastă!

Paula și-a ridicat cămașa și i-a arătat lui Jane pistolul vârât în betelia blugilor

— Să nu-ți vină vreo idee! Tare mi-ar plăcea să fac șase găuri noi în tâmpenia aia pe care o numești față!

Jane s-a uitat la ceasul de pe perete. Zece seara. Echipa Chicago se afla probabil deja în oraș. Nick

era în drum spre New York. Trebuia să găsească o cale de a ieși de aici.

— Unde sunt Clara și Edwin? a întrebat Jane.

— Selden și Tucker sunt pe poziții.

Apartamentul lui Edwin din oraș. Locul unde el trebuia să aștepte apeluri telefonice în cazul în care cineva era arestat.

— Northwestern nu poate fi prea departe de aici, a zis Jane. E spital universitar. Vor ști cum să aibă grijă de…

— Northwestern este direct pe I-88, la aproximativ patruzeci și cinci de minute distanță, dar, la fel de bine, ar putea fi și pe Lună, pentru că nu pleci dracului nicăieri și nici el nu pleacă!

Paula și-a pus mâna în șold.

— Uite care-i treaba, scârbă, nu pot face nimic pentru el la spital. Ți-ai făcut chestiile tale de fată bogată la secția SIDA. Știi cum se termină povestea asta. Prințul nu mai urcă în șa. Fratele tău va muri. Începând din seara asta. Nu o să mai vadă răsăritul.

Auzindu-și temerile confirmate, lui Jane i s-a pus un nod în gât.

— Medicii îl pot ajuta să se simtă mai bine.

— Nick a lăsat un flacon de morfină pentru asta.

— Este aproape gol.

— E tot ce am putut găsi, ținând cont că a fost așa din scurt, și suntem norocoși că am făcut rost și de atât. Probabil că va fi suficient, iar dacă nu…

Paula a ridicat din umeri.

— Nu putem face nimic în sensul ăsta.

Jane s-a gândit din nou la Ben Mitchell, unul dintre primii tineri pe care îi cunoscuse la secția SIDA. Fusese disperat să plece înapoi în Wyoming pentru a-și vedea părinții înainte de a muri. În cele din urmă, aceștia cedaseră, iar băiatul își petrecuse ultimele opt minute din viață înspăimântat, în timp ce se sufoca cu propriile fluide, întrucât personalul spitalului rural era prea îngrozit să îl intubeze pentru a-l ajuta să respire.

Jane știa spaima care venea din incapacitatea de a respira. Nick o mai strangulase. O dată în timp ce făceau sex. O dată ultima oară când fusese însărcinată. O dată cu câteva ore în urmă, când o amenințase că o va omorî. Indiferent de câte ori se întâmpla, nu exista nicio modalitate de a se pregăti pentru senzația terifiantă care venea din neputința de a trage aer în plămâni. Felul în care simțea că inima i se umple de sânge. Durerea aprigă din pricina crampelor musculare. Arsura din plămâni. Amorțeala din mâini și din picioare în timp ce corpul renunța la orice, doar să rămână în viață.

Jane nu-l putea lăsa pe fratele ei să se confrunte cu acea spaimă îngrozitoare. Nici măcar un minut, darămite opt!

— Medicii pot să-l adoarmă, astfel încât să nu fie conștient când se va întâmpla ce e mai rău, i-a spus Paulei.

— Poate că vrea să fie conștient. Poate că vrea să simtă.

— Vorbești ca Nick!

— O să iau asta ca pe un compliment.

— Să nu faci asta! i-a întors-o Jane. Ar trebui să te determine să te gândești la ce faci, pentru că este greșit. Toate astea sunt greșite.

— Conceptele de *bine* și *rău* nu sunt decât niște constructe patriarhale gândite pentru a controla gloata.

Jane a întors capul pentru a se uita la femeie.

— Doar nu vorbești serios!

— Ești prea oarbă ca să vezi asta! Cel puțin acum.

Paula luase un cuțit. A tăiat brutal o legătură de morcovi.

— Te-am auzit vorbind cu el în dubă. Toate rahaturile alea de porumbiță îndrăgostită, spunându-i lui Nick cât de minunat este, cât de mult îl iubești, cum crezi în ceea ce facem, și apoi ajungi aici și deodată îl abandonezi.

— L-ai auzit în baie, sugrumându-mă până mi-am pierdut cunoștința?

— Aș putea să aud asta cu bucurie în fiecare zi pentru tot restul vieții.

O bucată de morcov a aterizat pe podea, lângă Jane.

Dacă Jane se ridica, dacă făcea un mic pas, putea micșora distanța dintre ele. Putea lua cuțitul din mâna Paulei și să îi scoată arma din betelie.

Și apoi, *ce*?

Putea să o omoare pe Paula? Era o mare diferență între a disprețui pe cineva și a-l omorî.

— S-a întâmplat înainte de Berlin, nu? a întrebat-o Paula, făcând semn spre propria burtă cu cuțitul. Am crezut că te îngrași, dar… de unde atâta noroc?! a pufnit ea.

Jane s-a uitat în jos, la burtă. Fusese atât de speriată să le spună oamenilor despre copil, dar toți păreau să își fi dat seama singuri.

— Nu meriți să-i porți copilul! a izbucnit Paula.

Jane a privit cuțitul mișcându-se în sus și în jos. Paula nu era atentă la Jane.

Ridică-te, fă un pas, *înhață cuțitul*…

— Dacă ar fi după mine, ți l-aș scoate cu cuțitul din burtă.

Paula a îndreptat lama spre Jane.

— Vrei să fac asta?

Jane a încercat să pretindă că amenințarea nu îi trimisese o săgeată în inimă. Trebuia să se gândească la copilul ei. Nu era vorba doar de Andrew. Dacă o ataca pe Paula și dădea greș, atunci își putea pierde copilul înainte de a avea șansa să-l țină în brațe.

— Așa mi-am închipuit și eu.

Paula s-a întors la morcovi cu un rânjet pe față.

Jane și-a vârât bărbia în piept. Nu fusese niciodată bună la confruntări. Metoda ei era să rămână tăcută și să spere că explozia va trece. Asta făcuse mereu cu tatăl ei. Asta făcuse cu Nick.

S-au uitat la pachetul cu fotografii Polaroid de pe masă. Fotografia de deasupra arăta tăietura adâncă de pe piciorul ei. Jane și-a atins piciorul în același loc, simțind creasta cicatricei roz.

Semnul mușcăturii.

Își amintea clar când fuseseră făcute fotografiile. Jane și Nick stăteau în Palm Springs cât timp se vindecau tăieturile și vânătăile ei. Nick ieșise la prânz și se întorsese cu aparatul foto și un film cu developare instantanee.

„Îmi pare rău, draga mea, știu că te doare, dar tocmai mi-a venit cea mai bună idee posibilă".

Întors acasă, Andrew își exprimase îndoielile în legătură cu planul. Avea motive întemeiate. Andrew nu voia ca Laura Juneau să meargă la închisoare pentru că îl atacase pe Martin cu pachetele de vopsea roșie. Avea sentimente contradictorii în special legate de rănirea mândriei lui Martin. În ciuda bătăilor, a dezamăgirilor și chiar a lucrurilor îngrozitoare pe care le descoperise Nick în timp ce lucra la Queller Healthcare, Andrew tot mai nutrea un crâmpei de iubire pentru tatăl lor.

Apoi, când se întorseseră din Palm Springs, Nick îi arătase fotografiile Polaroid.

„Uită-te la ce i-a făcut tatăl tău surorii tale! Trebuie să-l facem să plătească pentru asta. Martin Queller trebuie să plătească pentru toate păcatele sale".

Nick presupusese că Jane va intra în horă, și de ce nu? De ce să nu ascundă de fratele ei că Nick era cel care o lovise peste față, care îi rupsese pielea cu dinții, care o lovise peste burtă până începuse să îi curgă sânge dintre picioare, iar bebelușul lor murise?

De ce nu?

Jane a aruncat fotografiile Polaroid în cutia metalică. Și-a șters mâinile transpirate pe picioare. S-a gândit cum stătuse cu agentul Danberry în

curtea din spate. În mai puțin de o săptămână, polițiștii îl citiseră pe Nick.

Îi convinsese pe toți din cercul său că e mai isteț decât în realitate, de fapt. Mai deștept decât în realitate.

— Am fost atât de geloasă pe tine! Știai asta? a întrebat-o Paula.

Jane aduna dosarele și le punea înapoi în cutie.

— Ca să vezi!

— Da, în fine!

Paula trecuse la tocat un cartof. Folosea un satâr.

— Prima dată când te-am întâlnit, m-am gândit: „Ce face curva asta smintită aici? De ce vrea să schimbe tot rahatul ăsta când tot rahatul din lume lucrează în favoarea ei?”

Jane nu mai avea un răspuns. Își urâse tatăl. De aici începuse totul. Martin o violase când era copilă, o bătuse cât fusese adolescentă, o terorizase când ajunsese la douăzeci de ani, iar Nick îi oferise lui Jane un mod de a pune capăt acestor lucruri. Nu pentru ea însăși, ci pentru alte persoane. Pentru Robert Juneau. Pentru Andrew. Pentru toți ceilalți pacienți care fuseseră răniți. Jane nu era suficient de puternică să se îndepărteze de Martin pentru ea, așa că Nick inventase un plan prin care Martin să se îndepărteze de Jane.

Și-a dus mâna la gură. Îi venea să râdă, pentru că abia acum își dădea seama că Nick făcuse același lucru cu Andrew, folosindu-se de fotografiile Polaroid pentru a-i transforma mânia într-o armă în numele lui Jane.

„Erau ca niște yo-yo pe care îi putea face să sară înapoi cu o simplă mișcare de încheietură”.

— Și Andy are totul, a spus Paula, dar sentimentele lui sunt contradictorii în legătură cu asta, știi? Se luptă cu asta.

Paula și-a folosit dinții pentru a rupe folia de plastic din jurul unei grămăjoare de țelină.

— Tu niciodată nu părea că te lupți, dar bănuiesc că asta e chestia cu fetele de genul tău;

am dreptate? Școlile potrivite, hainele potrivite, părul drept. Îți transformă, ca niște Pygmalioni, dotările schiloade și albe din naștere, așa că nu părea niciodată că te lupți pentru ceva. Știi ce furculiță să folosești și cine a pictat Mona Lisa și bla, bla, bla… Dar pe dedesubt ești…

Paula și-a încleștat pumnii.

— Atât de furioasă!

Jane nu se gândise niciodată la ea însăși ca fiind furioasă, dar înțelegea acum că trăise tot timpul sub imperiul fricii.

— Furia este un narcotic al dracului de puternic!

Paula a râs în timp ce ataca țelina cu cuțitul.

— De aceea Nick e atât de potrivit pentru mine. El m-a ajutat să-mi transform furia în putere.

Jane a simțit cum i se ridică sprâncenele pe frunte.

— Faci pe dădaca pentru iubita lui în timp ce el plantează bombe.

— Tacă-ți fleanca!

Paula a aruncat cuțitul pe blat.

— Te crezi vreo deșteaptă? Crezi că ești mai bună decât mine? Când Jane nu a răspuns, i-a cerut: Uită-te la mine, Curvă Proastă! Spune-mi asta în față! Spune-mi că ești mai bună decât mine! Te provoc!

Jane s-a întors într-o parte pe scaun, astfel încât să o privească pe Paula.

— Ai făcut vreodată sex cu Nick?

Paulei i-a căzut falca. În mod evident, întrebarea o năucise.

Jane nu era sigură de unde-i venise întrebarea, dar, odată lansată, a insistat:

— E în regulă dacă ați făcut-o. Sunt destul de sigură că a făcut-o cu Clara.

Jane a început să râdă, pentru că acum o putea vedea extrem de clar.

— El e întotdeauna atras de femei fragile, celebre. Iar femeile fragile și celebre sunt întotdeauna atrase de tipi ca Nick.

— Asta-i o tâmpenie!

Jane s-a trezit nedumerită, căci gândul că Nick și Clara ar fi fost împreună nu îi provoca nici măcar un pic de gelozie. De ce era Jane așa de împăcată cu asta? De ce toată invidia ei se îndrepta spre Clara, care reușise cumva să scoată de la Nick ceea ce își dorea, fără să se piardă complet pe sine?

— Pun pariu că n-a făcut-o și cu tine, i-a spus Jane Paulei.

Din expresia îndurerată a Paulei își dădea seama că acest lucru era adevărat.

— Nu că n-ar face-o, dacă ar fi nevoie, dar ești atât de obraznic de disperată după orice gest de bunătate! Faptul că nu ți l-a arătat a fost mult mai eficient decât dacă ar fi făcut-o. Corect? Și îți oferă o porție de dramă cu o ticăloasă, adică eu, pentru că eu sunt singurul lucru care îl împiedică să nu fie cu tine.

Buza inferioară a Paulei a început să tremure.

— Tacă-ți fleanca!

— Unul dintre agenții FBI a zis-o acum câteva zile. A spus că Nick e doar un alt escroc care conduce un alt cult, astfel încât să se poată culca nestingherit cu fete drăguțe și să se joace de-a Dumnezeu cu băieții.

— Am spus să-ți închizi gura aia spurcată!

Bravada îi dispăruse din voce. Paula și-a lipit palmele de marginea hiatului. Pe obraji i se prelingeau lacrimi. Fata continua să clatine din cap.

— Tu nu știi! Nu știi nimic despre noi.

Jane a închis capacul cutiei metalice. Exista un mâner minuscul pe laterală, prea mic pentru mâna lui Andrew, dar degetele Jane s-au strecurat ușor prin buclă.

S-a ridicat de la masă.

Paula a întins mâna după cuțit când a început să se întoarcă.

Jane a făcu un pas înainte. A rotit cutia spre capul Paulei.

Poc!

Ca un pistol de jucărie care trage.

Paula a căscat gura.

Cuțitul i-a alunecat din mână.

S-a prăvălit pe podea.

Jane s-a aplecat peste Paula și a descoperit că avea pulsul constant la gât. A deschis pleoapele. Ochiul stâng era de un alb lăptos, dar pupila din ochiul drept s-a dilatat în lumina crudă.

Jane a împins ușa batantă, cu cutia ascunsă la subraț. A trecut prin sufragerie și pe hol. Andrew dormea în dormitor. Sticla de morfină era goală. Jane l-a scuturat, spunându-i:

— Andy! Andy, trezește-te!

Băiatul s-a întors spre vocea ei, cu o privire sticloasă.

— Ce este?

— Nu ai auzit telefonul?

Jane nu se putea gândi decât la singura minciună care l-ar putea anima.

— A sunat Nick! Trebuie să plecăm de aici.

— Unde e…

Andrew s-a chinuit să se ridice.

— Unde e Paula?

— A plecat. Mai era o mașină parcată pe drum.

Jane se străduia să-l ridice.

— Am cutia. Trebuie să plecăm, Andrew! Acum! Nick a spus că trebuie să plecăm!

Andy a încercat să stea în picioare. Jane a trebuit să-l ridice în picioare. Era așa de subțire, că îl susținea aproape fără să depună vreun efort.

— Unde mergem? a întrebat el.

— Trebuie să ne grăbim!

Jane aproape că a scăpat cutia de metal în timp ce îl conducea pe hol, pe ușa din față. Drumul către dubă părea că durează ore întregi. Ar fi trebuit să îi pună căluș Paulei. Să o lege. Cât timp avea să treacă până să se trezească și să înceapă să

țipe? Ar pleca Andrew dacă ar crede că îl trădează pe Nick și planul?

Jane nu putea să își asume un astfel de risc.

— Haide! și-a implorat fratele. Nu te opri din mers! Poți dormi în mașină, bine?

— Da! a fost tot ce a reușit să îngaime Andy între două respirații răgușite.

Jane a trebuit să-l târască pe ultimii câțiva metri. L-a aplecat pe dubă, genunchiul ei împiedicându-i genunchii să nu se îndoaie, ca să poată deschide portiera. Îi punea centura de siguranță când și-a amintit…

Cheile!

— Rămâi aici!

Jane a fugit înapoi în casă. A împins ușa bucătăriei. Paula era în patru labe, scuturând din cap, ca un câine.

Fără să se gândească, Jane i-a tras un picior în față.

Paula a icnit, apoi s-a prăbușit pe podea.

Jane i-a pipăit buzunarele până a găsit cheile. Era la jumătatea drumului spre dubă când și-a amintit de pistolul pe care Paula îl ținea în betelie. Putea să se întoarcă și să-l ia, dar ce rost avea? Era mai bine să plece decât să riște să-i dea Paulei altă șansă de a-i opri.

— Jay…

Andrew a privit-o urcând la volan.

— Cum au… Cum au găsit…

— Selden, i-a spus ea. Clara. S-a retras. S-a răzgândit. Nick a spus că trebuie să ne grăbim.

Jane a dat în marșarier. A apăsat pedala de accelerație până la podea în timp ce se îndrepta spre alee. A verificat oglinda retrovizoare. A văzut doar praf. Inima îi ajunsese în gât în timp ce conducea pe drumurile sinuoase din afara fermei. Abia când au ajuns la autostradă a simțit și Jane cum i se domolește respirația. S-a uitat la Andrew. Capul îi atârna într-o parte. I-a numărat respirațiile

grele, dureroase, în timp ce se căznea să capete un pic de aer.

Pentru prima dată în aproape doi ani, Jane s-a simțit împăcată. Un calm straniu pusese stăpânire pe ea. Așa trebuia să procedeze. După ce capitulase în fața nebuniei lui Nick atât de mult timp, era din nou lucidă.

Jane mai fusese o dată la spitalul Northwestern. Se afla în mijlocul unui turneu și suferea de dureri de urechi. Pechenikov o dusese la Urgențe. Se agitase în jurul ei, spunându-le asistentelor că Jane era cel mai important pacient de care aveau să se îngrijească vreodată. Jane își dăduse ochii peste cap la auzul laudei, dar, în secret, adorase să fie tratată cu atâta atenție. Îl iubise atât de mult pe Pechenikov, nu doar pentru că era profesor, ci și pentru că era un om decent și iubitor.

Probabil de aceea Nick o silise pe Jane să-l părăsească.

„De ce ai renunțat?”

„Pentru că iubitul meu era gelos pe un homosexual în vârstă de șaptezeci de ani”.

O ambulanță a trecut în goană prin dreapta lui Jane, care a urmărit-o până la ieșirea de pe autostradă. A văzut semnul care indica Northwestern Memorial Hospital strălucind în depărtare.

— Jane?

Sirena ambulanței îl trezise pe Andrew.

— Ce faci?

— Nick mi-a spus să te duc la spital.

Jane a împins în sus semnalizatorul și a așteptat lumina.

— Jane…

Andrew a început să tușească și și-a acoperit gura cu ambele mâini.

— Fac doar ceea ce mi-a spus Nick să fac, a mințit ea.

Vocea îi tremura. Trebuia să rămână puternică. Ajunseseră atât de aproape!

— M-a pus să promit, Andrew. Vrei să îmi încalc promisiunea pe care i-am făcut-o lui Nick?

— Nu…

Andy s-a oprit un pic, pentru a-și recăpăta suflul.

— Știu că tu… că Nick nu…

Jane și-a privit fratele. El a întins mâinile, atingându-i cu blândețe gâtul.

Jane s-a uitat în oglindă și a văzut vânătăile lăsate de mâinile lui Nick când o sugrumase. Andrew știa ce se întâmplase în baie, că Jane alesese să rămână cu el.

Și-a dat seama că Nick trebuie să-i fi dat și lui Andrew același ultimatum. Andrew nu plecase la New York cu Nick. Rămăsese la fermă cu Jane.

— Suntem o pereche pe cinste, nu-i așa? i-a spus ea.

Andrew a închis ochii.

— Nu putem, a zis el. Fețele noastre… la știri… poliția…

— Nu contează!

Jane a bombănit un blestem când semaforul s-a făcut roșu, apoi și-a adresat și ei aceleași cuvinte grele. Duba era singurul vehicul de pe stradă.

Era miezul nopții, iar ea respecta regulile de circulație!

A apăsat pedala de accelerație și a trecut pe roșu.

— Jane…

Andrew s-a întrerupt din vorbit din pricina unei alte crize de tuse.

— Nu poți face asta. Te vor prinde.

Jane a luat-o din nou la dreapta, urmând un alt semn albastru cu un „H” alb pe el.

— Te rog!

Andrew a început să își frece fața cu mâinile, ceva ce făcea atunci când era copil, iar lucrurile deveneau prea complicate pentru el să se descurce.

Jane a trecut din nou pe roșu. Acum era pe pilot automat. Totul din interiorul ei era din nou amorțit.

Era o mașină, la fel ca duba, un mijloc de transport care avea să îl ducă pe fratele ei la spital, unde putea muri liniștit, în somn.

Andrew a încercat din nou:

— Te rog! Ascultă…

O altă criză de tuse a pus stăpânire pe el. Nu se mai auzea ca un huruit, ci doar un zgomot epuizant, de parcă ar fi încercând să tragă aer printr-o trestie.

— Încearcă să-ți menajezi respirația! l-a sfătuit ea.

— Jane! a repetat el aproape în șoaptă. Dacă mă părăsești… Trebuie să mă părăsești. Nu îi poți lăsa să te prindă… Trebuie să…

Vorbele i-au fost înăbușite de o altă criză de tuse. Andrew s-a uitat în jos, la mână. Avea sânge pe ea.

Jane și-a înghițit durerea. Îl ducea la spital. Aveau să îl intubeze pentru a-l ajuta să respire. Să îi dea medicamente pentru a-l ajuta să doarmă. Aceasta era, probabil, ultima discuție pe care aveau să o poarte vreodată.

— Îmi pare rău, Andy! Te iubesc! i-a spus ea.

Ochii lui erau umezi. Lacrimile îi alunecau pe față.

— Știu că mă iubești. Chiar și când mă urai, știu că tot mă iubeai.

— Nu te-am urât niciodată!

— Te iert, dar…

Andrew a tușit din nou.

— Iartă-mă și tu pe mine! Bine?

Jane început să conducă și mai repede.

— Nu am ce să îți iert.

— Știam, Janey. Știam cine e el. Ce e. Este…, a șuierat el. Vina. Vina mea. Sunt așa de…

Jane i-a aruncat o privire, dar ochii lui erau închiși. Capul i se bălăngănea înainte și înapoi în ritmul mișcărilor dubei.

— Andrew?

— Știam, a murmurat el. Știam!

A virat la stânga brusc. Inima i s-a cutremurat la vederea indicatorului cu Northwestern din fața secției Urgențe.

— Andy?

Jane a intrat în panică. Nu-l mai auzea respirând. L-a apucat de mână. Era ca rece ca gheața.

— Aproape am ajuns, dragul meu. Rezistă!

Andy a deschis pleoapele.

— Dă-l pe el la schimb…

Tusea l-a sufocat din nou.

— Dă tot la schimb!

— Andy, încearcă să nu mai vorbești!

Semnul care indica spitalul se apropia.

— Aproape am ajuns. Rezistă, dragul meu! Rezistă încă o clipă.

— Dă totul…

Pleoapele lui Andrew au fluturat din nou. Bărbia i-a căzut în piept. Numai sunetul șuierător al aerului care i se auzea printre dinți îi spunea că e încă în viață.

Spitalul.

Jane aproape că a pierdut controlul volanului atunci când roțile au lovit o bordură. Duba s-a redresat. Jane a reușit cumva să oprească în scrâșnet de roți în fața intrării la Urgențe. Doi infirmieri fumau pe o bancă din apropiere.

— Ajutor!

Jane a sărit din mașină.

— Ajutați-l pe fratele meu! Vă rog!

Bărbații săriseră deja de pe bancă. Unul a fugit înapoi în spital. Celălalt a deschis portiera.

— Are…

Vocea lui Jane era pierită.

— Este infectat cu…

— M-am prins!

Bărbatul și-a petrecut brațele în jurul umerilor lui Andrew în timp ce îl ajuta să iasă din mașină.

— Haide, prietene! O să avem grijă de tine.

Lacrimile lui Jane, uscate de mult, au început să curgă din nou.

— Ești pe mâini bune, i-a spus lui Andrew bărbatul.

Părea atât de amabil, că Jane voia să cadă la pământ și să-i sărute picioarele!

— Poți să mergi? l-a întrebat infirmierul pe Andrew. Să mergem până la bancă și…

— Unde…

Andrew o căuta pe Jane.

— Sunt chiar aici, dragul meu!

Jane și-a pus mâna pe fața lui. Și-a lipit buzele de fruntea lui. Mâna lui Andrew s-a întins spre sora lui. I-a atins rotunjimea burticii.

— Dă-i la schimb! i-a șoptit. Pe toți!

Celălalt infirmier a venit fugind înapoi pe ușă cu o targă. Cei doi bărbați l-au luat pe Andrew pe sus. Era atât de ușor, că nici n-a fost nevoie să se încordeze prea mult ca să îl așeze pe targă. Andrew a întors capul, căutând-o pe Jane.

— Te iubesc! i-a spus el.

Bărbații au început să împingă targa înăuntru. Andrew a rămas cu privirea ațintită asupra lui Jane cât a putut de mult.

Ușile s-au închis.

Jane a privit prin geam cum Andrew era dus către spatele secției dedicate urgențelor. Ușile duble s-au deschis. Asistentele și medicii au început să roiască în jurul lui. Ușile s-au închis din nou, iar el a dispărut.

Te vor prinde!

Jane a răsuflat adânc în aerul răcoros al nopții. Nu s-a repezit nimeni afară din spital cu o armă, spunându-i să se culce la pământ. Niciuna dintre asistente nu era la telefon în spatele biroului.

Era în siguranță. Andrew era îngrijit. Acum putea pleca. Nu știa nimeni unde este. Nu o putea găsi nimeni dacă nu voia ea să fie găsită.

Jane s-a întors la mașină. A închis portiera pasagerului și a urcat înapoi la volan. Motorul încă

era pornit. A încercat să-și amintească tot ce îi spusese Andrew. Cu câteva clipe înainte, vorbise cu fratele ei, iar acum știa că nu va mai auzi niciodată vocea lui Andrew.

A băgat în viteză.

A condus fără țintă, trecând de locurile de parcare marcate pentru cei care ajungeau la Urgențe. Trecând de parcarea spitalului, de universitate, de centrul comercial de la capătul străzii.

Canada. Falsificatorul.

Jane își putea crea o viață nouă pentru ea și copilul ei. Cele două sute cincizeci de mii de dolari în numerar erau probabil încă în spatele camionetei. Micul răcitor. Termosul cu apă. Cutia de Slim Jims. Pătura. Salteaua. Toronto era la puțin peste opt ore distanță. Ocolea prin partea de sus a statului Indiana, prin Michigan, apoi ajungea în Canada. Acesta fusese planul pus la cale pentru momentele de după întoarcerea triumfătoare a lui Nick de la New York. Aveau să rămână la o fermă timp de câteva săptămâni, în perioada plasării bombelor, apoi să plece cu mașina în Canada, să cumpere mai multe documente de la falsificatorul de pe East Kelly Street și apoi să ia avionul spre Elveția.

Nick se gândise la toate.

Un claxon s-a auzit în spatele lui Jane. Aceasta a tresărit din pricina zgomotului. Se oprise în mijlocul drumului. Jane s-a uitat în oglinda retrovizoare. Bărbatul din spatele ei își agita pumnul în aer. Ea a făcut un semn cu mâna în chip de scuză și a călcat accelerația.

Șoferul supărat a trecut pe lângă ea fără niciun alt motiv decât ca să-i demonstreze că poate. Jane a mai condus câțiva metri, apoi a încetinit viteza și a urmat un semn care indica o parcare pe termen lung. Temperatura din interiorul camionetei a scăzut în timp ce mașina cobora pe rampa în spirală. Jane a identificat un loc între două berline

la cel mai jos nivel al subsolului. A dat cu spatele. S-a asigurat că nu e supravegheată. Fără camere de supraveghere pe pereți. Fără oglinzi bidirecționale.

Prețioasa cutie de metal a lui Nick era pe podea, în spațiul dintre scaune. Jane a vârât-o sub braț, așa cum făcuse întotdeauna fratele ei. S-a ghemuit pe când se îndrepta spre partea din spate a dubei. Lacătul atârna de cutia prinsă de podea.

6-12-32.

Știau cu toții combinația.

Banii erau încă acolo. Termosul. Răcitorul. Cutia de Slim Jims.

Jane a adăugat cutia lui Nick printre provizii. A scos trei sute de dolari, apoi a închis capacul. A răsucit încuietoarea. A ieșit din mașină și a mers până în spatele acesteia.

Bara de protecție din oțel era goală pe interior. Jane a așezat atent cheia înăuntru, pe margine. Apoi a mers înapoi pe rampa întortocheată. După program, parcarea nu avea paznic, existând doar un teanc de plicuri și o cutie poștală. Jane a notat numărul locului pe care parcase, apoi a pus cei trei sute de dolari într-un plic, suficient pentru taxa de parcare pe o lună.

Afară, a urmat briza rece până pe malul lacului Michigan. Bluza subțire cu care era îmbrăcată era biciuită de vânt. Jane și-a amintit de prima sa călătorie cu avionul în Milwaukee pentru a cânta la Performing Arts Center. Crezuse că avionul depășise punctul unde trebuia să se oprească și ajunsese la Atlantic, deoarece, chiar și de la o altitudine de șase mii de metri, nu vedea marginea uriașului lac. Pechenikov îi spusese că suprafața lacului Michigan era suficientă pentru a adăposti întreaga insulă a Marii Britanii, fără ca marginile acesteia să îi atingă malurile.

Jane s-a simțit cuprinsă de o tristețe profundă și nedorită. O parte din ea se gândise – sperase – că, într-o bună zi, va putea să revină. Pe scenă. La Pechenikov. Dar acum nu mai era posibil. Zilele ei

de turneu apuseseră. Probabil că nu avea să mai zboare niciodată cu avionul. Probabil că nu avea să mai facă niciodată turnee. Să cânte.

Revelația bruscă a făcut-o să izbucnească în râs.

Ultimele note pe care le cântase la pian fuseseră măsurile de deschidere superficiale și săltărețe ale piesei „Take On Me" a celor de la A-ha.

Sala de așteptare a spitalului era plină. Jane și-a dat seama cum arăta. Nu-și mai spălase părul de câteva zile. Avea sânge pe haine. Nasul îi era rupt. În jurul gâtului avea vânătăi negre. Probabil familiara rețea de vase de sânge sparte îi colora albul ochilor. Vedea privirile întrebătoare ale asistentelor medicale.

Femeie bătută? *Drogată*? *Escortă*?

„Soră" era singurul titlu care îi mai rămăsese. L-a găsit pe Andrew după o perdea, undeva în capătul salonului de la Urgențe. În sfârșit, îl intubaseră. Jane era bucuroasă că Andy putea respira, dar a înțeles că nu-i va mai auzi niciodată vocea. El nu avea să o mai tachineze vreodată, nu avea să mai facă glume despre greutatea ei și nici nu avea să îl întâlnească pe bebelușul care creștea în interiorul ei.

Singurul lucru pe care Jane îl putea face acum pentru fratele ei era să-l țină de mână și să asculte monitorul care îi înregistra bătăile tot mai lente ale inimii. I-a stat aproape cât l-au dus cu scaunul cu rotile la lift, când l-au transferat în salonul de la Terapie intensivă. Jane a refuzat să-l părăsească chiar și după ce asistentele i-au spus că vizitatorii nu au voie să stea mai mult de douăzeci de minute.

Nu existau ferestre în salonul lui Andrew. Singurul geam era cel al ușii glisante care dădea spre biroul asistentelor. Jane nu avusese niciodată noțiunea timpului, așa că nu știa cât durează până cineva – un medic, un infirmier, o asistentă medicală – să le recunoască fețele. La un moment dat, tonul vocilor lor s-a schimbat. Apoi un polițist a apărut în fața ușii de sticlă închise. Nu a intrat.

Nimeni nu a intrat în rezerva lui Andrew, în afară de asistenta medicală de la Terapie intensivă, a cărei vorbărie de mai devreme încetase cu totul. Jane a așteptat o oră, apoi încă o oră, apoi a pierdut socoteala. Nu erau agenți de la CIA, NSA, serviciile secrete, FBI, Interpol. Nu a fost nimeni care să o oprească atunci când și-a pus capul pe pat lângă Andrew.

Și-a apropiat buzele de urechea lui. Oare de câte ori făcuse Nick același lucru cu ea, apropiindu-și buzele și făcându-i confidențe într-un mod care o făcuse să creadă că ei doi erau singurii oameni din lume care contau?

— Sunt însărcinată, i-a spus Jane fratelui ei, prima dată când mărturisea asta cuiva cu voce tare. Și sunt fericită! Sunt atât de fericită, Andy, că voi avea un copil!

Ochii lui Andrew s-au mișcat sub pleoape, dar asistenta îi spusese lui Jane să nu își facă prea multe iluzii. Era în comă. Nu avea să se mai trezească. Jane nu avea cum să știe dacă fratele ei își dădea seama sau nu că ea e acolo. Dar Jane știa că e acolo, iar asta era tot ce conta.

„Nu voi mai lăsa pe nimeni să te rănească".

— Jinx?

Fratele ei mai mare stătea în prag. Jane ar fi trebuit să ghicească faptul că Jasper avea, în cele din urmă, să ajungă aici. Fratele ei mai mare se repezea mereu să o salveze. Jane voia să se ridice și să-l îmbrățișeze, dar nu mai avea putere decât să cadă pe scaun. Jasper părea la fel de neputincios în timp ce închidea ușa glisantă din sticlă. Polițistul i-a făcut un semn din cap înainte de a se îndepărta pe hol, către biroul asistentelor medicale. Era efectul uniformei Forțelor Aeriene, care, deși șifonate, făcea totuși impresie. Era evident că Jasp nu se schimbase de haine de când îl văzuse Jane ultima dată în salonul casei din Presidio Heights.

Jasper s-a întors cu fata spre ea; gura îi era o linie dreaptă, încleștată. Jane se simțea rău din

pricina unui sentiment de vinovăție. Pielea lui Jasper era cenușie. Părul îi era dat pe spate. Cravata îi era strâmbă. Probabil că venise direct de la aeroport, după zborul de patru ore de la San Francisco.

Patru ore în aer. Treizeci de ore cu mașina. Douăsprezece ore la New York.

Pesemne că Nick era acum în Brooklyn.

— Te simți bine? a întrebat-o Jasper.

Jane ar fi plâns dacă i-ar mai fi rămas vreo lacrimă. Cu o mână ținând mâna lui Andrew, a întins-o pe cealaltă spre Jasper.

— Mă bucur că ești aici!

El i-a ținut degetele o clipă înainte de a le da drumul. Apoi a făcut câțiva pași înapoi. S-a sprijinit de perete. Jane se aștepta să o întrebe despre rolul ei în uciderea lui Martin; în schimb, el i-a spus:

— O bombă a explodat la Chicago Mercantile Exchange.

Informația părea ciudată ieșind din gura lui. Planificaseră asta atâta vreme, iar acum chiar se întâmplase.

— Cel puțin o persoană a murit, a continuat Jasper. Alta e în stare critică. Polițiștii cred că încercau să pună detonatorul când a explodat bomba.

Spinner și Wyman.

— Acesta este singurul motiv pentru care poliția nu roiește peste tot chiar în clipa asta, a continuat el. Fiecare tip cu insignă sau uniformă este acum acolo, încercând să scormonească printre dărâmături, în caz că există mai multe victime.

Jane se ținea strâns de mâna lui Andrew. Expresia lui era liniștită, dar pielea îi era albă ca varul.

— Jasper, Andy este…, a început Jane.

— Știu despre Andrew.

Tonul lui Jasper era plat, greu de descifrat. Nu se uitase nicio clipă la Andrew de când intrase în

salon.

— Trebuie să vorbim! Tu și cu mine!

Jane știa că are de gând să o întrebe despre Martin. S-a uitat la Andrew pentru că nu voia să vadă speranța, apoi dezamăgirea, apoi dezgustul pe chipul lui Jasper.

— Nick este un impostor. Numele lui nici măcar nu este Nick.

Jane a întors capul.

— Agentul FBI, Danberry, mai exact, mi-a spus că numele real al lui Nick este Clayton Morrow. L-au identificat cu ajutorul amprentelor din dormitorul tău.

Jane rămăsese fără cuvinte.

— Adevăratul Nicholas Harp a murit în urma unei supradoze în urmă cu șase ani, în prima sa zi la Stanford. Am văzut certificatul de deces. Heroină.

Adevăratul Nicholas Harp?

— Traficantul de droguri al adevăratului Nick, Clayton Morrow, a preluat identitatea acestuia. Înțelegi ce spun, Jinx? Nick nu este într-adevăr Nick. Numele său real este Clayton Morrow. A furat identitatea unui mort. Poate chiar i-a dat lui Harp supradoza fatală. Cine știe de ce este capabil?

A furat identitatea unui mort?

— Clayton Morrow a crescut în Maryland. Tatăl său este pilot al companiei Eastern. Mama lui este președinta PTA[56]. Are patru frați mai mici și o soră. Poliția crede că și-a ucis iubita. Gâtul îi era rupt. A fost bătută atât de rău, încât polițiștii au fost nevoiți să folosească amprente dentare ca să îi identifice cadavrul.

„Gâtul îi era rupt”.

— Jinx, confirmă-mi că înțelegi ce îți spun!

Jasper alunecase pe lângă perete și își sprijinea coatele pe genunchi, ca să poată ajunge la nivelul ei.

— Omul pe care îl cunoști drept Nick a mințit, ne-a dus de nas. Ne-a mințit pe toți.

— Dar…

Jane se lupta să înțeleagă ce îi spusese Jasper.

— Agentul Barlow ne-a spus în salon că mama lui Nick îl trimisese în California să locuiască împreună cu bunica lui. Asta este aceeași poveste pe care ne-a spus-o Nick.

— Mama adevăratului Nick l-a trimis în vest.

Jasper se căznea să își alunge frustrarea din voce.

— A lăsat o fată însărcinată acasă. Ai lui nu au vrut ca viața lui să se termine. L-au trimis să trăiască alături de bunica lui. Partea asta era adevărată, despre mutare, dar restul au fost doar niște prostii menite să ne facă să ne fie milă de el.

Jane nu mai avea întrebări, pentru că nimic din toate acestea nu păreau adevărate. Mama prostituată. Bunica abuzivă. Anul fără adăpost. Acceptarea triumfătoare la Stanford.

— Nu înțelegi? Clayton Morrow a folosit o parte din adevărata poveste a lui Nick pentru a-și face minciunile credibile, a zis Jasper, apoi a așteptat, dar Jane încă nu avea cuvinte. Tu auzi ce spun, Jinx? Nick, sau Clayton Morrow, sau oricine ar fi, a fost un impostor. Ne-a mințit pe toți. Nu era nimic altceva decât un traficant de droguri și un escroc.

„… era doar un alt escroc care conducea un cult, ca să se poată culca nestingherit cu fete drăguțe și a se juca de-a Dumnezeu cu băieții”.

Jane a simțit cum din gât îi iese un sunet. Nu un plânset, ci un hohot de râs. A auzit sunetul răsunând în încăperea mică, atât de nepotrivit cu mașinile și pompele. Și-a dus mâna la gură. Lacrimile îi șiroiau pe obraji. Râdea atât de tare, că avea crampe.

— Hristoase!

Jasper s-a ridicat din nou. O privea pe Jane de parcă aceasta își pierduse mințile.

— Jinx, vorbesc serios! Mergi la închisoare dacă nu faci o înțelegere.

Jane și-a șters ochii. L-a privit pe Andrew, atât de aproape de moarte, încât pielea îi era aproape translucidă. Asta încercase să-i spună lui Jane în mașină. Adevăratul Nick fusese colegul de cameră care îi fusese desemnat la Stanford. Îl vedea cu ușurință pe Nick convingându-l pe Andrew să joace după cum i se cântă, așa cum îl vedea pe Andrew făcând orice era nevoie pentru a fi prieten cu traficantul de droguri al mortului.

Jane s-a șters din nou la ochi. Ținea strâns mâna lui Andrew.

Nimic din toate astea nu conta. Îi ierta totul, la fel cum și el o iertase.

— Ce e în neregulă cu tine? a întrebat-o Jasper. Râzi de tâmpitul care ne-a omorât tatăl.

Acum ajungea la subiect.

— Laura Juneau l-a ucis pe tata, a spus ea.

— Crezi că cineva din nenorocitul ăla de cult face vreo mișcare fără ordinele lui?

Jasper a șuierat cuvintele printre dinții încleștați.

— E grav, Jinx. Adună-te! Dacă vrei să duci o viață cât de cât normală, va trebui să întorci spatele trupelor.

Trupelor?

— Au prins-o deja pe idioata aia din San Francisco. A furat o mașină și a împușcat un polițist.

Jasper și-a slăbit cravata în timp ce pășea în încăperea mică.

— Trebuie să vorbești înainte să o facă ea. Vor face o înțelegere cu prima persoană care vorbește. Dacă e să-ți salvăm viața, trebuie să acționăm rapid!

Jane se uita la fratele ei, care pășea nervos de colo-colo. Era lac de sudoare. Părea agitat, ceea ce, pentru oricine altcineva, era reacția normală. Însă cel mai mare dar al lui Jasper era abilitatea de a-și păstra mereu calmul. Jane putea număra pe

degetele de la o mână de câte ori Jasper își pierduse cu adevărat cumpătul.

Pentru prima oară în câteva ore, a dat drumul mâinii lui Andrew. S-a ridicat ca să-l învelească mai bine cu pătura. Și-a apăsat buzele pe fruntea lui rece. O clipă, și-a dorit să poată pătrunde în mintea lui, pentru că Andy știa în mod clar mult mai multe decât ea.

— Ai spus „trupe”, i-a spus Jane.

Jasper a încetat să mai umble de colo-colo.

— Poftim?

— Ai fost în Forțele Aeriene timp de cincisprezece ani. Ești în rezervă. Nu ai dezonora această lume folosind cuvântul pentru a-i descrie pe membrii unui cult.

Cu ochii minții, Jane îl vedea pe Nick bătând din palme și pregătindu-se să ofere unul dintre discursurile sale motivaționale.

— Așa ne numește Nick. „Trupele” sale.

Jasper ar fi putut să spună că blufează, dar nu se putea abține să nu arunce priviri neliniștite spre polițistul de pe hol.

— Știai despre asta. Despre Oslo, cel puțin, a adăugat Jane.

Jasper a clătinat din cap, dar nu era chiar nebunească ideea că Nick găsise un mod de a-l atrage în nebunia lor. Jasper părăsise Forțele Aeriene pentru a conduce compania. Martin tot promitea că se va retrage, apoi venea termenul, iar bătrânul găsea mereu o altă scuză pentru a rămâne în funcție.

— Spune-mi adevărul, Jasper! Trebuie să te aud spunând asta!

— Taci!

Jasper aproape că vorbea în șoaptă. Apoi a redus spațiul dintre ei, fața lui ajungând la doar câțiva centimetri de a ei.

— Încerc să te ajut să ieși din asta.

— Ai oferit bani? a întrebat Jane, pentru că o mulțime de oameni oferiseră bani cauzei.

Dintre toți însă, doar Jasper avea să beneficieze personal de umilirea publică a lui Martin.

— De ce i-aș da bani tâmpitului ăluia?

Aroganța lui Jasper l-a dat de gol. De când se știa, îl privise folosind asta ca pe o armă, dar nu o îndreptase niciodată împotriva lui Jane.

— Listarea companiei la bursă ar fi fost un lucru mult mai profitabil dacă tata era obligat să demisioneze, i-a spus Jane. Toate eseurile și discursurile lui despre Corecția Queller l-au transformat într-un personaj mult prea controversat.

Fălcile lui Jasper s-au încleștat, iar Jane și-a dat seama, privindu-l, că avea dreptate.

— Nick te mituia, a ghicit Jane.

Tâmpenia aia de cutie de metal cu trofeele lui Nick. Cât de arogant trebuie să fi fost când îi spusese lui Jasper că îi șterpelise formularele chiar de sub nas.

— Zi-mi adevărul, Jasper!

Ochii lui s-au îndreptat din nou spre polițist. Bărbatul era încă de partea cealaltă a holului, vorbind cu o asistentă.

— Sunt de partea ta, indiferent dacă mă crezi sau nu, i-a spus Jane. Nu am vrut niciodată să ți se facă rău. Am aflat despre hârtii chiar înainte să o ia totul razna.

Jasper și-a dres glasul.

— Ce hârtii?

Jane voia să-și dea ochii peste cap. Jocul ăsta nu avea niciun rost.

— Nick a furat rapoartele de intervenție cu semnătura ta pe ele. Ai semnat facturarea pentru pacienți morți, precum Robert Juneau, sau pentru cei care părăsiseră deja programul. Iar asta este fraudă. Nick te-a prins cu mâța-n sac și știu că făcea asta…

Expresia lui Jasper era aproape comică în uimirea sa. Sprâncenele i se ridicaseră complet.

Albul ochilor era complet vizibil. Gura căscată descria un cerc perfect.

— Nu știai?

Chiar când punea întrebarea, Jane și-a dat seama de răspuns. Nick îi păcălise de două ori fratele. Nu se mulțumise doar să îi ia banii. Jasper trebuia să plătească pentru că îl umilise pe Nick la masă, pentru că îl privise de sus, pentru că pusese întrebări despre trecutul lui Nick, făcând evident faptul că nu era „unul dintre ei”.

— Hristoase!

Jasper și-a lipit mâinile de perete. Era alb ca varul.

— Cred că mi se face rău.

— Îmi pare rău, Jasper, dar e în regulă!

— O să merg la închisoare. O să…

— Nu o să mergi nicăieri.

Jane a început să îl mângâie pe spate, încercând să-i alunge fricile.

— Jasper, am…

— Te rog!

Jasper a apucat-o brusc de brațe, cuprins de disperare.

— Trebuie să mă susții! Orice ar spune Nick, trebuie să…

— Jasper, eu…

— Taci, Jinx! Ascultă la mine! Putem spune – putem – că a fost Andrew, bine?

Jasper a aruncat, în sfârșit, o privire la fratele lor, care se stingea din viață la doar câțiva metri distanță.

— Le vom spune că a fost Andrew.

Jane s-a concentrat asupra durerii provocate de degetele lui, care îi ciupeau pielea.

— Mi-a falsificat semnătura în rapoarte, a zis Jasper. A mai făcut-o. Falsifica semnătura tatii pe formularele școlare, pe cecuri, pe chitanțe ale cărților de credit. Putem să adunăm dovezi pentru toate astea. Știu că tata a păstrat totul în seif. Sunt sigur că…

— Nu! a zis Jane suficient de ferm pentru a fi auzită. Nu am să te las să-i faci asta lui Andrew!

— El moare, Jinx. Ce mai contează?

— Moștenirea lui contează. Reputația lui…

— Ești țăcănită?

Jasper a scuturat-o atât de tare, că i-au clănțănit dinții.

— Moștenirea lui Andrew este la fel ca la ceilalți… E un poponar și moare ca un poponar.

Jane a încercat să se desprindă, dar Jasper a ținut-o strâns.

— Știi de câte ori l-am salvat de alți poponari în Tenderloin? Câți bani i-am dat ca să plătească orice poponar amenința să meargă la tata?

— Ellis-Anne…

— Nu are SIDA, pentru că Andy nu a reușit niciodată să i-o tragă.

Jasper i-a dat, în sfârșit, drumul. Și-a dus mâna la frunte.

— Hristoase, Jinx, tu nu te-ai întrebat niciodată de ce Nick îți băga limba pe gât sau te apuca de fund ori de câte ori Andrew era prin preajmă? Îl tachina. Vedeam cu toții, chiar și mama.

Jane înțelegea și ea acum; înțelegea mai multe semne pe care le ratase. L-a apucat din nou de mână pe Andrew. S-a uitat la chipul lui distrus de boală. Nu mai observase până atunci, dar fruntea lui se umpluse prematur de riduri din pricina faptului că își făcea mereu griji.

De ce nu-i spusese niciodată lui Jane?

Nu ar fi încetat să-l iubească. Poate că l-ar fi iubit mai mult, pentru că, dintr-odată, avea sens faptul că se urâse și se torturase o viață întreagă.

— Nu contează! i-a spus lui Jasper. Nu-i voi dezonora moartea.

— Andy e cel care și-a dezonorat moartea, i-a răspuns Jasper. Nu vezi că primește exact ceea ce merită? Cu puțin noroc, toți o vor face.

Jane a simțit cum îi îngheață sângele în vene.

— Cum poți să spui așa ceva? E fratele nostru!

— Gândește-te și tu un pic!

Jasper se adunase. Era din nou cel care încerca să controleze totul.

— În sfârșit, Andy se poate dovedi util pentru amândoi. Le poți povesti polițiștilor că el și Nick te-au răpit. Uită-te la tine; probabil că ți-au rupt nasul. Cineva a încercat să te sugrume. Andy a permis asta. A ajutat la uciderea tatălui nostru. Nu-i păsa că o să moară oameni. Nu a încercat să oprească nebunia asta.

— Nu putem…

— Ce se întâmplă cu el acum este o corecție.

Jasper invoca teoria lui Martin Queller de parcă ar fi fost dintr-odată sfânta evanghelie.

— Trebuie să acceptăm că fratele nostru este o monstruozitate. A sfidat ordinea naturală. S-a îndrăgostit de Nick. L-a adus în casa noastră. Ar fi trebuit să-l lași pe Andy să putrezească pe stradă. Eu ar fi trebuit să-l las spânzurat în subsol. Nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat fără perversiunea lui dezgustătoare.

Jane abia mai suporta să se uite la acest bărbat pe care îl admirase toată viața. Se dăduse peste cap să-l apere. Se luptase cu Andrew ca să-l ferească de rău.

— Salvează-te, Jinx! i-a spus Jasper. Salvează-mă! Încă mai putem curăța numele familiei de zoaie. Peste șase luni, poate un an, o să listăm compania la bursă. Nu va fi ușor, dar va funcționa dacă rămânem împreună. Andrew nu e altceva decât un puroi pe care trebuie să-l stoarcem din moștenirea Queller.

Jane s-a lăsat pe patul lui Andrew, cu mâna sprijinită pe piciorul lui. A repetat în tăcere cuvintele lui Jasper, pentru că, în viitor, dacă se îndoia vreodată că nu ar mai trebui să vorbească cu fratele ei, voia să-și amintească în cel mai mic detaliu tot ce spusese acesta.

— Am hârtiile, Jasper, a zis ea. Totul. O să depun mărturie în fața oricărui judecător că e

semnătura ta. Le voi spune că știai despre Oslo și că voiai să arunci totul în cârca lui Andrew.

Jasper o privea fix.

— Cum poți să îl alegi în defavoarea mea?

Jane era sătulă de bărbați care credeau că îi pot da ultimatumuri.

— Am stat aici, ascultându-te și încercând să-ți justific infracțiunile, vorbind despre Andrew de parcă ar fi un monstru, dar de tine îmi este cel mai rușine.

Jasper a râs dezgustat.

— *Mă judeci*?

— Ai fost de acord cu Oslo pentru că voiai putere și bani, și avioane private, și un alt Porsche, iar singura cale prin care puteai prelua controlul era să-l scoți pe tata din joc. Asta te face mai rău decât noi toți laolaltă. Cel puțin eu am făcut-o pentru că era ceva în care credeam. Tu, în schimb, ai făcut-o din lăcomie.

Jasper s-a îndreptat spre ușă. Jane credea că pleacă; în schimb, acesta a tras perdeaua. Polițistul și-a ridicat bărbia pentru a se asigura că e totul în regulă. Jasper i-a făcut iar semn să-și vadă de treaba lui.

Apoi s-a întors. Și-a netezit cravata.

— Nu înțelegi cum funcționează acest lucru, i-a spus lui Jane.

— Atunci, explică-mi!

— Tot ce ai spus este adevărat. Ticăloșia academică a tatălui nostru punea în pericol listarea la bursă. Aveam să pierdem milioane. Investitorii noștri voiau să plece, dar el refuza.

— Așa că ai crezut că șmecheria cu plicurile cu vopsea va rezolva problema.

— Nu există niciun truc, Jinx. Avem de-a face cu oameni foarte, foarte bogați. Vor fi foarte supărați dacă vor pierde bani din cauza unei scârbe răsfățate care nu-și poate ține gura!

— Eu o să merg la închisoare, Jasper.

Să audă cuvintele rostite cu voce tare nu a speriat-o atât de mult pe cât credea că se va întâmpla.

— O să povestesc FBI-ului tot ce am făcut. Nu-mi pasă de pagubele colaterale. Singura modalitate de a ispăși pentru atrocitățile pe care le-am săvârșit este să ne ridicăm și să spunem adevărul.

— Ești într-adevăr atât de proastă, încât să crezi că ei nu ne pot omorî în pușcărie?

— Ei?

— Investitorii!

Jasper o privea de parcă era o copilă încăpățânată cu care avea de furcă.

— Știu prea multe. Nu e vorba doar de fraudă. Habar n-ai ce fel de tâmpenii făcea tata ca să umfle cifrele. Eu nu o să supraviețuiesc în închisoare, Jinx. Oamenii ăștia nu pot risca să închei o înțelegere cu autoritățile ca să-mi salvez pielea. Mă vor omorî și apoi te vor omorî și pe tine.

— Sunt oameni bogați, nu tâlhari.

— *Noi* suntem bogați, Jinx! Uită-te la ce i-a făcut tata lui Robert Juneau. Uită-te la ce i-am făcut noi trei lui. Jasper și-a coborât vocea: Chiar crezi că suntem singura familie din lume capabilă să conspire pentru a-și ucide dușmanii cu sânge rece?

Jasper se aplecase deasupra ei.

Jane s-a ridicat pentru a-l sili să se dea înapoi.

— Îți semnezi condamnarea la moarte dacă rostești un singur cuvânt împotriva lor.

Jasper a împuns-o cu degetul în piept.

— Te vor urmări și o să te trezești cu un glonț în cap!

Jane și-a dus mâna brusc la burtă.

„Dă-l pe el la schimb!”

— Nu glumesc când spun asta, a zis Jasper.

— Și crezi că eu o fac? Nu trebuie să mă gândesc doar la mine.

Jasper a privit în jos, spre burta lui Jane. Și el își dăduse seama.

— De aceea, trebuie să te gândești bine ce vei face. În închisoare nu au grădiniță.

„Dă-i la schimb pe toți!”

— Oamenii ăștia au o memorie a dracului de bună. Dacă faci ceva împotriva lor…

— Cât e ceasul?

— Poftim?

Jane i-a întors mâna, astfel încât să-i poată vedea ceasul: trei dimineața.

— Asta e ora pentru Chicago?

— Știi că o schimb mereu când aterizez.

Ea i-a lăsat mâna jos.

— Du-te acasă, Jasper! Nu vreau să te mai văd niciodată!

Părea uluit.

— Trăiește-ți viața coruptă! Culcă-te cu cine vrei! Ține-i fericiți pe oamenii tăi periculoși, dar amintește-ți că am acele hârtii, și pot să arunc viața ta și viața lor în aer oricând îmi vine.

— Nu face asta!

— Ce fac nu mai e treaba ta. Nu am nevoie de tine ca să mă salvezi. Mă salvez singură.

El a izbucnit în râs, apoi și-a dat seama că Jane era serioasă.

— Sper că ai dreptate, Jinx, pentru că dacă vreunul dintre rahaturile tale îmi explodează în față, nu voi ezita să le spun cum să te găsească. Tu ai ales așa.

— Să fii sigur că am făcut-o! i-a spus Jane. Iar dacă cineva vine să mă caute, voi folosi acele hârtii pentru a mă asigura că te vei scufunda odată cu mine.

Jane a tras înapoi perdeaua care le oferea un pic de intimitate, apoi a deschis ușa.

Polițistul se întorsese deja. Mâna îi era pe armă.

— Spune-le celor de la FBI că au mai puțin de trei ore la dispoziție pentru a-mi oferi un târg sau va avea loc o explozie uriașă la New York!

26 august 2018

15.

Andy a simțit cum vârful degetului îl alunecă prin gaura din piele.

Fusese împușcată.

Și-a dat ușor capul pe spate, sprijinindu-l de perete. A tras aer printre dinți și a încercat să nu leșine.

Edwin Van Wees era pe podeaua biroului său. Sticlă spartă era împrăștiată în jurul cadavrului său. Bucăți de hârtie. Sânge. MacBook-ul pe care Andy îl folosise pentru a afla informații despre mama ei.

Laura!

Andy a întins mâna, atingând cu degetele marginea telefonului. Ecranul era crăpat. A închis ochii, ascultând concentrată. Era oare vocea mamei ei? Era încă la telefon?

Un țipăt de femeie a răsunat din cealaltă parte a casei.

Inima lui Andy aproape s-a oprit.

Al doilea țipăt a fost mai puternic, întrerupt brusc de o bufnitură.

Andy și-a încleștat maxilarul ca să nu țipe și ea.

Clara!

De data asta, Andy nu putea să înlemnească și gata! Trebuia să facă ceva! Picioarele îi tremurau în timp ce încerca să se împingă în sus ajutându-se de perete. Durerea era sfâșietoare. Trebuia să se cocoșeze pentru a opri crampele care o chinuiau. Sângele picura din gaura făcută de glonț. Picioarele îi tremurau în timp ce încerca să înainteze. Era din vina ei. Totul! Laura o avertizase să fie atentă și să stea liniștită, iar Andy îi condusese aici.

Pe *ei.*

Să-l omoare pe Edwin. Și pe Clara.

Umărul lui Andy aluneca de-a lungul peretelui în timp ce încerca să o găsească pe Clara, să se predea, să oprească acest groaznic dezastru pe care îl crease. Picioarele i s-au împiedicat de covor. Durerea o săgeta. Capul i s-a lovit de fotografiile care împodobeau holul. A fost nevoită să se oprească pentru a-și recăpăta răsuflarea. Ochii ei nu reușeau să focalizeze. S-a holbat la imaginile de pe perete. Diferite cadre, diferite ipostaze, unele color, altele alb-negru. Clara și Edwin cu două femei cam de vârsta lui Andy. Câteva instantanee ale femeilor când erau mai tinere, la liceu, la grădiniță, și apoi…

Andy copilă în zăpadă.

Andy a încremenit când a privit la fotografia cu ea în copilărie.

Era mâna lui Edwin cea pe care o ținea? Fotografia alăturată o arăta pe bebelușa Andy în poală la Clara și Edwin. Laura o tăiase pe Andy din viața lor și o suprapusese peste fotografia falșilor bunici Randall.

— Frumos, nu?

Andy a întors capul. Se aștepta să-l găsească pe Mike, dar era o voce de femeie. O femeie pe care o cunoștea prea bine.

Paula Kunde stătea în capătul holului.

Și ținta spre Andy un revolver care îi părea cunoscut.

— Mulțumesc că ai lăsat asta pentru mine în mașină! Ai șters numărul de serie sau a făcut-o mami?

Andy nu a răspuns. Nu-și mai putea recăpăta suflul.

— Hiperventilezi! a comentat Paula. Ridică telefonul!

Andy a întors capul. Mobilul era pe podea, în spatele ei. În liniștea care se lăsase, își auzea mama bocind.

— Iisuse!

Paula a străbătut holul, a ridicat telefonul și l-a lipit de ureche.

— Taci, Curvă Proastă!

Laura însă nu a tăcut. Vocea ei era plină de furie. Paula a pornit difuzorul.

— … un singur fir de păr…

— Moare.

Paula a zâmbit la tăcerea bruscă a Laurei. Apoi a dus telefonul sub bărbia lui Andy.

— Spune-i, scumpo!

Andy și-a încleștat mâna în lateral. Simțea cum din ea îi curge sânge.

— Andrea? a spus Laura. Te rog, vorbește cu…

— Mamă…

— O, draga mea! a strigat Laura. Te simți bine?

Andy a izbucnit, un strigăt sugrumat înălțându-se dinlăuntrul său:

— Mamă…

— Ce s-a întâmplat? Te rog, oh, Doamne, te rog, spune-mi că ești teafără!

— Eu…

Andy nu știa dacă poate rosti cuvintele.

— Am fost împușcată. M-a împușcat în…

— Ajunge!

Paula a ridicat arma, iar Andy a tăcut.

— Știi ce vreau, Curvă Proastă! i-a spus ea Laurei.

— Edwin…

— E mort.

Paula a ridicat sprâncenele spre Andy, de parcă ar fi fost un joc.

— Idioato! i-a șuierat Laura. El e singurul care știe…

— Termină cu prostiile tale! a repezit-o Paula. Știi tu unde este. De cât timp ai nevoie?

— Pot… Laura s-a oprit un pic, apoi a răspuns: Două zile!

— Sigur, nicio problemă!

Paula i-a rânjit lui Andy.

— E posibil ca fiica ta să intre în stare de șoc înainte să crape din cauza hemoragiei.

— Ticăloasă nenorocită ce ești!

Andy era zguduită de schimbul de cuvinte pline de ură. Nu-și auzise niciodată mama vorbind așa.

— Îți tai gâtul dacă te atingi de fiica mea. Mă înțelegi? a strigat Laura.

— Curvă proastă! i-a răspuns Paula. Chiar acum îi fac rău.

Andy a văzut o străfulgerare.

Apoi totul s-a înnegrit.

•

Andy și-a dat seama că ceva nu e în regulă chiar înainte de a deschide ochii. Nu a avut un moment în care și-a amintit totul, pentru că nu uitase nicio clipă ce se întâmplase.

Fusese împușcată. Era în portbagajul unei mașini. Mâinile și picioarele îi erau prinse în niște cătușe. În jurul taliei îi fusese prins cu bandă adezivă un prosop, pentru a opri sângerarea. Călușul care îi fusese îndesat în gură avea o minge de cauciuc care îi îngreuna respirația, pentru că nasul îi era plin de sânge după ce fusese pocnită cu pistolul peste față și își pierduse cunoștința.

La fel ca în cazul tuturor celorlalte lucruri, Andy își amintea loviturile de revolver. Nu leșinase cu adevărat. Mai degrabă se simțise ca și cum fusese prinsă între somn și veghe. Când Andy era la școala de arte, tânjise după această stare, pentru că acolo își găsea cele mai bune idei. Aparent, mintea îi era goală, însă, în realitate, trecea prin diferitele nuanțe de alb și negru pe care le făcea cu creionul.

Suferise o comoție cerebrală?

Ar fi trebuit să fie panicată, însă panica gâlgâise parcă înapoi, de parcă ar fi fost apa care trece printr-un canal de scurgere. Când se întâmplase? Acum o oră? Acum două ore? Sentimentul suprem cu care se lupta acum era de disconfort intens. Buza îi era despicată. Obrazul părea învinețit. Ochiul îi era umflat. Mâinile îi erau amorțite. Nu-

și mai simțea deloc încheieturile. Dacă stătea întinsă așa cum trebuie, cu coloana îndoită, dacă respirația îi rămânea superficială, durerea arzătoare din lateral era suportabilă.

Vina era o altă problemă.

Andy continua să vadă cu ochii minții ce se întâmplase la fermă, încercând să identifice punctul în care totul o luase razna. Edwin îi spusese să plece. Ar fi putut Andy să o facă înainte ca pieptul cămășii lui să fie făcut franjuri de gloanțele care îi ciuruiseră spatele?

A închis ochii strâns.

Clic-clic-clic-clic.

Butoiașul revolverului învârtindu-se.

Andy a încercat să analizeze cele două țipete diferite ale Clarei, uimirea din primul și bufnitura care îl întrerupsese pe al doilea. Nu o palmă sau o lovitură de pumn. Paula o lovise pe Andy cu revolverul. Oare Clara avusese o soartă similară? Oare se trezise amețită în propria bucătărie, apoi ieșise pe hol și îl găsise pe Edwin zăcând mort?

Sau nu mai deschisese ochii deloc?

Andy a strigat când mașina a dat într-o groapă de pe drum.

Paula a încetinit la o curbă. Andy a simțit schimbarea vitezei și efectul forței de gravitație. Strălucirea luminilor stopurilor de frână a destrămat întunericul. Andy a văzut că piesa sistemului de deblocare a portbagajului în situații de urgență fusese distrusă de Paula, astfel încât prizoniera să nu poată scăpa.

Se aflau într-o mașină închiriată, cu plăcuțe de înmatriculare de Texas. Atât reușise Andy să vadă când fusese împinsă în portbagaj. Paula nu putea să zboare cu avionul dacă era înarmată. Probabil că venise cu mașina din Austin, la fel ca Andy, dar Andy îl verificase când și când pe Mike, ceea ce însemna că Paula știa exact unde va ajunge Andy în cele din urmă. Căzuse singură în mâinile scârbei.

Andy simțea gust de bilă în gât.

De ce nu o ascultase pe mama ei?

Mașina a încetinit din nou, apoi s-a oprit.

Paula se mai oprise o dată. Acum douăzeci de minute? Treizeci?

Andy nu era sigură. Încercase să numere, dar ochii i se tot închideau, și trebuia să se trezească și să o ia de la capăt.

Era pe moarte?

Creierul îi părea ciudat de indiferent la tot ce se întâmpla. Era îngrozită, dar inima nu-i bătea prea tare, iar mâinile nu-i erau transpirate. O durea, dar nu hiperventila, nu plângea și nici nu implora să se oprească.

Era în stare de șoc?

Andy a auzit clicul făcut de semnalizare.

Mașina a ajuns pe un drum cu pietriș.

Andy încerca să nu-și amintească de toate filmele de groază care începeau cu o mașină care circula pe un drum cu pietriș și ajungea într-un loc de campare pustiu sau la o cabană abandonată.

— *Nu*! a rostit ea cuvântul cu voce tare în întunericul portbagajului.

Nu avea să îngăduie panicii să se intensifice din nou pentru că asta avea să o facă oarbă la orice posibilă ocazie de evadare. Andy era ostatică. Laura avea ceva ce Paula își dorea.

Paula nu avea să o ucidă pe Andy până nu obținea acel lucru.

Corect?

Frânele au scrâșnit când mașina s-a oprit din nou. De data aceasta, și motorul s-a oprit. Portiera șoferului s-a deschis, apoi s-a închis.

Andy a așteptat să se deschidă portbagajul. Își făcuse în minte toate scenariile posibile privind ceea ce urma să facă atunci când o vedea din nou pe Paula, dar în primul rând să sară în picioare și să o pocnească pe scârbă în față. Problema era că aveai nevoie de mușchii abdominali pentru a te ridica în picioare, iar Andy abia putea să respire

fără să simtă o lampă cu flăcări arzând-o într-o parte.

Și-a lăsat capul să se sprijine pe podeaua portbagajului. A ascultat. Tot ce auzea era răcirea blocului motor.

Clic-clic-clic-clic.

Asemenea butoiașului unui pistol care se învârte, dar mai lent.

Andy a început să numere, ca să-și găsească ceva de făcut. Blocată în Reliant, apoi în camioneta lui Mike, vreme de atâtea ore, devenise genul de persoană care spunea lucrurile cu voce tare doar pentru a destrăma monotonia.

— Unu, a mormăit ea. Doi… Trei…

Ajunsese la nouă sute optzeci și cinci când portbagajul s-a deschis în sfârșit.

Andy a clipit. Afară era întuneric, iar luna nu se vedea pe nicăieri. Singura lumina venea de la scara de vizavi de portbagajul deschis. Habar n-avea unde se află; probabil era vorba de un alt motel de rahat, dintr-un alt oraș de rahat.

— Uită-te la mine!

Paula a vârât revolverul sub bărbia lui Andy.

— Să nu te joci cu mine, că te împușc din nou! Bine?

Andy a încuviințat cu o mișcare din cap.

Paula a îndesat arma în betelia blugilor, apoi a vârât cheile în cătușe. Andy a gemut de ușurare când brațele și picioarele i-au fost în sfârșit eliberate. S-a agățat de călușul rotund. Curelele din piele roz au sărit în spate. Arăta precum un articol dintr-un catalog *Cincizeci de umbre ale lui Grey.*

Paula a scos din nou revolverul. A aruncat o privire prin parcare.

— Ieși și îți ții gura!

Andy a încercat să se miște, dar rana și lunga perioadă în care fusese captivă au împiedicat-o.

— Hristoase!

Paula a tras-o în sus pe Andy.

Andy nu putea decât să se rostogolească, căzând pe bara de protecție și prăvălindu-se la pământ. O durea atât de tare trupul, încât nu putea să localizeze o singură sursă. Din gură îi curgea sânge. Își mușcase limba. Simțea înțepături în picioare pe măsură ce circulația revenea la normal.

— Ridică-te!

Paula a apucat-o pe Andy de braț și a tras-o în picioare.

Andy a urlat de durere, aplecându-se de talie pentru a opri spasmele.

— Nu te mai văita! a repezit-o Paula. Pune asta pe tine!

Andy a recunoscut tricoul polo alb cu nasturi din valiza albastră Samsonite. O parte din geanta Laurei de la depozitul Carrollton.

— Grăbește-te!

Paula s-a uitat din nou de jur-împrejur prin parcare în timp ce o ajută pe Andy să-și pună tricoul.

— Dacă ai vreo intenție să țipi, ia-ți gândul! Pe tine nu te pot împușca, dar pot împușca pe oricine încearcă să te ajute.

Andy a început să se încheie la nasturi.

— Ce i-ai făcut Clarei?

— Mămicii numărul doi?

Paula a chicotit când a văzut expresia lui Andy.

— Te-au crescut aproape doi ani, ea și Edwin. Știai asta?

Andy încerca disperată să nu aibă nicio reacție. În concluzie, și-a ținut capul plecat, urmărind cum degetele încheiau nasturii.

Oare Edwin o privise ca un tată pentru că era tatăl ei?

— Au vrut să te țină, a spus Paula, dar Jane te-a luat cu ea, pentru că e genul de scârbă egoistă.

Paula o privea cu atenție pe Andy.

— Se pare că nu te miră să auzi că numele real al mamei tale este Jane.

— De ce l-ai omorât pe Edwin?

— Iisuse, puștoaico! a exclamat Paula în timp ce lua niște cătușe din portbagaj. Tu ai fost toată viața dusă de nas?

— Din câte se pare! a mormăit Andy.

Paula a trântit portbagajul. Apoi a ridicat două pungi de plastic într-o mână. Arma a fost vârâtă din nou în betelia blugilor, dar femeia și-a ținut mâna pe patul acesteia.

— Mișcă!

— Edwin e…

Andy a încercat să se gândească la un mod inteligent de a o păcăli pe Paula să mărturisească adevărul, dar creierul ei era incapabil de orice acrobație.

— Edwin e tatăl meu?

— Dacă ar fi fost tatăl tău, te-aș fi împușcat deja în piept și te-aș fi aruncat într-o râpă! a răspuns Paula și i-a făcut semn lui Andy să se miște. Sus, pe scări!

Lui Andy i s-a părut relativ ușor să meargă, dar urcatul scărilor aproape că a rupt-o în două de durere. Își ținea mâna pe partea cu rana, dar nu reușea în niciun fel să oprească senzația de cuțit răsucindu-i-se în carne.

De fiecare dată când își ridica piciorul, voia să țipe. Dacă țipa, probabil că avea să îi scoată pe oameni din camere, după care Paula avea să îi împuște și apoi Andy avea să aibă și alte morți pe conștiință în afară de cea a lui Edwin Van Wees și a Clarei Bellamy.

— Stânga, a spus Paula.

Andy mergea pe un hol lung și întunecat. Prin fața ochilor îi jucau umbre. Îi revenise și greața. Durerea surdă redevenise ascuțită. A trebuit să se sprijine cu mâna pe perete, astfel încât să nu cadă. De ce accepta totul ca un leming? De ce nu țipase în parcare? Oamenii nu mai alergau ca pe vremuri să le dea ajutor celor năpăstuiți. Sunau la poliție, iar poliția…

— Aici!

Paula a fluturat cheia pentru a deschide ușa.

Andy a intrat prima în cameră. Luminile erau deja aprinse. Două paturi *queen-size*, un televizor, un birou, o mică masă rotundă cu două scaune asortate. Baia era lângă ușă. Draperiile erau trase peste fereastra care probabil dădea spre parcare.

Paula a aruncat pungile de plastic de la băcănie pe masă. Sticle de apă. Fructe. Chipsuri.

Andy a adulmecat. Sângele îi curgea pe gât. Avea senzația că toată partea stângă a feței îi e umplută cu apă fierbinte.

— În regulă!

Mâna Paulei se sprijinea pe butoiașul pistolului.

— Dă-i înainte și țipă, dacă vrei! Toată aripa e goală și, oricum, ăsta nu e genul de hotel unde oamenii își fac griji dacă aud o fată cerând ajutor.

Andy o privea pe femeie cu toată ura de care era în stare.

Paula rânjea, hrănindu-se parcă din această furie.

— Dacă trebuie să faci pipi, acum e momentul! Nu o să te invit și a doua oară.

Andy a încercat să închidă ușa băii, dar Paula a oprit-o. Femeia a privit-o pe Andy cum se așază pe closet fără să se folosească de mușchii abdominali. Un țipăt a alunecat de pe buzele lui Andy în timp ce fundul îi atingea colacul. Trebuia să se aplece peste genunchi pentru a ține durerea sub control. În mod normal, vezica lui Andy nu era cine știe ce plină, dar, după atâta stat în mașină, fata nu a avut nicio problemă să se ușureze.

Să se ridice în picioare era o altă chestiune delicată. Genunchii au început să se îndrepte, apoi Andy s-a așezat din nou pe toaletă, gemând.

— Oh, la dracu'!

Paula a smucit-o pe Andy în sus de subsuoară. I-a tras fermoarul și i-a închis nasturii de parcă ar fi avut trei ani, apoi a împins-o în cameră.

— Du-te și așază-te la masă!

Andy a rămas cu spatele cocoșat în timp ce se îndrepta spre scaunul șubred. Partea corpului în care fusese împușcată i se părea că fusese lovită de fulger.

Paula a împins scaunul de sub masă.

— Trebuie să faci ce spun, când spun!

— Să te ia dracu'!

Cuvintele au scăpat de pe buzele lui Andy înainte să le poată opri.

— La fel și pe tine!

Paula a apucat-o pe Andy de brațul stâng. I-a prins o cătușă de încheietura mâinii, apoi și-a vârât mâna sub masă și a atașat cealaltă parte a cătușei de baza metalică.

Andy a tras când s-a simțit captivă. Masa a zornăit, iar ea și-a apăsat fruntea de blat.

De ce nu se dusese în Idaho?

— Dacă mama ta a prins primul zbor înseamnă că va fi aici peste cel puțin încă două ore, a spus Paula.

Aceasta a scos o sticlă de Ibuprofen dintr-una din pungi. Apoi și-a folosit dinții pentru a rupe sigiliul de siguranță.

— Cât de rău doare?

— De parcă aș fi fost împușcată, psihopata dracului!

— Mda, corect!

În loc să fie enervată, Paula părea încântată de furia lui Andy. A pus patru capsule gelatinoase pe masă. A deschis una dintre sticlele cu apă.

— Grătar sau obișnuit?

Andy s-a holbat la ea.

Paula a ridicat două pungi cu chipsuri de cartofi.

— Trebuie să mănânci ceva sau vei avea o durere de burtă din cauza pastilelor.

Andy nu știa ce să spună, în afară de „Grătar".

Paula a deschis punga cu ajutorul dinților. Apoi a desfăcut două sandviciuri.

— Muștar și maioneză?

Andy a încuviințat cu o mișcare din cap, urmărind-o pe nebuna care o împușcase și o răpise cum folosește un cuțit de plastic pentru a întinde maioneză și muștar pe pâinea sandviciului ei cu curcan.

De ce se întâmpla asta?

— Mănâncă cel puțin jumătate!

Paula i-a întins sandviciul și a început să pună muștar pe al ei.

— Vorbesc serios, puștoaico! Jumătate. Atunci poți să iei pastilele!

Andy l-a ridicat, dar apoi în minte i-a venit o imagine stupidă cu sandviciul țâșnindu-i prin gaura făcută de glonț. Apoi și-a amintit:

— Nu trebuie să mănânci înainte de operație.

Paula și-a ațintit privirea asupra ei.

— Glonțul. Adică, dacă… atunci când… ajunge mama aici și…

— Nu îl vor scoate. E mai ușor să lași glonțul să rămână înăuntru. Infecția e cea care ar trebui să te îngrijoreze. Rahatul ăsta te poate ucide.

Paula a aprins televizorul. A butonat până când a găsit Animal Planet, apoi a oprit sunetul.

Pitbulli și condamnați.

— Asta e un episod bun.

Paula s-a răsucit înapoi pe scaun. A stors niște maioneză pe sandvici.

— Ce bine era să fi avut programul ăsta la Danbury!

Andy o privea folosind cuțitul de plastic pentru a întinde uniform maioneza pe pâine.

Chestia asta ar fi trebuit să i se pară ciudată, dar nu se întâmpla așa. Și de ce ar fi fost? Andy începuse săptămâna privindu-și mama ucigând un puști, apoi Andy omorâse un asasin plătit, după care fugise și lovise un bătăuș în boașe, și ajutase ca unul sau poate doi oameni să fie uciși, așa că de ce nu i s-ar fi părut natural să fie încătușată de o masă, urmărind niște pușcăriași eliberați condiționat cum încearcă să ajute niște animale

abuzate, în compania unei profesoare universitare escroace și psihopate?

Paula a unit din nou feliile de pâine ale sandviciului. Și-a tras de la gât eșarfa pe care o purtase și cu două zile și jumătate în urmă, în Austin.

— Am crezut că cineva a încercat să te sufoce.

Paula a luat o înghițitură mare. Vorbea cu gura plină.

— Sunt răcită. Trebuie să-ți ții gâtul la căldură pentru a opri tusea.

Andy nu s-a deranjat să corecteze sfatul de sănătate de-a dreptul tâmpit.

O răceală era explicația pentru vocea aspră a Paulei, dar Andy a spus:

— Ochiul tău…

— Nenorocita de maică-ta! Paulei i-a căzut mâncare din gură, dar a continuat să vorbească: M-a lovit în cap. Nu au făcut mare lucru pentru mine în închisoare. Cel stâng s-a albit, iar la cel drept am făcut o infecție. Încă e sensibil la lumină, de-asta port ochelari de soare. Mulțumită mamei tale, acesta este aspectul meu fizic de treizeci și doi de ani încoace.

Iată niște calcule interesante!

— Ce mai vrei să știi? a întrebat-o Paula.

Andy simțea că nu mai are nimic de pierdut, așa că a spus:

— Tu l-ai trimis pe tipul ăla acasă la mama, nu? Să o tortureze?

— Samuel Godfrey Beckett.

Paula a pufnit, apoi a tușit când sandviciul i-a intrat pe cealaltă parte.

— Și-a meritat banii chiar și doar pentru numele ăsta tâmpit. M-am gândit că Jane va ceda cu siguranță. N-a fost niciodată bună la confruntări. Dar, dacă ne gândim bine, l-a ucis pe puștiul acela de la restaurant. Să fac pe mine și mai multe nu, când i-am recunoscut mutra la știri. *Afurisita de*

Laura Oliver! Trăind pe o nenorocită de plajă, în timp ce noi, ceilalți, am putrezit în închisoare.

Andy și-a lipit limba de cerul gurii. Pistolul era încă vârât în blugii Paulei, dar mâinile acesteia erau ocupate cu mâncarea. Oare putea Andy să împingă masa în burta Paulei, apoi să-și întindă mâna liberă și să înhațe arma?

— Ce altceva mai vrei să știi, fată?

Andy calcula mintal mișcările. Niciuna dintre ele nu mergea. Încheietura încătușată era întinsă prea mult pe sub masă. Ar fi ajuns să se omoare singură dacă se întindea cu mâna liberă după armă.

— Haide! a zis Paula, mușcând o altă bucată de sandvici. Pune-mi toate întrebările pe care nu i le poți pune maică-tii!

Andy s-a uitat în altă parte. La cuvertura hidoasă cu model floral de pe pat. La ușa aflată la aproape șase metri distanță. Paula îi oferea totul, dar, după ce căutase atâta timp, Andy nu mai dorea doar răspunsuri. Voia o explicație, iar pe asta nu o putea obține decât de la mama ei.

Paula a căutat un șervețel în geantă.

— O faci pe timida cu mine?

Andy nu a vrut, dar a întrebat:

— De unde să știu că o să-mi spui adevărul?

— Sunt mai cinstită decât curva aia pe care o numești mamă.

Andy a început să-și mestece vârful limbii deja dureroase pentru a se înfrâna.

— Pe cine ai omorât?

— Pe o curvă care a încercat să mă înjunghie în închisoare. Nu au putut să mă acuze pentru Norvegia. Ce s-a întâmplat cu Maplecroft nu a fost vina mea. Quarter a fost cel care a smucit-o. Celelalte lucruri nu erau pe tarlaua mea.

Paula s-a oprit din mestecat.

— Am pledat vinovată că am fugit de la locul crimei. Asta mi-a adus șase ani de pușcărie, cu curva pe care am înjunghiat-o a fost legitimă

apărare, dar mi-au dat douăzeci de ani. Altă întrebare!

— Cum ți-ai găsit slujba la universitate?

— Căutau să angajeze pe cineva pentru diversitate și am avut noroc cu povestea mea de criminală spășită. Altă întrebare!

— Clara e teafără?

— Ha, bună încercare! Ce zici de asta: de ce o urăsc pe curva proastă de maică-ta?

Andy a așteptat, dar la fel a făcut și Paula.

Andy a adoptat un ton cât mai plictisit și mai dezinteresat cu putință și a zis:

— De ce o urăști pe mama?

— Pentru că s-a întors împotriva noastră. A noastră, a tuturor, cu excepția lui Edwin și a Clarei, dar asta a fost doar pentru că voia să îi controleze.

Paula a așteptat o reacție pe care Andy nu a reușit să i-o ofere.

— Jane a fost introdusă într-un program de protecție a martorilor în schimbul mărturiei ei. A fost o înțelegere bazată pe nepotism pentru că literalmente ticăia ceasul. Mai aveam pregătită o bombă, dar gura ei mare și spurcată a oprit totul.

Andy a cercetat expresia Paulei, căutând să descopere semnele unei minciuni, dar nu a văzut nimic de felul ăsta.

„Program de protecție a martorilor”.

Andy a încercat să-și pună mintea la contribuție, pornind de la informațiile abia aflate și încercând să descopere cum o făceau toate astea să se simtă. Laura o mințise, dar Andy se obișnuise deja cu faptul că mama ei mințea. Poate că ceea ce simțea era un sentiment de ușurare. În tot acest timp, Andy presupusese că Laura era o criminală. Și era o criminală, dar, de fapt, făcuse ceva bun dându-i în vileag pe toți.

Corect?

— Totuși, curcanii au trimis-o la închisoare timp de doi ani. Pot face asta, să știi. Chiar și cu

programul de protecție a martorilor. Iar Jane a făcut niște porcării urâte. Cu toții am făcut, dar a fost pentru binele cauzei. Jane însă a făcut-o pentru că era o scârbă răsfățată care se plictisea cheltuind banii lui taică-său.

— QuellCorp, a zis Andy.

— Miliarde, a continuat Paula. Toți făcuți din suferință și exploatarea celor bolnavi.

— Așadar, mă dai la schimb pentru bani?

— În niciun caz. Nu vreau banii ei plini de sânge. Asta nu are nimic de-a face cu QuellCorp. Familia s-a destrămat cu ani în urmă. Niciunul dintre ei nu are vreo legătură cu asta. Cu excepția faptului că adună bani din acțiuni.

Andy se întreba dacă de aici proveneau banii din Reliant. Trebuia să plătești impozite pe câștigurile din acțiuni, dar dacă Laura era într-un program de protecție a martorilor, atunci totul ar fi fost la vedere.

Corect?

— Jane nu ți-a povestit nimic din toate astea? a întrebat-o Paula.

Andy nu s-a deranjat să confirme ceea ce femeia știa deja.

— Ți-a spus cine e tatăl tău?

Andy și-a ținut gura. Știa cine era tatăl ei.

— Nu vrei să știi?

Gordon era tatăl ei. El o crescuse, avusese grijă de ea, îi suportase tăcerile nebunești și indecizia.

Paula a scos un oftat greu, dezamăgit.

— Nicholas Harp. Chiar nu ți-a spus niciodată?

Andy simțea cum îi sporește curiozitatea, dar nu dintr-un motiv evident. Recunoscuse numele de pe pagina Wikipedia. Harp murise din pricina unei supradoze cu câțiva ani înainte de nașterea lui Andy.

— Minți! i-a spus Paulei.

— Nu, nu mint. Nick este liderul Armatei Schimbării Lumii. Toată lumea ar trebui să-i știe numele, dar mai ales tu…

— Pe Wiki scria că Clayton Morrow…

— Nicholas Harp. Acesta este numele ales de tatăl tău. Jumătate din rahatul ăla de pe Wikipedia este minciună. Cealaltă jumătate este pură speculație.

Paula s-a aplecat peste masă, entuziasmată.

— Armata Schimbării Lumii a reprezentat ceva. Chiar aveam de gând să schimbăm lumea. Atunci mama ta și-a pierdut tupeul, și totul s-a transformat într-un spectacol de rahat.

Andy a clătinat din cap, pentru că membrii grupării nu făcuseră decât să omoare oameni și să terorizeze o țară întreagă.

— Profesoara aceea care a fost ucisă la San Francisco. Majoritatea oamenilor din grupul tău sunt morți. Martin Queller a fost asasinat.

— Vrei să spui, bunicul tău?

Andy s-a simțit deranjată. Nu avusese timp să facă legătura.

Martin Queller era bunicul ei.

Fusese căsătorit cu Annette Queller, bunica ei.

Ceea ce însemna că Jasper Queller, miliardarul ăla tâmpit, era unchiul ei.

Era și Laura miliardară?

— În sfârșit, pui lucrurile cap la cap, nu?

Paula a vârât în gură o bucățică de carne condimentată.

— Tatăl tău stă în pușcărie de trei decenii din cauza lui Jane. Te-a ținut departe de el. Voi doi ați fi putut să aveți o relație, ai fi putut să afli cine este, dar ea ți-a refuzat această onoare.

Andy știa exact cine e Clayton Morrow și nu își dorea să aibă nimic de-a face cu el. Nu era tatăl ei mai mult decât fusese Jerry Randall. Trebuia să creadă asta, pentru că alternativa era să se ghemuiască de durere pe podea.

— Hai!

Paula s-a șters la gură cu dosul mâinii.

— Mai întreabă-mă!

Andy s-a gândit la ultimele zile, la lista necunoscutelor notate după ce o întâlnise pe Paula.

— Ce te-a făcut să te răzgândești când eram în Austin? Acum îmi spuneai să plec, iar în clipa următoare îmi spuneai să o caut pe Clara Bellamy.

Paula a dat din cap, de parcă ar fi fost de acord cu întrebarea.

— Curcanul ale cărui ouă le-ai făcut chiseliță. Mi-am dat seama că nu ai fi făcut asta dacă ai fi lucrat cu mama ta.

— Poftim?

— Curcanul. Șeriful federal.

Andy a simțit cum un val de căldură îi urcă pe gât.

— I-ai dat de l-ai săturat. Jigodia stătea pe veranda mea de o oră.

Andy și-a lăsat capul pe masă, astfel încât Paula să nu poată să-i vadă chipul.

Mike.

Șerifii federali erau însărcinați cu administrarea programului de protecție a martorilor. Puteau face câte permise de conducere voiau pentru că emiterea de documente făcea parte din jobul lor: certificate de naștere false, declarații fiscale false și chiar false necrologuri pentru un tip inventat pe nume Jerry Randall.

Andy simțea că i se strânge stomacul.

Mike era agentul care o supraveghea pe Laura. De aceea era la spital când ieșise ea. De aceea o urmărea pe Andy? Încerca oare să o ajute pentru că, fără voia ei, Andy făcea parte, de asemenea, din program?

Și oare Andy scosese din joc singura persoană care era în stare să le salveze de acest monstru?

— Hei!

Paula a ciocănit cu degetele în masă.

— Mai multe întrebări! Hai, scuipă-le! Doar nu avem nimic mai bun de făcut.

Andy a clătinat din cap. Încerca să pună cap la cap informațiile despre implicarea lui Mike de la

începutul acestei nebunii. Camioneta de pe aleea familie Hazelton, brelocul lui cu picior de iepure. Semnele magnetice pe care le schimba odată ce ajungea într-un oraș nou.

Dispozitivul de urmărire cu GPS din răcitor.

Probabil că Mike îl instalase în timp ce Andy zăcuse leșinată în motelul din Muscle Shoals. Apoi trecuse peste drum, unde se premiase cu o bere, și improvizase când Andy intrase pe ușă.

Ea presupusese că Mike era prieten cu barmanul, dar tipii ca el își făceau prieteni oriunde se duceau.

— Hei! a repetat Paula. Concentrează-te la mine, fato! Dacă nu mă distrezi, atunci te leg din nou și mă duc să-mi urmăresc emisiunile!

Andy a simțit nevoia să clatine din cap pentru a-și limpezi gândurile. Apoi și-a ridicat bărbia și a sprijinit-o de mâna liberă. Nu știa ce altceva să facă în afară de-a reveni la lista ei.

— De ce m-ai trimis să o găsesc pe Clara?

— Curva a refuzat să-mi vorbească când avea toate țiglele pe casă, iar Edwin a amenințat că o să mă dea în gât la ofițerul de eliberare condiționată. Speram că, dacă o să te vadă, asta o să îi trezească amintirile. Atunci aveam să te prind, tu aveai să-mi dai informațiile pe care le voiam și gata, sfârșit fericit pentru toată lumea! Doar că Edwin mi-a stat în cale. Dar știi ce? La naiba cu el, pentru că a fost pe mână cu Jane și a ținut-o departe de închisoare treizeci de ani!

Paula și-a îndesat o mână de chipsuri în gură.

— Mama ta a făcut parte dintr-o conspirație care viza uciderea bunicului tău. A privit-o pe Alexandra Maplecroft murind. Era acolo când Quarter a fost împușcat în inimă. A ajutat la conducerea dubei până la fermă. A fost cu noi sută la sută la fiecare pas pe care l-am făcut.

— Până când nu a mai fost, a spus Andy, pentru că asta era partea de care voia să se țină.

— Da, ei bine, am doborât Chicago Mercantile înainte să se termine totul.

Paula a surprins privirea goală a lui Andy.

— Acolo unde se schimbă mărfurile. Derivatele. Ai auzit de așa ceva? Nick era în drum spre Manhattan când l-au prins încercând să arunce în aer Bursa. Ar fi fost splendid.

Andy văzuse, ca toată lumea, avioane care loveau clădiri și camioane care culcau la pământ pietoni și toate celelalte orori. Știa că astfel de atacuri nu sunt ceva splendid, la fel cum știa că, indiferent ce încercau să doboare aceste grupuri de nebuni, întotdeauna se reconstruiau – mai mari, mai puternice, mai eficiente.

— Așadar, de ce sunt eu aici? a întrebat-o Andy pe Paula. Ce vrei de la mama?

— Ți-a luat mult să ajungi la această întrebare, a spus Paula. Jane are niște hârtii semnate de unchiul tău, Jasper.

Unchiul Jasper.

Andy nu se putea obișnui cu ideea să aibă o familie, deși nu era sigură că cei din neamul Queller erau familia pe care și-o dorea.

— Nick a fost eligibil pentru eliberare condiționată de șase ori în ultimii doisprezece ani, a spus Paula, care a mototolit punga de cartofi și a aruncat-o spre coșul de gunoi. De fiecare dată, Jasper „Blestematul" Queller urcă pe podium, etalând insigna aia stupidă de la Forțele Aeriene și pe cea cu steagul american, și începe să se plângă despre cum Nick i-a ucis tatăl, i-a infectat fratele și l-a făcut să-și piardă sora și vai, vai, vai…

— I-a infectat fratele?

— Nick nu a avut nimic de-a face cu asta. Unchiul tău era poponar. A murit de SIDA.

Andy a avut o reacție fizică de respingere a invectivei.

Paula a pufnit.

— Generația ta și fir-ar ea de corectitudine politică!

— Generația ta și fir-ar ea de homofobie!

Paula a pufnit din nou.

— Hristoase, dacă aș fi știut că tot ce trebuie ca să capeți curaj e să te împușc, ți-aș fi făcut favoarea asta în Austin.

Andy a închis ochii o secundă. Ura schimbul ăsta brutal de cuvinte.

— Ce scrie în hârtiile alea? De ce sunt atât de importante?

— Fraudă.

Paula și-a ridicat sprâncenele, așteptând ca Andy să reacționeze.

— Queller Healthcare a aruncat pacienți în stradă, dar a continuat să încaseze bani de la stat pentru îngrijirea lor.

Andy aștepta să primească mai multe detalii, dar, din câte se părea, asta era tot.

— Și…? a întrebat ea.

— Cum adică, „și…”?

— Aș putea să intru chiar acum online și să găsesc zeci de videoclipuri cu oameni săraci alungați din spitale.

Andy a ridicat din umeri.

— Reprezentanții spitalelor doar își cer scuze și plătesc o amendă. Uneori nu fac nici măcar asta. Nimeni nu își pierde slujba, poate cu excepția paznicului, care, oricum, urma ordinele.

Paula era clar uluită de nonșalanța ei.

— Tot o infracțiune rămâne.

— Bine!

— Tu urmărești vreodată știrile sau citești ziarele? Jasper Queller vrea să fie președinte.

Andy nu era chiar atât de sigură că o condamnare pentru fraudă avea să îl oprească. Paula încă lupta după regulile din anii ’80 înainte ca echipele de consilieri media și de gestionare a situațiilor de criză să devină parte a tradiției. Tot ce trebuia să facă Jasper era un turneu în care să își ceară scuze, să plângă puțin, și gata, avea să fie și mai popular decât fusese la început.

Paula și-a încrucișat înfumurată brațele.

— Ai încredere în mine, Jasper se va prăbuși la prima boare de scandal! Nu îi pasă decât de reputația familiei Queller. O să îl manipulăm ca pe o marionetă.

Lui Andy părea să îi scape ceva. Încerca să își dea seama despre ce e vorba.

— Mi-ai văzut mama la televizor. Ai angajat un tip care să o tortureze ca să pui mâna pe documentele alea, iar acum mă ții prizonieră în schimbul lor, pentru că îl vei șantaja pe Jasper, așa încât Clayton – Nick – să fie eliberat condiționat?

— Nu e cine știe ce inginerie, puștoaico!

Nici măcar inginerie pentru imbecili!

Cum naiba se combinase maică-sa cu idioții ăștia?

— Am pregătit totul pentru momentul când Nick va fi eliberat. Vom pune tablouri pe pereți și vom găsi mobilierul potrivit. Nick are un ochi formidabil pentru artă. Nu aș îndrăzni să aleg lucrurile fără el.

Andy și-a amintit de sobrietatea aproape instituțională din casa Paulei. Douăzeci de ani de închisoare, cel puțin un deceniu afară, și tot îl aștepta pe Clayton Morrow să-i spună ce să facă.

— Nick te-a pus să faci asta? a întrebat Andy, care și-a amintit ceva ce-i spusese Paula. De aceea nu m-ai omorât, corect? Pentru că sunt fiica lui?

Paula a rânjit.

— Presupun că nu ești atât de proastă pe cât pari.

Andy a auzit un telefon mobil vibrând.

Paula a căutat pungile și a găsit telefonul spart.

I-a făcut cu ochiul lui Andy înainte de a răspunde:

— Ce este, Curvă Proastă?

Sprâncenele i s-au ridicat pe frunte.

— Motelul Porter. Știu că îți e cunoscut. Camera 310.

Andy a privit-o închizând telefonul.

— Este pe drum?

— Este aici. Cred că a folosit câteva dintre miliardele Queller pentru a face rost de un zbor.

Paula s-a ridicat. Și-a aranjat arma în betelie.

— Suntem în Valparaiso, Indiana. M-am gândit că ai vrea să vezi unde te-ai născut.

Andy își mușcase deja limba, așa că a trecut la obraz.

— Curva Proastă era prea bună pentru a fi aruncată printre muritorii de rând din pușcărie. Edwin a aranjat să rămână în penitenciarul din comitatul Porter. A fost izolată tot timpul; ei, și? Asta bate la fund grijile pe care ți le faci că o să se găsească vreo scârbă să te înjunghie în spate pentru că ai spus că are fundul mare.

Creierul lui Andy nu putea procesa toate informațiile simultan.

— Dar ce-mi spui despre…, a încercat Andy.

Paula și-a scos eșarfa și a îndesat-o adânc în gura lui Andy.

— Îmi pare rău, puștoaico, dar nu pot fi distrasă de rahaturile tale!

Paula s-a așezat în genunchi și a eliberat cătușa de la baza mesei.

— Pune brațul drept dedesubt!

Andy a întins ambele brațe jos, iar Paula a închis cătușele.

— Oh! a încercat Andy.

Eșarfa îi fusese îndesată prea mult pe gât, așa că a încercat să o împingă cu limba.

— Dacă mama ta face ceea ce ar trebui să facă, o să fii bine.

Paula a scos din pungă un mosor cu frânghie pentru rufe, cu care i-a legat lui Andy gleznele de piciorul scaunului.

— În caz că-ți vine vreo idee.

Andy a început să tușească. Cu cât se chinuia mai mult să împingă în afară eșarfa, cu atât aceasta aluneca mai adânc.

— Știi că unchiul tău care a dat colțul a încercat o dată să se spânzure cu așa ceva?

Paula a întins din nou mâna în punga de plastic. A scos de acolo o foarfecă. Și-a folosit dinții pentru a rupe ambalajul.

— Nu, cred că habar nu aveai. I-a lăsat o cicatrice pe gât, aici…

Paula a folosit vârful foarfecii pentru a-i arăta pe propriul gât, chiar sub o aglomerare de alunițe întunecate.

Andy spera că femeia are cancer de piele.

— L-a salvat Jasper.

Paula a tăiat capătul mosorului de frânghie.

— Andy avea mereu nevoie să fie salvat. Ciudat că maică-ta ți-a pus numele lui!

Laurei nu-i plăcea să o strige pe Andy după numele fratelui ei mort. Tresărea de fiecare dată când folosea altceva decât Andrea.

Paula a verificat din nou cătușele, apoi nodurile, pentru a fi sigur că sunt bine strânse.

— În regulă. O să fac pipi! a spus Paula și și-a înfipt foarfeca în buzunarul de la spate. Să nu încerci vreo tâmpenie!

Andy a așteptat până când s-a închis ușa băii, apoi a căutat să facă o tâmpenie. Telefonul era încă pe masă. Era imposibil să își folosească mâinile, dar poate reușea să se folosească de cap. A încercat să mute scaunul înainte, dar arsura era atât de intensă, încât i-a venit să vomite.

Eșarfa a împins voma înapoi, în jos.

La dracu'!

Andy a început să cerceteze camera din podea până-n tavan. O găleată pentru gheață și pahare de plastic pe biroul de sub televizor. Sticle de apă. Coș de gunoi. Andy și-a înfășurat degetele în jurul bazei mesei. A testat greutatea cât a putut. Prea greu. Și, de asemenea, avea un glonț în corp. Chiar dacă reușea să-și înăbușe durerea și să ridice masa, avea să cadă din nou pe burtă, ca o plăcintă, căci gleznele îi erau legate de scaun.

La toaletă s-a tras apa. Robinetul chiuvetei a început să meargă. Paula a ieșit cu un prosop în mâini și l-a aruncat pe birou. În loc să i se adreseze lui Andy, s-a așezat pe marginea patului și s-a uitat la televizor.

Andy și-a lăsat fruntea să se odihnească pe masă. A închis ochii. A simțit cum un geamăt îi vibrează în adâncul gâtului. Era prea mult!

Totul era prea al naibii de mult!

Mike era polițist american.

Mama ei se afla în programul de protecție a martorilor.

Tatăl ei biologic era liderul unui cult deosebit de periculos.

Edwin Van Wees era mort.

Clara Bellamy…

Andy încă mai auzea în mod clar bufnitura care întrerupsese țipătul Clarei.

Zgomotul *clic-clic-clic-clic-clic* făcut de butoiașul revolverului.

Balerina și avocatul avuseseră grijă de Andy în primii ei doi ani de viață, dar ea nu-și amintea nimic despre asta.

Pe hol s-a auzit un sunet.

Inima lui Andy a tresăltat. Și-a ridicat capul.

Două ciocănituri s-au auzit la ușă, apoi a urmat o pauză, apoi s-a auzit încă o bătaie.

— Maică-ta crede că e șmecheră ajungând aici mai devreme decât a spus! a pufnit Paula și a oprit televizorul.

Și-a dus degetul la buze, de parcă Andy ar fi fost capabilă de orice altceva în afară de tăcere.

Paula avea revolverul în mână când a deschis ușa.

Mama!

Andy a început să plângă. Nu s-a putut abține. Sentimentul de ușurare era așa de copleșitor, încât simțea că inima avea să-i explodeze.

Ochii li s-au întâlnit.

Laura a clătinat din cap o dată, dar Andy nu știa de ce.

Nu faci nimic?

Acesta e sfârșitul?

Paula a înfipt arma în fața Laurei.

— Mișcă! Grăbește-te!

Laura se sprijinea de un baston din aluminiu în timp ce umbla prin cameră. Paltonul îi era înfășurat în jurul umerilor. Era trasă la față. Părea fragilă, ca o femeie care are de două ori vârsta ei.

— Ești bine? a întrebat-o ea pe Andy.

Aceasta a dat din cap, alarmată de aspectul fragil al mamei. Avusese aproape o săptămână pentru a-și reveni în urma rănilor suferite. Oare se simțea din nou rău? Făcuse o infecție din pricina rănii de la picior sau acolo unde îi intrase cuțitul în mână?

— Unde sunt?

Paula a lipit țeava pistolului de ceafa Laurei.

— Dosarele. Unde sunt?

Laura a rămas cu privirea ațintită la Andy. Era ca un fascicul de laser între ele. Andy își amintea de o privire asemănătoare, atunci când asistentele o conduseseră pe Laura în sala de operații, apoi la radioterapie sau în sala de chimio.

Aceasta era mama ei. Această femeie, această străină, fusese întotdeauna mama lui Andy.

— Haide! a spus Paula. Unde…

Laura a ridicat umărul drept, lăsându-și haina să alunece pe podea. Brațul stâng era prins într-o curea în loc să-i fie legat în talie. Un teanc de dosare era înfipt în interior. Atela de la spital dispăruse. Laura purta un bandaj Ace care îi înconjura mâna. Degetele ei umflate atârnau din deschizătură ca o limbă de pisică.

Paula a smuls dosarele și le-a deschis pe birou, sub televizor. Arma a rămas ațintită asupra Laurei în timp ce răsfoia paginile cu degetul. Capul Paulei se rotea înainte și înapoi, de parcă i-ar fi fost teamă că Laura va sări la ea.

— Astea sunt toate?

— E destul!

Laura încă nu își luase privirea de la Andy.

Ce încerca să spună?

— Crăcănează-ți picioarele!

Paula a percheziționat-o cu duritate pe Laura, pipăind-o pe tot corpul.

— Scoate-ți cureaua!

Laura nu s-a mișcat.

— Acum! a spus Paula pe un ton pe care Andy nu îl mai auzise niciodată.

Se temea Paula? Scârba neînfricată era cu adevărat speriată de Laura?

— Scoate-o! a repetat Paula.

Corpul îi era încordat. Își tot muta greutatea de pe un picior pe altul.

— Acum, Curvă Proastă!

Laura a oftat în timp ce își sprijinea bastonul de pat. Și-a atins gâtul. A găsit închiderea cu arici și, cu atenție, a deschis-o. Și-a depărtat de corp mâna înfășurată.

— Nu port un dispozitiv de urmărire.

Paula a ridicat cămașa Laurei, iar degetele au început să îi umble în jurul taliei. Ochii Laurei au găsit-o din nou pe Andy. Mama a clătinat iar din cap, o singură dată.

De ce?

Paula stătea pe pat.

— Ai ceea ce ai cerut.

Vocea Laurei era calmă, aproape rece.

— Lasă-ne să plecăm și nimeni altcineva nu va fi rănit!

Paula și-a îndesat pistolul în fața Laurei.

— Tu ești singura care va fi rănită.

Laura a dat din cap spre Andy, de parcă exact asta ar fi așteptat. S-a uitat în sfârșit la Paula.

— Eu rămân. Pe ea las-o să plece!

Nu!

Cuvântul i-a rămas lui Andy blocat în gât. Se lupta cu furie să scuipe eșarfa. *Nu*!

— Așază-te!

Paula a împins-o pe mama lui Andy pe pat. Era exclus ca Laura să se poată prinde cu un singur braț! Femeia a căzut pe o parte. Andy a observat cum chipul mamei se contorsionează de durere.

Furia a pus stăpânire pe Andy cu virulența unei febre. A început să geamă, să pufnească, făcând orice zgomot reușea.

Paula a aruncat cât colo bastonul de aluminiu.

— Fiica ta o să vadă cum mori.

Laura nu a spus nimic.

— Ia asta!

Paula a aruncat mosorul cu frânghie înspre Laura.

A prins-o cu o mână. Preț de o clipă, ochii ei s-au îndreptat spre Andy. Apoi a privit-o din nou pe Laura.

Ce? Andy voia să țipe. Ce ar fi trebuit să facă?

Laura a ridicat bobina.

— Ar trebui ca asta să mă întristeze?

— Ar trebui să te lege ca pe porc, ca să pot să te spintec.

„Să te spintec?”

Andy a început să tragă de cătușe. Și-a apăsat pieptul de marginea mesei. Durerea era aproape insuportabilă, dar trebuia să facă ceva.

— Penny, încetează cu asta!

Laura a alunecat spre marginea patului.

— Nick nu ar vrea…

— Ce naiba știi tu despre ce vrea Nick?

Paula a apucat arma cu ambele mâini. Tremura de furie.

— Ticăloasa dracului!

— Am fost iubita lui timp de șase ani. I-am născut copilul.

Laura și-a pus tălpile pe podea.

— Crezi că ar vrea ca fiica lui să asiste la uciderea brutală a celei care a adus-o pe lume?

— Ar trebui să te împușc, a spus Paula. Îmi vezi ochiul? Vezi ce mi-ai făcut?

— De fapt, sunt destul de mândră de asta.

Paula a pocnit-o pe Laura cu arma peste față.

Poc!

Andy a simțit cum i se strânge stomacul în timp ce Laura se căznea să rămână în poziție verticală.

Paula a ridicat din nou arma.

Andy a închis ochii strâns, dar a auzit zgomotul oribil al metalului care se lovește de os. Se întorcea la fermă. Edwin era mort. Clara țipase prima oară, apoi…

Clic-clic-clic-clic.

Butoiașul care se rotește în revolver.

Ochii lui Andy s-au deschis.

— Târfa dracului!

Paula a lovit-o din nou pe Laura.

Pielea se deschisese. Gura îi sângera.

Mama! strigătul lui Andy a ieșit ca un mormăit. *Mama*!

— Lucrurile o să se înrăutățească, i-a spus Paula lui Andy. Liniștește-te!

Mama! a țipat Andy. S-a uitat la Laura, apoi la armă, apoi din nou la Laura.

Gândește-te!

De ce amenința Paula că o va înjunghia pe Laura? De ce nu o împușcase pe Clara la fermă? De ce nu le împușca pe Laura și pe Andy chiar acum?

Clicul de la fermă era sunetul făcut de Paula în timp ce verifica dacă se consumaseră toate cartușele din revolver.

Nu mai avea gloanțe în pistol.

Mama! Andy a zdruncinat scaunul atât de tare, încât a început să îi curgă din nou sânge. Masa i s-a izbit de piept. Și-a răsucit încheieturile, încercând să ridice mâinile, astfel încât Laura să i le poată vedea.

Uite! a gemut Andy, încordându-și coardele vocale și implorându-și mama să fie atentă la ea.

Laura a mai încasat o lovitură cu pistolul. Capul i-a căzut într-o parte. Era năucă din cauza bătăii.

Mama! Andy a scuturat și mai tare masa. Încheieturile îi erau carne vie. A fluturat mâinile, încercând furioasă să-i atragă atenția Laurei.

— Haide, puștoaico! a zis Paula. Tot ce vei reuși să faci va fi să cazi grămadă.

Andy a mormăit, agitându-și mâinile în aer atât de tare, încât cătușele i-au tăiat pielea.

Uite!

Cu o încetineală dureroasă, ochii Laurei au reușit, în sfârșit, să se oprească asupra mâinilor lui Andy.

Patru degete ridicate la stânga. Un deget ridicat la dreapta.

Același număr de degete pe care Laura i le arătase lui Jonah Helsinger la restaurant.

De asta nu ai apăsat încă pe trăgaci. Ți-a mai rămas un singur glonț.

În timp ce Laura privea, Andy și-a ridicat degetul mare de la mâna stângă.

Șase degete.

Șase gloanțe.

Arma era goală.

Laura s-a așezat pe pat.

Paula a fost surprinsă de această revenire bruscă a victimei sale după bătaia încasată, ceea ce era exact lucrul de care avea nevoie Laura.

A înșfăcat arma cu mâna dreaptă. Mâna ei stângă a zburat prin aer, lovind-o pe Paula drept în gât.

S-a oprit totul.

Niciuna dintre femei nu mai mișca.

Pumnul Laurei era apăsat pe partea din față a gâtului Paulei.

Mâna Paulei era înfășurată în jurul brațului Laurei.

Un ceas ticăia undeva în cameră.

Andy a auzit un soi de gâlgâială.

Laura și-a smuls mâna rănită.

Un pârâiaș roșu se strecura în gulerul cămășii Paulei. Gâtul îi fusese tăiat, iar pe piele i se

deschidea o rană în formă de semilună.

Din lama de ras pe care Laura o ținea între degete picura sânge.

„Îți tai gâtul dacă te atingi de fiica mea”.

De aceea Laura nu purta atela. Avea nevoie ca degetele să îi fie libere, astfel încât să poată ține lama și să o înfigă în gâtul Paulei.

Paula a început să tușească sânge. Tremura – de data asta nu de frică, ci de furie, o furie albă și fierbinte.

Laura s-a aplecat și a șoptit ceva la urechea Paulei. Aceasta din urmă a tușit din nou.

Îi tremurau buzele. Degetele. Pleoapele.

Andy și-a lipit fruntea de masă.

Se simțea detașată de acest măcel. Nu mai era șocată de violența bruscă. Înțelegea în sfârșit seninătatea de pe chipul mamei sale când îl ucisese pe Jonah Helsinger.

Mai văzuse cândva toate astea.

O LUNĂ MAI TÂRZIU

Simțit-am Mintea cum se despicase
De parc'al meu Creier încet se destramase
Și – Punct cu Punct – să-l peticesc am căutat,
Dar să îl potrivesc, eu nu m-am descurcat.

Gândul din urmă de a-l brodi
Cu gândul dinainte-i voit-am a-ncerca
Dar Șirul ce-a ieșit Suna
Precum mărgele risipite pe podea.

Emily Dickinson

EPILOG

Laura Oliver stătea pe o bancă de lemn în fața penitenciarului federal din Maryland. Complexul semăna cu un liceu mare. Clădirea-satelit adiacentă părea mai degrabă o tabără de vară pentru băieți. Securitate minimă, în mare parte infractori cu gulere albe care furaseră din fonduri speculative sau care, decenii la rând, uitaseră să plătească impozitele. Erau terenuri de tenis și de baschet, precum și două piste de alergare. Gardul care împrejmuia perimetrul părea superficial. Turnurile pentru paznici erau rare. Mulți dintre deținuți aveau voie să plece în timpul zilei pentru a lucra la fabricile din apropiere.

Având în vedere gravitatea faptelor sale, Nick nu ar fi trebuit să se afle aici, dar, la o adică, se pricepuse întotdeauna să se strecoare în locuri unde nu ar fi trebuit să se afle. Fusese condamnat pentru uciderea Alexandrei Maplecroft și conspirație în vederea utilizării unei arme de distrugere în masă pentru partea de plan legată de New York. Juriul nu numai că hotărâse să-i cruțe viața, dar îi și oferise posibilitatea de eliberare condiționată. Care era, probabil, modul prin care obținuse transferul la închisoarea federală. Aici, cel mai rău lucru pentru care trebuiau să-și facă griji deținuții din interiorul capsulelor cu acoperiș albastru care se desprindeau din clădirea principală era plictiseala.

Laura știa totul despre plictiseala din timpul încarcerării, dar nu avusese parte de o experiență asemănătoare celei cu care se confruntase Nick. Potrivit înțelegerii încheiate cu autoritățile, pedeapsa ei de doi ani se desfășurase în izolare. La început, Laura crezuse că va înnebuni. Plânsese, se văicărise, ba chiar improvizase o claviatură pe cadrul patului, cântând note pe care numai ea le putea auzi. Apoi, pe măsură ce sarcina avansa,

Laura fusese copleșită de epuizare. Când nu dormea, citea. Când nu citea, aștepta ora mesei sau se uita în sus, la tavan, purtând cu Andrew conversații pe care nu le-ar fi avut niciodată față în față.

Pot să fiu puternică! *Pot schimba asta*! *Pot să scap*!

Plânsese pentru pierderea fraților ei; Andrew, care căzuse victimă în fața morții, și Jasper, care căzuse victimă a propriei lăcomii. Plânsese pentru pierderea lui Nick, pentru că îl iubise vreme de șase ani și simțea absența acelei iubiri de parcă și-ar fi pierdut un membru. Apoi se născuse Andrea și plânsese pentru pierderea fiicei sale.

Laurei i se permisese să o țină în brațe pe Andy o singură dată înainte ca Edwin și Clara să o ia. Dintre toate lucrurile pe care le pierduse, să rateze primele optsprezece luni din viața lui Andy era singura rană care nu avea să se vindece vreodată.

Laura a găsit un șervețel în buzunar. S-a șters la ochi. A întors capul și a văzut-o pe Andy, care se îndrepta spre bancă. Frumoasa ei fiică își ținea umerii drepți și capul sus. Drumul străbătut o schimbase pe Andy într-un fel cu care Laura nu prea se putea obișnui. Își făcuse atâtea griji că fiica ei îi moștenise toate slăbiciunile, dar acum remarca faptul că reușise să-i transmită și rezistența în fața vicisitudinilor.

— Ai avut dreptate! i-a spus Andy când s-a așezat pe bancă, lângă ea. Toaletele sunt dezgustătoare!

Laura și-a trecut brațul în jurul umerilor lui Andy. A sărutat-o într-o parte, pe cap, chiar în timp ce Andy se trăgea.

— Mamă!

Laura savura normalitatea tonului ei enervat. Andy se revoltase din pricina comportamentului excesiv de protector al mamei de când ieșise din spital. Habar n-avea cât se înfrâna Laura. Dacă i s-ar fi dat posibilitatea de a alege, femeia s-ar fi

bucurat să-și tragă fiica adultă în poală și să-i citească o poveste.

Acum, că Andy știa adevărul – cel puțin partea de adevăr pe care Laura era dispusă să o împărtășească –, o ruga în mod constant să îi povestească.

— Am vorbit ieri cu fiicele Clarei, a spus Andy. Au găsit pentru ea o instituție specializată în tratarea persoanelor cu Alzheimer. Un loc frumos, nu ca un azil de bătrâni, ci mai mult ca o comunitate. Mi-au zis că nu a mai întrebat atât de mult de Edwin.

Laura a mângâiat umărul lui Andy, înghițindu-și gelozia.

— Asta e bine. Mă bucur!

— Sunt agitată. Tu ești agitată? a întrebat-o Andy.

Laura a clătinat din cap, dar nu era sigură.

— E bine că am scăpat de atelă, a spus și și-a flexat mâna. Fiica mea este în siguranță și sănătoasă. Fostul soț îmi vorbește din nou. Cred că, în marea schemă a lucrurilor, am mai multe motive să fiu fericită decât nefericită.

— Uau, asta e o direcție greșită de primă mână!

Laura a râs, uimită că lucrurile pe care Andy și le spunea de obicei în minte îi ieșeau, în sfârșit, pe gură.

— Poate că sunt puțin agitată. A fost prima mea iubire.

— Te-a bătut de te-a zvântat. Asta nu e iubire.

Fotografiile Polaroid.

Andy fusese prima persoană căreia Laura îndrăznise să îi spună cine o bătuse cu adevărat.

— Ai dreptate, draga mea! Nu a fost dragoste. Nu la final.

Andy și-a umezit buzele. Părea să ezite între a dori să știe totul despre tatăl ei biologic și a nu ști nimic.

— Cum a fost? Ultima dată când l-ai văzut?

Laura nu trebuia să se gândească foarte bine pentru a-și aduce aminti de clipele petrecute în boxa martorilor.

— Eram înspăimântată. Era propriul lui avocat, așa că avea dreptul să mă interogheze în ședință publică.

Nick crezuse întotdeauna că este mult mai deștept decât toată lumea.

— A durat șase zile. Judecătorul mă tot ruga să vorbesc mai tare pentru că nu reușeam decât să șoptesc. Mă simțeam atât de neputincioasă! Și apoi m-am uitat la juriu și mi-am dat seama că nu-i înghițeau balivernele. Uite care-i treaba cu escrocii – ei au nevoie de timp. Te studiază și descoperă ce-ți lipsește, apoi te fac să simți că sunt singurii care ar putea să umple golul ăla.

— Și ție ce îți lipsea?

Laura a strâns din buze. Hotărâse să o cruțe pe Andy și să nu-i ofere detalii despre abuzurile sexuale la care o supusese Martin. În zilele bune, era chiar capabilă să se convingă de faptul că păstra tăcerea asupra acestui lucru de dragul lui Andy, nu pentru a se menaja pe sine.

— Abia împlinisem șaptesprezece ani când Andrew l-a adus pe Nick acasă. Până atunci, îmi petrecusem cea mai mare parte a vieții singură, în fața unui pian. Mergeam doar câteva ore la școală și apoi eram cu meditatorul, și apoi…

Vocea îi tremura.

— Eram atât de disperată să fiu observată!

Laura a ridicat din umeri.

— Privind acum în urmă, pare ridicol, dar n-a fost nevoie decât de asta pentru a mă prinde în mreje: m-a observat.

— Aici veneai când dispăreai în weekenduri?

Andy se îndepărtase din nou de Nick.

— Ca atunci când te-ai dus la Muzeul Tubman și, la întoarcere, mi-ai adus globul de zăpadă?

— Mă întâlneam cu agentul WitSec[57]. Protecția martorilor.

— Știu ce înseamnă WitSec, a spus Andy, dându-și ochii peste cap, căci se considera o expertă în sistemul de justiție penală din moment ce fugise de poliție.

Laura a zâmbit în timp ce îi mângâia părul.

— Eram eliberată condiționat de cincisprezece ani. Primul meu supraveghetor era mult mai îngăduitor decât Mike, dar tot trebuia să particip la verificări.

— Bănuiesc că nu-ți place Mike?

— Nu are încredere în mine pentru că sunt o infractoare, iar eu nu am încredere în el pentru că este polițist.

Andy a lovit pământul cu vârful pantofului. Era evident că încă încerca să împace trecutul sordid al Laurei cu imaginea pe care o avusese dintotdeauna despre mama ei. Sau poate încerca să se împace cu propriile crime.

— Nu-i poți povesti lui Mike ce s-a întâmplat, i-a amintit Laura. Suntem extrem de norocoase că nu a reușit să descopere nimic.

Andy a dat din cap, dar nu a spus nimic. Nu mai părea să se simtă vinovată de uciderea bărbatului pe care începuseră să-l strige Tipul cu Hanorac, dar, la fel ca Laura, se străduia să se ierte pentru că, într-un fel, contribuise la periclitarea siguranței lui Gordon.

În noaptea în care Andy părăsise casa, Laura se așezase pe podeaua biroului, cu cadavrul tipului cu glugă la câțiva metri distanță, și așteptase ca polițiștii să-i dărâme ușa și să o aresteze.

În schimb, auzise bărbați țipând pe peluza din fața casei.

Laura deschisese ușa și-l găsise pe Mike zăcând lat pe pământ. Vreo șase polițiști își îndreptau armele spre trupul lui. Fusese lovit, probabil de tipul cu hanorac. Ceea ce trebuia să îi slujească drept învățătură de minte pentru că bântuia prin curtea din față. Dacă Laura ar fi vrut ca Șerifii

federali să fie implicați în afacerea Jonah Helsinger, l-ar fi sunat chiar ea pe Mike.

Pe de altă parte, nu trebuia să fie prea dură cu el, luând în considerare faptul că Mike era singurul motiv pentru care Laura nu fusese arestată în noaptea aceea. Mesajul lui Andy fusese destul de neclar:

419 Seaborne Ave om înarmat pericol iminent grăbiți-vă

Dacă Laura era pricepută la ceva, acel lucru erau subterfugiile. Aceasta le spusese polițiștilor că intrase în panică atunci când văzuse un bărbat pe fereastră, că habar nu avea că era Mike, că habar nu avea cine îl lovise, că habar nu avea de ce voiau să intre în casa ei, dar știa că avea dreptul legal să le refuze accesul.

Singurul motiv pentru care o crezuseră era că Mike era prea amețit ca să nege prostiile astea. Ambulanța îl dusese la spital. Laura așteptase până la răsărit ca să-l sune pe Gordon. Apoi așteptaseră împreună până la apusul soarelui pentru a lua cadavrul din casă și a-l arunca în râu.

Aceasta era fărădelegea peste care Andy nu putea trece. Uciderea tipului cu glugă fusese legitimă apărase. Implicarea lui Gordon în acoperirea crimei era mai complicată.

Laura încerca să-și domolească sentimentul de vinovăție care nu-i dădea pace.

— Draga mea, tatăl tău nu are regrete! Ți-a spus asta de nenumărate ori. Ceea ce a făcut a fost greșit, dar a fost pentru un motiv corect.

— Ar putea avea probleme.

— Nu se va întâmpla asta dacă ne ținem cu toții gura închisă. Trebuie să-ți amintești că Mike nu te urmărea ca să asigure că ești în siguranță. Încerca să vadă ce faci pentru că avea impresia că încalc legea.

Laura a apucat-o de mână pe Andy.

— Totul o să fie bine dacă rămânem împreună. Ai încredere în mine! Știu cum să scapi de o

crimă.

Andy a ridicat ochii spre ea, apoi a privit în altă parte. Tăcerile ei aveau un sens acum. Nu mai erau un simptom al indeciziei. De obicei, erau urmate de o întrebare dificilă.

Laura și-a ținut respirația și a așteptat.

Acesta era momentul în care Andy avea să întrebe în sfârșit despre Paula. De ce o ucisese, în loc să apuce pistolul acela fără gloanțe. Ce-i șoptise Paulei la ureche în timp ce aceasta murea. De ce îi spusese lui Andy să declare poliției că era inconștientă când Paula murise.

— În depozit se afla o singură valiză, a spus Andy.

Laura a inspirat adânc. Creierul ei a avut nevoie o clipă să îndepărteze anxietatea și să găsească răspunsul corect.

— Crezi că acesta este singurul depozit?

Andy a ridicat sprâncenele a mirare.

— Banii sunt de la familia ta?

— Sunt din casele conspirative, din camionete. N-aș lua bani de la Queller.

— Și Paula a spus același lucru.

Laura și-a ținut din nou respirația.

— Nu sunt toți bani pătați de sânge?

— Nu!

Laura îi spusese că banii ascunși erau altceva; justificase păstrarea lor prin aceea că era înspăimântată că Jasper urma să vină după ea. Trusa de machiaj ascunsă în interiorul canapelei. Depozitele. Actele de identitate false pe care le cumpărase de la același falsificator din Toronto care lucrase la acreditările pentru Alexandra Maplecroft. Recursese la toate mașinațiunile în cazul în care Jasper descoperea unde se află.

Și toate temerile ei fuseseră neîntemeiate, pentru că Andy avea dreptate.

În mod clar, Jasper nu dădea doi bani pe documentele frauduloase. Fapta se prescrisese cu ani în urmă, iar turneul său public de prezentare a

scuzelor îl ajutase să urce în primele sondaje prezidențiale.

Andy continua să-și înfigă vârful pantofului în pământ.

— De ce ai renunțat?

Laura aproape că a izbucnit în râs, pentru că nu mai fusese întrebată asta de atâta vreme, încât primul ei gând a fost: „Să renunț la ce?”

— Răspunsul scurt este Nick, dar, în realitate, lucrurile sunt mai complicate, a spus ea.

— Avem timp pentru răspunsul lung.

Laura nu credea că mai are chiar atâtea ore la dispoziție, dar tot a încercat:

— Când interpretezi muzică clasică, cânți exact notele scrise în partitură. Trebuie să exersezi neîncetat, altfel îți pierzi dinamica; practic, așa exprimi notele. Chiar și după o pauză de doar câteva zile, simți cum dexteritatea te părăsește. Păstrarea ei necesită mult timp. Timp departe de alte lucruri.

— Cum ar fi Nick.

— Cum ar fi Nick, a confirmat Laura. Nu mi-a spus niciodată să renunț, dar făcea o mulțime de comentarii despre celelalte lucruri pe care le-am putea face împreună. Așadar, atunci când am renunțat la muzica clasică, am crezut că iau decizia de una singură, dar, în realitate, el a fost cel care mi-a sădit ideea în minte.

— Și apoi ai început să cânți jazz?

Laura a simțit cum zâmbește. Adorase jazzul. Nici măcar acum, după atâta timp, nu îl mai putea asculta, deoarece pierderea fusese prea dureroasă.

— Jazzul nu este despre note, este vorba despre expresia melodică. Mai puțin exercițiu, mai multă emoție. În cazul muzicii clasice, există un zid între tine și public. În cazul jazzului, este vorba de o călătorie comună. După aceea, nu îți vine să mai ieși de pe scenă. Iar din perspectivă tehnică, este o atingere complet diferită.

— Atingere?

— Modul în care apeși clapele; viteza, profunzimea; este greu de redat în cuvinte, dar este într-adevăr esența ta, ca interpret. Am adorat să fac parte din ceva atât de vibrant! Dacă aș fi știut cum e să cânți jazz, nu aș fi abordat niciodată muzica clasică. Iar Nick a văzut asta, chiar înaintea mea.

— Și te-a convins să renunți și la asta?

— A fost alegerea mea, a replicat Laura, pentru că acesta era adevărul.

Totul fusese alegerea ei.

— Apoi am ajuns în studio și am găsit o modalitate de a iubi și asta. Însă Nick a început să se agite din nou și… Laura a ridicat din umeri înainte de a continua: Îți îngustează posibilitățile de a face ceva în viață. Asta fac bărbații ca Nick. Te îndepărtează de tot ceea ce iubești, astfel încât ei să fie singurul lucru la care să te concentrezi. Laura a simțit nevoia să adauge: Dacă îi lași.

Andy nu mai era atentă. Mike Falcone ieșea din mașină. Purta costum și cravată. Un zâmbet i se desena pe chipul frumos în timp ce se apropia de ele. Laura a încercat să ignore felul în care s-a înviorat Andy. Mike era fermecător și autocritic, și totul la el o făcea pe mamă să-și iasă din minți.

Carismă.

Când s-a apropiat suficient, Andy a exclamat:

— Ce coincidență!

El a arătat spre ureche.

— Îmi pare rău, nu te pot auzi! Unul dintre testicule încă e îndesat în canalul auditiv.

Andy a râs, iar Laura a simțit cum se încordează.

— O zi frumoasă pentru a vizita un dus cu pluta.

— Ești modest! l-a tachinat Andy.

Pe chipul ei apăruse un zâmbet pe care Laura nu-l mai văzuse niciodată.

— Ce mai fac cele trei surori mai mari?

— Partea aceea era adevărată.

— Și chestia asta cu tatăl tău?

— De asemenea, adevărată, a răspuns el. Vrei să-mi explici cum ai ajuns acasă la Paula Kunde? Ea se afla în fruntea listei de interdicții a mamei tale.

Laura a simțit-o pe Andy înțepenind lângă ea. O lua razna de fiecare dată când se gândea că Andy trăsese cu urechea la discuția ei cu tipul cu glugă. Laura nu avea să se ierte niciodată pentru că, din neatenție, își trimisese fiica în gura lupului.

Totuși, Andy s-a ținut tare, ridicând doar din umeri la întrebarea lui Mike.

— Iar cărămizile alea de bani din buzunarele de la spate? Influențează destul de mult starea de spirit.

Andy a zâmbit, ridicând din nou din umeri.

Laura a așteptat, dar nu simțea nimic altceva decât tensiune sexuală.

— Agitată? a întrebat-o Mike pe Laura.

— De ce aș fi?

El a ridicat din umeri.

— Doar o zi obișnuită în care întâlnești un tip pe care l-ai trimis la închisoare pentru tot restul vieții.

— El însuși s-a trimis la închisoare. Voi sunteți șmecherii care îi tot lăsați să ajungă în fața comisiei de eliberare condiționată.

— E nevoie de tot satul…

Mike a arătat spre cicatricea roz de pe tâmplă, în locul unde fusese lovit în cap.

— Ai idee cine m-a pocnit când eram la tine în curte?

— De unde știi că nu am fost eu?

Laura a zâmbit pentru că a zâmbit și el.

Mike a făcut o ușoară plecăciune în semn că se predă, apoi a arătat spre închisoare.

— După voi, doamnelor!

Cele două femei au pornit înaintea lui Mike spre intrarea vizitatorilor. Laura a privit în sus la clădirea înaltă cu gratii peste ferestrele din sticlă ranforsată. Nick era înăuntru. O aștepta. După zile

întregi de certitudine, Laura a început să tremure dintr-odată. Oare era în stare să facă asta?

Avea de ales?

Umerii i s-au încordat când a trecut de ușa principală. Paznicul care le-a ieșit în întâmpinare era masiv, mai înalt decât Mike, iar burta i se revărsa peste centura neagră de piele. Pantofii îi scârțâiau în timp ce îi conducea prin dispozitivul de securitate. Femeile și-au lăsat poșetele și telefoanele în dulapuri metalice, apoi polițistul i-a condus pe toți pe un coridor lung.

Laura s-a cutremurat. Avea impresia că pereții se strâng în jurul ei. De fiecare dată când o ușă sau o poartă se închidea, i se strângea stomacul.

Fusese închisă doar doi ani, dar gândul de a fi din nou singură într-o celulă o făcea să simtă o sudoare rece pe șira spinării.

Sau se gândea la Nick?

Andy și-a strecurat mâna în mâna Laurei când au ajuns la capătul coridorului. L-au urmat pe gardian într-o încăpere mică și fără aer. Monitoarele înfățișau imagini de pe toate camerele de supraveghere. Șase paznici stăteau cu căștile pe urechi, ascultând conversațiile deținuților aflați la vorbitor.

— Domnul agent?

Un bărbat stătea cu spatele la perete. Spre deosebire de ceilalți, purta costum și cravată. Acesta a dat noroc Mike.

— Agent Rosenfeld.

— Agent Falcone, s-a prezentat Mike. Aceasta este martora mea. Și fiica ei.

Rosenfeld a înclinat ușor din cap către fiecare dintre ele în timp ce scotea o cutiuță de plastic din buzunar.

— Astea intră în urechi. Vor transmite către stația de acolo, unde vom înregistra tot ce discutați cu deținutul.

Laura s-a încruntat la vederea căștilor de plastic din carcasă.

— Arată ca niște aparate auditive.

— Ăsta este designul.

Rosenfeld a luat dispozitivele de ascultare și le-a pus în palma ei deschisă.

— Cuvintele vor fi preluate cu ajutorul vibrațiilor din osul maxilarului. Ca să îl prindem și pe Clayton Morrow, trebuie să fie aproape. Există mult zgomot la vorbitor. Toți deținuții știu care sunt zonele fără semnal. Dacă vrei să-l înregistrezi, trebuie să fii la nu mai mult de un metru distanță.

— Asta nu va fi o problemă.

Laura era mai preocupată de chestiuni care țineau de vanitate. Nu voia ca Nick să creadă că este o femeie în vârstă care are nevoie de aparate auditive.

— Dacă vă simțiți amenințată sau nu puteți face asta, spuneți doar atât: „Aș dori o cola”, i-a explicat Rosenfeld. Există un automat înăuntru. Nu va observa că este oprit. Îi vom spune celui mai apropiat gardian să intervină, dar, dacă Morrow are cumva un șiș sau o armă…

— Nu mă îngrijorează asta. Nu și-ar folosi decât mâinile.

Andy a înghițit tare în sec.

— Voi fi bine, scumpo. E doar o discuție!

Laura și-a vârât aparatele de plastic în urechi. Parcă erau niște pietricele.

— Ce trebuie să spună, mai exact? Ce este incriminator? l-a întrebat pe Rosenfeld.

— Orice lucru care demonstrează implicare în acțiunile Paulei Evans-Kunde. De exemplu, dacă Morrow spune că a trimis-o la fermă, e destul. Nu trebuie să spună că a trimis-o să omoare pe cineva sau să vă răpească fiica. Aceasta este frumusețea conspirației. Tot ce trebuie să faceți este să îl determinați să își asume meritul pentru acțiunile ei.

Bătrânul Nick își asuma cu bucurie meritul pentru toate, dar Laura nu avea absolut nicio idee dacă actualul Nick își învățase sau nu lecția.

— Tot ce pot face este să încerc.

— Asta e tot!

Unul dintre gardieni a ridicat degetul mare în aer.

— Sunetul e perfect!

Rosenfeld a ridicat și el degetul mare în chip de răspuns.

— Gata? a întrebat-o apoi pe Laura.

Aceasta a simțit un nod în gât. I-a zâmbit însă lui Andy.

— Mă simt bine!

— Trebuie să spun, a intervenit Mike, că ne neliniștește pe toți un pic să te știm în aceeași cameră cu tipul ăsta.

Laura știa că încearcă să îmbunătățească un pic starea de spirit.

— O să încercăm să nu aruncăm totul în aer.

Andy a chicotit.

— Te conduc până la ușă, i-a spus Mike. Încă ești OK dacă Andy aude toate astea?

— Desigur!

Laura i-a strâns mâna lui Andy, deși era sâcâită de incertitudini. Era îngrijorată că Nick o va atrage cumva pe Andy de partea lui. Era îngrijorată pentru propria ei sănătate, pentru că o trăsese înapoi de sute de ori, dar nu reușise să scape decât o singură dată.

— O să te descurci grozav, mamă!

Andy i-a zâmbit, dar gestul i-a amintit Laurei atât de mult de Nick, încât s-a cutremurat.

— O să fiu aici când se termină totul. Bine?

Laura n-a putut decât să dea din cap.

Mike a făcut un pas în spate, astfel încât Laura să poată urma gardianul pe încă un coridor lung. Polițistul păstra distanța, dar ea îi auzea pașii grei în spate. Laura și-a atins degetele de perete ca să nu-și frângă mâinile.

Simțea fluturi în stomac.

Îi luase o lună să se pregătească pentru asta și acum, că era aici, se simțea groaznic de nepregătită.

— Ce mai face? a întrebat-o Mike, încercând în mod evident să-i distragă din nou atenția. Andy. Ce mai face?

— E foarte bine, a răspuns Laura, ceea ce nu era chiar o exagerare. Chirurgul a scos cea mai mare parte a glonțului. Nu o să existe leziuni de durată.

Mike nu întrebase despre recuperarea ei fizică, dar Laura nu avea de gând să vorbească despre chestiuni personale cu un bărbat care flirtase atât de pe față cu fiica ei.

— A găsit un apartament în oraș. Cred că s-ar putea întoarce la facultate.

— Ar trebui să încerce la Șerifii federali. S-a dovedit a fi un detectiv al naibii de bun!

Laura i-a aruncat o privire aspră.

— Mai degrabă aș încuia-o în subsol decât să o las pe fiica mea să devină curcan!

Asta l-a făcut să râdă.

— E incredibil de adorabilă!

Laura uitase de căști. El vorbea pentru urechile lui Andy. Laura a deschis gura ca să-i mai taie din sonor, dar orice comentariu jalnic ar fi putut face era înecat de zumzetul convorbirilor îndepărtate.

I se uscase gâtul. Laura încă își amintea cum arată o cameră de vizite.

Paznicul a vârât cheia în broască.

— Doamnă!

Mike a salutat-o, apoi s-a îndreptat spre camera de monitorizare.

Laura a strâns din dinți când gardianul a deschis ușa. A intrat. Polițistul a închis ușa, apoi a căutat o cheie pentru următoarea.

Laura nu se putea abține să nu-și frângă mâinile. Era cea mai pregnantă imagine pe care și-o amintea din perioada petrecută în închisoare: o serie de uși și porți încuiate, niciuna pe care să o poată deschide de una singură.

Laura a ridicat privirea spre tavan. A scrâșnit și mai tare din dinți. Era din nou în sala de judecată cu Nick. Ea se afla în boxă, frângându-și mâinile și

încercând să nu se uite în ochii lui, pentru că știa că, dacă își îngăduia o astfel de slăbiciune, lumea avea să se destrame și totul să se sfârșească.

„Dă-l pe el la schimb!”

Paznicul a deschis ușa. Convorbirile au devenit mai puternice. A auzit copii râzând. Mingi de ping-pong lovind pavajul. A atins căștile de plastic, asigurându-se că nu căzuseră. De ce era atât de al naibii de neliniștită? Și-a șters mâinile de blugi în timp ce stătea în fața porții încuiate, ultima barieră dintre ea și Nick.

Totul părea greșit.

Voia să dea timpul înapoi, până dimineață, și să o ia de la capăt cu pregătirile. Refuzase să se îmbrace special pentru ocazie, dar acum s-a trezit respingând alegerea unui pulover negru, simplu, combinat cu blugi albaștri. Ar fi trebuit să poarte tocuri. Ar fi trebuit să-și vopsească firele cărunte. Ar fi trebuit să acorde mai multă atenție machiajului. Ar fi trebuit să se întoarcă și să plece, însă era foarte târziu: poarta era deschisă, iar ea cotea, și atunci l-a văzut.

Nick stătea la una dintre mesele din fundul camerei.

Și-a ridicat bărbia în chip de salut.

Laura s-a prefăcut că nu observă, s-a prefăcut că inima nu îi tremură, că oasele nu îi vibrează în interiorul corpului.

Era aici pentru Andrew, pentru că dorința lui în pragul morții trebuia să însemne ceva.

Era aici pentru Andrea, pentru că în sfârșit își găsise un scop în viață.

Era aici pentru ea însăși, pentru că voia ca Nick să afle că reușise să scape.

În timp ce trecea prin spațiul mare și deschis, în mintea Laurei apăreau frânturi de imagini. Tați în uniforme kaki care ridicau în aer bebeluși. Cupluri vorbind în liniște și ținându-se de mână. Câțiva avocați discutând în șoaptă. Copii jucându-se într-un țarc. Două mese de ping-pong la care jucau

adolescenți fericiți. Camere montate la fiecare câțiva metri, microfoane atârnând din tavan, paznici în picioare lângă uși, automatul de Coca-Cola, ieșirea de urgență.

Nick stătea la doar câțiva metri distanță. Laura a privit dincolo de el, încă nepregătită pentru contactul vizual. Inima i-a tresărit la vederea pianinei din spate. Model Baldwin Hamilton School Model, culoare lemn de nuc. Capacul dispăruse. Clapele erau uzate. Și-a imaginat că nu era acordată decât foarte rar. A fost atât de captivată la vederea pianului, încât aproape că a trecut pe lângă Nick.

— Jinx?

Nick avea mâinile împreunate pe masă. Lucru destul de improbabil, dar arăta exact la fel cum își amintea ea. Nu în sala de judecată, nu când leșina ea în baia de la fermă, ci jos, în magazie. Alexandra Maplecroft era încă în viață. Niciuna dintre bombe nu explodase încă. Nick își desfăcea nasturii mantoului bleumarin în timp ce o săruta pe obraz.

Elveția.

— Ar trebui să îți spun Clayton? l-a întrebat ea, încă incapabilă să-l privească.

Nick i-a indicat locul aflat de partea cealaltă a mesei.

— Draga mea, poți să-mi spui oricum îți place.

Laura aproape a icnit, rușinată că vocea lui frumoasă încă o putea impresiona. A luat loc, măsurând din ochi spațiul dintre ei și încercând să își dea seama dacă respecta limita stabilită de un metru. Și-a împreunat mâinile pe masă.

O clipă, și-a permis plăcerea de a-i privi chipul.

Încă era frumos.

Un pic ridat, dar nu mult. Energia era aceeași, de parcă avea un arc în interior.

Carismă.

— Acum te cheamă Laura?

Nick zâmbea. Întotdeauna se răsfăța când atenția era îndrepta asupra lui.

— După eroina noastră din Oslo?

— A fost o întâmplare, a mințit ea, privind pe lângă el, mai întâi la perete, apoi la pianină. Cei de la programul de protecție a martorilor nu te lasă să îți stabilești propriii termeni. Ori ești de acord cu varianta lor, ori nu.

El a clătinat din cap, de parcă astfel de detalii nu-l interesau.

— Nu te-ai schimbat.

Degetele Laurei s-au îndreptat neliniștite către părul ei încărunțit.

— Să nu-ți fie rușine, iubirea mea! Ți se potrivește. Pe de altă parte, tu întotdeauna ai făcut totul cu atâta eleganță!

Laura l-a privit în sfârșit în ochi.

Strălucirile de aur din irisurile lui formau un model la fel de familiar precum stelele. Genele lungi. Pâlpâirea curiozității amestecate cu uimire, de parcă Laura ar fi fost cea mai interesantă persoană pe care o întâlnise vreodată.

— Asta-i fata mea! a spus el.

Laura se lupta cu șocul pe care i-l producea atenția lui, cu *nevoia* nebună și inexplicabilă care nu îi dădea pace. Putea să cadă atât de ușor în vârtejul pe care îl crea prezența lui! Parcă avea din nou șaptesprezece ani, cu inima înălțându-i-se din piept ca un balon cu aer cald.

Laura s-a desprins de asemenea gânduri, privind în spate, la pianină.

Și-a amintit că, la capătul coridorului, Andy se afla într-o încăpere mică, întunecată, ascultând tot ce spuneau. La fel și Mike. Agentul Rosenfeld. Cei șase paznici cu căștile și monitoarele lor.

Laura nu mai era o adolescentă singuratică. Avea cincizeci de ani. Era mamă, supraviețuitoare a cancerului, femeie de afaceri.

Asta era viața ei.

Nu Nick.

Laura și-a dres glasul.

— Nici tu nu te-ai schimbat.

— Nu e cine știe ce stres pe aici. Totul e planificat pentru mine. Trebuie doar să apar. Totuși… Nick a întors capul în lateral, uitându-se la urechea ei, apoi a comentat: Vârsta este o pedeapsă crudă pentru tineri.

Laura a atins căștile. Minciuna a venit destul de ușor.

— Toți anii aceia de concerte mi-au venit de hac.

El i-a studiat cu atenție expresia.

— Da, am auzit despre asta. Are de-a face cu celulele nervoase.

— Celulele firului de păr din urechea mediană.

Laura știa că o testează.

— Acestea traduc sunetele în semnale electrice care activează nervii. Adică, dacă nu sunt distruse de prea multă muzică tare.

Nick părea să-i accepte explicația.

— Spune-mi, iubire, ce ai mai făcut!

— Sunt bine! Tu?

— Ei bine, sunt în închisoare. N-ai auzit ce s-a întâmplat?

— Cred că am văzut ceva la știri.

Nick s-a aplecat peste masă.

Laura s-a îndepărtat de parcă ar fi avut în față un șarpe.

Nick a rânjit, cu ochii cuprinși de flăcări.

— Încercam doar să fac o evaluare a pagubelor.

Laura și-a ridicat mâna stângă, astfel încât Nick să poată vedea cicatricea lăsată de cuțitul lui Jonah Helsinger.

— Ai făcut o fază à la Maplecroft, nu-i așa? Cu un pic mai mult succes decât a avut biata femeie.

— N-aș glumi despre femeia pe care ai ucis-o.

Râsul lui era aproape jubilant.

— Omucidere, dar da, înțeleg unde bați.

Laura și-a încleștat mâinile sub masă, forțându-se fizic să preia controlul.

— Presupun că ai văzut înregistrarea de la restaurant.

— Da! Și pe fiica noastră. E atât de drăguță, Jinx! Îmi aduce aminte de tine.

Inima ei a început să bată cu putere. Andy asculta. Ce avea să înțeleagă din acest compliment? Încă mai vedea că Nick e un monstru? Sau cumva acest ping-pong verbal avea darul să îl umanizeze?

— Ai auzit de Paula? l-a întrebat ea.

— Paula? a zis el, clătinând din cap. Nu-mi sună cunoscut.

Laura și-a încleștat din nou mâinile. S-a silit să se oprească… din nou.

— Penny, i-a explicat ea.

— Ah, da! Draga de Penny! Un soldat atât de loial! A avut mereu un dinte împotriva ta, nu-i așa? Bănuiesc că oricât de strălucitoare ar fi o personalitate, vor exista întotdeauna detractori.

— M-a urât.

— Așa e! a zis el și a ridicat din umeri. Un pic de gelozie, cred. Dar de ce să aducem vorba de vremurile de demult când ne distram atât bine?

Laura bâjbâia după cuvinte. Nu mai putea continua să facă asta. Venise aici dintr-un motiv, iar acesta îi scăpa printre degete.

— Sunt logoped.

— Știu!

— Lucrez cu pacienți care…

A trebuit să se oprească pentru a înghiți.

— Am vrut să ajut oamenii. După toate câte am făcut… În închisoare, singura carte pe care o aveam era un manual despre vorbire…

Nick a întrerupt-o cu un geamăt puternic.

— Știi, chiar e trist, Jinxie. Aveam atât de multe subiecte despre care vorbeam, dar tu te-ai schimbat! Ești așa de…

Părea să caute cuvântul potrivit.

— Suburbană.

Laura a râs, pentru că Nick dorise în mod clar ca ea să facă opusul.

— *Sunt* suburbană. Am vrut ca fiica mea să aibă o viață normală.

A așteptat ca el să o corecteze cu privire la persoana căreia îi aparținea Andy, însă Nick a spus doar atât:

— Sună fascinant!

— De fapt, este.

— Te-ai căsătorit și cu un negru. Cât de cosmopolit pentru tine!

„Un negru”.

Acum aproximativ un milion de ani, agentul Danberry folosise același cuvânt pentru a-l descrie pe Donald DeFreeze.

— Ai divorțat, a mai spus Nick. Ce s-a întâmplat, Jinx? Te-a înșelat? L-ai înșelat? Ai avut întotdeauna ochi alunecoși.

— Nu știam ce am acasă, a răspuns ea, conștientă de publicul din camera îndepărtată. Credeam că a fi îndrăgostit însemna să fii tot timpul încordat. Pasiune și furie, certuri și împăcări.

— Și nu e așa?

Ea a clătinat din cap, pentru că învățase cel puțin o chestie de la Gordon.

— Înseamnă să duci gunoiul și să economisești pentru vacanțe. Să te asiguri că formularele școlare sunt semnate. Să îți aduci aminte să aduci lapte acasă.

— Chiar așa simți, Jinx Queller? Nu îți lipsește entuziasmul? Fiorul? Sexul în draci?

Laura a încercat să nu roșească.

— Iubirea nu te ține într-o continuă frământare. Îți oferă pace.

El și-a lipit fruntea de masă și s-a prefăcut că sforăie.

Laura a râs, deși nu voia.

Nick a deschis un ochi și i-a zâmbit.

— Mi-a fost dor de sunetul ăsta.

Laura s-a uitat peste umărul lui, la pianină.

— Am auzit că ai avut cancer la sân.

Ea a clătinat din cap. Nu avea de gând să-i vorbească despre asta.

— Îmi amintesc cum era să-mi lipesc buzele de sânii tăi, i-a spus el. Felul în care gemeai și te zvârcoleai când te lingeam între picioare. Te gândești vreodată la asta, Jinx? La cât de bine ne era împreună?

Laura îl privea fix. Nu mai era îngrijorată din pricina lui Andy.

Defectul fatal al lui Nick își iția capul hâd: întotdeauna își supraestima mâna.

— Cum trăiești cu asta? l-a întrebat.

El a ridicat mirat o sprânceană. Îi stârnise din nou interesul.

— Vina? i-a explicat ea. Pentru uciderea oamenilor. Pentru că ai pus totul în mișcare.

— A *oamenilor*? a întrebat el, pentru că opinia juriului fusese împărțită în ceea ce privea implicarea sa în atentatul de la Chicago. Tu să-mi spui, draga mea. Jonah Helsinger? Așa se numea?

Nick a așteptat ca Laura să încuviințeze cu o mișcare din cap.

— I-ai sfârtecat gâtul, deși au cenzurat partea asta la televizor.

Laura își mesteca interiorul obrazului.

— Tu cum trăiești cu asta? Cum te simți că l-ai omorât pe băiatul ăla?

Laura i-a îngăduit unei mici părți a creierului să se gândească la ce făcuse. Era greu; trăise atât de mult timp înfruntând fiecare zi, aruncând la coș ziua de dinainte!

— Îți amintești expresia Laurei Juneau? Când eram la Oslo?

Nick a dat din cap, iar ea s-a minunat de faptul că bărbatul acesta era singura persoană rămasă în viață cu care putea vorbi despre unul dintre momentele cruciale ale vieții ei.

— Părea aproape liniștită când a apăsat pe trăgaci, a zis Laura. Ambele dăți. Îmi amintesc că m-am întrebat adesea cum a făcut. Să își oprească pentru o clipă calitatea de a fi om. În realitate însă cred că lucrurile s-au întâmplat exact invers și a pornit-o. Are sens? A fost complet împăcată cu ceea ce făcea. De aceea părea atât de senină.

Nick a ridicat din nou sprânceana și, de data aceasta, Laura știa: aștepta să ajungă la subiect.

— Am tot spus că nu vreau să văd înregistrarea de la restaurant, dar în final am cedat și am urmărit-o, iar privirea mea era exact la fel ca a Laurei. Nu crezi?

— Ba da! a răspuns Nick. Și eu am observat asta.

— Voi face tot ce-mi stă în putere pentru a-mi proteja fiica. Orice. Sărmana Penny! A aflat pe pielea ei asta.

Nick a ridicat sprânceana, așteptând.

Laura a lăsat momeala în undiță, deși, dacă se gândea destul de mult la asta, simțea sângele fierbinte al Paulei picurându-i în jos, pe mână.

— L-ai văzut pe Jasper la știri? l-a întrebat ea.

Nick a chicotit.

— Marele său turneu în care își cere scuze. Știi, e o cruzime să o spun, dar mă bucură destul de mult faptul că s-a îngrășat foarte, foarte tare.

Laura și-a păstrat expresia neutră.

— Presupun că a existat un fel de reuniune de familie? O completare a conturilor bancare din vistieria Queller?

Laura nu a răspuns.

— Îți spun drept: a fost o plăcere să-l văd pe maiorul Jasper în persoană de fiecare dată când îmi venea rândul la eliberarea condiționată. Este atât de elocvent când explică pe larg cum acțiunile mele l-au făcut să-și piardă întreaga familie.

— A fost întotdeauna bun la vorbitul în public.

— Presupun că moștenește asta de la Martin, a comentat Nick. Am fost foarte surprins când Jasper

a devenit liberal. Abia putea tolera dependența lui Andrew, dar când a aflat că are un comportament deviant…

Nick a făcut o mișcare sugestivă de-a lungul gâtului.

— Aoleu, e prea aproape de Penny?

Laura simțea cum i se uscase gura. Garda îi alunecase suficient cât să o rănească vorbele lui.

— Bietul, disperatul de Andrew! a zis Nick. I-ai oferit o moarte bună? A meritat alegerea ta, Jinx?

— Am râs de tine, i-a spus ea lui Nick, căci știa că acesta era cel mai simplu mod de a-l răni. Din cauza plicurilor. Îți amintești de ele? Cele despre care spuneai că vor fi trimise prin poștă tuturor birourilor FBI și tuturor ziarelor importante?

Maxilarul lui Nick s-a încleștat.

— Andrew a râs când i-am spus de ele. Și pe bună dreptate. Nu ai fost niciodată bun la capitolul punere în practică, și e păcat, pentru că, dacă ți-ai fi ținut cuvântul, Jasper ar fi fost în închisoare de mult, iar tu ai fi fost eliberat condiționat, alegând mobilă cu Penny.

— Mobilă? a întrebat Nick.

— Am văzut schimbul de scrisori cu Penny.

Nick a ridicat o sprânceană.

Gardianul și polițiștii care îi examinau corespondența nu se prinseseră pentru că nu știau codul.

Laura îl știa.

Nick îi obligase pe toți să memoreze codul.

— Încă o controlai, a spus Laura. Spunându-i că ați fi împreună dacă ai putea găsi o cale de a ieși de aici.

El a ridicat din umeri.

— Vorbeam ca să mă aflu în treabă. Nu credeam că va face ceva, de fapt. A fost întotdeauna cam nebună.

Mike spusese că și juriul va vedea lucrurile în același mod. Chiar și când scria codat, Nick era încă atent.

„Este doar paranoia dacă te înșeli”.

— Când a început să se întâmple totul, nu am crezut nici măcar o clipă că tu erai în spate, a zis Laura.

Trebuia să fie atentă la ce spunea legat de tipul cu glugă, pentru că Mike avea să aibă întrebări, dar dorea ca Nick să știe.

— Nu mi-a trecut niciodată prin minte că ai fi tu.

Era rândul lui Nick să privească încăperea peste umărul Laurei.

— Am crezut că e Jasper, a continuat Laura, că mă văzuse în înregistrarea de la restaurant și venea după mine.

Laura s-a oprit o clipă, alegându-și din nou cuvintele cu atenție.

— Când am auzit vocea lui Penny la telefon, la fermă, am fost șocată.

Nick era întotdeauna bun la a ignora ceea ce nu-i plăcea. Ca atare, și-a sprijinit coatele de masă și bărbia în mâini.

— Spune-mi despre pistol, Jinx!

Laura a ezitat, schimbând speriată macazul.

— Ce pistol?

— Revolverul pe care Laura Juneau l-a găsit lipit pe spatele toaletei și pe care l-a folosit ca să-ți omoare tatăl.

El i-a făcut cu ochiul.

— Cum a ajuns la Oslo?

Laura a aruncat o privire de jurul împrejurul încăperii. La camerele montate pe pereți, la microfoanele atârnând din tavan, la paznicii care stăteau în picioare. Simțea că o lasă nervii.

— Pur și simplu, purtăm o discuție, iubirea mea, i-a zis el. De ce îți faci griji? Ascultă cineva?

Laura și-a umezit buzele. Masa de lângă ei se golise. Tot ce mai auzea erau loviturile constante ale mingiuței de ping-pong sărind peste masă.

— Draga mea? a spus Nick. Vizita noastră se încheie atât de curând?

Nick și-a întins mâinile spre ea.

— Aici ni se permite să ne atingem.

Laura s-a uitat la mâinile lui. La fel ca în cazul feței, părea că timpul nu trecuse peste ele.

— Jane?

Fără să se gândească, ea s-a întins peste masă, înlănțuindu-și degetele cu ale lui. Conexiunea a fost instantanee, ca o ștecăr alunecând într-o priză. Inima i s-a înviorat. Voia să plângă, căci simțea că o energie magnetică familiară îi curgea prin corp.

Faptul că Nick putea să o destabilizeze atât de ușor era devastator!

— Spune-mi!

Nick s-a aplecat peste masă. Fața lui era aproape de a ei. Vorbitorul a dispărut. Era din nou în bucătărie, citind o revistă. El intra, o săruta fără cuvinte, apoi se îndepărta.

— Dacă vorbești în șoaptă, ei nu pot auzi.

— Nu pot auzi ce?

— De unde ai luat arma, Jane? Cea cu care Laura Juneau ți-a omorât tatăl. Nu a fost de la mine. Nu am aflat despre asta decât când am văzut-o scoțând-o din geantă.

Laura și-a îndreptat privirea spre pianul din spatele lui. Încă nu cântase pentru Andy. Mai întâi mâna rănită, apoi anxietatea o opriseră.

— Draga mea, i-a șoptit Nick. Povestește-mi despre revolver!

Laura și-a mutat atenția de la pian. S-a uitat în jos, la degetele lor înlănțuite. Mâinile sale păreau mai bătrâne, cu riduri mai pronunțate. Avea artrită. Cicatricea lăsată de cuțitul de vânătoare al lui Jonah Helsinger era încă roșie și vizibilă.

Pielea lui Nick era la fel de moale ca întotdeauna. Și-a amintit mâinile lui pe corpul ei. Modul blând în care o mângâia. Atingerile intime, insistente, pe curbura spatelui. Fusese primul bărbat care făcuse dragoste cu ea. O atinsese pe Laura într-un mod în care nimeni nu o mai făcuse vreodată până atunci și nici chiar după.

— Spune-mi! a insistat el.

Nu avea de ales decât să-i ofere ceea ce dorea. Foarte încet, a răspuns:

— Am cumpărat arma la Berlin cu optzeci de mărci.

El a zâmbit.

— Eu…

Laura își simțea gâtul uscat în jurul șoaptelor răgușite. Aproape că putea simți mirosul de fum de țigară din barul subteran unde o trimisese Nick. Motocicliștii lingându-și buzele. Râzând la ea. Atingând-o.

— Am luat un zbor din Berlinul de Est pentru că paza era ca și inexistentă. Am adus arma la Oslo. Am pus-o într-o pungă de hârtie. Am lipit-o în spatele rezervorului pentru ca Laura Juneau să o găsească.

Nick a zâmbit.

— Bătrâna nu a ezitat, nu-i așa? A fost magnific!

— Ai trimis-o pe Penny să găsească actele lui Jasper?

Nick a încercat să se desprindă, dar ea s-a agățat de mâinile lui.

— Voiai documentele din cutia metalică. Credeai că îți poți negocia eliberarea condiționată cu ajutorul lor. Ai trimis-o pe Penny să facă rost de ele.

Zâmbetul lui Nick îi spunea că bărbatul se plictisise de acest joc. Ca atare, și-a tras mâinile din ale ei. Apoi și-a încrucișat brațele la piept.

Totuși, Laura a insistat:

— Știai ce face Penny? Știai că avea să-mi răpească fiica? Și să încerce să mă omoare?

Laura a așteptat, dar Nick nu a spus nimic.

— Penny l-a ucis pe Edwin. A bătut-o cu atâta sălbăticie pe Clara, încât i-a fracturat mandibula. Ești OK cu asta, Nick? Asta ai vrut să facă?

El și-a întors capul. Și-a îndepărtat scame imaginare de pe pantaloni. Laura simțea că i se

strânge stomacul. Știa cum arată fața lui Nick când acesta o termina cu cineva. Planul ei nu funcționase. Polițiștii. Căștile. Andy așteptând pe hol. Totul se dusese de râpă pentru că ea îl forțase prea mult.

Fusese intenționat?

Oare Laura sabotase totul, pentru că puterea lui Nick asupra ei era încă prea puternică?

Laura se uita fix la pianină, dorind, tânjind, râvnind la o cale de a face ca lucrurile să meargă.

— Mai cânți? a întrebat-o Nick.

Inima i se zbătea în piept, însă a rămas cu privirea ațintită asupra pianinei.

— Te tot uiți la ea, a spus Nick și s-a întors și el să se uite. Mai cânți?

— Nu mi s-a permis.

Un nerv i-a zvâcnit în pleoapă în timp ce încerca să nu se dea de gol.

— Cineva ar putea să-mi recunoască stilul și apoi…

— A început concertul, la propriu, a spus Nick, rânjind la auzul propriului joc de cuvinte. Știai, dragostea mea, că am luat lecții de pian?

— Adevărat?

Laura a îmbrăcat cuvântul în sarcasm, dar, în realitate, abia mai putea să respire.

— Se umplea de praf, de ani de zile, în camera de recreere, apoi s-a trezit un prost să facă o petiție pentru a obține mutarea instrumentului aici, „pentru copii”, și, bineînțeles, toată lumea a semnat pentru copii.

Nick și-a dat ochii peste cap.

— Nici nu-ți poți imagina cât de dureros este să auzi mucoși de trei ani schingiuind cântecelul ăla, „Chopsticks”.

Laura a inspirat repede pentru a putea spune:

— Cântă ceva pentru mine!

— Oh, nu, Jinxie! N-o să se întâmple asta!

Nick s-a ridicat. A făcut un semn pentru a-i atrage atenția paznicului și a arătat spre pianină.

— Prietena mea vrea să cânte, dacă e în regulă?

Paznicul a ridicat din umeri, dar Laura a clătinat din cap.

— Nu, nu vreau. Nu o voi face.

— O, draga mea! Știi cât urăsc când mă refuzi!

Tonul lui părea glumeț, doar că Nick nu glumea. Laura a simțit cum vechea frică începe să își arate capul. O parte din ea avea să fie întotdeauna fata înspăimântată care leșinase în baie.

— Vreau să te aud cântând din nou, Jinx, i-a spus el. Odinioară te-am făcut să renunți la pian. Nu te pot face să te apuci din nou?

Mâinile ei tremurau în poală.

— Nu am mai cântat de atunci, de la Oslo.

— Te rog!

Nick încă putea să rostească aceste cuvinte fără să pară o cerere.

— Eu nu…

Nick s-a îndreptat spre partea ei de masă. Laura nu s-a clintit de data asta. El și-a înfășurat degetele în jurul brațului ei și a tras-o ușor.

— Măcar atâta poți face pentru mine. Îți promit că nu-ți voi mai cere nimic altceva!

Laura l-a lăsat să o salte în picioare. S-a îndreptat cu reticență spre pianină. Simțea adrenalina punându-i stăpânire pe nervi. Brusc, o cuprinsese groaza.

Fiica ei asculta.

— Haide, nu fi timidă!

Nick se așezase în așa fel încât paznicul nu mai vedea nimic.

A împins-o pe bancă atât de tare, încât Laura a simțit cum i se zdruncină coloana.

— Cântă pentru mine, Jinx!

Ochii Laurei s-au închis de la sine. A simțit cum i se strânge stomacul. Mingea fricii care rămăsese latentă atâta timp a început să se agite.

— Jane! a spus Nick și și-a înfipt degetele în umerii ei. Am spus să cânți ceva pentru mine!

Laura s-a silit să deschidă ochii. S-a uitat la clape. Nick era aproape, dar nu se împingea în ea. În schimb, degetele lui mușcându-i umerii îi trezeau pe deplin vechea frică.

— Acum! a adăugat el.

Laura a ridicat mâinile. Și-a așezat cu blândețe degetele pe clape, dar nu a apăsat. Lustrul de plastic era uzat. Bucățele de lemn care arătau ca niște așchii.

— Ceva nebunesc! i-a indicat Nick. Repede, înainte să mă plictisesc!

Nu avea de gând să se încălzească pentru el. Nu știa dacă avea vreun rost să încerce. Se gândea să interpreteze ceva în mod special pentru Andy – piesa uneia dintre groaznicele trupe pe care le adora. Fiica ei petrecuse ore întregi uitându-se pe YouTube la vechea Jinx Queller și ascultând chestii piratate. Laura nu mai avea nimic clasic în degete. Apoi și-a amintit de barul plin de fum din Oslo, de discuția ei cu Laura Juneau, și și-a dat seama că lucrurile ar trebui să se termine așa cum începuseră.

A inspirat adânc.

Cu mâna stângă pe linia de bas, a cântat notele care erau atât de familiare în mintea ei. S-a năpustit la re minor, apoi la, după care înapoi la re minor, pe urmă la re, apoi cele trei de do înainte de a ajunge la refrenul în cheie majoră, de la sol la re, apoi do, si și înapoi la re minor.

În mintea ei, auzea cântecul – Ray Manzerek stăpânind schizofrenia basului și a clapelor. Chitara lui Robby Krieger. John Densmore la tobe și, în final, Jim Morrison cântând…

Love me two times, baby.

— Fantastic! a ridicat Nick vocea pentru a fi auzit peste muzică. „Iubește-mă de două ori, iubire”.

Laura și-a lăsat din nou ochii să se închidă. A ajuns la terțele săltărețe. Tempoul era prea rapid. Nu-i păsa. În inima ei a simțit ceva. Aceasta fusese

prima ei iubire adevărată, nu Nick. Să cânte din nou era un cadou. Nu-i păsa că degetele ei erau bătrâne și neîndemânatice, că întârziase fermata. Era din nou la Oslo. Bătea ritmul pe bar. Laura Juneau văzuse cameleonul din Jane Queller și fusese prima persoană care să aprecieze cu adevărat partea din ea care se adapta constant.

„Dacă nu pot cânta muzica pe care oamenii să o aprecieze, atunci vreau să cânt muzica pe care oamenii o iubesc”.

— Draga mea!

Gura lui Nick era aproape de urechea Laurei.

Aceasta a încercat să nu se înfioreze. Știuse că se va ajunge la asta. Îl simțise apropiindu-se de urechea ei atât de des, mai întâi în timpul celor șase ani împreună, apoi în visele ei, apoi în coșmarurile ei. Se rugase să-l poată aduce la pian, gândindu-se că Nick nu va putea rezista tentației.

— Jane!

Degetul lui mare îi mângâia gâtul. Credea că sunetul pianului îi ascunde vocea.

— Tot îți mai e frică să fii sufocată?

Laura a strâns din ochi. Bătea din picior pentru a ține ritmul și sporea înălțimea notelor. Era simplu, într-adevăr. Asta era frumusețea cântecului. Era aproape ca un meci de ping-pong, notele zburând înainte și înapoi.

— Îmi amintesc că ai spus asta despre Andrew: că atunci când se sufoca era ca și cum îți era îndesată o pungă pe cap. Preț de douăzeci de secunde, nu-i așa?

Își asuma responsabilitatea pentru trimiterea tipului cu glugă. Laura fredona cântecul, sperând că vibrațiile din osul maxilarului ei vor anula înregistrarea lui Mike.

Yeah, my knees got weak…[58]

— Ai fost speriată? a întrebat-o Nick.

Ea a clătinat din cap, lovind pedala pentru a reduce vibrația din coarde.

Last me all through the week…[59]

— E doar vina ta, iubirea mea. Nu înțelegi? a întrebat-o Nick.

Laura a încetat să mai fredoneze. Cunoștea ritmul amenințărilor lui Nick la fel de bine ca notele melodiei.

— E vina ta că a trebuit să o trimit pe Penny la fermă.

Gura lui pe urechea ei era ca un șmirghel, dar ea nu s-a ferit.

— Dacă mi-ai fi dat ceea ce îmi doream, Edwin ar fi fost acum în viață, Clara nu ar fi fost rănită, Andrea ar fi fost în siguranță. E responsabilitatea ta, iubire, pentru că nu m-ai ascultat.

Conspirație.

Laura continua să cânte, chiar când simțea că aerul începe să se scurgă din balonul din inima ei. Nick mărturisise că o trimisese pe Paula. Polițiștii din cămăruța întunecată îl înregistraseră. Zilele lui Nick în închisoarea federală se terminaseră.

Doar că el nu terminase.

Buzele lui i-au mângâiat vârful urechii.

— Ai de făcut o alegere, draga mea! Am nevoie ca fiica noastră să vorbească din partea mea. Să spună comisiei de eliberare condiționată că își dorește ca tăticul ei să vină acasă. O poți face să spună asta?

Nick și-a apăsat degetul mare pe artera ei carotidă, la fel ca atunci când o strangulase până o lăsase inconștientă.

— Sau trebuie să te oblig să faci o altă alegere? De data asta nu Andrew, ci prețioasa ta Andrea. Ar fi îngrozitor dacă, după toate astea, ai pierde-o. Nu vreau să ne rănim copilul, dar, dacă va fi cazul, o voi face.

Amenințări teroriste. Intimidare. Extorcare.

Laura a continuat să cânte, pentru că Nick nu știa niciodată când să renunțe.

— Ți-am spus că voi pârjoli pământul pentru a te face să te întorci, draga mea. Nu-mi pasă câți oameni trebuie să trimit sau câți trebuie să moară.

Îmi aparții, Jinx Queller! Fiecare parte din tine îmi aparține.

I-a așteptat reacția, cu degetul mare lipit de pulsul ei, pentru a-i simți panica.

Nu era panicată. Era încântată! Cânta din nou! Fiica ei asculta. Laura se putea opri chiar acum – Nick le dăduse destule informații –, dar nu avea de gând să-și refuze plăcerea de a termina ceea ce începuse. Nota la, după care înapoi la mi minor, până la re, apoi a apăsat din nou cele trei de do și era la Hollywood Bowl. Era la Carnegie. Tivoli. Musikverein. Hansa Tonstudio. Își ținea copilul. Îl iubea pe Gordon. Îl îndepărta. Se lupta cu cancerul. O îndepărta pe Andrea. Își privea fiica devenind o tânără interesantă și plină de viață. Și se ținea tare, căci Laura nu avea să mai renunțe niciodată la un alt lucru pe care îl iubea pentru acest bărbat dezgustător.

Una pentru mâine… una doar pentru astăzi…

Fredonase cuvintele melodiei în celula ei de închisoare. Atinsese claviatura imaginară de pe cadrul patului, la fel cum improvizase, lovind partea de sus a barului pentru Laura Juneau. Chiar și acum, cu Nick jucând în continuare rolul diavolului de pe umărul ei, Laura și-a permis bucuria de a cânta piesa chiar până la staccatoul final, ascuțit, care ducea către finalul abrupt…

Plec.

Laurei i-au zvâcnit mâinile în poală. Își ținea capul plecat.

Întotdeauna exista o pauză dramatică și apoi…

Aplauze. Aplauze. Picioarele lovind podeaua.

— Fantastic! a strigat Nick.

Acesta se scălda în strălucirea aplauzelor, de parcă lui i-ar fi fost destinate în întregime.

— Asta e iubita mea, doamnelor și domnilor!

Laura s-a ridicat, dându-i mâna la o parte. A trecut pe lângă Nick, pe lângă mesele de picnic și zona de joacă pentru copii, apoi și-a dat seama că aceasta era cu adevărat ultima dată când avea să-l

vadă pe omul care își spunea din nou Nicholas Harp.

S-a întors. L-a privit în ochi și i-a spus:

— Nu mai sunt distrusă.

S-au mai auzit niște aplauze rătăcite înainte ca încăperea să se cufunde în tăcere.

— Draga mea?

Zâmbetul lui Nick ascundea un avertisment ascuțit.

— Nu sunt rănită, i-a spus ea. M-am vindecat. Fiica mea m-a vindecat – fiica *mea*. Soțul meu m-a vindecat. Viața mea fără tine m-a vindecat.

El a chicotit.

— Bine, Jinxie! Fugi acum! Ai o decizie de luat!

— Nu!

A rostit cuvântul cu aceeași hotărâre cu care o făcuse cu trei decenii în urmă, la fermă.

— Nu o să te aleg niciodată! Indiferent care este cealaltă opțiune. Nu pe tine te aleg!

Dinții lui erau încleștați. Îi simțea furia crescând.

— Sunt magnifică! i-a spus ea.

El a râs din nou, dar nu era râsul lui.

— Sunt magnifică! a repetat ea, cu pumnii încleștați pe lângă corp. Sunt magnifică pentru că sunt unică.

Laura și-a lipit mâna de inimă.

— Sunt talentată. Și sunt frumoasă. Sunt uimitoare. Și mi-am găsit drumul, Nick. Și a fost calea corectă pentru că e cea pe care mi-am imaginat-o pentru mine.

Nick și-a încrucișat brațele. Îl stânjenea.

— Vom vorbi despre asta altă dată.

— Vom vorbi despre asta în iad.

Laura s-a întors. A luat colțul, până la poarta încuiată. Mâinile îi tremurau în timp ce aștepta paznicul să-și găsească cheia. Vibrațiile i se ridicau în brațe, în tors, în interiorul pieptului. Dinții i-au clănțănit până să se deschidă poarta.

Laura a trecut. Apoi a ajuns la o altă ușă.

O altă cheie.

Dinții i se loveau de parcă ar fi fost niște bile de marmură. S-a uitat pe fereastră. Mike se afla între cele două uși încuiate. Părea îngrijorat.

Și trebuia să fie îngrijorat.

Laura a simțit un val de greață în timp ce își dădea seama ce tocmai se întâmplase. Nick o amenințase pe Andy. Îi spusese Laurei să aleagă. Laura alesese. Totul se întâmpla din nou.

„Nu vreau să ne rănim copilul, dar o voi face”.

S-a deschis ușa.

— Mi-a amenințat fiica, i-a spus ea lui Mike. Dacă vine după noi…

— Ne vom ocupa de asta!

— Nu! i-a spus ea. Eu voi avea grijă de asta. Înțelegi ce spun?

— Mda…

Mike a ridicat mâinile.

— Fă-mi o favoare și sună-mă mai întâi! Așa cum ai fi putut să mă suni înainte să mergi în camera aceea de hotel. Sau când erai implicată în atacul de la mall. Sau…

— Ține-l departe de familia mea!

Laura avea o senzație de arsură la nivelul șirei spinării care îi spunea să fie atentă. Mike era polițist. Fusese declarată nevinovată pentru moartea Paulei, dar, dintre toți oamenii, Laura știa că autoritățile pot găsi întotdeauna o cale să dai de dracu’ dacă vor…

— Va fi într-o închisoare de maximă securitate, a spus Mike. Nu va avea dreptul să trimită scrisori sau să primească vizitatori. Poate va face un duș pe săptămână sau va avea parte de o oră de lumină pe zi, dacă are noroc.

Laura și-a scos căștile. Le-a pus în mâna lui Mike. Explozia de adrenalină se diminua. Degetele îi erau liniștite. Inima nu îi mai tremura ca mustățile unei pisici.

Făcuse ceea ce venise să facă. Se terminase. Nu mai trebuia să îl revadă niciodată pe Nick.

Doar dacă alegea ea altfel.

— Trebuie să recunosc, i-a spus Mike, faptul că am crezut că ești sărită de pe fix când mi-ai spus să găsesc o modalitate de a muta pianul.

Laura știa că trebuie să-i păstreze bunăvoința.

— Petiția a fost un truc inteligent.

— Școala de poliție 101: poți determina un deținut să facă orice pentru niște chipsuri de cartofi.

Mike se lăuda, cu pieptul umflat. Era limpede că îi plăcuse acest joc.

— Felul în care te tot uitai la pianină, ca un copil care se uită la o pungă cu bomboane. Chiar l-ai lucrat!

Laura a văzut-o pe Andy prin geamul ușii. Părea mai în vârstă acum, mai mult o femeie decât o fată. Fruntea îi era ridată. Era îngrijorată.

Laura i-a spus lui Mike:

— Voi face tot ce este necesar pentru ca fiica mea să fie în siguranță.

— Îți pot enumera câteva cadavre care au aflat pe pielea lor asta.

Laura s-a întors să-l privească.

— Ține cont de asta dacă vrei să o scoți la o întâlnire!

Ușa s-a deschis.

— Mamă…

Andy s-a repezit în brațele Laurei.

— Mă simt bine.

Laura își dorea să fi fost adevărat.

— Sunt doar puțin zdruncinată.

— A fost grozavă!

Mike i-a făcut cu ochiul Laurei, de parcă erau împreună în asta.

— L-a lucrat ca Tyson. Boxerul, nu puiul.

Andy a rânjit.

Laura și-a întors privirea. Nu mai putea să vadă frânturi din Nick la copilul ei.

— Trebuie să plec de aici! i-a spus ea lui Mike.

Acesta a făcut semn cu mâna spre paznic. Laura aproape s-a împiedicat de pantofii bărbatului în timp ce ieșeau înapoi prin dispozitivul de securitate. A așteptat-o pe Andy să-și scoată din dulap poșeta, telefonul și cheile.

— M-am gândit la ceva, a spus Mike, pentru că era incapabil să tacă. Bătrânul Nickster nu știa că ai mărturisit deja că transportaseși arma la Oslo, nu? De aceea ai stat doi ani la zdup. Judecătorul a parafat acea parte a acordului tău de imunitate. Nu a vrut să exacerbeze tensiunile internaționale. Dacă nemții aflau că un cetățean american făcuse contrabandă cu o armă din Vest în Est pentru a comite o crimă, se dezlănțuia iadul.

Laura și-a luat poșeta de la Andy. A verificat dacă portofelul era înăuntru.

— Deci, când i-ai spus lui Nick acele lucruri despre pistol, a crezut că te acuzi singură. Dar nu ai făcut-o.

— Mulțumesc, Michael, pentru că mi-ai povestit exact ceea ce tocmai s-a întâmplat! a spus Laura și i-a strâns mâna. Ne descurcăm de aici! Știu că ai mult de lucru.

— Cu plăcere! M-am gândit să-mi trec în revistă unele dintre sentimente, poate să îmi deschid un pinot.

I-a făcut cu ochiul Laurei în timp ce îi întindea mâna lui Andy.

— Întotdeauna o plăcere, frumoaso!

Laura nu avea de gând să-și urmărească fiica flirtând cu un curcan.

L-a urmat, așadar, pe gardian până la ultimul rând de uși. În cele din urmă, a ajuns fericită afară, unde nu mai existau încuietori și gratii.

Laura a inspirat adânc aer proaspăt, ținându-l în plămâni până când a simțit că aceștia mai au puțin și explodează. Lumina puternică a soarelui a făcut-o să lăcrimeze. Voia să fie pe plajă, bând ceai, citind o carte și privindu-și fiica jucându-se în valuri.

Andy a luat-o pe Laura de braț.

— Gata?

— Conduci tu?

— Urăști cum conduc. Te face să fii nervoasă.

— Te poți obișnui cu orice.

Laura a urcat în mașină.

Piciorul încă o durea din pricina șrapnelului de la restaurant. A privit în sus, la închisoare. Nu existau ferestre pe această parte a construcției, dar o parte din ea nu putea scăpa de sentimentul că Nick o privește.

Într-adevăr, avea acest sentiment de peste treizeci de ani.

Andy a ieșit din parcare. A trecut de poartă. Laura nu și-a îngăduit să se relaxeze până când nu au ajuns la autostradă. Șofatul lui Andy se îmbunătățise în timpul interminabilei sale călătorii. Laura icnea acum la fiecare douăzeci de minute în loc de zece.

— Partea cu iubirea pentru Gordon… Am vorbit serios, a spus Laura. A fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. În afară de tine. Și nu știam ce am.

Andy a dat din cap, dar fetița care se ruga ca părinții ei să se împace dispăruse.

— Te simți bine, iubito? a întrebat-o Laura. A fost OK să îi auzi vocea sau…

— Mamă…

Andy a verificat în oglindă înainte de a depăși un camion care abia se târâia. Și-a sprijinit cotul de portieră și degetele de o parte a capului.

Laura privea cum copacii rămân în urmă! Bucăți din discuția ei cu Nick îi reveneau în minte, dar nu voia să stăruie asupra celor spuse. Dacă era un lucru pe care Laura îl învățase, acesta era că trebuia să meargă înainte. Dacă se oprea vreodată, Nick avea să o ajungă din urmă.

— Vorbești ca el, a spus Andy. Când Laura nu a răspuns, fata a continuat: El îți spune „draga mea” și „dragostea mea”, așa cum îmi spui și tu mie.

— Nu vorbesc ca el. El vorbește ca mama mea.

Laura a început să mângâie părul lui Andy, astfel încât să-i poată vedea fața.

— Astea erau cuvintele pe care le folosea ea. Mă făceau mereu să mă simt iubită. Nu voiam să-l las pe Nick să mă împiedice să folosesc aceleași cuvinte cu tine.

— „Știa întotdeauna tot ce mișcă sub soare”, a citat Andy unul dintre puținele lucruri pe care și le amintea Laura pentru a surprinde caracterul mamei sale.

— Mai degrabă știa care porțelan era din partea Queller și unde se afla argintăria Logan, și toate celelalte lucruri neimportante despre care simțea că îi oferă control asupra propriei vieți, a zis Laura, apoi a adăugat ceva ce doar de curând își dăduse seama că e adevărat: Și mama a fost o victimă a tatălui meu, la fel ca noi, ceilalți.

— Era adultă.

— Nu a fost crescută pentru a fi adultă. A fost crescută pentru a fi soția unui bărbat bogat.

Andy părea să mediteze asupra acestei precizări. Laura credea că se terminase cu întrebările, când Andy a zis:

— Ce i-ai spus Paulei când își dădea sufletul?

Laura se temuse atât de tare să fie întrebată despre Paula, încât avea nevoie de un moment pentru a se pregăti.

— De ce întrebi acum? A trecut mai bine de o lună.

Andy a ridicat din umeri. În loc să se cufunde într-una dintre tăcerile ei prelungite, a răspuns:

— Nu eram sigură că îmi vei spune adevărul.

Laura nu-și dădea seama încotro bate Andy, fapt dovedit de replica ei:

— A fost o variantă a ceea ce i-am spus lui Nick. Că o să ne vedem în iad.

— Serios?

— Da!

Laura nu era sigură de ce ultimele cuvinte către Paula figurau pe lista lungă de frânturi din ea pe care încă o ascundea de Andy. Poate că nu voia să testeze limitele nou găsitei ambiguități morale a fiicei sale. Să îi spună unei femei nebune, cu o lamă de ras înfiptă în gât, că Nick nu avea să facă niciodată sex cu ea părea acum un meschin act de gelozie.

Probabil că de aceea Laura o și spusese.

— Te supără ce i-am făcut Paulei? a întrebat-o Laura pe Andy.

Fata a ridicat din nou din umeri.

— Era o persoană rea. Adică… cred că ai putea să despici firul în patru și să spui că totuși era om și că poate exista o altă modalitate de a proceda, dar e ușor să arunci asta atunci când nu viața ta este cea pusă în pericol.

Viața ta, a vrut să spună Laura, pentru că știa încă de atunci când ascunsese lama de ras în mâna bandajată că avea să o ucidă pe Paula Evans pentru că îi rănise fiica.

— La închisoare, când te îndepărtai de el, de ce nu i-ai spus despre căști? Că tot ce îți spusese la ureche fusese înregistrat? Așa, ca un „lua-te-ar dracu'!" de final.

— Am spus ce trebuia să spun, i-a răspuns Laura, deși când era vorba de Nick, nu era niciodată sigură cum stăteau lucrurile.

Îi făcuse bine să-i spună în față toate acele lucruri. Acum, că era departe de el, avea îndoieli.

Acel yo-yo care sărea înapoi.

Andy părea mulțumită să încheie în acel punct discuția. Fata a pornit radioul. Căuta posturile.

— Ți-a plăcut piesa pe care am cântat-o? a întrebat-o Laura.

— Cred. Este cam veche.

Laura și-a dus mâna la inimă, rănită.

— Voi învăța altceva. Spune tu ce!

— Ce zici de „Filthy"?

— Ce zici de ceva care este, de fapt, muzică?

Andy și-a dat ochii peste cap. A lovit cu pumnul butoanele radioului, probabil căutând un sunet care avea o profunzime ce amintea de vată de zahăr.

— Îmi pare rău pentru fratele tău!

Laura a închis pleoapele, încercând să își înăbușe lacrimile care îi umpluseră deodată ochii.

— I-ai făcut un bine, a spus Andy. L-ai apărat. A fost nevoie de mult curaj.

Laura a găsit un șervețel și și-a șters ochii. Încă nu putea să se împace cu ceea ce se întâmplase.

— N-am plecat nicio clipă de lângă el. Nici măcar atunci când negociam înțelegerea cu FBI-ul.

Andy s-a oprit din butonat.

— Andrew a murit la aproximativ zece minute după semnarea înțelegerii. S-a stins în liniște. Îl țineam de mână. Trebuia să-mi iau rămas-bun de la el.

Andy și-a înghițit lacrimile. Fusese întotdeauna sensibilă la stările de spirit ale Laurei.

— A rămas prin preajmă suficient cât să se asigure că vei fi bine.

Laura a mângâiat din nou părul lui Andy, dându-l după ureche.

— Așa îmi place să cred!

Andy și-a șters ochii. A lăsat radioul în pace în timp ce conducea pe autostrada aproape goală. Era limpede că se gândea la ceva și că se mulțumea să-și păstreze gândurile pentru sine.

Laura și-a lăsat capul pe spate, sprijinindu-l de tetieră. Urmărea cum copacii dispăreau în zare. Încerca să se bucure de tăcerea plăcută. Nu trecuse o noapte de când Andy se întorsese acasă fără ca Laura să se trezească lac de sudoare. Nu suferea de stres posttraumatic și nici nu își făcea griji cu privire la siguranța lui Andy. Fusese îngrozită să îl revadă pe Nick. Că șmecheria cu pianul și căștile nu va funcționa. Că el nu va pica în capcană. Că va pica ea, și încă orbește, într-una din ale lui.

Îl ura prea mult.

Aceasta era problema. Nu urai pe cineva decât dacă o parte din tine încă îl iubea. De la bun început, cele două extreme fuseseră întotdeauna legate prin însuși ADN-ul lor.

Timp de șase ani, chiar și atunci când îl iubise, o parte din ființa ei îl detestase în acel mod copilăresc în care urăști ceva ce nu poți controla. Era căpos, neghiob și chipeș, trăsături care îi acopereau o mulțime a dracului de mare de greșeli pe care se încăpățâna să le repete iar și iar, la nesfârșit, pentru că de ce să încerci greșeli noi, atunci când cele vechi funcționează atât de bine în favoarea ta?

Oh, și mai era și fermecător! Asta era problema. O fermeca. O scotea din minți. Apoi o fermeca din nou, astfel încât, sărmana, habar nu avea dacă el era șarpele sau ea era șarpele, și el îmblânzitorul.

Acel yo-yo care îi sărea înapoi în palmă.

Așa că el se bazase pe farmecul lui și pe furia lui, și rănise oameni, și apoi găsise lucruri noi care îi stârniseră interesul, lăsându-le pe cele vechi și stricate în urmă.

Jane fusese unul dintre acele lucruri stricate și lăsate în urmă. Nick o trimisese la Berlin pentru că se săturase de ea. La început, Jane se bucurase de libertate, apoi intrase în panică, gândindu-se că Nick s-ar putea să nu o mai vrea înapoi. Se rugase de el, îl implorase și făcuse tot ce îi stătuse în puteri pentru a-i atrage atenția.

Și apoi se întâmplase evenimentul de la Oslo.

Tatăl ei era mort, Laura Juneau era moartă și ea, și, dintr-odată, farmecul lui Nick încetase să își mai facă efectul. Un troleibuz sărit de pe fir. Un tren fără conductor. Greșeli care nu puteau fi iertate și, în cele din urmă, aceeași greșeală, săvârșită a doua oară, imposibil de trecut cu vederea, iar a treia oară, cu consecințe grave, o viață luată, viața Alexandrei Maplecroft, urmată de o condamnare la moarte, a lui Andrew, care –

aproape – dusese la pierderea unei alte vieți, a propriei ei vieți, în baia fermei.

Inexplicabil de-a dreptul, Laura continuase să îl iubească. Poate că și mai mult.

Nick o lăsase să trăiască; asta își spunea Laura mereu în interiorul celulei sale, când simțea că își pierde mințile. Nick o lăsase pe Paula la fermă să o păzească. Plănuia să se întoarcă după ea. Să o ducă la micul lor apartament mult visat din Elveția, țară care nu avea acord de extrădare cu SUA.

Ceea ce îi oferise o speranță delirantă.

Andrew era mort, Jasper plecase, iar Laura se uitase la tavanul închisorii, cu lacrimile șiroindu-i pe față, cu gâtul încă palpitându-i, cu vânătăile în curs de vindecare, burtica de gravidă crescând și iubindu-l cu disperare.

Clayton Morrow. Nicholas Harp. În nenorocirea ei, nu îi mai păsa.

De ce era atât de proastă?

Cum de putea să mai iubească pe cineva care încercase să o distrugă?

Când Laura fusese cu Nick – și categoric fusese cu el în timpul îndelungatei sale căderi în dizgrație –, se revoltaseră împreună împotriva sistemului care îi exploatase irevocabil pe Andrew și pe Robert Juneau, pe Paula Evans și William Johnson, și Clara Bellamy, și pe toți ceilalți membri pe care îi indusese, în cele din urmă, mica lor armată. Așadar, se revoltaseră împotriva azilurilor. A departamentelor de urgență. A balamucului. A spitalului de psihiatrie. A mizeriei. A personalului care își neglija pacienții. A îngrijitorilor care strângeau prea tare cămășile de forță. A asistentelor care își fereau privirile. A medicilor care dozau medicamentele. A urinei de pe etaj. A fecalelor de pe pereți. A deținuților, a celorlalți prizonieri care batjocoreau, doreau, rupeau în bătaie, mușcau.

Scânteia furiei, nu nedreptatea, era ceea ce îl stârnea cel mai mult pe Nick. Apariția unei noi

cauze. Șansa de a anihila. Jocul periculos. Amenințarea violenței. Speranța de a căpăta faimă. Numele lor, rostite de toți. Faptele lor bune pe buzele elevilor cărora li se preda lecția schimbării, a pocăinței.

Un penny, un cent, zece cenți, douăzeci și cinci de cenți, o bancnotă de un dolar…

În cele din urmă, faptele lor ajunseseră în atenția opiniei publice, dar nu în felul în care promisese Nick. Mărturia sub jurământ a lui Jane Queller dezvăluise planul de la concepere și până la final. Antrenamentele. Repetițiile. Exercițiile. Jane uitase cine venise primul cu ideea, dar, la fel ca în cazul tuturor celorlalte lucruri, planul se răspândise de la Nick pentru toți membrii, un foc dezlănțuit care, în cele din urmă, avea să îi consume pe fiecare în parte.

Ceea ce ascunsese Jane, singurul păcat pe care nu îl putuse mărturisi niciodată, era că ea aprinsese prima scânteie.

Pachetele de vopsea.

Acestea erau lucrurile asupra cărora căzuseră de acord cu toții că se vor afla în punga de hârtie. Acesta era planul Oslo: ca Martin Queller să fie pătat cu sângele victimelor sale în văzul întregii lumi. Celula Paulei se infiltrase în fabrica din afara orașului Chicago. Nick îi dăduse pachetele lui Jane când aceasta sosise la Oslo.

De îndată ce plecase el, Jane aruncase pachetele la gunoi.

Totul începuse cu o glumă – nu o glumă din partea lui Jane, ci o glumă făcută de Laura Juneau. Andrew i-o povestise într-una dintre scrisorile sale codate trimise la Berlin:

Biata Laura! *Mi-a spus că ar putea la fel de bine să găsească în pungă un pistol în locul pachetelor cu vopsea. Are o fantezie recurentă în care îl ucide pe tata cu un revolver asemănător celui cu care soțul ei și-a împușcat copiii și apoi întoarce arma împotriva ei.*

Nimeni, nici măcar Andrew, nu știuse că Jane hotărâse să ia gluma în serios. Cumpărase revolverul de la un motociclist german la bodegă, aceeași bodegă unde o trimisese Nick atunci când ajunsese prima dată la Berlin. Cea în care lui Jane îi fusese teamă că o să fie victima unui viol în grup. Cea în care rămăsese exact o oră pentru că Nick îi spusese că va ști dacă pleca până și cu un minut mai devreme.

Timp de o săptămână, Jane lăsase arma pe blatul apartamentului ei tip studio, sperând că va fi furată. Hotărâse să nu o ducă la Oslo, însă apoi exact asta făcuse. Hotărâse să o lase în camera ei de hotel, apoi o luase de acolo. După care o dusese ascunsă într-o pungă maro de hârtie în toaletă. Apoi o lipise în spatele rezervorului toaletei, ca într-o scenă din *Nașul.* Pe urmă stătuse în primul rând, uitându-se la tatăl ei vorbind pe scenă și rugându-se lui Dumnezeu ca Laura Juneau să nu își pună în practică fantezia.

Și, de asemenea, rugându-se să o facă.

Nick fusese întotdeauna atras de lucrurile noi și incitante. Nimic nu îl plictisea mai rău decât previzibilul. Jane își urâse tatăl, dar fusese motivată de mult mai mult decât de dorința de răzbunare. Era disperată să aibă atenția lui Nick, să demonstreze că locul ei e alături de el. Sperase cu disperare că șocul violent de a o ajuta pe Laura Juneau să comită o crimă avea să îl facă pe Nick să o iubească din nou.

Și funcționase o vreme. Apoi…

Jane era zdrobită de vinovăție. Apoi Nick o convinsese.

Jane se convinsese că totul s-ar fi întâmplat la fel și fără pistol.

Dar apoi se întrebase…

Care era tiparul celor șase ani împreună. Trage și împinge. Vortexul. Yo-yo. Montaigne russe-ul. Ea îl venera. Îl disprețuia. El era slăbiciunea ei. El era cel care o distrugea. Totul sau nimic. Erau atât

de multe moduri de a descrie acea frântură din ea pe care Nick putea să o împingă mereu spre nebunie!

Laura reușise să se retragă doar de dragul altor oameni.

Mai întâi pentru Andrew, apoi pentru Andrea.

Acesta era adevăratul motiv pentru care mersese astăzi la închisoare: nu pentru a-l pedepsi pe Nick, ci pentru a-l alunga. Pentru a-l ține încuiat pentru ca ea însăși să poată fi liberă.

Laura crezuse întotdeauna – cu încrâncenare și din toată inima – că singura modalitate de a schimba lumea era prin a o distruge.

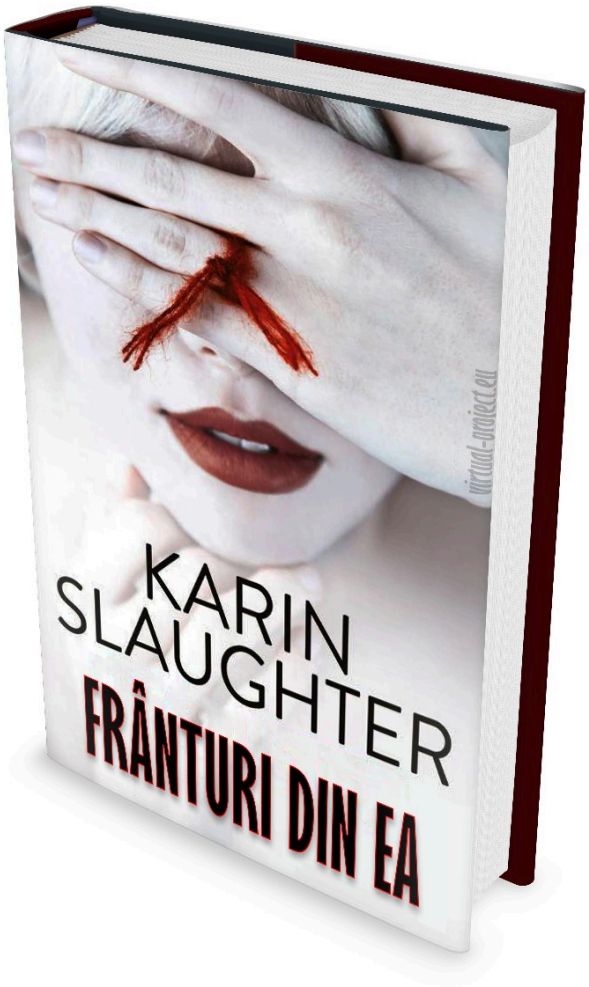

virtual-project.eu

{1} Termenul desemnează instituțiile culturale din așa-numitul district newyorkez al teatrelor care pot găzdui între 100 și 499 de spectatori. (n. tr.).

{2} Joc de cuvinte pornind de la termenul *purr*, care înseamnă „a toarce”. (n. tr.).

{3} Afazia lui Broca, cunoscută și sub numele de afazie motrică, este o tulburare de vorbire care se caracterizează prin incapacitatea de a forma propoziții complete. (n. tr.).

{4} Vers din celebra piesă a lui Elvis Presley „Blue Suede Shoes”. (n. tr.).

{5} *Ecstasy*, în argou, atunci când este diluat sau amestecat cu alte substanțe. (n. red.).

{6} Joc de cuvinte pornind de la cei doi termeni care formează numele localității: Belle („frumoasă”) Isle („insulă”). (n. tr.).

{7} Savannah College of Art and Design. (n. tr.).

{8} Herman Munster este un personaj fictiv din sitcomul CBS *The Munsters*, interpretat inițial de Fred Gwynne. Capul familiei Munster este o entitate asemănătoare monstrului lui Frankenstein sau lui Lurch din show-ul concurent, *Familia Addams.* (n. tr.).

{9} Jacob Marley, personaj fictiv, partenerul de afaceri decedat al lui Ebenezer Scrooge în *Poveste de Crăciun* (1843) de Charles Dickens. (n. tr.).

{10} Personajul principal al seriei cu același nume create de scriitorul britanic Lee Child. (n. red.).

{11} În traducere „Centrul Național de Informare a Criminalității”. Este baza de date centrală a Statelor Unite pentru urmărirea informațiilor legate de infracțiuni. (n. tr.).

{12} Celebru personaj din serialul *Dallas*, interpretat de Larry Hagman. (n. red.).

{13} „Polițist” (în lb. norvegiană, în orig.) (n. tr.).

{14} Arne Treholt (n. 1942), fost membru al Partidului Laburist Norvegian și diplomat în cadrul Ministerului Afacerilor Externe, condamnat, în 1984, la douăzeci de ani de închisoare pentru înaltă trădare și spionaj în favoarea Rusiei și a Irakului. (n. tr.).

{15} Film american din 1984 despre Spinal Tap, o trupă rock care se străduiește în zadar să revină în atenția publicului. Totuși, încercările disperate ale membrilor mai degrabă stârnesc râsul, decât să aducă marele succes. (n. tr.).

{16} *Dred Scott vs Sandford* (1857), cunoscută și drept „Cazul Dred Scott”, a fost o decizie de referință luată de Curtea Supremă a Statelor Unite pe tematica dreptului muncii și a dreptului constituțional. Aceasta aprecia că un negru, ai căror strămoși au fost aduși în SUA și vânduți ca sclavi, indiferent dacă este sclav sau liber, nu poate fi considerat cetățean american și, prin urmare, nu are interes legitim să inițieze un proces într-un tribunal federal. Dred Scott, un sclav de culoare, a încercat să-și ceară libertatea în instanță, dar curtea i-a respins solicitarea. (n. tr.).

{17} Jim Crow („Cioroiul Jim”) este o figură simbolică în istoria SUA. Ea reprezintă un afro-american care cântă și dansează. Figura este un simbol al discriminării rasiale din Statele Unite, acesta referindu-se la afro-americanii care se distrează și care, în ignoranța lor, sunt mulțumiți cu mersul lucrurilor. (n. tr.).

{18} *Plessy vs Ferguson* a fost o hotărâre a Curții Supreme a SUA din 1896 care a confirmat constituționalitatea segregării rasiale. Totul a pornit de la un incident din 1892, când afro-americanul Homer Plessy a refuzat să stea într-o mașină pentru oamenii negri. Respingând argumentul lui Plessy potrivit căruia drepturile sale constituționale au fost încălcate, Curtea Supremă a decis că o lege care „implică doar o distincție juridică” între persoanele albe și cele de culoare nu este neconstituțională. (n. tr.).

{19} Programul Bracero (1942-1964) reprezintă o serie de acorduri între SUA și Mexic. Acesta a permis mai multor milioane de cetățeni mexicani să intre temporar în Statele Unite pentru a lucra la ferme, căi ferate și fabrici. (n. tr.).

{20} Operațiunea Wetback a fost o inițiativă de aplicare a legii în materie de imigrație creată de Joseph Swing, directorul Serviciului de imigrare și naturalizare al Statelor Unite, în cooperare cu guvernul mexican. Programul a dus la deportarea în masă în Mexic a 1,3 milioane de mexicani care intraseră ilegal în țară. (n. tr.).

{21} Personaj din romanul *Naşul* scris de Mario Puzo. (n. red.).

{22} *Outlander*, serial produs de Starz inspirat de seria de romane scrise de Diana Gabaldon, apărută în România cu titlul *Călătoarea.* (n. red.).

{23} Personaj din romanul *Marile speranțe* de Charles Dickens. Ajunsă la apusul vieții, bătrâna și excentrica domnișoară Havisham poartă încă rămășițele rochiei de mireasă și trăiește izolată de lume. (n. tr.).

{24} National Security Agency (NSA), adică „Agenția de Securitate Națională”, este o agenție guvernamentală a Departamentului Apărării al Statelor Unite ale Americii, fondată de președintele Harry Truman în anul 1952. (n. tr.).

{25} Aluzie la gestul făcut de personaje în o serie de filmele cu mafioți cum ar fi *Cacealmaua* (*The Sting*) sau *Clanul Soprano*, pentru a indica fie păstrarea unei taine, fie un acord secret. (n. tr.).

{26} *Clue* (1985), film regizat de Jonathan Lynn, cu Tim Curry și Eileen Brennan în rolurile principale. (n. red.).

{27} Pian de concert cu o placă de rezonanță impresionantă, notele adiționale de bas ridicând numărul clapelor la 97. (n. tr.).

{28} University of California San Francisco. (n. tr.).

{29} Patricia „Patty” Campbell Hearst (n. 20 februarie 1954), autoare și actriță americană, nepoata magnatului american William Randolph Hearst. A devenit cunoscută pe plan mondial pentru evenimentele ulterioare răpirii ei din 1974 de către membrii organizației de stânga Armata de Eliberare Simbioneză. A fost găsită și arestată la 19 luni după răpire, fiind căutată pentru infracțiuni grave comise alături de membrii grupului. La proces, procuratura a sugerat că Hearst s-a alăturat Armatei de Eliberare Simbioneze din proprie voință. Cu toate acestea, Patty a mărturisit că fusese violată, spălată pe creier și amenințată cu moartea în timpul captivității. În 1976, a fost condamnată pentru infracțiunea de jaf și condamnată la treizeci și cinci de ani de închisoare, pedeapsă redusă ulterior la șapte ani. (n. tr.).

{30} Simbyonese Liberation Army (SLA, „Armata de Eliberare Simbioneză”, cunoscută și ca „Forțele Federate Unite ale Armatei de Eliberare Simbioneze”) a fost o organizație americană activă între 1973 și 1975 care a comis jafuri bancare, crime și alte acte de violență. (n. tr.).

{31} Donald David DeFreeze (1943-1974), cunoscut și sub numele de Cinque Mtume sau Mareșalul Cinque. (n. tr.).

{32} Charles Milles Manson (1934-2017), lider de sectă american. La mijlocul anului 1967, a format ceea ce a devenit cunoscută drept „Familia Manson”, o cvasicomună cu sediul la Spahn Ranch, în California. În vara anului 1969, adepții săi au comis mai multe asasinate, cel mai cunoscut caz fiind cel al actriței Sharon Tate. (n. tr.).

{33} James „Jim” Warren Jones (1931-1978), conducătorul cultului Templul Popoarelor. În noiembrie 1978, Jones a îndemnat sute dintre adepții săi să comită o sinucidere în masă, pe teritoriul fermei lor agricole, aflate într-o regiune din nord-vestul Guyanei. Cei câțiva membri care au refuzat să bea sucul de fructe otrăvit cu cianură menit să producă sinuciderea în masă au fost forțați să o facă sub amenințarea armei, iar cei care au vrut să fugă au fost împușcați. Numărul victimelor s-a ridicat la 913, dintre care 276 de copii. (n. tr.).

{34} Sun Myung Moon (1920-2012), fondatorul Bisericii Unificării, cunoscută și sub numele „Asociația Duhului Sfânt pentru unificarea creștinismului Mondial”, din Seul. Moon a predicat un sistem de valori conservator, orientat spre familie și bazat pe o reinterpretare proprie a Bibliei. De altfel, adepții săi îl numeau „Adevăratul Tată” și „singurul și unicul Mesia din istoria umană”. (n. tr.).

{35} Băutură răcoritoare cu aromă de fructe. (n. tr.).

{36} David Richard Berkowitz (născut Richard David Falco, în 1953), cunoscut și ca Fiul lui Sam, a fost un criminal în serie american care s-a făcut vinovat de opt atacuri armate aleatorii, soldate cu șapte morți, la New York, în 1976. Inițial, acesta a susținut că fusese împins să săvârșească crimele de un demon care se manifesta sub forma câinelui vecinului său, Sam. (n. tr.).

{37} Nick le-a oferit celor alături de care a pus la cale planul porecle care au legătură cu banii: Penny (penny), Quarter (douăzeci și cinci de cenți), Dime (zece cenți), Nickel (cinci cenți). (n. tr.).

{38} „There is no pain, you are receding” (în orig.), versuri aparținând piesei „Confortably Numb” a trupei Pink Floyd. (n. tr.).

{39} „When I was a child I had a fever” (în orig.), de asemenea versuri aparținând piesei „Confortably Numb” a trupei Pink Floyd. (n. tr.).

{40} Două orașe gemene învecinate care poartă același nume, unul aflat în statul Arkansas, celălalt în Texas. (n. red.).

{41} University of Texas al Austin. (n. tr.).

{42} Francis Elias Spinner (1802-1890), politician american din New York, fost trezorier al Statelor Unite din 1861 până în 1875. A fost primul administrator din guvernul federal care a angajat femei. (n. tr.).

{43} Albert U. Wyman (1833-1915), bancher american și trezorier al Statelor Unite din 1876 până în 1877 și apoi din nou din 1883 până

în 1885. (n. tr.).

{44} „Bancnota de un dolar”. (n. tr.).

{45} „Curvă proastă”. (n. tr.).

{46} Aluzie la concertul pianistului american de origine rusă Vladimir Horowitz (1903-1989) în Japonia, când artistul, care suferea de pierderi de memorie și nu își mai putea controla trupul, a eșuat lamentabil pe scenă, presa catalogându-l drept „o prețioasă vază de epocă crăpată”. (n. tr.).

{47} „Fapt împlinit” sau „în fața faptului împlinit”. (în fr., în orig.) (n. red.).

{48} Enos H. Nebeker (1836-1913) bancher american, fost trezorier al Statelor Unite în perioada 1891-1893. (n. tr.).

{49} James Nelson Huston (1849-1927), bancher, om de afaceri și om politic american, care a servit ca trezorier al Statelor Unite în perioada 1889-1891. (n. tr.).

{50} Kenneth „Ken” Lauren Burns (n. 1953), cineast american cunoscut pentru stilul de a insera fotografii și filme de arhivă în documentarele sale. (n. tr.).

{51} Referire la pictorul flamand Antoon van Dyck, al cărui stil de a-și aranja pilozitatea facială a servit drept inspirație pentru o mulțime de celebrități. (n. tr.).

{52} American Civil Liberties Union (ACLU), organizație nonprofit înființată în Statele Unite încă din 1920 cu scopul de a apăra drepturile și libertățile cetățenești garantate de Constituția și legile americane. (n. tr.).

{53} Sitcom muzical american din anii 1970. (n. tr.).

{54} *Get Rid Of Slimy Girls* (G.R.O.S.S.: „Scăpați de fetele slăbănoage!”) este numele unui club înființat de Calvin și Hobbes, protagoniștii unei serii de benzi desenate creată de Bill Watterson. (n. tr.).

{55} Vecina lui Calvin și Hobbes, pe care cei doi și-au propus să o enerveze. (n. tr.).

{56} Parent Teacher Association (PTA), „Asociația Părinților și a Profesorilor”. (n. tr.).

{57} Witness Security (WitSec), Programul de protecție a martorilor. (n. tr.).

{58} „Da, genunchii mi s-au înmuiat…” (în lb. eng.) (n. tr.).

{59} „Păstrează-mă toată săptămâna…” (în lb. eng.) (n. tr.).

Table of Contents

PROLOG
20 august 2018
1.
2.
3.
4.
5.
6.
26 iulie 1986
7.
21 august 2018
8.
31 iulie 1986
9.
10.
23 august 2018
11.
31 iulie 1986
12.
26 august 2018
13.
2 august 1986
14.
26 august 2018
15.
EPILOG

Table of Contents

PROLOG 3
20 august 2018 5
1. 5
2. 28
3. 63
4. 91
5. 118
6. 126
26 iulie 1986 153
7. 153
21 august 2018 192
8. 192
31 iulie 1986 235
9. 235
10. 269
23 august 2018 311
11. 311
31 iulie 1986 336
12. 336
26 august 2018 385
13. 385
2 august 1986 418
14. 418
26 august 2018 455
15. 455
EPILOG 487